

Giới thiệu *Quản Gia Kí Sự Lục*

Truyện *Quản Gia Kí Sự Lục*, chuyện nói về một thị trấn nhỏ nơi đó chỉ toàn là nam với nam có tình cảm với nhau hoàn toàn không thích con gái, mặc dù tình cảm của họ không được ai trong trấn chấp nhận nhưng họ vẫn dũng cảm đối mặt.

Xoay quanh hai người nam này, họ nhận ra tình cảm của nhau từ rất sớm và họ đã tiến tới với nhau một cách danh chính ngôn thuận và sẵn sàng hi sinh vì đối phương. Tình yêu họ thật mãnh liệt cho dù gia đình có ngăn cản thì họ vẫn như dây tơ nối kết thật chặt.

Qua từng câu chuyện, chúng ta cảm nhận được, hãy biết trân trọng những gì trước mắt, có những thứ mất đi không thể vãn hồi, tình yêu là truy cầu mới có hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kí Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Có một vương triều, gọi là Đại Duyệt vương triều. Chúng ta muốn nói, không phải giai thoại về vương công quý tộc, tài tử phong lưu hay giai nhân, mà chỉ là một tiểu nhân vật, không nên nhìn hèn còn nhỏ, còn nhỏ không có nghĩa là không có năng lực. Tiểu nhân vật của chúng ta tự nhận có bản lĩnh lớn nhất là nuôi gia đình. Hắn không để cho thân thân lão bà của hắn, hài tử đáng yêu của hắn ăn đói mặc rách, không để cho thân nhân của mình vì mình mà lo lắng. Vị tiểu nhân vật này là ai. Chính là Tiểu công tử nhỏ tuổi nhất của Lý gia ở ngõ Tạc Cao, phía tây kinh thành của Đại Duyệt vương triều, hiện giữ chức quản gia vương phủ Kỳ Lân Vương – đồng học Lý Hiểu Nhạc.

Mụ mụ của đồng học Lý Hiểu Nhạc vốn không phải người kinh thành, cả nhà hắn từ nơi khác tới, lý do vì sao là bí mật của gia đình người ta, không tiện tiết lộ. Mụ mụ của Lý gia – Lý phu nhân sinh năm hài tử, Lý Hiểu Nhạc xếp thứ năm. Gia huấn của Lý gia là tự lực cánh sinh, tự kiếm tiền tự tiêu, cho nên đừng thấy tiểu tử Lý Hiểu Nhạc còn nhỏ tuổi, hắn đã có rất nhiều tiền riêng, cụ thể có bao nhiêu, bí mật. Ai ngu như vậy, mình có bao nhiêu tiền cũng nói cho người khác biết?

Nhìn hắn còn nhỏ, còn nhỏ không có nghĩa là không có năng lực. Lý Hiểu Nhạc tóc húi cua của chúng ta làm quản gia của vương phủ như thế nào? Đây cũng không phải bí mật. Đây là một kỳ ngộ, đời người, luôn có chút chuyện xua, về già sẽ khoe khoang với tôn tử của mình. Lý Hiểu Nhạc cũng không ngoại lệ.

Lý Hiểu Nhạc từ nhỏ thích Thúy Thúy tỷ, Thúy Thúy nhà hàng xóm cũng yêu mến Lý Hiểu Nhạc, nhưng phụ thân của Thúy Thúy muốn 500 lượng sính lễ. Lý Hiểu Nhạc vì gom góp 500 lượng, phải làm trâu làm ngựa cho các ca ty tỷ của hắn, cái này đương nhiên là Lý Hiểu Nhạc nói. Theo tỷ phu và tẩu tử của Lý Hiểu Nhạc, tiểu tử này là uy hiếp, làm trâu làm ngựa cái gì, còn kém lừa đảo không bao nhiêu. Sau đó Lý Hiểu Nhạc tuổi còn nhỏ đã thành hôn, lấy Thúy Thúy tỷ. Càng khiến người ta khó có thể tiếp nhận chính là, không bao lâu Thúy Thúy có hài tử. Lý Hiểu Nhạc, tuổi nhỏ, vóc dáng nhỏ, phương diện này cũng được? Những nam nhân nhà hàng xóm nhất thời chịu đả kích rất lớn, Thúy Thúy sinh một đôi song thai, không bao lâu bệnh chết. Gia quy của Lý gia, thành hôn là đại nhân, phải tự lập môn hộ. Cái chuyện lập môn hộ này, tiểu nhi tử cũng không ngoại lệ. Lý Hiểu Nhạc mua nhà, tiền đương nhiên là lấy từ tay ca ca tỷ tỷ, nhưng không thể luôn dựa vào người ta ăn cơm. Lý Hiểu Nhạc nhìn đôi song thai nhà mình, dấy lên ý chí chiến đấu, phải cố gắng kiếm tiền, phải tự lập, phải lấy một lão bà tốt, vì vậy dưới sự trợ giúp của ca ca hắn, mở một tửu quán, thời gian cứ như vậy trôi qua. Tửu quán rất nhiều khách nhân, đương nhiên du côn tới quấy rối cũng không ít. Lý Hiểu Nhạc là ai. Là tiểu nhi tử của Mẫu Dạ Xoa Lý phu nhân nổi danh, được chân truyền từ mẫu thân, khả năng đánh nhau số một, còn bắt du côn bồi thường mọi tổn thất, một người như vậy, lại lại nhặt được một mỹ nhân làm lão bà. So với Thúy Thúy còn dịu dàng xinh đẹp gấp bội, là mỹ nam tử ôn nhuận như ngọc, phiêu dật tuấn mỹ. Khiến tất cả mọi người đều rất cảm xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kí Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lão bà của quản gia, tên gọi tắt bà quản gia

Lúc Lý Hiểu Nhạc lấy lão bà thứ hai, khi đó hắn chưa phải quản gia của Kỳ Lân vương phủ. Hắn vẫn chỉ là lão bản của một tửu quán nhỏ, bởi vì ở riêng, hắn phân được 250 mẫu đất. Tại sao là 250 mẫu? Cái này phải hỏi Lý phu nhân. Ngày đó Lý Hiểu Nhạc đến đất của mình thu tô, hắn cười lão ngựa vàng gây ồm Nguyên Bảo hắn thích nhất, đếm tiền trong túi mình, vui vẻ.

Rất nhiều chuyện xưa đều chân chất, không phải lãng mạn. Tài tử giai nhân, giai thoại phong lưu, Lý Hiểu Nhạc cũng hướng tới. Nhưng hướng tới chỉ là hướng tới, muốn tới cũng phải có cơ hội. Lý Hiểu Nhạc vẫn nghĩ mình có cơ hội, cho nên, lúc hắn trông thấy ven đường có một người chết, cũng không để ý. Nhưng lão ngựa vàng gây ồm Nguyên Bảo lại đem hắn đến bên cạnh người chết. “Người là con ngựa ngu xuẩn. Đó là người chết, không phải bạc, người mang ta tới đây làm gì!” Lý Hiểu Nhạc nóng nảy, trách cứ con ngựa không có mắt. Đến bên cạnh người chết, lão mã thở phì phì, khinh bỉ hừ hừ

hai tiếng, ý nói, người mới ngốc, người xem đó là cái gì.

Lý Hiểu Nhạc nhìn kỹ, lập tức cười xuống ngựa. Khen ngợi Nguyên Bảo: “Thật không hổ là ái mã của ta, mắt tốt như vậy, sao người thấy trên thân người chết có ngọc bài đáng giá a!” Thật tốt quá, phát tài. Lý Hiểu Nhạc cầm ngọc bài của người chết lên, người chết hừ hừ hai tiếng. Chưa chết! Có cứu hay không? Lý Hiểu Nhạc quyết định, cứu. Nhìn y phục người này, nhìn lại ngọc bài, nhất định là kẻ có tiền gặp nạn, cứu y hẳn có lợi.

Lý Hiểu Nhạc cứ như vậy đem cái người hẳn cho là kẻ có tiền về nhà. Mời Tứ tỷ phu tới trị thương xem bệnh. Tứ tỷ phu là lang trung mở được quán, đến lúc đó không cần trả tiền, người của mình không lợi dụng thì phí.

Tắm rửa cho người chết sạch sẽ, thay y phục, trị vết thương, thân a, mỹ nhân a!!!!!! Xem mặt mày, xem khí chất, nước miếng Lý Hiểu Nhạc chảy đầy đất. Bị Tứ tỷ phu hung hăng khinh bỉ một phen: “Quá không có tiền đồ.”

Lý Hiểu Nhạc lập tức quyết định: “Nếu y không có tiền trả phí chữa trị, bắt y lấy thân báo đáp là được.”

Sau khi mỹ nhân tỉnh, tự xưng Ôn Lương Ngọc, trong nhà bị cường đạo cướp sạch, mình trốn được, hiện giờ hai bàn tay trắng, lại không nhà để về. Nhìn xem, nói dối cũng không cao minh. Lý Hiểu Nhạc mới không tin lý do của Ôn Lương Ngọc, nhưng, chắc chắn Ôn Lương Ngọc có chuyện. Nhân gia không muốn nói, Lý Hiểu Nhạc cũng chẳng hỏi.

Lúc đầu Ôn Lương Ngọc cảm kích ân nhân cứu mạng này, nhưng thời gian lâu, y phát hiện ân nhân cứu mạng không thiện lương như vậy. Đầu tiên y ngẫu nhiên thấy nhật ký của Lý Hiểu Nhạc [kỳ thật Lý Hiểu Nhạc cố ý để y thấy], trên đó ghi chép nguyên nhân Lý Hiểu Nhạc cứu mình, là vì Lý Hiểu Nhạc nghĩ mình rất có tiền, thân giữ của chính là thân giữ của. Sau đó, y phát hiện Lý Hiểu Nhạc thường nhìn mình si mê, nhật ký của hắn biến thành làm thế nào để mỹ nhân Ôn Lương Ngọc yêu thích mình hơn, sau đó nữa ghi, nếu Ôn mỹ nhân không có tiền trả được phí, sẽ cưới y vào cửa gán nợ. Cái gì chứ! Nhưng Lý Hiểu Nhạc thật sự đối xử với mình không tệ. Khó xử a!!!

Ôn mỹ nhân thích đọc sách, Lý Hiểu Nhạc sẽ đem tàng thư của ca ca cho Ôn Lương Ngọc, thích đánh đàn, Lý Hiểu Nhạc đến nhà đại tỷ, lấy danh cầm tỷ phu tặng về, để Ôn mỹ nhân đánh đàn. Mặc dù nghe mỹ nhân đánh đàn khiến Lý Hiểu Nhạc mệt rã rời, nhưng là vì mỹ nhân vui vẻ! Năm đó theo đuổi Thúy Thúy cũng không lao lực như vậy.

Lý Hiểu Nhạc vẫn cảm thấy mình rất nam nhân, vì sao Ôn mỹ nhân không tiếp thu mình? Mặc dù vóc dáng của mình không cao như Ôn mỹ nhân, tuổi cũng nhỏ hơn Ôn mỹ nhân, nhưng mình là nam nhân độc thân có tiền, được rất nhiều thiếu nữ hâm mộ. Ngẫm lại những thiếu nữ kia vừa nhìn thấy mình, liền giống điên thét lên: “Thật đáng yêu!” Có thể thấy mình được hoang nghênh cỡ nào a! Không được, ta phải thể hiện bản lĩnh! Lý Hiểu Nhạc thầm hạ quyết tâm.

Anh hùng cứu mỹ nhân, chiêu này là tất sát trong tuyệt kỹ theo đuổi mỹ nhân. Ôn mỹ nhân đi trên đường phố, Lý Hiểu Nhạc theo đuổi. Đi nửa ngày, Lý Hiểu Nhạc tức giận, ác bá sao không xuất hiện để ta làm anh hùng một phen. Kết quả ngày đó không có ác bá, cũng không có lưu manh xuất hiện, Lý Hiểu Nhạc thất vọng. Nhưng tục ngữ nói, cơ hội là do người chuẩn bị, ta đã sẵn sàng đánh lâu dài! Ta không tin Ôn mỹ nhân không ra phố, ta không tin, trên đường phố không ai đùa giỡn mỹ nhân.

Du côn lưu manh, không dám đùa giỡn mỹ nhân, chỉ đứng rất xa nhìn, không dám tới gần. Lý Hiểu Nhạc không nhẫn được, bắt lưu manh Giáp hỏi: “Người không trông thấy mỹ nhân ư, sao người không lên đùa giỡn, làm lưu manh, người không có trách nhiệm với chức nghiệp!”

Lưu manh Giáp cười nói: “Lý ngũ gia, ngài lên theo mỹ nhân nhiều ngày, người ngài xem trọng, tiểu đệ đánh chết cũng không dám đụng vào.” Lý Hiểu Nhạc không nói gì hỏi thương thiên, hẳn đã quên lưu manh vùng này đều bị hắn thu thập, thấy hắn, liền chạy xa xa. Nhìn mặt Lý Hiểu Nhạc biến đen, lưu manh Giáp đảo mắt, nói: “Lý ngũ gia, ngài muốn anh hùng cứu mỹ nhân, để mỹ nhân cảm kích a.”

“Coi như người hiểu.” Lý Hiểu Nhạc buông lỏng tay. Lưu manh Giáp nói: “Cái này dễ thôi, đợi lát nữa ta sẽ đi đùa giỡn mỹ nhân.”

Lý Hiểu Nhạc nhìn lưu manh Giáp tụ tập thêm vài lưu manh, đùa giỡn Ôn mỹ nhân đi.

“Tiểu mỹ nhân nơi nào đến.”

“So với hoa khôi Thiên Hương lâu còn xinh đẹp hơn.”

Ôn Lương Ngọc thấy đám lưu manh cản đường của mình, trong lòng không vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn cười tủm tỉm: “Các vị có chuyện gì không?”

“Có a, người bồi ca ca vui vẻ một lúc là được——” Lưu manh giáp cứ như vậy bị Ôn Lương Ngọc đánh bay ra ngoài, những lưu manh còn lại chân đều mềm nhũn, Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm hỏi: “Các người muốn vui vẻ thế nào? Từng người nói, hay nói cùng lúc?”

“Má ơi, chạy mau a!” Những lưu manh còn lại thét chói tai, chạy không còn bóng dáng. Lý Hiểu Nhạc nhìn những tên lưu manh kia, lại nhìn Ôn Lương Ngọc, cái cảm rót xuống đất!

Ôn Lương Ngọc nhìn Lý Hiểu Nhạc đang kinh ngạc đến ngây người, càng vui vẻ hơn: “Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, cũng phải xem ta có nguyện ý cho người cơ hội làm anh hùng hay không.” Kỳ thực trong lòng Ôn Lương Ngọc rất cao hứng, thật lâu không cười vui vẻ như vậy!

Lý Hiểu Nhạc chưa từ bỏ ý định, tiếp tục theo dõi, tìm kiếm cơ hội. Nói hôm nay, có một nam tử cao lớn, anh tuấn gọi Ôn Lương Ngọc, Ôn Lương Ngọc và hắn biết nhau, hai người chào hỏi. Lý Hiểu Nhạc cảm giác nguy cơ đến. Nhìn thân cao, nhìn dáng người, nhìn khuôn mặt dương cương của người ta, lại nhìn thân cao, dáng người, khuôn mặt búp bê đáng yêu của mình, thất vọng a, thất bại a, bất bình a. Ông trời, người mở to mắt sao!!!

“Ôn huynh, hiện giờ người cười vui vẻ hơn trước kia, có phải là luyện ái?”

“Luyện ái?” Ôn Lương Ngọc kinh ngạc.

“Đúng vậy, dáng vẻ của người tràn ngập hạnh phúc, người trước kia không như thế.” Người cao to nói: “Người có người yêu thương, giới thiệu chúng ta biết a.”

“Người yêu thương!” Ôn Lương Ngọc nhớ tới Lý Hiểu Nhạc suốt ngày lén theo mình, lại bắt đầu cười rộ lên. “Người xem tiểu cá tử bên kia, là người ta yêu mến.”

Người cao to thấy Lý Hiểu Nhạc lén lút, cảm giác rất thú vị, cùng Ôn Lương Ngọc cười rộ lên.

Lý Hiểu Nhạc thấy hai người kia thực quá xứng đôi, xứng đôi khiến mình đau lòng, khiến mình chói mắt, ta không thấy, không thấy.

Vài ngày sau, Lý Hiểu Nhạc đi tới đâu thì chỗ đó đều một mảnh thê lương. Vô tình, cúi đầu, phiêu đảng a. Cuối cùng Ôn Lương Ngọc thật sự chịu không được, người ngấm lại, luôn quen nhìn một người phản chấn bông bột, đột nhiên người này biến thành u linh âm khí rất nặng, suốt ngày vây quanh người, cảm giác không được tốt lắm.

“Ta nói, Lý Hiểu Nhạc, rốt cuộc mấy ngày nay người làm sao vậy?” Ôn Lương Ngọc nhìn không được mở miệng. Lý Hiểu Nhạc cười đến vui vẻ, híp mắt nhìn Ôn Lương Ngọc, dường như bị cái gì kích thích, lại càng u ám.

“Ôn mỹ nhân, ta còn cơ hội không?” Lý Hiểu Nhạc buồn bực nửa ngày mới nhả ra một câu.

“Cơ hội?”

“Chính là cơ hội theo đuổi người, yếu điệu mỹ nam, quân tử hảo cầu.”

..... Ôn Lương Ngọc có chút hối hận vì hỏi hần.

“Ôn mỹ nhân, ta là người thế nào?”

“Rất tốt, rất cẩn thận, rất biết quan tâm người, tính tình khá tốt.”

Một câu của Ôn Lương Ngọc triệt để khiến Lý Hiểu Nhạc đã khởi tinh thần, lập tức sống lại, “Ta so với người cao to kia tốt hơn nhiều, đúng không?”

“Cái này, người cao to kia là lão bản của Giang Nam đại thương phố, gia tài bạc triệu [Lý Hiểu Nhạc vừa nghe, lại ỉu xiu], kim cương Vương lão ngũ, muốn có tài có tài, muốn có tiền có tiền, võ công lại tốt, người nói. A. Lý Hiểu Nhạc, người làm sao vậy?”

Lý Hiểu Nhạc đã bị dả kích, càng ngày càng không tự tin Lý Hiểu Nhạc nhỏ giọng nói: “Ta đây còn cơ hội không? Ta cũng có tiền. Ta sẽ cố gắng kiếm tiền, sẽ không để người chịu ủy khuất. Hơn nữa ta không hoa tâm, không hoa tâm như bọn họ, ta tuyệt không hoa tâm, ta ngoại trừ vóc dáng thấp chút, diện mạo non nớt chút, ta là nam nhân. Người kia nhìn là biết miệng cộp gan thỏ.....” Lý Hiểu Nhạc bắt đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất niệm niệm, oán khí phóng lên trời.

“Ta vừa rồi không nói không cho người cơ hội a, hơn nữa người chưa từng nói yêu ta.” Ôn Lương Ngọc chớp chớp mắt.

Hiện giờ Lý Hiểu Nhạc có xúc động muốn đánh người. Hần bị người này đùa giỡn!

Sau đó sau đó sau đó, không lâu không lâu không lâu, hai người thành hôn. Lúc ấy tất cả mọi người đều rớt cằm. Đây cũng quá..... Giống như mỹ nhân đại ca mạng theo đệ đệ của mình.

Nói lấy chồng theo chồng, cùng giường cùng tính. Ngày đó Lý Hiểu Nhạc đếm tiền, một văn tiền đồng rơi xuống, lăn vào chậu thức ăn thừa, đại hắc cầu nhà hàng xóm lại chạy tới ăn, liền nuốt trôi tiền đồng. Chọc Lý Hiểu Nhạc muốn giết cầu, hàng xóm không cho giết, thiếu chút nữa đánh nhau. Lúc này Ôn Lương Ngọc nói chuyện: “Không cần phải giết Đại Hắc, vì một đồng tiền, tổn hại hòa khí, ta thấy như vậy, chỗ này của ta có một bao thuốc xổ, cho Đại Hắc ăn, chuyện được giải quyết.”

Từ nay về sau, Đại Hắc trông thấy Ôn Lương Ngọc, liền bắt đầu tiêu chảy. Ôn

Lương Ngọc rất vô tội: “Đây là phản xạ có điều kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kỳ Sứ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Người ta đồn, một khối gạch rơi từ trên trời xuống, đã thương năm người, một thượng thư ba ngự sự, còn lại là Vương gia bị mấy người kia đè lên. Lý Hiểu Nhạc nghe quan trong kinh thành nói, Vương gia có rất nhiều. Nhưng dù nhiều Vương gia hơn nữa, cũng phải có thực quyền mới có ảnh hưởng, cả vương triều có năm vị Vương gia, Kỳ Lân vương xếp đệ nhất, sau đó là Thanh Long vương, Bạch Hồ vương, Chu Tước vương, Huyền Vũ vương. Bách tính bình thường, sao có thể diện kiến các đại nhân vật này. Nghe đồn một chút coi như xong.

Kỳ Lân vương phủ bỏ thì bánh bao và cháo, người nói tiện nghi này không chiếm, ta không phải Lý Hiểu Nhạc! Trờ về liền nói với một nhà lớn nhỏ, nam nữ già trẻ, đầu bếp lão mục: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta không cần làm điểm tâm, đến Kỳ Lân vương phủ ăn.”

Đầu bếp lão mục mặt hắc tuyến, Ôn Lương Ngọc cười đến vui vẻ: “Ăn cơm trăm nhà, trường thọ.” Thật sự là phu thê a! Đầu bếp lão mục nói thầm

Nhà Lý Hiểu Nhạc cách vương phủ cũng không tính xa, ra ngõ quẹo trái một lúc là tới. Nhưng người xem, xếp thành đội ngũ chỉnh tề như vậy đến đoạt cháo với mấy tên khát cái sao? Hạ nhân của Vương phủ thấy rõ người dẫn đầu, mặt đen như đáy nồi. Lại là thần giữ của [Lý Hiểu Nhạc] cùng với lão bà của hắn ôn thân [Ôn Lương Ngọc]. Cặp phu thê này, được gọi là tuyệt phối. Mọi người lập tức nhường đường cho bọn hắn, giống như sợ dính xui.

Đại gia đình Lý Hiểu Nhạc, mỗi người một cái chén to hơn chậu, mà ngay cả con của hắn cũng mỗi người một bát to. Đây là nói rõ, hôm nay ta chắc chắn chiếm tiện nghi. Người phát cháo bắt lức, dành cho bọn hắn nhiều cháo chút. Khá lắm, bọn họ mức xong cháo, cả nồi lớn không còn bao nhiêu.

Vì thế, cứ như vậy, gần hai tháng, nhà Lý Hiểu Nhạc chưa tự mình nấu cháo. Đã có sẵn, tại sao phải làm. Mọi người trong Kỳ Lân vương phủ đều biết có người chiếm tiện nghi, thậm chí cả Kỳ Lân vương cũng nghe, hơn nữa quyết định đích thân gặp mặt cả nhà thần giữ của này.

Buổi sáng, Kỳ Lân vương thức dậy rất sớm, mặc y phục hạ nhân, canh giữ bên nồi cháo. Rất xa, đám người tự động tách ra, chỉ thấy có một tiểu tử mặt búp bê rất đáng yêu dẫn đầu, rồi đến một công tử văn nhã tuấn mỹ cầm chén theo phía sau, tiếp nữa là một đôi song sinh phấn nộn cũng cầm chén, gần chót là lão mục đầu bếp, mà ngay cả Vương Tái (cẩu) đi cuối cùng cũng ngậm một cái chậu. . . Kỳ Lân vương triệt để hết chỗ nói rồi.

Hắn đi qua hỏi Lý Hiểu Nhạc: “Vì sao mỗi ngày gia đình của ngươi đều đến lấy cháo về? Nhìn ngươi không thiếu tiền a?”

Lý Hiểu Nhạc nhìn Kỳ Lân vương từ trên xuống dưới, nói ra: “Nhà của ngươi có quy định hạng người gì mới được đến lấy cháo ư?”

“A... không có.” Kỳ Lân vương phát hiện mình hỏi một vấn đề rất ngu.

“Ta đây có thể lấy cháo.” Lý Hiểu Nhạc hùng hồn nói. Mọi người ngậm miệng.

“Được rồi, tướng công, chúng ta lấy cháo đi, các bảo bối đói bụng.” Ôn Lương Ngọc nói ra.

Tướng công! Mỹ nhân này gọi tiểu tử mặt búp bê là tướng công, cái này cái này cái này cái này, Kỳ Lân vương nhìn Ôn Lương Ngọc cao hơn Lý Hiểu Nhạc, tuổi cũng nhiều hơn, thấy thế nào đều không tương xứng, nhìn người ta thân thiết như vậy? Quá quái dị.

Đoán chừng là nhìn ra Kỳ Lân vương bị đả kích, Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc thương lượng một chút, quyết định an ủi “Hạ nhân” chịu không được đả kích này.

Ôn Lương Ngọc hỏi: “Xin hỏi vì sao Vương gia nhà ngươi bỏ thí cháo?”

“Bởi vì Cửu phu nhân Vương gia thích nhất sinh bệnh nặng, quốc sư nói, bỏ thí cháo ba tháng, có thể vì người bệnh cầu phúc.” Kỳ Lân vương nói thật.

Ôn Lương Ngọc lại hỏi: “Bỏ thí cháo đã lâu, Cửu phu nhân nhà ngươi có khỏi sức?”

“Không có.”

Ôn Lương Ngọc sờ soạng trong ngực thật lâu, lấy ra một bình dược: “Đây là thánh dược của Thần Thủy cung nổi danh trên giang hồ, Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan, cho phu nhân nhà ngươi dùng a, xem như tạ lễ để chúng ta ăn cháo.”

Kỳ Lân vương muốn nhận, hạ nhân bỏ thí cháo vội vàng hô: “Đừng nhận, bên trong có thuốc xỏ!”

Ôn Lương Ngọc nở nụ cười: “Ngươi yên tâm, dược này không phải ta phối, rất an toàn.”

“Vậy dược này của ngươi ở đâu ra?” Kỳ Lân Vương hỏi.

“Một tiểu hầu không có mắt dám trộm túi tiền của lão bà ta, bị ta bắt được, đánh hắn một phen, tiểu tử này vì mạng nhỏ, đem toàn bộ thứ trộm được cho ta. Dược này là tiểu tặc lấy được trong túi của một người ở Thần Thủy cung, dù sao cũng không mất tiền, cho ngươi một ân huệ a.” Lý Hiểu Nhạc nói ra: “Tuy ta rất thích tiền, nhưng ta rất nhân nghĩa.” Người thiện lương không nỡ đứng nhìn.

Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm hôn Lý Hiểu Nhạc một cái: “Tướng công thật thiện lương —” Kỳ Lân vương bị đôi phu thê này làm toàn thân nổi da gà.

Sự thật chứng minh, dược kia hữu hiệu. Rất nhanh, vương phủ không bỏ thí cháo nữa, Cửu phu nhân hết bệnh. Tất cả khát cái đều hận Lý Hiểu Nhạc, nhưng còn cần cơm thừa ở tủ quần của hắn, nhất thời cũng không biết xử hắn thế nào, chỉ dám gọi hắn là thần giữ của, nhìn thấy Ôn Lương Ngọc thì lần

xa, sợ hãi thuốc xổ của y. Đầu năm nay, làm khát cái cũng không tốt, nên suy xét một chút, đổi nghề?

Một đồng tiền rơi xuống đất, phát ra thanh âm dễ nghe, một trong hai nhĩ tử của Lý Hiểu Nhạc – Bảo Bảo chỉ chỉ nơi phát ra tiếng tiền, bập bẹ nói: “Phụ thân, tiền đồng.” Lý Hiểu Nhạc liếc nhìn sang, thật sự là tiền đồng, không hổ là nhĩ tử tốt của ta! Bóng Lý Hiểu Nhạc lóe lên, Ôn Lương Ngọc vì kính công của Lý Hiểu Nhạc mà thán phục.

Kỳ Lân vương mới từ từ đi ra, chưa được vài bước, chợt nghe có người hô: “Đừng giẫm, là của ta!” Hắn chưa kịp phản ứng, một chân đã hung hăng giẫm lên chân hắn. Đau đến mặt Kỳ Lân vương biến sắc, đủ độc ác.

Lý Hiểu Nhạc thấy mình giẫm lên chân người ta, cũng rất xấu hổ, lập tức thu hồi chân, “Lão huynh, ngại dẫm lên tiền đồng của ta.”

Kỳ Lân vương thấy người giẫm chân hắn là Lý Hiểu Nhạc, lửa giận bùng phát: “Người cái tên thần giữ của!”

“Vị công tử này, sao ngại có thể nói như vậy, đó gọi là cần kiệm, biết không, cần kiệm là một loại mỹ đức, nói tiếp, ngại dẫm lên tiền đồng của ta.”

“Nhưng ngại dẫm lên chân của ta!” Kỳ Lân Vương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta nói, trách không được, sao cảm giác mặt đất lại mềm như vậy, hóa ra là chân ngài a, thật có lỗi thật có lỗi, lần sau nhất định sẽ chú ý.”

“Người còn muốn giẫm lần nữa!”

Kỳ Lân vương đại hòa, kéo Lý Hiểu Nhạc muốn đánh người. Đột nhiên một đám hắc y nhân vây quanh Kỳ Lân vương, hộ vệ của Kỳ Lân Vương rất ít, sắp không chống đỡ nổi hắc y nhân, Lý Hiểu Nhạc thừa dịp loạn nhặt tiền đồng lên, thối thối, bỏ vào túi áo. Người nói, đầu năm một đồng tiền để kiểm hay sao. Hắc y nhân nóng nảy đánh tới Lý Hiểu Nhạc, Lý Hiểu Nhạc rất dễ dàng tránh được: “Thân thủ không tốt lắm còn chạy tới ám sát, hơn nữa bây giờ là ban ngày, mặc hắc y làm gì, ngại sợ người khác không biết ngại!”

Lúc Ôn Lương Ngọc chạy đến, thấy hắc y nhân vây quanh Lý Hiểu Nhạc, thân thủ Lý Hiểu Nhạc rất tốt, nhưng chính mình vẫn lo lắng a. “Trưởng công, ta tới giúp ngại.” Nói xong, một bao bột phấn vung qua, rầm rầm, hắc y nhân, Kỳ Lân vương, mà ngay cả Lý Hiểu Nhạc cũng không thoát, toàn bộ ngã xuống đất. “Thân thân lão bà, lần sau ngại ra tay thì nói cho ta biết một tiếng.” Lý Hiểu Nhạc nói, Nhuyễn Cân Tán, được này cũng quá mạnh a, chính mình cũng không nhúc nhích được.

“Vương gia, Vương gia!” Thị vệ của Kỳ Lân vương phủ chạy đến cứu giá, lại phát hiện. Thích khách, thị vệ, Vương gia, thêm cả thần giữ của đều té xuống đất.

“Vương gia? Người là Kỳ Lân vương?” Mấy thị vệ của Kỳ Lân vương phủ, Ôn Lương Ngọc từng gặp qua. Lúc này Kỳ Lân vương vô cùng hối hận, xuất môn không xem hoàng lịch. Ôn Lương Ngọc phản ứng nhanh, ôm lấy thân thân tướng công của mình, chạy về nhà.

Khỏi gạch, đá thương năm người, Lý Hiểu Nhạc Ôn Lương Ngọc cho rằng Kỳ Lân Vương chắc chắn sẽ tìm bọn hắc phiến toái, muốn dọn nhà thì, đột nhiên Kỳ Lân vương đến nhà hắc cảm tạ ân cứu mạng, hơn nữa mời Lý Hiểu Nhạc đến vương phủ làm quản gia. Đây là tình huống gì a!

Kỳ Lân Vương nghĩ thầm, tiểu tử, vào trong phủ ta, ta không chính ngại chết ta sẽ cùng họ với các ngại!

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Người mới tới phải đưa tiền bảo hộ, trong vương phủ cũng thế. Lý Hiểu Nhạc làm quản gia, cũng phải đưa tiền bảo hộ.

Kỳ Lân Vương có một Vương phi xinh đẹp, Lý Hiểu Nhạc cho rằng như vậy. Nhưng dù xinh đẹp cũng không bằng lão bà của mình, điểm này, Lý Hiểu Nhạc khẳng định. Mà Lý Hiểu Nhạc khó hiểu, có lão bà xinh đẹp, vì sao Vương gia còn nạp cơ thiếp?

Đại vương phi, nghe nói là thư đồng của Kỳ Lân vương, khi còn bé Kỳ Lân vương muốn hắc trưởng thành sẽ làm lão bà của mình. Kỳ Lân Vương phi cũng rất yêu Kỳ Lân vương, tình yêu thanh mai trúc mã, khiến Lý Hiểu Nhạc nhớ tới lão bà đầu tiên, Thủy Thủy. Nhưng vì sao, Kỳ Lân vương lại không thương hắc? Người sẽ thay đổi, Lý Hiểu Nhạc tự hào một phen, đầu năm nay, nam nhân chuyên tình giống ta, thực sự quý hiếm.

Buổi tối đi ngủ, Lý Hiểu Nhạc hỏi Ôn Lương Ngọc: “Lão bà, sau này ngại có thay lòng đổi dạ, không còn thương ta?”

“Sao lại nói như vậy?” Ôn Lương Ngọc kỳ quái hỏi.

“Ta muốn nói, chúng ta sống như vậy, nếu một ngày, có người rất tốt theo đuổi ngại, ngại còn muốn ta không?”

Ôn Lương Ngọc nghĩ nghĩ, ánh mắt u oán: “Ta không rời người, nếu ta rời người, còn có thể đi đâu?”

Lý Hiểu Nhạc thấy lời của mình gọi lên tâm sự của Ôn Lương Ngọc, cảm giác mình không nên nói lời này. Lập tức ôm lấy Ôn Lương Ngọc: “Lão bà, chúng ta cứ như vậy rất tốt, tương thân tương ái. Chờ già rồi, để hai nhóc con kia nuôi hai lão nhân chúng ta, khi ấy, chúng ta ôm tôn tử nói, tiểu bắt điếm, năm đó gia gia theo đuổi tiểu gia gia người thế nào, muốn biết không? Được gọi là ngàn dặm hữu duyên một con ngựa đất.”

Một câu nhận được nắm đấm của Ôn Lương Ngọc, Lý Hiểu Nhạc ôm đầu, hàm chứa nước mắt.

Kỳ Lân vương đã thật lâu không đến chỗ Vương phi, Vương phi sầu não không vui, thân thể suy yếu, cũng không phải một ngày hai ngày. Lý Hiểu Nhạc cảm thấy kỳ quái, vì sao Vương phi không chinh Kỳ Lân vương? Năm đó thân mẫu của mình chinh phụ thân không có lương tâm kia. Nghe nói, tình cảnh lúc ấy rất náo nhiệt. Nếu Vương phi cũng bỏ Vương gia, hẳn cũng náo nhiệt như thế. Lý Hiểu Nhạc nhân lúc tính toán sổ sách, ảo tưởng một chút. Mục đích, sao trong vương phủ có nhiều sổ sách rồi tình như vậy, đau cả đầu. Chắc chắn Kỳ Lân vương báo thù. Ta nghĩ hẳn không có hảo tâm như vậy, ta chọc hấn, hẳn còn muốn ta làm quân gia của nhà hấn, nhất định là có ý.

Nhi tử của Lý Hiểu Nhạc, phi thường đáng yêu, phi thường xinh đẹp. Ôn Lương Ngọc rất thích hai cục cưng này, mỗi ngày đều mang bên mình, dạy bọn nhỏ biết chữ, bọn nhỏ vô cùng thông minh, học một cái liền biết. Thiên tài a thiên tài. Ôn Lương Ngọc thấy bọn nhỏ bỏ thuốc xổ vào com của chó săn trong vương phủ, cảm thán, đây là chân truyền của ta.

Lần thứ ba các cục cưng bỏ được cho chó săn, bị Vương phi đi ngang qua trông thấy. Các cục cưng vừa thấy Vương phi, lập tức bay qua: “Mỹ nhân ca ca, ôm một cái.”

“Người và tiểu phụ thân của ta đều xinh đẹp, cục cưng yêu mến~”

Hai tiểu sắc lang. Vương phi cười ôm hai cục cưng: “Sao các người bỏ được vào thức ăn của chó săn?”

“Nó khi dễ Vương Tài nhà ta!” Các cục cưng nhất trí trả lời. Vương Tài đứng bên cạnh lập tức sủa hai tiếng, tỏ vẻ đồng ý. Khinh miệt nhìn đại chó săn, thế nào, xem người còn dám khi dễ ta!

“Đây là cậu của Vương gia, các người làm như vậy, không sợ Vương gia sinh khí?” Vương phi buồn cười hỏi.

“Vương gia là cái gì? Có thể ăn?” Các cục cưng hỏi.

Vương phi vừa nghe, bắt đầu cười to, “Các người là cục cưng nhà ai, thực đáng yêu.”

“Phụ thân của chúng ta, làm quân gia ở đây.” Các cục cưng nói ra.

“Hóa ra là hài tử của Lý quân gia, trách không được.” Vương phi cũng nghe đồn về phu thê Lý Hiểu Nhạc, chỉ không ngờ, con của hấn đáng yêu như thế. “Các cục cưng có muốn ở đây với ta không? Ta có điểm tâm ngon, hảo ngoạn.” Vương phi cảm giác mình nói chuyện giống kẻ bại hoại dụ dỗ tiểu hài tử.

“Hảo, chỉ cần có mỹ nhân ca ca là được.”

“Ta muốn mỹ nhân ca ca ôm!”

Thấy thế nào thì, hai cục cưng đang chiếm tiện nghi Vương phi~

Lúc Ôn Lương Ngọc đến đón cục cưng gặp được Vương phi. Ôn Lương Ngọc vừa liếc liền thích Vương phi này, tao nhã, xinh đẹp hữu lễ, có học vấn, mà quan trọng nhất là, hẳn rất giống mình trước kia.

Ôn Lương Ngọc thường xuyên đến chỗ Vương phi trò chuyện, trong lòng Lý Hiểu Nhạc rất bất mãn, lại không tiện nói, đành đứng nhìn.

Quân gia, cũng có lúc chân chó. Vì sao? Bởi vì quan hệ thuê và được thuê. Không phải Kỳ Lân vương cho tiền lương cao, mà là có người nịnh bợ Vương gia, hiển nhiên nhân tiện tặng lễ vật cho quân gia. Bởi vậy, Lý Hiểu Nhạc nhìn bạc trắng bóng, hoàng kim chói mắt kim, trong lòng sung sướng. Về phương diện tiền tài, không thể chán ghét Kỳ Lân vương.

Kỳ Lân vương lại nạp thiếp. Lần này là một đại mỹ nhân! Vương phủ lập tức nổ tung! Mây Vương phi càng nhú chặt hơn. Đại mỹ nhân chính là hoa khôi của Thiên Hương Viên, được người xưng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ Tuyết Liên công tử! Nhìn một cái, ừ mà Tuyết Liên công tử, không xinh đẹp bằng lão bà nhà ta. Lý Hiểu Nhạc nhìn thoáng qua Tuyết Liên quốc sắc thiên hương, nhìn nhìn lão bà của mình, lão bà của ta xinh đẹp nhất, mỹ nhân đệ nhất thiên hạ là lão bà Ôn Lương Ngọc của ta!

Tuyết Liên Tuyết Liên, nam nhân lấy danh tự nữ nhân, trách không được bộ dáng vô dụng. Cảm giác còn không tốt bằng Vương phi. Lý Hiểu Nhạc nghĩ như thế.

“Thuần, rời khỏi đây a.” Ôn Lương Ngọc lại bắt đầu khuyên Vương phi rời đi.

“Rời đi, ta có thể đi đâu?” Vương phi nói.

“Đi đâu cũng được, du ngoạn khắp nơi, hoặc tông quân kiến công lập nghiệp. Chí hướng của người? Người không phải con chim nhốt trong lồng, người

là một con ung.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Ôn huynh cũng hiểu biết, sao lại gả cho một người như vậy? Ta không nói hấn tệ, nhưng hấn quá tham tài, trong mắt ta, các người không quá xứng.” Vương phi nói ra.

Ôn Lương Ngọc nghĩ tới thân giữ của nhà mình, cười vui vẻ, tràn ngập hạnh phúc: “Hấn nha, là người vô cùng tốt. Người khác nói hấn thế nào ta mặc kệ, chỉ cần hấn yêu ta, như vậy đủ rồi. Còn lại với ta mà nói, danh lợi quyền thế không quan trọng. Sống khoái hoạt mới là quan trọng nhất.”

“Ta học Ôn huynh, buông quá khứ, buông gánh nặng, tìm cuộc sống mới!” Vương phi cười nói.

Lý Hiểu Nhạc cảm giác mình bị trả thù. Chuyện là như vậy, ngày nào đó Vương gia mời khách, thỉnh một số quan viên đến tửu lâu lớn nhất, Phiêu Hương cư. Lúc ấy còn mang hấn đi cùng, lúc ăn cơm rất cao hứng, nhưng đến khi thanh toán, Vương gia cố ý nói túi tiền bị mất. Muốn hấn thay Vương gia trả tiền trước, về nhà sẽ trả lại. Nhưng chuyện qua vài ngày, Vương gia dám nói không có chuyện này. Đây không phải cướp giữa ban ngày sao! Người, một Vương gia, quyết tiền? Rõ ràng là trả đũa, Lý Hiểu Nhạc ta ném qua, người thắng, người lợi hại, người chờ! Cứ vui đi, ta sẽ không dễ yên.

“Tướng công, người thấy Vương phi có bao nhiêu đáng thương, chúng ta giúp hấn a.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Giúp hấn, giúp thế nào? Giúp hấn cướp tướng công về?” Lý Hiểu Nhạc nói ra, hận chết Kỳ Lân Vương, chính chết hấn!

Thấy Lý Hiểu Nhạc đen mặt, Ôn Lương Ngọc nở nụ cười: “Không phải, giúp Vương phi rời khỏi Kỳ Lân vương phủ.”

“Rời khỏi vương phủ?”

“Không phải người luôn muốn nhìn thấy Vương phi bỏ chồng sao, ta nghĩ sẽ rất náo nhiệt.”

“Lão bà, cũng là người hiểu ta. Đúng, ta muốn Vương phi bỏ chồng, mới có thể khiến hấn tức chết!” Người quyết bạc của ta, ta muốn người không có lão bà. Người chờ, Kỳ Lân vương, ta không hảo hảo thu thập người, người không biết rõ vì sao hoa lại có màu đỏ.

Đại tỷ phu của Lý Hiểu Nhạc là người ngoại quốc, vì sinh ý vắng lại, thường xuyên qua lại biên quan, muốn mang theo một người không phải việc khó. Lý Hiểu Nhạc thương lượng với tỷ phu nửa ngày, định kế hoạch.

Đầu bếp của Kỳ Lân vương phủ đột nhiên thổ tả, không rõ bệnh, Vương phi nói với Kỳ Lân vương, muốn đến chùa chiền ở ngoại ô tránh một thời gian, Kỳ Lân Vương không hề suy nghĩ, liền đồng ý. Nào biết Vương phi vừa đi chính là ba tháng, Kỳ Lân vương ngẫm nghĩ, cảm thấy không đúng, đi lâu như vậy sao vẫn chưa trở lại, phái người đến đón.

Người phái tới trở về, báo Vương phi bỏ đi, lưu một phong thư cùng tín vật năm đó. Trong thư nói Kỳ Lân vương lạnh nhạt hấn lừa gạt hấn, mặt Kỳ Lân Vương tái xanh, tay cũng phát run, cuối cùng toàn thân run rẩy. Sau đó vương phủ gà bay chó chạy, người người cảm thấy bất an, Vương gia tìm Vương phi khắp nơi. Hừ, người ta đã sang ngoại quốc, người tìm ở đâu! Ai bảo người quyết bạc của ta, ai bảo người không biết quý trọng. Đáng đời!

“Ôn huynh, ta rất mạnh khỏe, du lãm mấy quốc gia, thật sự hiểu biết thêm nhiều. Hơn nữa đệ đệ của tỷ phu của tướng công người đang theo đuổi ta, ta thực vui vẻ.” Ôn Lương Ngọc đọc thư Vương phi gửi cho mình, đệ đệ của tỷ phu của tướng công? Quan hệ thân thích thực phức tạp!

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Có ai nói cho người biết, nghề nghiệp nào cực kỳ có tiền đồ? Không có sao? Lý Hiểu Nhạc sẽ nói cho người biết, hấn sẽ dùng chính mình chứng minh, quản gia là một nghề nghiệp phi thường có tiền đồ. Đương nhiên, quản gia có rất nhiều loại. Có quản gia của tiểu địa chủ, cũng có tổng quản trong hoàng cung. Nhưng, Lý Hiểu Nhạc cảm thấy, quản gia của vương phủ là nghề nghiệp có lợi nhất, đặc biệt là quản gia của vương phủ có quyền lực, thu nhập không tồi.

Đồng nghiệp là oan gia, điểm này, từ lúc Lý Hiểu Nhạc làm quản gia thì bắt đầu hiểu rõ. Người nghĩ, trong nhà Vương gia đều có quản gia, Vương gia nhiều, tự nhiên có Vương gia này chứ không mất Vương gia kia, ai không có oan gia đối đầu, nhất là Kỳ Lân vương quyền cao chức trọng, càng nhiều oan gia hơn. Nhưng dám trực tiếp đối đầu với hấn, chỉ có tứ đại vương gia, Thanh Long vương, Chu Tước vương, Bạch Hổ vương, Huyền Vũ vương. Kỳ Lân vương nhà người có quản gia, bốn vị vương gia nhà người ta cũng có quản gia xuất sắc. Nhưng, Lý Hiểu Nhạc kiên trì cho rằng mình là quả gia xuất sắc nhất.

Lý Hiểu Nhạc quản lý hạ nhân, trong vương phủ gọn gàng ngăn nắp, ai cũng không dám trộm, lại càng không dám lười biếng. Lý Hiểu Nhạc là ai chứ, hấn đem tính cách thân giữ của phát huy một cách tối đa. Cái mũi thính như Vương Tài, con nít có thể nhìn xuyên thấu, lỗ tai nghe âm xa ngàn dặm, nhất là độ mẫn cảm đối với tiền. Mà ngay cả hướng đi của Vương phi – lão bà của Kỳ Lân vương, Lý Hiểu Nhạc cho rằng, chỉ cần mình không nói, Vương

gia có lật cả vương triều lên cũng tìm không thấy. Nhưng Lý Hiểu Nhạc cực chán ghét bốn quân gia của vương phủ khác, nhắc tới bọn họ chính là cừu nhân không đội trời chung, cừu cao hơn núi, hận sâu hơn biển.

Chuyện kể rằng, sinh thân Vương gia, bốn vị Vương gia tặng thọ lễ, đều phái quân gia đến. Lý Hiểu Nhạc may mắn gặp được đồng nghiệp, đương nhiên, lúc mới gặp hắn còn chưa chán ghét. Nhưng, có người muốn làm chuyện người chán ghét, người không muốn hận cũng khó.

Thanh Long quân gia thấy Lý Hiểu Nhạc, đưa lên hạ lễ, hỏi một câu: “Vị tiểu ca này, bộ dáng thực đẹp đẽ, hẳn là tiểu công tử của Lý quân gia thay phụ thân người tới đón tiếp chúng ta, chẳng lẽ thân thể Lý quân gia không khỏe, đuổi theo bạc tới đau thắt lưng?”

Lý Hiểu Nhạc: người nói ai nhỏ! Ta đây là nam tử hán, người nói ai đuổi theo bạc tới đau thắt lưng, người rõ ràng là chê cười ta tham tiền!

Lý Hiểu Nhạc vừa định phát tác, Chu Tước quân gia cũng nói một câu: “Không phải đuổi theo bạc tới đau thắt lưng, mà chắc chắn là vì cuộc sống quá cần kiệm, dinh dưỡng không đủ, mệt mỏi, không rời nổi giường.”

Lý Hiểu Nhạc vừa nghe, lửa giận càng bốc lên, rất muốn đánh người.

“Không đúng không đúng, nhất định là vì quá tính toán tỉ mỉ, buổi tối ngủ không yên, hôm nay dậy không nổi.” Bạch Hổ quân gia nói như thế.

“Ta thấy là vì mới cưới phu nhân xinh đẹp, mệt nhọc quá độ a, ha ha ha……” Huyền Vũ quân gia cũng nói ra.

“Ta cho rằng, ta nói vô cùng có đạo lý.”

“Ta cảm thấy ta nói đúng!”

“Sao tin tức của các người có thể chính xác, của ta chính xác nhất!”

Bốn vị quân gia tranh chấp không ngừng, Lý Hiểu Nhạc nghe tới tím mặt.

“Ta nói, Lý công tử. Vì sao phụ thân Lý Hiểu Nhạc của người phái người ra tiếp đón chúng ta?” Thanh Long quân gia hỏi.

“Các vị, tại hạ chính là Lý Hiểu Nhạc.” Lý Hiểu Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Thứ nhất, ta không đuổi theo bạc mà đau thắt lưng. Thứ hai, dinh dưỡng của ta rất đầy đủ. Thứ ba, ta chỉ tính sổ ban ngày [vì tiết kiệm dầu thắp]. Thứ tư, ta trên giường có sinh long hoạt hổ hay không, người quân được sao. Người kém cỏi thì có! Còn nữa, con ta mới 4 tuổi.”

Bốn vị quân gia kinh hãi lui về phía sau, mở mắt thật to, trắm miệng một lời: “Không thể nào!”

“Thất kính thất kính, chúng ta có mắt như mù.”

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ, diện mạo của Lý huynh thực trẻ a.”

Hừ, đồ ky, chắc chắn là đồ ky, đồ ky ta tài năng hơn, trẻ tuổi hơn, có lão bà xinh đẹp hơn.

“Tướng công, các người đang làm gì đó, Vương gia gọi người qua kia.” Ôn Lương Ngọc xinh đẹp như lan nhẹ nhàng đi đến, khung nền là một vườn hoa bách hợp nở rộ, khiến bốn vị quân gia chói mắt, choáng váng. Mỹ nữ mỹ…… Mỹ nhân a! Tiểu tử thúi này, thực sự quá phúc khí. Bốn vị quân gia cảm thán.

Lý Hiểu Nhạc chấp tay: “Các vị, thứ lỗi không tiếp được.” Sau đó rời đi.

Ôn Lương Ngọc xoay người phải đi, tay áo lại bị người kéo, ngẩng đầu nhìn, là Thanh Long quân gia. Thanh Long quân gia diện mạo nhã nhặn, nghe nói là văn nhân, rất có học vấn. “Vị công tử này, cần gì phải đi gấp gáp, tại hạ có lời muốn nói.”

“Nói chuyện, sao lại kéo tay áo của ta?” Ôn Lương Ngọc không nóng không lạnh nói. Thanh Long quân gia ngượng ngùng buông tay ra.

“Tại hạ thấy công tử có vẻ là văn nhân từ tôn, gia đình quan lại, vì sao phải đành gả cho một kẻ phố chợ? Là hắn áp bức người, hay là có ả tình, nói ra, chúng ta sẽ giúp người.” Thanh Long quân gia nói.

“Người thật buồn cười, ta tự nguyện gả cho Lý Hiểu Nhạc, hắn chưa từng ép buộc ta. Hơn nữa, hắn còn cứu ta. Ta cam tâm tình nguyện, các vị đừng đoán mò.” Ôn Lương Ngọc cảm thấy buồn cười.

“Nhưng các người không tương xứng.” Thanh Long quân gia nói.

“Có tương xứng hay không, tự ta biết rõ, cái đó và người quan hệ gì?” Ôn Lương Ngọc nói, “Ta rất ghét người khác nói xấu Lý Hiểu Nhạc nhà ta.”

“Tại hạ không ác ý, chỉ muốn tốt cho công tử.”

“Ta thấy lòng người bất lương, muốn chia rẽ chúng ta.” Ngừ khí của Ôn Lương Ngọc trở nên thập phần không khách khí. Xoay người rời đi.

Bốn vị quân gia mới ra cửa Kỳ Lâm phủ, đột nhiên quỳ rạp trên đất, học chó sủa, vừa chạy vừa sủa. Vương Tài và đại chó săn đang đi cùng nhau, hiểu

kỳ người người, mấy người này không giống mùi, còn dám giả mạo đồng loại của ta, vùng nước tiểu, khinh bỉ.

“Hừ, khi dễ phụ thân và tiểu phụ thân của chúng ta, cho các người học chó sủa là còn tiện nghi các người.”

“Lần sau không may mắn như vậy đâu.” Song thai nhà Lý Hiểu Nhạc cười tủm tỉm nói. Đồ đệ thân truyền của đại ôn thần, tiểu ôn thần ra đời. Nghề nghiệp. Đương nhiên, quân gia có rất nhiều loại, bao gồm quân gia tiểu nhân.

Bốn vị tổng quản thất thủ trước cửa Kỳ Lân vương phủ, khiến bốn vị Vương gia không còn mặt mũi, Kỳ Lân vương thượng triều, cười nhạo bọn họ một phen. Vì thế, Kỳ Lân vương cảm thấy một nhà Lý Hiểu Nhạc cũng có chỗ tốt, ít nhất ở phương diện này, ra tay đủ hung ác.

Phu thê thỉnh thoảng cùng nhau dạo phố, tăng thêm tình thú, màu sắc cho cuộc sống bình thản, Lý Hiểu Nhạc quyết định, hôm nay cùng Ôn Lương Ngọc đi dạo, so đấu một canh giờ, xem ai nhặt được nhiều tiền đồng nhất. bởi vì người thắng, buổi tối sẽ được ở mặt trên. Cho nên, vì gia tăng tình thú giữa phu thê, hai người vừa lên phố liền bắt đầu nhặt tiền.

Kỳ thật tiền đồng nào dễ nhặt như vậy, không phải ai cũng làm rơi tiền, với Lý Hiểu Nhạc mà nói, nhặt thật lâu, vẫn chưa thấy bóng dáng tiền đồng. Hôm nay không có người rơi tiền, sao buổi tối ta thể hiện được oai hùng! Đột nhiên, hắn nghe có tiếng tiền rơi xuống đất, chuyển thân đuổi theo, chết tiệt, tiền đồng lăn lông lốc trên phố, Lý Hiểu Nhạc đuổi nửa ngày, con bà nó, tiền đồng cũng biết khinh công ư. Lý Hiểu Nhạc vừa định một cước giẫm lên, phát hiện có người nhanh hơn hắn, tiền đồng bị nhặt, ô.....

Lý Hiểu Nhạc ngẩng đầu nhìn, người nhặt tiền đồng là Thanh Long quân gia. Chỉ thấy gã vô cùng cao hứng cầm tiền đồng, hỏi Lý Hiểu Nhạc: “Người đuổi nửa ngày, tiền đồng bị ta nhặt được, muốn không?”

Lý Hiểu Nhạc gật đầu, nhưng lập tức nói: “Người hảo tâm cho ta như vậy?”

“Người muốn, ta không cho.” Thanh Long quân gia nói ra, đắc ý cầm tiền đồng quơ quơ trước mắt Lý Hiểu Nhạc, mắt Lý Hiểu Nhạc đảo qua đảo lại. “Bây giờ nó là của ta.”

“Ai thèm, ta sẽ nhặt được tiền đồng!” Lý Hiểu Nhạc không cho là đúng. Lỗ mũi hếch lên trời.

“Ta thật sự không rõ, thần giữ của như người chẳng có cái gì tốt, sao Ôn công tử lại vừa ý người.” Thanh Long quân gia ê ề nói.

“Đó là ta cường hơn người, ta thiết tình với hắn, không giống các người chỉ nhìn bề ngoài xinh đẹp.”

“Sớm muộn có một ngày, Ôn công tử sẽ vừa ý người khác, không cần người.”

“Ăn không được nho, nói quả nho chua.”

“Ta ăn không ăn được nho? Ta có điểm nào không bằng người, học vấn hơn người, có giáo dưỡng, có tiền đồ, có của cải hơn người, nếu ta muốn theo đuổi Ôn công tử, chắc chắn hắn không do dự mà chọn ta.”

“Lại cóc muốn ăn thịt thiên nga, người ra chỗ khác mà nghỉ ngơi, tính toán lão bà người khác, chẳng có gì vui!” Lý Hiểu Nhạc nói ra.

“Thế thì sao, Ôn công tử là người, không phải vật phẩm, hắn có thể chọn người tốt hơn.” Thanh Long quân gia nói.

“Ngu ngốc!” Lý Hiểu Nhạc mắng, “Tính toán lão bà của ta, người xem ta chinh chết người thế nào.”

Lý Hiểu Nhạc buồn bực về nhà, rất xa trông thấy Ôn Lương Ngọc cầm một đồng tiền, cười xấu xa, tựa như một ác bá đùa giỡn thiếu nữ nhà lành: “Trương công, hôm nay nhân gia ở phía trên.” Lý Hiểu Nhạc hắc tuyến, tên đồng nghiệp thiếu đạo đức, trong lòng càng căm phẫn.

Qua không lâu, nghe nói quân gia của Thanh Long vương phủ thương một tên giết heo, bộ dáng tên giết heo thực là lỗi lớn a, so với heo hắn giết không đẹp hơn bao nhiêu, nhưng vị tổng quản tự cho là thanh cao lại dễ dàng thương người ta. Có người nói tình cảnh, tư thế ngày đó như cùi khô bốc lửa, thiêu trọn ba ngày, tên giết heo rên rỉ gọi, cuồng hống đều khàn.

“Trương công, người có thấy Kim Thương Không Ngã ta mới phối không? Còn Vạn Thọ Vô Cương Tán nữa? Ta tìm không thấy, ta định hôm nay thử trên Vượng Tài và đại chó sủa, xem được hiệu thế nào.” Ôn Lương Ngọc cười đến ngọt ngào, Vượng Tài và đại chó sủa toàn thân phát run, cuộn tròn một chỗ.

“Không cần thử, ta đã thay người thử qua.” Vừa nghe lời này, lưỡng câu nhẹ nhàng thở ra, nhưng mặt Ôn Lương Ngọc lập tức đen lại: “Người giỏi, người lên tìm ai sau lưng ta, người nói rõ ràng cho ta!”

“Thân thân lão bà, không nên tức giận, là ta cho quân gia của Thanh Long vương phủ dùng. Ai bảo hắn muốn tìm bất mãn, suốt ngày nhớ thương lão bà của ta. Ta rất thiện lương, giúp hắn tìm một người thân mật, thỏa mãn tâm hồn cô độc của hắn.” Lý Hiểu Nhạc nói ra, “Ai bảo chúng ta là đồng nghiệp.”

Chương 6

hàm là thú lão bà đều cảm giác được, sau khi thành thân không giống với lúc trước. Có cái gì khác? Sinh hoạt mới lạ hơn, cuộc sống mà xát không ngừng, xử lý không tốt sẽ rất phiền toái. Đương nhiên, Lý Hiểu Nhạc cũng gặp phải vấn đề như thế, nhưng hắn rất nhanh phát hiện những vấn đề này lại không tồn tại. Bởi vì cuộc sống là nhiều màu sắc phong phú, bọn họ có thể thông qua một số trò chơi để tăng thêm tình thú.

Tỷ như ngày đó, Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc đi mua sắm, đi dạo phố, người nào cũng có thể gặp gỡ. Người tốt, người xấu, mỹ nhân, người quái dị, người khiêm tốn, lưu manh ác bá, cùng đồng nghiệp của Lý Hiểu Nhạc – các quan gia vương phủ.

Người nào dám liếc Ôn Lương Ngọc nhiều lần, lập tức lọt vào phạm vi trả thù của song thai Lý gia, phàm là người đùa giỡn Ôn Lương Ngọc, đều hóa thành sao băng bay mất, hu. Đây là kiệt tác của Lý Hiểu Nhạc. Phàm là người chê cười Lý Hiểu Nhạc, liền bị tiêu chảy, lúc này là kiệt tác của Ôn Lương Ngọc. Người nói xem, có nhiều người khiến cuộc sống thêm rạng rỡ như vậy, sao người còn cảm thấy nhàm chán, tịch mịch, cảm thấy kết hôn không tốt? Cho nên, chỉ cần bọn họ xuất hiện trên đường, người trên đường đều trốn rất xa, không ai dám tới gần bọn họ.

Người nói không còn ai để chinh, vậy phu thê chơi đùa là được.

Ngày nào đó, Ôn Lương Ngọc muốn ăn món ăn của Phiêu Hương lâu, Lý Hiểu Nhạc xung phong nhận việc, thi triển trù nghệ. Tay nghề nấu ăn của Lý Hiểu Nhạc, nói thật, xác thực là không tệ, đây là do tiết kiệm tiền nên tự mình nấu cơm mà luyện ra. Ôn Lương Ngọc và song thai Lý gia ăn ngon lành, Ôn Lương Ngọc nhiệt tình khen ngợi Lý Hiểu Nhạc khiến Lý Hiểu Nhạc cảm giác lâng lâng, nhưng lập tức bị một câu đánh rơi xuống đất, Ôn Lương Ngọc nói: “Tướng công, ta còn muốn ăn vịt quay của Phúc Mãn lâu.”

Vịt quay của Phúc Mãn lâu nổi danh kinh thành, Lý Hiểu Nhạc chưa từng ăn qua, hắn không có cách nào phát huy tuyệt kỹ ăn một lần liền bắt chước được. Nhưng, đến Phúc Mãn lâu mua vịt quay ăn, quá dùng tiền, sao hắn cam lòng. Nhưng lão bà muốn ăn, hải tử trông mong nhìn mình, Lý Hiểu Nhạc do dự nửa ngày, từ kẽ răng tuôn ra một câu: “Lão bà, món này ta chưa từng nếm qua, không biết làm, người đưa ta ít tiền, ta thử ăn một chút?”

“Người thử ăn một chút. Nếu không động vào tiền của chúng ta, có thể đi.” Ôn Lương Ngọc nói rõ, không đưa tiền.

“Nhưng, lần trước tiền riêng của ta đã bị người tịch thu.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Nếu ta không lục lợi y phục của người, người đặt ngân phiếu trong túi áo, không bị vo nát khi Vũ Trương giặt đồ mới là lạ. Chúng ta tốn thất bao nhiêu, giấu tiền riêng cũng không có kỹ xảo.”

“Sao ta không có kỹ xảo, không có kỹ xảo, ta có thể làm ra nhiều tiền như vậy ư. Người nói người muốn nghiền mực của Bát phu nhân, ta phải hao ít nhiều tâm tư mới lấy được cho người. Không có kỹ xảo, có thể sao. Người nghĩ làm quan gia dễ như vậy.”

“Không dễ làm thì đừng làm a, ai không biết người yêu tiền, từ lúc cùng người ta cũng trở nên miễn cảm với tiền. Người nói, ta là bị người dạy hư, gần son thì đỏ, gần mực thì đen. Gả cho quan gia chính là bà quan gia.”

“Quan gia thì sao, quan gia là nghề nghiệp rất có tiền đồ, người ngấm lại xem, nhờ mỗi ngày người nịnh bợ ta âm thầm đưa lễ vật cho ta, nếu không, dựa vào chút tiền công này, chúng ta sớm chết đói.”

“Đúng, người công lao lớn, ta cũng đâu nhận rồi, không phải rất nỗ lực giúp người sao. Lần trước, Bạch Hồ quan gia chê cười người, bị ta hạ độc, tiêu chảy thiếu chút nữa mất mạng, ta bảo vệ người như vậy, chẳng lẽ ta muốn ăn một con vịt quay, người cũng không cho ta mua. Ta kém hơn vịt quay ư?”

“Ta không bảo người kém hơn vịt quay, ta đi mua cho người, chờ ta.” Lý Hiểu Nhạc kiên trì nghĩ biện pháp, không có tiền a, tiền đều ở trong tay lão bà, lần sau cất tiền riêng phải chú ý.

Lúc Lý Hiểu Nhạc đang phát sầu, Kỳ Lân vương nói muốn mời khách, bảo Lý Hiểu Nhạc chọn tửu lâu. Kỳ Lân Vương thích nhân tài, cũng thích lời kéo nhân tài, học đòi văn vẻ, chọn tửu lâu, mở thơ hội. Lý Hiểu Nhạc vừa nghe, cao hứng, trời không tuyệt đường người, đến Phúc Mãn lâu.

Lý Hiểu Nhạc chọn xong nhà gian, thuận tiện cầm đi một con vịt quay, đưa về cho lão bà hải tử thưởng thức. Lão bà hải tử ăn một miếng đầy mỡ, song thai nói: “Phụ thân, ta còn muốn ăn!”

“Không vấn đề, các người chờ.”

Lý Hiểu Nhạc ngấm nghĩ, những người kia học đòi văn vẻ, rượu ngon là không thiếu được, cơ hội tới. Hắn mua rất nhiều rượu, trong rượu hạ Bát Nga phấn, phàm là người uống Bát Nga phấn thì bụng trướng, không muốn ăn gì. Lão bà a, người xem, được người nghiền cứu dùng thật hiệu quả. Mắt của mình tốt cỡ nào mới lấy được một lão bà thiên tài, ha ha cấp!

Lý Hiểu Nhạc chờ trong Phúc Mãn Lâu, hai canh giờ trôi qua, mỗi một người tham gia thơ hội đều ôm bụng đi xuống. “Má ơi, trướng chết ta.”

“Bụng khó chịu, như một quả bóng.”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ đồ ăn có vấn đề?”

“Đa phần chưa ăn, phỏng chừng do rượu.”

“Cảm giác nếu có thể phóng rắm thì tốt rồi.”

Một hồi chợt nghe thanh âm vang lên, giống như thanh âm quần bị xé, tất cả mọi người hướng bên này nhìn, chỉ thấy tài tử nổi danh Triệu Thừa đỏ mặt.

“Triệu huynh, quần của ngươi rách rồi sao?” Có người trêu ghẹo hỏi.

“Ta thật sự nhìn không được, chê cười.” Triệu Thừa vừa giải thích vừa nghĩ, không phải chỉ phóng cái rắm thôi sao, các ngươi đừng tự đắc. Bụng trưởng như vậy xem các ngươi có thể chịu được bao lâu!

Từ Triệu thừa mở đầu, đoạn đường về nhà, tài tử vẫn nhân đều phóng rắm như nã pháo mừng năm mới, trong vòng một đêm vang danh khắp kinh thành. “Hóa ra tác dụng phụ của Bất Ngã phần là đánh rắm, về nhà nói cho lão bà một tiếng, được có tác dụng phụ.” Lý Hiểu Nhạc cầm lấy bút ghi chép, về nhà giao cho Ôn Lương Ngọc để cải tiến được tính.

Đồ ăn các tài tử vẫn nhân chưa đựng đến đều bị Lý Hiểu Nhạc đóng gói mang về nhà.

Buổi tối ngày nào đó, trong vương phủ rất náo nhiệt. Lý Hiểu Nhạc đem đồ ăn chia cho hạ nhân trong phủ, dù sao để hồng cũng lãng phí, không bằng thuận nước giong thuyền. Ôn Lương Ngọc, song thai Lý gia ăn vẹt quay no đến không nhúc nhích được.

Buổi tối ngày nào đó, vương phủ rất náo nhiệt, Vương gia ngủ không yên, bụng trưởng khó chịu, đánh rắm liên tục, cuối cùng phải mời ngự y tới, giảng cho một đêm, từ nay về sau, bọn hạ nhân bí mật xưng Kỳ Lân vương gia là đánh rắm Vương gia, tên gọi tắt là Thối vương.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Câu cá, cần kiên nhẫn. Cho nên, một nhà Lý Hiểu Nhạc vì muốn ăn canh cá tươi, đã ngồi bên hồ từ sáng sớm tới lúc tối đen, nhưng không có cá mắc câu.

“Sao hôm nay lại đen đuôi như vậy, một con cá cũng không câu được.” Lý Hiểu Nhạc ai oán.

Ôn Lương Ngọc cười híp mắt: “Gấp gáp như ngươi, cá chưa kịp mắc câu đã sớm bị dọa chạy.”

“Thôi, ngày mai đi mua cá.” Lý Hiểu Nhạc nói.

Song thai đang chơi đùa, chợt nghe một tiếng thét, hai người không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy tới xem, bên cạnh song thai là một đồng cá. Còn có một con cá vô cùng lớn, a..... Không nên nói là cá, phải nói là mỹ nhân ngư. Đây là tình huống gì?

Chuyện tốt mỗi năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Mỹ nhân ngư được mang về, nhưng nuôi ở đâu? Vẫn không nên để người ngoài biết, nếu không chắc chắn phải hiển cho hoàng đế, mỹ nhân ngư chỉ có con đường chết. Làm sao bây giờ? Trước tiên cứ nuôi trong chum nước a.

Mỹ nhân ngư tỉnh lại, phát hiện mình ở trong chum nước, lửa giận bốc lên: “Ta nói, các ngươi bắt cóc ta còn ném ta vào chum nước, các ngươi cho ta là cá sao.”

“Ngươi có đuôi cá mà, sao không phải cá.” Lý Hiểu Nhạc nói, trong lòng nghĩ, không ngờ thật là mỹ nhân ngư, còn biết tiếng người, không đơn giản.

“Ta là nhân ngư, phụ thân ta là long vương, ta là tiểu nhi tử của ông, ta gọi là Bích Tỳ.” Mỹ nhân ngư nói.

“Không tin, nhi tử của long vương là long, sao có thể là ngư, ngư là một nhân ngư!”

“Ta rời khỏi nước, sẽ biến thành người.” Mỹ nhân ngư nói.

Nói xong, mỹ nhân ngư dùng sức, bay khỏi chum rơi phịch xuống đất, rất giống cá trên thớt. Bởi vì mặt đất có nước, trơn trượt, nên tiểu mỹ nhân ngư đứng không vững. Đứng không vững sẽ ngã, mà ngã thì có người hà hê. Thấy một nhà Lý Hiểu Nhạc hà hê nhìn mình, Bích Tỳ càng tức giận. May mắn là không lâu sau, tiểu mỹ nhân ngư biến thành một thiếu niên xinh đẹp, mọi người mới đành chỉ cười nhạo.

Lý Hiểu Nhạc thu lưu Bích Tỳ, là vì Bích Tỳ rất xinh đẹp. Rất xinh đẹp có nhiều tác dụng, tỷ như, đặt hấn trong tủ quần áo nhà mình, sinh ý càng đông đúc.

Vì xem mỹ nhân, mỗi ngày tầu quán chật ních, tiền rác...rác... , Lý Hiểu Nhạc cười đến híp cả mắt. Tiền a, tiền a, ta yêu ngươi.

Bích Tỳ cũng rất thích làm chương quây của tầu quán, hẳn cảm thấy thú vị. Nhất là mỗi ngày có nhiều người nhìn hẳn chảy nước miếng, cảm giác quá thành tựu, chắc chắn mình rất xinh đẹp .

Về lai lịch của Bích Tỳ, Lý Hiểu Nhạc nói đó là thân thích trong nhà, vì diện mạo của Lý Hiểu Nhạc không tệ, cho nên không ai hoài nghi. Bích Tỳ chưa nói tại sao hẳn lại đến sông nhỏ kia.

Người ta nói mỹ nhân ngư thích ca hát, Bích Tỳ cũng thích ca hát, nhưng tiếng ca của hẳn.....

Chuyện kể rằng, ngày nào đó, trời chưa sáng..... Vương gia ngủ không yên, tỉnh rất sớm, chợt nghe có người đang khóc. Theo tiếng đi qua, bên hồ có một mỹ nhân, hóa ra mỹ nhân đang rơi lệ a. Lúc này, Vương gia tiêu sái đến bên cạnh hỏi: “Sao mỹ nhân lại khóc? Đến, có cái gì ủy khuất cứ nói với bản vương, bản vương cho ngươi mượn cả vai khóc, y phục để ngươi làm khăn mặt.”

Kỳ Lân Vương cảm thấy lời mình rất hào phóng, hẳn không có gì sai lầm, còn chưa kịp phản ứng, đã bị ném vào trong hồ. “Ngươi mất mù, mất ngươi thế nào mà bảo ta đang khóc, ta đang hát, ngươi hiểu âm nhạc hay không, biết thưởng thức hay không!” Bích Tỳ bị chọc giận đến tím mặt, “Ta chính là danh ca nổi tiếng khắp biển rộng, phàm nhân không biết thưởng thức!”

Ta không biết thưởng thức? Ngươi đang hát? Tay trái Kỳ Lân vương đập lên đầu, ông trời của ta, hát so với khóc còn khó nghe hơn mà xưng là danh ca đệ nhất!

“Vì nâng cao trình độ thưởng thức của ngươi, ta quyết định hát cho ngươi nghe một canh giờ.” Bích Tỳ rất nghiêm túc nói.

Một canh giờ? Kỳ Lân Vương sợ tới mức muốn chạy về phòng ngủ, nhưng hẳn không nhúc nhích được. “Đừng chạy trốn, ta sớm hạ Nhuyễn Cân tán và Bê Chủy phản, ngươi trốn không thoát, cũng nói không được.” Bích Tỳ dương dương đắc ý.

Kỳ Lân Vương khóc không ra nước mắt, mình đúng là ăn no rửng mỡ. Ngủ không được thì nằm trong chăn nhắm mắt dưỡng thần cho rồi, sao lại hiểu kỳ mà đến đây. Giờ thì tốt, một canh giờ, nghe hẳn hát một canh giờ. Người ta hát lấy tiền, hẳn hát lấy mạng a! Ai tới cứu ta!

Bích Tỳ tranh thủ thời gian hát toàn bộ những khúc nhạc hẳn biết, còn chưa tận hứng, lại hát một số ca khúc được yêu thích trong kinh thành. Đêm Kỳ Lân Vương đọc hại đến hai mắt trợn trắng, chịu đủ kích sâu sắc. Cái này là hát Hay là khóc!

Bích Tỳ tận hứng, không hát, ngồi bên cạnh Kỳ Lân Vương nghỉ ngơi. “Ngươi là một người tốt. Ta biết ngươi là chủ nhân của vương phủ, ngươi cũng là người cô độc. Ngươi là người thứ hai nghe ta hát lâu như vậy.”

Ta bị ép, Kỳ Lân Vương rất muốn hò hét, nhưng phát không ra tiếng. Bê Chủy phản chết tiệt!

“Ngươi nói xem, ta rời nhà đi lâu như vậy, hẳn có rất nhiều người lo lắng. Kỳ thật người ta yêu mến vừa lại thành thân, ngươi biết không, đây là lão bà thứ mười hai hẳn thú. Ta, hẳn có từng nghĩ tới ta. Lo lắng cho ta? Năm đó thề non hẹn biển, tất cả đều là lời giả dối gạt tình nhân vui vẻ, ta không nên tin tưởng hẳn, không nên ngây ngốc tin tưởng hẳn, mỗi lần hẳn thú thêm một lão bà, ta lại dùng dao nhỏ khắc lên thân thể ta, khiến mình nhớ kỹ, hẳn lại phụ ta một lần nữa, phải nhớ kỹ thương tổn này.”

Kỳ Lân vương nhìn qua Bích Tỳ, nghe lời nói của Bích Tỳ, nhớ tới Vương phi bỏ trốn của mình. Chính mình cũng chưa bao giờ nghĩ, mình thương tổn hẳn bao nhiêu, còn trách cứ hẳn không đủ hiểu chuyện, không đủ thông cảm cho mình. Có phải mỗi lần mình nạp thiệp thất, hẳn cũng khó chịu như vậy, tổn thương như vậy? Hẳn có dùng dao nhỏ tự làm mình bị thương không. Có chảy máu? Đã bao lâu hẳn không cười qua?

“Kỳ thật, có một người luôn rất thích nghe ta ca hát, dù ta hát bao lâu hẳn đều cao hứng ngồi bên cạnh nghe. Ngươi biết hẳn theo đuổi ta bao lâu không, dù ta thành thân với người khác, hẳn cũng một mực chờ ta, dõi theo ta 300 năm. Hẳn không đẹp, có thể nói rất xấu, hẳn ở tại hồ sâu vắng vẻ, hẳn gọi Ngự Tề, là một giao long không có xuất thân gì cao quý. Ta đi, chắc chắn hẳn đang tìm ta khắp nơi, ta có nên tiếp nhận tình yêu của hẳn không? Ngươi cho ta chút ý kiến a.” Bích Tỳ hỏi Kỳ Lân vương, Kỳ Lân Vương thiếu chút nữa khóc, ta không nhúc nhích được, ngay cả nói cũng không thể, sao nêu ý kiến chứ?

“Ngươi không phản đối, nghĩa là đồng ý. Xem ra ta sớm nên di tình biệt luyện! Chờ tới bây giờ đúng là lãng phí thanh xuân a. Cảm ơn ngươi Kỳ Lân vương, ta đi, có lẽ hiện giờ Vương phi của ngươi cũng giống ta, di tình biệt luyện, Vương phi là người xuất sắc như vậy, rồi vương phủ, còn không được một đám người theo đuổi.”

Ta và ngươi có cừ oán sao, Vương phi của ta sẽ không..... Di tình biệt luyện..... Quá không có sức thuyết phục. Kỳ Lân vương không có cách nào khác thuyết phục mình. Nhìn Bích Tỳ đi xa, trong lòng Kỳ Lân vương ngửi vị tạp trần.

Diện mạo của Ngự Tề thật là xấu, nhưng rất cao lớn, ngăm đen, cường tráng vô cùng. Bích Tỳ ở bên cạnh hẳn có vẻ rất nhỏ nhắn xinh xắn. Ngự Tề đưa cho Lý Hiểu Nhạc rất nhiều trân châu ngọc thạch, đáp tạ bọn họ chiếu cố Bích Tỳ, sau đó mang Bích Tỳ đi. Ôn Lương Ngọc thật cao hứng, y thích trân châu. Lý Hiểu Nhạc càng vui vẻ, nói với hài tử: “Sau này chúng ta tiếp tục đi câu cá.”

Vài ngày sau, một nam tử anh tuấn tới nhà Lý Hiểu Nhạc, là tới tìm Bích Tỳ. Lý Hiểu Nhạc đem mảnh ngọc bội rất đáng giá Bích Tỳ lưu lại lúc gần đi cho hẳn: “Bích Tỳ nói, đây là của ngươi, trả lại cho ngươi, hẳn còn nói ngươi luôn lừa gạt hẳn, kỳ thật ngọc bội này không phải nương ngươi lưu lại cho thể tử của ngươi, nhưng hẳn hy vọng ngươi có thể dùng mảnh ngọc bội thật đổi mảnh ngọc bội giả, vì vậy hẳn đợi ngươi 300 năm. Ngươi làm hẳn tuyệt vọng.”

Nam từ tiếp nhận ngọc bội, lạnh lùng hỏi: “Hắn đi đâu?”

“Hắn đi cùng một người tên là Ngự Tề. Bích Tỳ còn nói, người không cần tìm Ngự Tề gây phiền phức, người không phải đối thủ của Ngự Tề. Ngự Tề yêu hắn 300 năm, người lừa hắn 300 năm.” Ôn Lương Ngọc bổ sung.

Nam nhân nắm chặt tay, thẳng đến khi máu tươi chảy ra. “Không biết quý trọng người trước mắt thì nuôi tiếc cả đời, đâu ai tương thân tương ái như chúng ta.” Ôn Lương Ngọc ôm vai Lý Hiểu Nhạc nói, “Đúng vậy.” Lý Hiểu Nhạc hôn nhẹ thân thân lão bà của mình.

Kỳ Lân Vương tàn bạo, trượt chân rơi xuống nước, không ai phát hiện, kết quả cả ngày chảy nước mũi nước mắt, rất thê thảm. Vương gia hạ lệnh, ai dám hát buổi tối, phạt một trăm trượng. Chết vẫn đánh!

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kỳ Sự Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Trong vương phủ có một người gọi Lão Cát, nhắc tới Lão Cát, không thể không nói một người, người nọ chính là lão bà của Lão Cát. Lão Cát sợ lão bà. Là nỗi danh sợ, nhưng mỗi lần có người nói với Lão Cát: “Một đại lão gia, suốt ngày bị một con đàn bà quàn gắt gao. Sợ vợ!”

“Sợ vợ thì sao, ta đây không gọi sợ, ta đây gọi yêu, phương thức biểu hiện tình yêu của ta với lão bà là khiêm nhường nhường, ta là nam nhân, ý chí rộng lớn, chả lẽ mỗi ngày so đo cùng một nữ nhân tóc dài hiểu biết ít. Hơn nữa, lão bà của ta xinh đẹp như vậy, ta không cần thận coi chừng nàng, vạn nhất nàng lên vụng trộm. Người nói ta oan hay không oan. Vì thú nàng, ta phải mất rất nhiều sinh lễ.” Mỗi lần Lão Cát đều giải thích như vậy, vừa mới dứt lời, đã bị Lão Cát tâu từ nắm chặt lỗ tai, xách về nhà: “Lão già kia, người nói ta lên vụng trộm! Ngứa miệng,.....”

Mỗi lần chứng kiến Lão Cát bị lão bà sửa chữa, Lý Hiểu Nhạc thật thương cảm hắn. Được trị thương trong nhà hầu hết bán cho Lão Cát, bởi vì mỗi lần Lão Cát đều bị thương, nặng nhẹ khác nhau, vị trí khác nhau, Ôn Lương Ngọc dùng Lão Cát làm đối tượng thí nghiệm, cố gắng phối ra các loại dược trị thương, ghi chép dược hiệu. Lão Cát còn không biết mình là chuột bạch miễn phí cho người ta dùng thử, còn cảm kích Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc.

Là nam nhân thì có xã giao, người nghèo cũng không ngoại lệ, Lão Cát cũng không ngoại lệ. Nhưng ăn cơm chiều về nhà quá muộn, Lão Cát tâu từ tức giận: “Người giỏi, vừa ra khỏi cửa liền không biết về nhà, người xem giờ là lúc nào.”

Lão Cát uống say khướt, hoa mắt chóng mặt: “Đến, tiểu mỹ nhân, chúng ta cạn thêm chén nữa.”

“Tiểu mỹ nhân, người nói ai là tiểu mỹ nhân?” Lão Cát tâu từ vừa nghe, lời này không đúng, đi ra ngoài cùng bằng hữu uống rượu, sao uống ra mỹ nhân. Lập tức đánh đổ một vạc dấm chua.

“Ngay cả tiểu mỹ nhân cũng không biết, tiểu mỹ nhân chính là lão bản nương của tửu quán, hai má, bộ ngực, cái mông, cực phẩm a!” Lão Cát không biết sống chết nói.

“Ta hỏi người, là lão bà người đẹp, hay lão bản nương của tửu quán đẹp?” Lão Cát tâu từ hỏi.

“Đây còn phải nói, lão bản nương của tửu quán vừa đẹp vừa trẻ. Lão bà của ta chính là cạp mẹ, thiếu phụ lưng tuổi, hoa nhà nào bằng hoa đại. Hắc hắc.....” Lão Cát còn chưa phát hiện mình cách cái chết không xa.

“Đến, đứng dậy, chúng ta đi tìm tiểu mỹ nhân.” Lão Cát tâu từ đỡ Lão Cát ra cửa, đi đến chuồng heo, đẩy Lão Cát lên người heo mẹ, “Đi thôi, tiểu mỹ nhân của người ở đó!”

Cứ như vậy, Lão Cát ôm heo mẹ, ngủ ngọt ngào. Tiểu mỹ nhân trong mộng, vẫy tay với hắn, ôm lấy hắn. “Tiểu mỹ nhân, ca ca yêu chết, tới hôn một cái.” Ôm heo mẹ vừa hôn vừa sờ. “Tiểu mỹ nhân, sao tóc của người cứng như vậy, đáng người béo như vậy?” Dần dần Lão Cát thanh tỉnh, tại sao mình ở chuồng heo, lại ôm heo mẹ, không phải mình ôm tiểu mỹ nhân ư? Ngay sau đó, trong chuồng heo phát ra tiếng kêu thảm thiết. Hằng xóm thấy nhưng không thể trách, Ôn Lương Ngọc vừa nghe, thật cao hứng: “Ngày mai Lão Cát sẽ bị thương ở đâu? Dù bị thương ở đâu, ngâm lại cũng rất hưng phấn!”

Con gien của Lão Cát tâu từ còn chưa tiêu, phạt Lão Cát giặt quần áo. Lão Cát rất ủy khuất, hàm chứa nước mắt, giặt từng cái từng cái, phơi nắng. Lão Cát tâu từ mua thức ăn trở về, vào cửa liền kiểm tra việc nàng giao cho Lão Cát. Buồng thức ăn bước đến hậu viện, trông thấy Lão Cát đang giũ quần áo, đi qua xem xét, lập tức bốc hỏa: “Người đang giặt quần áo sao, người xem, vết bẩn vẫn còn. Ta đang nghĩ sao người giặt nhanh như vậy, hóa ra người nhúng quần áo vào nước rồi phơi nắng, căn bản không có giặt! Người tưởng lão nương ta dễ lừa!”

Lão Cát lập tức kêu oan: “Không có, thật không có a. Ta nào nhúng vào nước rồi phơi nắng.”

“Vậy người nói đây là chà xát quần áo?” Lão Cát tâu từ nhú mày.

“Chà xát cũng không, ta là đem quần áo vắt khô rồi mới phơi nắng, không lập tức phơi nắng a.” Lão Cát cố gắng giải thích vì mình.

Vọt một tiếng, Lão Cát tẩu tử phát hỏa, nâng cây gậy muốn đập hấn, Lão Cát đã được lão bà huấn luyện nên phản ứng linh mẫn, lập tức bỏ chạy.

Lão Cát chạy phía trước, Lão Cát tẩu tử đuổi theo phía sau, Lão Cát chưa từng học qua khinh công, nhưng lúc này thân nhẹ như yến, bay qua ba bờ tường không vướng. Lão Cát tẩu tử cũng chưa từng học qua khinh công, nhưng lúc này như một thảo thượng phi, suu suu lướt qua ba bờ tường, đuổi theo Lão Cát.

“Oa, tiềm năng của con người là vô hạn, nhỉ tử, học một chút.” Lý Hiểu Nhạc nói với hai nam hài.

“Học cái gì phụ thân, là học chim én lướt nước của Lão Cát thúc thúc, hay học thảo thượng phi của Lão Cát thẩm thẩm?” Hai nam hài hỏi.

“Chỉ cần không học Lão Cát sợ vợ là được. Sợ vợ, còn khiến vợ tức giận, điển hình của quá nhàn rỗi nên tìm người đánh.” Lý Hiểu Nhạc nói ra.

“Cái này gọi là tình thú, thân thân tướng công, chúng ta cũng thử xem?” Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm nói!

“..... Hôm nay không bán được trị thương cho Lão Cát, để lão bà hấn mãnh liệt ngược đãi hấn a!” Lý Hiểu Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão Cát thấy một cái cây, vội vàng trèo lên, Lão Cát tẩu tử không biết leo cây, đứng phía dưới sốt ruột.

“Xuống, Lão Cát, người có giỏi thì xuống đây.”

“Người có giỏi thì lên đây!” Lão Cát cười tủm tỉm, bắt không được a.

“Người xuống cho ta!”

“Xuống, xuống để bị người chinh, ta đâu ngu ngốc, ta không xuống. Người có bản lĩnh, người trèo lên, vì phu ở trên cây chờ nương tử đến!”

“Người đừng đắc ý, người chờ!”

Lão Cát tẩu tử trở về, chỉ chốc lát đã trở lại, trong tay cầm đao, chặt mạnh vào thân cây. Thùng thùng đông, mỗi một nhát chém, đại thụ chấn động lắc lư, trái tim nhỏ bé của Lão Cát cũng lắc lư theo.

“Được rồi, ta nhận thua, đừng chặt, giờ ta xuống.” Lão Cát lập tức nhận thua, Lão Cát tẩu tử liền dừng chặt. Lão Cát nhanh nhẹn trượt xuống, Lão Cát tẩu tử vừa thấy hấn chạm đất, vung đao chém qua. Lão Cát liền bỏ chạy, dùng chim én lướt nước nhảy qua tường, Lão Cát chỉ dấu dùng thảo thượng phi đuổi theo.

“Đây là cuộc sống a!” Ôn Lương Ngọc cảm thán.

“Phu thê mẫu mực như chúng ta, tìm đâu ra.” Lý Hiểu Nhạc nắm tay Ôn Lương Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Người không phong lưu uống thiếu niên, nhưng Lý Hiểu Nhạc không ủng hộ những lời này. Phong lưu, là chuyện người nhàn rỗi mới làm. Vậy có phong lưu không tốn tiền? Nếu dùng tiền, Lý Hiểu Nhạc tuyệt không nguyện ý, vì thế Lý Hiểu Nhạc đồng học cơ bản không tới thanh lâu. Nhưng đôi khi, dù người không muốn đi cũng có người kéo người đi. Đây là Thanh Long vương thỉnh Kỳ Lân Vương tới thanh lâu, nghe nói trong thanh lâu có hoa khôi mới, đương nhiên muốn đi xem một lần, mới lạ mà! Có cừu oán với Lý Hiểu Nhạc là Thanh Long quân gia, tí mĩ sắp xếp, Lý Hiểu Nhạc bị kéo đi theo. Vì vậy Lý Hiểu Nhạc đi dạo thanh lâu ~ a a a, có thể ăn chùa không tốn tiền!

Nhắc tới hoa khôi là ai, Lý Hiểu Nhạc mặc kệ, hấn vừa nhìn thấy tú bà thanh lâu đã bắt đầu buồn nôn. Rất giống thái giám trong nội cung, tiếng nói bắt nam bắt nữ, còn lắc lư mông dựa vào Kỳ Lân vương. Kỳ Lân vương thật sự khó chịu, bị hấn tra tấn, chán ghét. Thân là quân gia vương phủ, phải cứu Vương gia đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Lý Hiểu Nhạc thập phần không sợ chết nói với tú bà: “Vị mỹ nhân này, Vương gia nhà ta dị ứng phấn hoa, người xem, mặt của hấn đã tái xanh, người có thể cách xa hấn một chút không.”

“Ai nha, vị tiểu ca này thực biết hàng, nhìn liền hiểu Tái Phan An ta là vị mỹ nhân, hôm nay ta nhất định an bài người tốt nhất hầu hạ chư vị.” Tú bà nói dứt lời, một trận gió thổi qua. Trong chốc lát có người thỉnh hai vị Vương gia đến chỗ hoa khôi, Lý Hiểu Nhạc rất thức thời không theo vào, mà đến phòng bên cạnh chờ.

Lý Hiểu Nhạc đợi trong chốc lát, một tiểu quan khá lớn tuổi đi vào, diện mạo kém hơn Ôn Lương Ngọc, cũng không có khí chất như Ôn Lương Ngọc.

“Ai kêu ngươi tới?” Lý Hiểu Nhạc hỏi tiểu quan.

“Thanh Long quản gia gọi tiểu nhân đến phục vụ đại nhân.” Tiểu quan nói.

Bảo ngươi đến hầu hạ ta, vô sự xum xoe tức phi gian tức đạo, tương ta là ngốc tử sao. Ai biết ngươi giờ trò gì, cơm này đánh chết cũng không thể ăn, rượu cũng không thể uống. Ngươi đắc tội, cũng phải cẩn thận ngươi ta trả thù.

Tiểu quan muốn dâng rượu, bị Lý Hiểu Nhạc ngăn lại: “Ta không uống rượu, hơn nữa, ta không thích người ở thanh lâu. Thanh Long quản gia cho ngươi bao nhiêu để ngươi khiến ta quá chén.”

Tiểu quan biết Lý Hiểu Nhạc nhìn thấu mọi chuyện, “Bẩm đại nhân, hấn cho tiểu nhân mười lượng bạc.”

“Ngươi vì mười lượng bạc mà giăng bẫy ta, ngươi cũng quá tham tiền.”

“Đại nhân, tiểu nhân lớn tuổi, khách nhân liền ít đi, có mười lượng bạc đã không tồi.”

“Ngươi tên gì.”

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân gọi Thập Nhị.”

“..... Tên rất hay, rất có tiền đồ, ngươi làm tiểu quan bao lâu rồi?”

“Mười năm.”

“Tỷ tỷ của ta muốn mở thanh lâu, ta có thể giới thiệu ngươi làm tú bà. Ngươi có bằng lòng không.”

“Bằng lòng!”

“Ta sẽ không chuộc thân cho ngươi.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Tiểu nhân đã là người tự do, chỉ ở đây treo biển tiếp khách. Vì kiếm tiền.” Thập Nhị nghĩ thầm, thực keo kiệt a!

“Vậy ngươi phải giúp ta.” Lý Hiểu Nhạc cười xấu xa.

Thanh Long quản gia đứng bên ngoài nghe lén, trong phòng Lý Hiểu Nhạc có động tĩnh, tiểu quan đang gọi giường. Hấn vội vàng chạy tới nhà Lý Hiểu Nhạc, tìm được Ôn Lương Ngọc: “Ôn huynh, tướng công của ngươi đang làm chuyện đó với tiểu quan trong thanh lâu, ngươi còn ở đây chờ hấn, mau đi xem một chút a!”

Trán Ôn Lương Ngọc nổi gân xanh, “Lý Hiểu Nhạc, ta thấy ngươi sống đủ rồi!”

Kinh công của Ôn Lương Ngọc số một, nhất là khi máu ghen nổi lên, có thể đưa được Càn Khôn Đại Na Di. Thanh Long quản gia đuổi theo Ôn Lương Ngọc, thiếu chút nữa thổ huyết, nhưng vì xem Ôn Lương Ngọc chinh Lý Hiểu Nhạc, thổ huyết cũng đáng.

Ôn Lương Ngọc vào thanh lâu, tú bà Tái Phan An lập tức tiếp cận: “Vị gia này, hảo tuần. Ngài là lần đầu tiên tới a.”

“Ngươi là ai?”

“Ta là Tái Phan An, siêu cấp tú bà thanh lâu.”

“Tái Phan An? Diện mạo của ngươi, dán trên cửa quỷ cũng không dám vào.” Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm nói.

“Cái gì, ngươi nói lão tử xấu, ta nhìn ngươi không vừa mắt nên ngươi tới tìm ta gây chuyện sao. Lão tử khiếp sợ, đây là nơi nào, có rất nhiều người chinh ngươi!” Tú bà nộ khí.

“Lý Hiểu Nhạc ở đâu, ta tìm hấn.” Ôn Lương Ngọc mặc kệ hấn, hỏi.

“Lý Hiểu Nhạc đang ở trong thanh lâu của ta, không nói cho ngươi.” Tái Phan An nâng Lan Hoa Chi.

“Ngươi không nói, chẳng lẽ ta không thể tìm.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Nơi này là của ta, ta không cho phép.” Thi đầu Phan An nói.

Hừ! Ôn Lương Ngọc giương một tay lên, bột phấn tung ra, Tái Phan An lập tức thoát y nhảy nhót trong đại sảnh, “Đến a, đến thượng ta a, ta chờ các vị, ta là thiên hạ đệ nhất tiện nhân, rồi khỏi nam nhân thì không sống được.....”

“Thiên Hạ Dân Tien Tán của ta, cam đoan cho ngươi đủ dân đảng!” Ôn thần chính là ôn thần.

“Lý Hiểu Nhạc, ta đếm ba tiếng, nếu ngươi không ra, ta hủy nơi này!”

“Lão bà, không cần phải đếm, ta đến đây.” Lý Hiểu Nhạc vừa nghe sư tử rống của Ôn Lương Ngọc, lập tức chạy xuống lầu, bổ nhào vào lòng Ôn Lương Ngọc, “Lão bà, ngươi đã tới, Thanh Long quân gia sắp xếp một người cho ta, nếu ngươi không kịp thời đuổi tới, lão công của ngươi sẽ thất thân.”

Tiểu quan, khách làng chơi trong thanh lâu đứng xem náo nhiệt đều hắc tuyến.

“Không sao, tướng công, ai dám chạm ngươi, ta chính chết hán, cái này dễ dàng.” Ôn Lương Ngọc nói, tướng Hiểu Nhạc nhà ta dễ ức hiếp sao, Thanh Long quân gia, điển hình chán sống.

Lát sau Thanh Long quân gia đi vào, trông thấy tú bà trần truồng nhảy múa, Lý Hiểu Nhạc tựa vào lòng Ôn Lương Ngọc, Ôn Lương Ngọc hung dữ nhìn hán, cả người bốc khí lạnh. Lại một lát sau, chỉ thấy Thanh Long quân gia đột nhiên bất tỉnh, Vượng Tài đứng một bên ngửi ngửi hán, Thanh Long quân gia ẩn tình đưa tình mở mắt, nhìn Vượng Tài: “Ngươi có tin nhất kiến chung tình không, hôm nay nó xảy ra với ta, ta vừa thấy ngươi đã yêu, Vượng Tài, thỉnh gả cho ta đi!”

“Lão bà, Nhất Kiến Chung Tình phần của ngươi thật sự quá hữu hiệu.” Lý Hiểu Nhạc cười như nhặt được bạc.

Lúc này Thanh Long vương và Kỳ Lân vương sắc mặt tái nhợt, đặng đặng sát khí nhìn Lý Hiểu Nhạc, Lý Hiểu Nhạc lui vào lòng Ôn Lương Ngọc cọ a cọ.

“Lý Hiểu Nhạc, nếu ta còn thấy ngươi trong thanh lâu, tiền công của ngươi liền ngâm nước nóng!”

Tiền công, tiền a, vì tiền công Lý Hiểu Nhạc lập tức kéo Ôn Lương Ngọc, Càn Khôn Đại Na Di mà đi.

“Con bà nó, Lý Hiểu Nhạc, chạy nhanh như vậy làm gì. Giải được còn chưa lưu lại !” Kỳ Lân Vương rống to, “Một nhà các ngươi đều là ôn thần!”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kỳ Sứ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nếu có người từ trên trời rơi xuống, ngươi chắc chắn sẽ kinh ngạc. Nhưng trong nhà Lý Hiểu Nhạc có người từ trên trời rơi xuống, lại khiến Lý Hiểu Nhạc giận dữ. Kinh ngạc? Kinh cái rắm. Lý Hiểu Nhạc đang cùng thân thân lão bà Ôn Lương Ngọc vận động trên giường, có người từ trên trời rơi xuống, phá hỏng nóc nhà của Lý Hiểu Nhạc chưa nói, còn chứng kiến phu thê người ta hoan hảo. Xem đã xem rồi, thấy Lý Hiểu Nhạc nổi giận dưng dưng xuống giường liền giả chết.

“Ngươi giỏi, phá hỏng nóc nhà của ta, nhìn lão bà của ta, còn giả chết.” Lý Hiểu Nhạc cầm một khóa được hoàn, bỏ vào miệng hán.

Chỉ thấy người nọ đột nhiên đứng lên, mở cửa chạy ra ngoài, phát tiếng kêu như tiếng gà mái gọi gà con.

“Đừng tưởng rằng phá hỏng nóc nhà của ta thì không sao, ta không bắt ngươi đền, ngươi chính là đại ca của ta!” Lý Hiểu Nhạc oán hận.

Trời chưa sáng, người xa lạ đang ngủ trong chuồng gà nhà Lý Hiểu Nhạc đột nhiên thức dậy, học bộ dáng của gà trống, gáy vang khắp sân. Gáy chán chê, lại đi lên phổ tiếp tục gáy, hàng xóm thấy ồn ào liền ra ngoài xem gà trống nhà ai nuôi mà trời chưa sáng đã gáy! Kết quả, là người, là một người kỳ quái. Tóc ngắn, trang phục lạ lùng, càng khiến mọi người không chịu được là hán còn học tiếng gà gáy!

“Ta nói, ngươi có vấn đề sao, không ngủ được lại học gà trống gáy, khiến chúng ta mất ngủ.”

Người nọ vẫn tiếp tục gáy, không để ý tới hàng xóm của Lý Hiểu Nhạc. Hàng xóm sinh khí, cầm chổi đánh người. Người nọ la quang quác như một con gà, trốn cây chổi của hàng xóm, nhảy lên nhảy xuống. Chuyện càng âm ỉ, toàn bộ hàng xóm đều mất ngủ.

Lý Hiểu Nhạc sát được cho người xa lạ phá hỏng nóc nhà của hán, người nọ đau đến nhe răng trợn mắt: “Ngươi nhẹ chút, đau chết.”

“Ngươi ở đâu ra, phá hỏng nóc nhà của ta. Nhìn ngươi tóc ngắn như vậy, nhất định là hòa thượng của chùa chiến nào đó lên trốn ra, muốn hoàn tục.” Lý Hiểu Nhạc suy đoán.

“Ngươi mới là hòa thượng. Ta cho ngươi biết, ta tới từ tương lai. Trung Quốc, thế kỉ 21, nơi đó tiên tiến hơn đây nhiều.” Người xa lạ nói.

“Vậy ngươi tên gì?” Ôn Lương Ngọc hỏi.

Oa! Mỹ nhân! Mỹ nhân chính công, đẹp như tranh vẽ trong mây vi tính! Người xa lạ chảy nước miếng, Lý Hiểu Nhạc tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, ra tay hung ác, người nợ đau đến chết lên.

“Ta là Giả Thành Thực, đến từ tương lai, mỹ nhân, xin hỏi người tên gì.” Giả Thành Thực muốn nịnh nọt Ôn Lương Ngọc lập tức bị Lý Hiểu Nhạc chinh.

“Xú tiểu tử, ta cảnh cáo người, mỹ nhân là thê tử ta cưới hồi đảng hoàng, người dám tranh giành lão bà của ta! Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Lý Hiểu Nhạc nhìn Giả Thành Thực bị hấn chính thâm thương, nói.

“Tướng công, người xem người, sao có thể đối xử với người ta như vậy, người ta mới đến, cái gì cũng không hiểu.” Ôn Lương Ngọc nói.

Ôn Lương Ngọc trong mắt Giả Thành Thực lập tức trở thành thánh mẫu, vẫn là mỹ nhân phân rõ phải trái, vẫn là mỹ nhân tâm địa thiện lương! Mỹ nhân a. Mắt Giả Thành Thực sáng như sao.

“Ta nói, tướng công, người đã quên. Người này phá hỏng nóc nhà của chúng ta, người đánh hấn chết thì ai đền a!” Ôn Lương Ngọc nói, “Ta thấy dễ hấn làm việc cho chúng ta, hoàn tiền sửa chữa nóc nhà!”

“Lão bà, cũng là người thông minh, người xem, ta quá tức giận nên quên mất chuyện này!” Lý Hiểu Nhạc vỗ đùi, kéo Giả Thành Thực, “Từ mai trở đi, người chăm chỉ làm việc cho ta! Lão bà, nói với Vũ Trương, đã có Giả tiên sinh, để نگرا, Vương Tài và hạ nhân nghỉ ngơi một chút, Cổ tiên sinh nên vì mọi người mà cố gắng!”

Thánh mẫu a, Phật tổ a! Ta muốn về nhà! Giả Thành Thực làm lụng vất vả quá độ, rốt cục cảm nhận được cái gì là địa chủ ác bá, cái gì là quỷ keo kiệt. Lý Hiểu Nhạc có đủ cả hai ưu điểm này, đúng là nhân tài phi thường hiếm có!

“Lý lão gia, chúng ta thương lượng một chút, ta có phương pháp làm giàu rất nhanh, người muốn hay không? Có thể trả hết tiền ta nợ người.” Giả Thành Thực nói.

“Phương pháp gì?”

“Nhà của người có thanh lâu? Ta có thể giúp các người tổ chức cuộc thi chọn người đẹp nhất, dạy nữ tử thanh lâu rất nhiều ca khúc.” Giả Thành Thực nghĩ đến tiểu thuyết xuyên qua trước kia, hầu như đều có cách làm giàu như vậy.

“Người bị bệnh sao, hàng năm chúng ta đều tổ chức thi triển tài nghệ, bình chọn hoa khôi. Hơn nữa còn có người chuyên sáng tác nhạc, bằng người, ngay cả vương triều chúng ta người cũng không biết, còn muốn sáng tác?” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Ta có thể trợ giúp từ lâu nấu ăn, cam đoan các người chưa từng nếm qua.” Giả Thành Thực lại nói một phương pháp làm giàu khác.

“Người không biết nhóm lửa cũng biết nấu cơm? Người từng động vào chảo chưa?” Lý Hiểu Nhạc khinh bỉ nói, “Trình độ của người còn không bằng ta.”

“Ta giúp người buôn bán, chúng ta có thể tổ chức đấu giá!”

“Năm nào chúng ta cũng tổ chức đấu giá, cái này còn cần người làm ư?”

“Ta có thể cùng phu nhân tham thảo y thuật, y học của tương lai vô cùng tiên tiến.”

Lý Hiểu Nhạc vừa nghe, lập tức xanh mặt: “Xú tiểu tử, dám ngó đến lão bà ta, ta cho người gáy một lần nữa, cho người làm gà trống cả đời.”

“Giả Thành Thực, ta hỏi người, thế giới tương lai có thể làm ra Đả Minh hoàn không? Có thể làm ra Nhất Kiến Chung Tinh phấn không?” Ôn Lương Ngọc hỏi. Giả Thành Thực vừa nghe, lập tức gục đầu xuống.

“Xem ra, cái mà người tương lai các người gọi là khoa học, cũng chỉ như thế.” Ôn Lương Ngọc nói.

Bị xem thường, mình thật vô dụng, ô.

“Nếu không, ta làm binh thư cho các người.” Giả Thành Thực có thuộc một vài đoạn binh pháp.

Nhi tử của Lý Hiểu Nhạc nói: “Người thực ngốc, chút binh pháp ấy sao so được với binh pháp của chúng ta.”

“Nếu không, ta làm hóa dược.” Giả Thành Thực nói.

“Không cần, Giả Thành Thực, lễ mừng năm mới chúng ta đều xem pháo hoa.” Lý Hiểu Nhạc tiếp tục đá kích hấn.

Giả Thành Thực vừa nghe, cổ nhân thông minh như vậy, ta đúng là anh hùng không đất dụng võ. Không được, không thể khiến tộc xuyên qua mất mặt, làm sao bây giờ, Giả Thành Thực vắt óc suy nghĩ.

“Ta còn một chiêu cuối cùng.” Giả Thành Thực khẳng định nói, “Chiêu này các người không có, ta biết nói ngoại ngữ! Tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức,

tiếng Nhật, ta đều phiên dịch được.”

“Người biết nói tiếng ngoại quốc, chứng minh người là người ngoại quốc, nghe nói Thanh Long vương phủ có một hàng bán buôn muốn đến ngoại quốc, đưa cho quốc vương ngoại quốc, người có thể phiên dịch.” Ôn Lương Ngọc nói.

Anh hùng rớt cục có đất dụng võ, ha ha ha ha.....

Giả Thành Thực rời đi thật lâu, lâu tới mức nhìn nóc nhà đã được sửa lại nhớ tới hân.

“Không biết Giả Thành Thực thế nào, hiện giờ ở ngoại quốc sống được không.”

Ôn Lương Ngọc nói: “Hắn biết nhiều ngôn ngữ như vậy, chắc chắn cuộc sống vô cùng tốt.”

Lúc này, Giả Thành Thực đang ở trong sa mạc với một đám người ngoại quốc, khoa tay múa chân hỏi nguồn nước.

“Mẹ kiếp, Lý Hiểu Nhạc, lão tử vừa đến thì bị người chơi đùa, con mẹ nó người không nói cho ta biết người ngoại quốc nói tiếng Ả rập, một câu ta cũng nghe không hiểu!”

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Diện mạo của lão bà quá mức xinh đẹp, là một chuyện cao hứng, nhưng cũng có nhân tố bất ổn tồn tại. Tỳ như, Lý Hiểu Nhạc phi thường căm hận, chán ghét sư huynh của Ôn Lương Ngọc, vị thủ phú(1) Giang Nam kia. Người này thường xuyên xuất hiện trong nhà Lý Hiểu Nhạc, nói là vì đến xem sư đệ thế nào. Chi lý do đơn giản như vậy? Lý Hiểu Nhạc mới không tin, thiên hạ không có hồ ly không thích gà, không có con mèo không ăn trộm mỡ. Vì thế mặt Lý Hiểu Nhạc luôn thối thối, không yên lòng. Mỗi ngày càng tăng mạnh canh phòng nghiêm ngặt, thần kinh căng cứng, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của vị thủ phú kia, dám làm ra hành động quá phận với lão bà của ta chính là cho ta cơ hội đập bẹp người.

(Thủ phú(1) = Người giàu nhất)

Nhưng vị thủ phú này là Đại sư huynh, đủ nhiệt tình, ở mãi không đi! Ăn uống chùa, chuyên làm Lý Hiểu Nhạc tức giận. Ôn Lương Ngọc chỉ cười, xem sư huynh và Lý Hiểu Nhạc chính lẫn nhau, cũng coi đây là hạnh phúc. Nhất là Lý Hiểu Nhạc xem sư huynh như tình địch, mỗi ngày đề phòng nghiêm ngặt, Ôn Lương Ngọc sẽ cảm thấy, Lý Hiểu Nhạc thật tâm thương mình.

Sư huynh của Ôn Lương Ngọc không thể ở mãi kinh thành, hắn còn có chuyện của mình. Vì vậy cuối cùng tình địch giả tưởng của Lý Hiểu Nhạc cũng, cuốn gói cuốn người, dẹp đường hồi phủ. Trong lòng Lý Hiểu Nhạc vô cùng cao hứng, nhưng ra về còn muốn giữ lại, khách khí khách khí.

Đại sư huynh của Ôn Lương Ngọc đúng là đủ xấu xa, lúc gần đi cho Lý Hiểu Nhạc thêm một vương mắc.

“Sư đệ của ta từng bị thương tổn, mà người thương tổn nó là Chinh Tây tướng quân của vương triều, Viên Vũ lâu. Viên Vũ lâu là nhị sư đệ của ta, Tiểu Ngọc đã từng rất thương hắn, nhưng hắn dùng Tiểu Ngọc đổi lấy vinh hoa phú quý, là người đáng khinh thường. Hiện giờ hắn chiến thắng trở về, Lý Hiểu Nhạc, người nên làm gì?” Đại sư huynh của Ôn Lương Ngọc hỏi Lý Hiểu Nhạc.

Kháo, người đi thì đi cho rồi, trước khi đi còn khiến ta ngọt ngọt: “Nói cho người biết, dù là ai, dám động đến lão bà của ta, ta sẽ chinh chết hắn.” Lý Hiểu Nhạc nói, Thanh Long quân gia bị mình chinh thê thảm, cái kia Viên Vũ lâu coi tiền như rác, dám động đến lão bà của ta, ta chinh chết hắn!

Nếu muốn chinh người cũng phải tìm hiểu một chút, biết địch biết ta.

Lý Hiểu Nhạc chạy đến nhà nhị ca của mình, nhị ca làm quan ở kinh thành, là lão sư của Thái Tử, hắn biết chuyện quan trường.

“Viên Vũ Lâu ngoại hiệu Oan Đại Đầu (người tiêu tiền như nước), chúng ta đều gọi hắn như vậy. Thân cao tám thước, diện mạo không tẻ, thích uống trà, múa kiếm, học làm sang. Sư phụ là cung chủ Thần Thủy cung, võ công cũng được. Hắn là tình nhân của Chu Tước vương, Chu Tước vương rất thích hắn, dùng quyền lực dụ dỗ Viên Vũ Lâu. Ôn Lương Ngọc bị thương có liên quan tới họ, Chu Tước Vương vì Oan Đại Đầu, muốn hại chết Ôn Lương Ngọc.”

Hóa ra là vậy a. Lý Hiểu Nhạc nghe nhị ca kể lại. Chu Tước vương, muốn hại chết lão bà của ta, ta nào có thể bỏ qua người. Còn Oan Đại Đầu a.....

Trong cuộc đời, có những người không muốn cũng phải gặp. Viên Vũ Lâu cười ngựa đi trước, khí phách tư thế oai hùng, dẫn quân đội trở lại, nhận được sự hoan nghênh của bách tính kinh thành. Loại nào nhiệt này không thể thiếu một nhà Lý Hiểu Nhạc, Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc chen chúc trong đám người, xem nào nhiệt. Ôn Lương Ngọc thấy hai người Chu Tước vương và Viên Vũ Lâu thân thiết, cùng cười một con ngựa, trong lòng sẽ rất khó

chịu, biểu tình trở nên phần hận. Lý Hiểu Nhạc biết rõ lão bà kích động, nên an ủi lão bà.

Vì vậy, Lý Hiểu Nhạc ra tay.

Đột nhiên quân đội của Viên Vũ Lâu bạo động, bọn lính như uống nhầm thuốc, bắt đầu nhảy nhót ca hát trên đường, còn lôi kéo người bên cạnh cùng nhảy!!!!!! Đây là tình huống gì? Mà ngay cả Oan Đại Đầu cùng Chu Tước Vương cũng nhảy trên đường.

“Tướng công, người hạ Thủ Vũ Túc Đạo phần phải không?” Ôn Lương Ngọc hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, thấy lão bà quá hận bọn hân, cho nên thay người thu thập.”

“Tướng công, người thật biết quan tâm.”

“Phòng chừng ngày mai, chắc chắn Kỳ Lân vương sẽ chê cười Chu Tước vương và Oan Đại Đầu, quân quân không nghiêm, đùa giỡn dân chúng. Kỳ Lân vương và Chu Tước vương chính là oan gia đối đầu.”

“Tướng công, may mà có người.”

Quả nhiên ngày hôm sau, Kỳ Lân vương dâng tấu chương, Chu Tước vương và Viên Vũ Lâu bị hoàng đế quở trách.

Oan gia ngõ hẹp, chính là gặp người mình hận nhất trong ngõ hẻm, đường đủ hẹp. Ôn Lương Ngọc đuổi theo một đồng tiền, đuổi tới ngõ hẻm, nhặt đồng tiền lên mới phát hiện Viên Vũ Lâu đang đứng trước mặt hân. Xuất môn không xem hoàng lịch, nhất định hôm qua chính người quá hung ác, Ông trời nhìn không được, hôm nay báo ứng.

“Tiểu Ngọc..... Tiểu Ngọc, người không chết. Bọn họ đều nói người chết, hóa ra người không chết!” Viên Vũ Lâu vui sướng, hận không thể tiến lên ôm hân.

“Là Viên Đại tướng quân a, thất lễ.” Lúc trước Ôn Lương Ngọc thấy Viên Vũ Lâu, tâm tình rất phức tạp. Nhưng hiện giờ gặp hân, trong lòng lại thực bình tĩnh, thật lâu không gặp, lâu tới mức trở thành người xa lạ.

“Tiểu Ngọc, kỳ thật ta có lỗi người, khi nghe nói người chết, ta cảm thấy trời đất sắp sụp đổ. Bây giờ biết người không sao, ta yên tâm. Ta làm như vậy cũng là bất đắc dĩ. Người xem ta hiện tại, là Đại tướng quân. Ta nhất định lấy lại công đạo cho người.”

“Lấy lại công đạo? Vì có thể đi chinh chiến, làm tướng quân, người để hân tặng ta cho người khác như đồ chơi, người nói, làm thế nào lấy lại công đạo cho ta? Người biết rõ tất cả chuyện này là Chu Tước vương an bài, hân vì muốn có người, nghĩ kế đẩy ta vào chỗ chết, lúc đó người đang làm gì. Ta đại nạn không chết, hơn nữa sống rất tự tại. Ta thành thân, có gia đình. Đại sư huynh và sư phụ rất hài lòng về hôn sự của ta, sư phụ nói, người đã không còn là người của Thần Thủy cung, bởi vì người bán đứng đồng môn sư đệ.” Ôn Lương Ngọc nói, mặt Viên Vũ Lâu nhất thời trắng bệch.

“Người thành thân, người rất nghèo nên nhặt tiền đồng?”

“Cái này, đây là lạc thú giữa phu thê chúng ta, ai nhặt được nhiều tiền đồng hơn, hôm nay sẽ ở mặt trên. Cuộc sống, luôn phải có tình thú.” Ôn Lương Ngọc nhún nhún vai, thờ ơ nói.

“.....”

“Người khiến ta chậm trễ nhặt tiền đồng, không có thời gian để ý người, không hẹn.” Thân ảnh Ôn Lương Ngọc lóe lên, đuổi theo tiền đồng.

Viên Vũ Lâu ngơ ngác nhìn bóng lưng Ôn Lương Ngọc, hân vẫn đẹp như vậy, đẹp đến mức khiến mình đui mù. “1,2,3, ngược lại~!” Trong ngõ nhỏ vang lên tiếng nói của hai tiểu hài tử, Viên Vũ Lâu cứ như vậy ngã xuống. Nhi tử của Lý Hiểu Nhạc, Bảo Bảo và Bối Bối ngồi xổm bên cạnh Viên Vũ Lâu, hai người thương lượng, nên cho Viên Vũ Lâu dùng được gì.

“Đã Minh hoàn, khiến hân biến thành gà?”

“Không được, Nhất Kiến Chung Tình tán thế nào, đem ngựa già Nguyên Bảo nhà chúng tôi, xứng đôi?”

“Không được không được, một chút sáng tạo cũng không có. Cuộc sống phải có phát hiện mới thách thức mới, thế mới vui thú. Ta có được Tiểu phụ thân mới phôi.”

“Được gì?”

“Quy Tiên Nhân hoàn. Còn chưa dùng qua, không biết hiệu quả thế nào.”

“Cho hân dùng thử, sẽ biết. Hắc hắc hắc hắc.....”

Hai tiểu hài tử cười vô cùng âm hiểm khiến lông tơ Viên Vũ Lâu dựng thẳng, ta không muốn ăn được kỳ quái. Viên Vũ Lâu dùng ánh mắt kháng nghị, nhưng kháng nghị không có hiệu quả, được hoàn kỳ quái vẫn được nhét vào miệng hân.

Bên kia, Chu Tước vương đến Kỳ Lân vương phủ báo phòng Kỳ Lân vương. Lý Hiểu Nhạc thấy cơ hội tới, vì vậy tự mình dâng trà cho Chu Tước

vuông. Chu Tước vuông đàm xong việc về nhà, phát hiện rất nhiều hạ nhân thấy hấn đều bịt mũi.

“Thối chết, sao thối như vậy!”

“Mùi trên người Vương gia quá.....”

Mình rất thối sao? Ngửi ngửi, không có a.

“Vương gia, không tốt, đại tướng quân.....”

Chu Tước vuông vội vàng chạy tới hậu viện, chỉ thấy Viên Vũ lâu buộc hai cái chậu gỗ lớn trước ngực và sau lưng, đầu còn đặt bát, bò trên đất. Bò a bò a, chậm rãi từ từ, như một con rùa đen, bò tới hồ nước.....

“Viên Vũ Lâu, ngươi điên rồi sao, ngươi làm cái gì vậy! Nhanh truyền ngự y!”

Chu Tước vuông phủ bắt đầu gà bay chó chạy.

Lúc vào triều, Chu Tước Vương phát hiện quan viên đều trốn tránh hấn, Kỳ Lân Vương càng bịt mũi, cuối cùng hoàng đế cũng chịu không được, bảo Chu Tước Vương về nhà trị bệnh thối rồi trở lại.

Kỳ Lân Vương về nhà, gọi Lý Hiểu Nhạc tới.

“Nói đi, ngươi hạ được gì lên Chu Tước vuông.”

“Oan uống a, tiểu nhân không hạ được Chu Tước vương gia. Tiểu nhân đâu dám, đó là vương gia a!”

“Thôi đi, còn chuyện gì ngươi không dám làm. Nếu ngươi là đại nội tổng quản, ngay cả Hoàng Thượng ngươi cũng tính toán.”

“Đại nội tổng quản là thái giám, ta không phải.”

“..... Được rồi. Ngươi nói đi, Chu Tước vuông bị gì.”

“Hắn khi dễ lão bà của ta, ta trả thù chút, hạ Di Xú Vạn Niên (tiếng xấu muôn đời) cho hắn.”

“Di Xú Vạn Niên, ha ha ha ha” Kỳ Lân Vương chết cười, “Rất xứng với hắn, còn Oan đại đầu Viên Đại tướng quân? Sao giống như rùa đen, mỗi ngày chạy hồ nước, còn phơi nắng, là ngươi làm.”

“Ta oan chết, ta nào có làm! Ta không có làm!” Lý Hiểu Nhạc phi thường khẳng định, chuyện này không phải ta làm, là nhi tử của ta làm, không liên quan tới ta.

“Phụ thân, Quý Tiên Nhân hoàn thật sự rất hữu hiệu, hiện giờ Viên Vũ Lâu được xưng là Vương Bát tướng quân! Ngươi xem chúng ta có lợi hại không!” Bảo Bảo và Bối Bối tìm đến Lý Hiểu Nhạc tranh công xin thưởng.

Mặt Kỳ Lân vương từ trắng biến đỏ, do đỏ biến xanh, từ xanh biến tím: “Lý Hiểu Nhạc, hôm nay không tiêu diệt ngươi, ta sẽ không đứng trên triều!”

Tiếp đó Kỳ Lân vương phủ một hồi gà bay chó chạy.

“Thời tiết thật tốt quá, đúng là một ngày yên bình.” Ôn Lương Ngọc cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

“Thanh lâu nhiều cổ sự, nếu ngươi đến thanh lâu sẽ có thu hoạch đặc biệt. Được xem đông cung đồ từ xa, nghe tiếng thượng sàng, cảnh giới sắc dục của cuộc sống, tất cả đều thể hiện ở đây. Liếc nhìn, cảnh sắc thanh lâu không tệ, mời bằng hữu của ngươi tới thanh lâu ngồi một chút.” Thập Nhị ngâm nga khúc nhạc đắc ý mình mới sáng tác – cổ sự thanh lâu, chỉ huy bọn sai vặt bọn nha đầu quét dọn phòng ốc, thanh lâu sắp mở cửa buôn bán.

“Ngươi, ngươi nữa, nhanh nhen chút cho ta, bộ dáng uể oải như chưa ăn no. Còn ngươi, khách nhân đến không thể phát câu, ngươi đã làm lâu như vậy mà vẫn nghĩ mình là trinh tiết liệt nữ sao, nhưng cũng có khách nhân thích miệng lưỡi của ngươi. Tốt, khách nhân chính là thần tài của chúng ta, không thể tùy tiện đắc tội. Hôm nay làm rất tốt, chúng ta phải biến Xuân Sắc Vô Biên lâu thành thanh lâu đệ nhất thành.”

“Lão bán, thanh lâu đệ nhất cũng là thanh lâu, cũng là bán.” Một kỹ nữ nói.

“Sao có thể giống! Điểm lớn lần khách, điểm nhỏ khách lần, chúng ta bán cũng có ba bảy loại. Mọi người muốn ngồi danh kỹ hạng nhất, ngay cả chút chí khí đều không có, còn ra cái gì!” Thập Nhị nói.

“Vâng! Lão bán!” Tiểu quan, kỹ nữ, tiểu tư đồng thanh đáp lời.

Giang Hi Duyệt, cái tên đầy may mắn vui vẻ, nhưng người này, nói thật thì Keo kiệt, tham tiền, háo sắc.

Mỗi lần đến Xuân Sắc Vô Biên lâu đều không đưa đủ tiền, tất cả kỹ nữ tiểu quan không ai muốn buôn bán với y, nhưng y vẫn mặt dày thường đến, vì sao, bởi vì quá keo kiệt, không người nguyện ý gả cho y, người nói, nam nhân có nhu cầu làm thế nào phát tiết, đành phải tới thanh lâu. Giang Hi Duyệt nhắm tính tiền đi thanh lâu, nhiều tới mức đủ lấy vài lão bà, nghĩ tới đây y liền đau lòng. Vì chút sinh lễ mà chết không cưới thể, bây giờ thì tốt rồi, không ai chịu gả, ngại y keo kiệt.

“Giang lão gia đến Mai Hương, người cùng Giang lão gia.” Thập Nhị nói, hần vừa thấy Giang Hi Duyệt liền tâm phiền, cảm giác hôm nay làm gì cũng không thuận. Lập tức gọi xú nha đầu Mai Hương hầu hạ y.

“Tú bà, lần nào người cũng gọi Mai Hương hầu hạ ta, có thể đổi người hay không?” Giang Hi Duyệt hỏi.

“Không thể, ngài đưa chút tiền thì chỉ có thể tìm Mai Hương, người muốn đổi người cũng được, đưa gia tiền!” Thập Nhị nói.

Vừa nghe đưa gia tiền, Giang Hi Duyệt lập tức đau lòng. Nhìn Mai Hương, xấu có chút xấu, nhưng làm chuyện này không cần dùng mặt, đâu cần để ý. “Mai Hương rất tốt, Mai Hương rất tốt. Hắc hắc.....” Giang Hi Duyệt ôm Mai Hương vào trong phòng.

Thập Nhị gọi tiểu tư, phân phó: “Nếu Giang Hi Duyệt muốn rượu, thì cho y rượu pha nước, muốn trà cho y lá trà bột, gọi thức ăn, thì cho y dùng chén đĩa nhỏ nhất. Dù thế nào đi nữa mỗi lần y cũng không đưa đủ tiền, chúng ta không cần khách khí.”

Một lát sau, Giang Hi Duyệt chạy tới chất vấn Thập Nhị: “Người quá keo kiệt, cái này gọi là chén, cái này gọi là trà, còn cái này gọi là đĩa sao!”

“Ta keo kiệt cũng không keo kiệt như ngài, lần trước tới thanh lâu ngài cũng không trả đủ tiền, dù Mai Hương của chúng ta không đẹp mắt, nhưng cũng không phải người dễ dàng, người gạt tiền kỹ nữ, không khác gì những tú tài nghèo lừa gạt kỹ nữ tiểu quan kia.” Thập Nhị lấy một cuốn sổ trong lòng ra, “Người xem, trên đây ghi chép tất cả những người còn thiếu nợ chúng ta, ta đều nhớ kỹ để sau này từ từ đòi lại, Giang lão gia, ngài muốn nhìn một chút không? Đừng tưởng rằng chúng ta dễ ức hiếp!”

“Triệu Thập Nhị, người ngạo mạn cái gì, một tú bà dẫn một đám bán thân, người cho mình là ai!” Giang Hi Duyệt thẹn quá hoá giận, rống lớn.

“Có lý không do giọng lớn, người quá ồn ào.” Thập Nhị ngồi xuống ghế, uống trà.

“Người, kỹ nữ không biết xấu hổ.....[gián lược một ngàn chữ]” Giang Hi Duyệt giậm chân mắng chửi, Thập Nhị như không nghe được, vẫn nhàn nhã uống trà. Thấy Thập Nhị thờ ơ, Giang Hi Duyệt càng tức giận, chỉ vào Thập Nhị mắng không được: “Người người người người.....” Người nửa ngày.

“Người cái gì mà người, người nửa ngày, người người cái gì.” Thập Nhị không nhanh không chậm nói.

“Ồn chết!” Thập Nhị nghe Lý Hiểu Nhạc gầm lên giận dữ, rầm một tiếng, Giang Hi Duyệt triệt để an tĩnh, y chỉ vào Lý Hiểu Nhạc, nói không ra lời.

“Người đến địa bàn của ta náo loạn sao, đập bẹp người!” Lý Hiểu Nhạc từ trên lầu đi xuống, “Hôm nay lão tử có hứng thú cùng thân thân lão bà tới thanh lâu gia tăng tình thú, người can thiệp cái gì!”

Hôm nay Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc đột phát ý tưởng, muốn hiểu biết cuộc sống thanh lâu, liền chạy tới Xuân Sắc Vô Biên. Ôn Lương Ngọc diễn tiểu quan, Lý Hiểu Nhạc diễn khách làng chơi, hai người đang đùa giỡn chọt nghe dưới lầu cãi nhau. Lý Hiểu Nhạc phát hỏa.

“Lý lão gia, người này thường xuyên tới thanh lâu, trả thù lao ít, lần nào cũng không đủ tiền.” Thập Nhị lập tức cáo trạng.

“Cái gì! Dám quỵ tiền nhà ta, người không nghe sao, có ai dám quỵ bạc của ta!” Lý Hiểu Nhạc móc một đợc hoàn ra, ném vào miệng Giang Hi Duyệt, “Đợc này là Thiên Hạ Đệ Nhất Tiện, sau khi dùng liền thích bị người khác ngược đãi, Thập Nhị, cơ hội báo thù tới, người giao cho người.”

“Yên tâm đi, Thập Nhị sẽ hảo hảo quản giáo y!” Thập Nhị nhe răng cười, kéo Giang Hi Duyệt vào phòng.

“Cứu mạng a!”

“Dùng sức đánh ta a, ta thích người đánh ta!”

“Thật sự rất thư thái, lại dùng lực một chút, đôi roi thô a.”

“A, thật sự là rất thư thái.”

Giang Hi Duyệt thét chói tai trong phòng Thập Nhị, người bên ngoài đều cảm thấy Giang Hi Duyệt thật sự quá biến thái.

Mấy ngày sau Giang Hi Duyệt lại tới, lần này y đến chỗ Thập Nhị, “Thập Nhị, Thập Nhị, người đánh ta được không?”

“VẬY NGƯỜI TRẢ TIỀN.” Thập Nhị nói.

“Ta đồng ý! Ta đã nghĩ lâu rồi, chỉ có người quát ta mới khiến ta cảm thấy khoái hoạt. Cho nên, ta lại đây tìm người a, Thập Nhị, hảo Thập Nhị, đừng cự tuyệt!” Giang Hi Duyệt ân tình nói: “Đánh ta a, ngược đãi ta a, đến đây đi!”

“Ta sẽ không gây khó dễ với bạc.” Thập Nhị cười nói, “Chỉ cần người trả đủ bạc, cái gì cũng không vấn đề.”

Cứ như vậy thường xuyên qua lại, đừng xem tú bà lớn tuổi, vẫn có người muốn.

Người mới tới thanh lâu nhìn thấy Giang Hi Duyệt quát Thập Nhị, một hồi hai người vào phòng, động tĩnh có đủ. Người mới tới kỳ quái hỏi: “Tú bà của các người lớn tuổi mà vẫn có người chọn hẳn a!”

“Đó là kỹ thuật của tú bà chúng ta tốt, nếu không người cũng thử xem?” Quy công nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Mùa xuân, vạn vật khôi phục, cảnh sắc tươi đẹp, hoàng thượng tổ chức săn bắn.

Kỳ thật cái này không liên quan tới Lý Hiểu Nhạc, nhưng Kỳ Lân vương anh minh vĩ đại, tuần mỹ vô song muốn Lý Hiểu Nhạc đi cùng.

“Ta không đi, như trên sách nói, hoàng thượng săn bắn không giống tiểu dân chúng ta, còn thường xuyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không đi!” Lý Hiểu Nhạc cực lực phản đối.

“Săn bắn chỉ giết hại sinh linh, đúng vậy, tướng công không nên đi.” Ôn Lương Ngọc ủng hộ quyết định của Lý Hiểu Nhạc.

“Lý quân gia thực thiên cận a, tổn hại kỳ vọng của ta về người, người thật sự then với danh xưng thần giữ cửa.” Kỳ Lân Vương chậm rãi nói: “Người ngầm xem, nhiều quan lại quyền quý, hoàng gia thân tộc tham gia chuyện trọng đại như vậy, người đi, nịnh bợ vị hoàng hoàng thân quốc thích nào đó cũng được ban thưởng không ít. Đây là một cơ hội tốt để phát tài.”

“Còn nữa, động vật săn được là vật thí nghiệm miễn phí, người nói có lợi không.” Kỳ Lân Vương lại chuyển hướng Ôn Lương Ngọc.

Lý Hiểu Nhạc vừa nghe có tiền, con mắt liền sáng lên: “Được ban thưởng.....”

Ôn Lương Ngọc vừa nghe có thể thử được trên động vật, hai mắt bắt đầu sáng lên: “Vật thí nghiệm miễn phí.....”

Kỳ Lân vương thấy ánh mắt của đôi phu thê này như đã lang nhìn thịt béo, sợ tới mức lông tơ dựng đứng. Kỳ thật, mục đích Kỳ Lân vương dẫn bọn hắn đi là vì lợi dụng được để săn được nhiều thú, như vậy có thể tiết kiệm thời gian và mình cũng đỡ mệt mỏi. Năm nào săn bắn cũng giống hệt nhau, chơi đến phát chán, không chút mới lạ.

Lý Hiểu Nhạc cười lão mã Nguyên Bảo, Ôn Lương Ngọc cười ngựa trắng bạc, mang theo hai con cẩu Vượng Tài và Đại Lang, tham gia đội săn bắn hoàng gia.

So với tuần mã của người ta, ngựa của Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc thật sự là gầy gò, so với chó săn được huấn luyện nghiêm chỉnh của người ta, Vượng Tài và Đại Lang thực quá kém. Do đó, hai người có vẻ đặc biệt như vậy càng khiến người chú ý.

Một nguyên nhân khác khiến bọn hắn bị người chú ý đó là, khuôn mặt non nớt của Lý Hiểu Nhạc đáng yêu như búp bê, mang đến cảm giác tiểu thiên sứ, Ôn Lương Ngọc bên cạnh thì tuyệt mỹ, nhìn rất dễ gần, luôn cười tủm tỉm, tổ hợp như vậy lại là vợ chồng! Thật sự là thái quá..... Hơn nữa, diện mạo của Ôn Lương Ngọc so với nam phi được sủng ái nhất bên cạnh hoàng đế còn xinh đẹp hơn vài phần. Thật sự không có thiên lý! Đại mỹ nhân tiện nghi một hài tử!

Thấy mọi người tức giận bất bình, Kỳ Lân vương hảo tâm khuyên bảo bọn họ: “Người không thể chỉ nhìn bề ngoài, xà càng xinh đẹp càng có độc, hoa càng mỹ càng khó hầu hạ, vị mỹ nhân kia, theo ta thì xứng với quân gia nhất, không ai chịu được y.”

Mọi người không tin, cho rằng Kỳ Lân vương thiên vị quân gia của mình, mỹ nhân chính là mỹ nhân, người xem, y cười dịu dàng cỡ nào!

Tiền thưởng cái gì chứ! Vòng vo nửa ngày, thấy rất nhiều người, làm rất nhiều việc cũng chả có xu nào, lừa đảo, Kỳ Lân vương là kẻ lừa đảo! Lý Hiểu Nhạc ủy khuất, nịnh bợ thì có tiền thưởng sao, Lý Hiểu Nhạc cho rằng mình làm rất nhiều việc, chỉ thiếu không rửa bồn cầu cho hoàng đế, thế mà không được chút gì. Ngược lại Ôn Lương Ngọc đùa vui vẻ, đáng thương cho những động vật ở khu vực săn bắn của hoàng gia. Cái này thực có lợi cho Kỳ Lân vương, tiết kiệm rất nhiều cung tiền và khí lực.

“Lão bà, Kỳ Lân vương gạt ta! Ta bận rộn một ngày, cái gì cũng không được!” Lý Hiểu Nhạc tựa vào ngực lão bà của mình, phàn nàn.

“Không nên gấp gáp, ngày mai sẽ có cơ hội.” Ôn Lương Ngọc nói, “Hôm nay vận khí không tốt.”

“Cũng đúng, săn bắn rất nhiều ngày.”

“Hy vọng ngày mai tướng công có vận khí tốt, một nhà chúng ta nhờ tướng công kiếm tiền, ông trời sẽ để tướng công phát tài. Xuất môn một chuyến, tất có thu hoạch.”

Nhưng, Lý Hiểu Nhạc cố gắng vài ngày cũng không gặp cơ hội phát tài, tiền thưởng chó má chết tiệt! Lý Hiểu Nhạc mắng, Ôn Lương Ngọc đột nhiên kinh hô: “Tướng công, người xem, có một lão hổ!”

“Có thì có, ta còn sợ nó ăn ta sao.” Lý Hiểu Nhạc rầu rĩ không vui.

“Tướng công người xem, trong miệng lão hổ có răng vàng, da hổ rất đáng giá.” Ôn Lương Ngọc nói, Lý Hiểu Nhạc vừa nghe tới răng vàng, lập tức vực dậy tinh thần, tập trung nhìn vào, trong miệng lão hổ quả thực có răng vàng! Đầu năm nay quả không công bằng, ngay cả răng lão hổ cũng nạm vàng, sức sinh so với ta đều có tiền hơn!

“Nguyên Bảo, mau đuổi theo, ta muốn răng vàng, ta muốn da hổ!” Lý Hiểu Nhạc quơ thiết chùy siêu cấp lớn trong tay, thúc mã đuổi theo lão hổ. Động vật luôn nấn bám với nguy hiểm, thấy tư thế hung hăng của Lý Hiểu Nhạc như xem nó là cừu nhân, lão hổ sợ tới mức nhanh chóng chạy trốn.

“Tướng công cố lên! Ta chờ da hổ đệm giường của người!” Ôn Lương Ngọc phát phát tay.

Mọi người thấy đôi phu thê này như vậy, thật sự không nói được gì. Có một quan viên ái mộ Ôn Lương Ngọc nói: “Người để tướng công người đi đánh lão hổ, vạn nhất hấn thất thủ, chỉ còn đường chết!”

“Yên tâm đi, không sao. Nếu ngay cả lão hổ cũng không đánh được thì không xứng là tướng công của ta, ta tin tưởng hấn sẽ mang da hổ trở về.” Ôn Lương Ngọc nói, “Ta chưa từng ngủ giường lót da hổ, hôm nay có thể cảm nhận.”

Ôn Lương Ngọc cao hứng ngâm nga tiểu khúc, đi tới trướng của mình. Mọi người lại im lặng không nói gì, hóa ra lấy mỹ nhân lão bà là một chuyện rất liêu mạng.

Một lát sau, Lý Hiểu Nhạc ngâm nga tiểu khúc, dắt ngựa, khiêng lão hổ đã bị đánh chết, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Lão bà, da hổ của người!” Lý Hiểu Nhạc hô, “Vi phu đã mang về cho người.”

Ôn Lương Ngọc vừa nghe, lập tức chạy ra trướng, hoan hoan hi hi nghênh đón Lý Hiểu Nhạc: “Ta biết tướng công lợi hại nhất.”

“Lột da là việc của người.”

“Không thành vấn đề.” Ôn Lương Ngọc lập tức đỡ lão hổ xuống, chuẩn bị động thủ.

“Lão bà, khoan đã, ta cho người cái này.”

Lý Hiểu Nhạc lục lọi trong ngực, lấy ra một chiếc nhẫn hoàng kim đính ngọc lục bảo, đeo cho Ôn Lương Ngọc. Chiếc nhẫn kia, người có mắt nhìn liền biết chiếc nhẫn này phi thường đáng giá, Ôn Lương Ngọc có chút ngây dại: “Răng vàng vừa rồi là chiếc nhẫn này, nhẫn mắc trên răng lão hổ, răng lão hổ thật đúng là không dễ nạy ra. Tặng thân thân lão bà, làm lễ vật.”

Ôn Lương Ngọc cao hứng hôn Lý Hiểu Nhạc một cái: “Vẫn là tướng công ta tốt nhất. Dững si!”

Sau đó, Lý Hiểu Nhạc trở về trướng bỗng kiếm kê tài bảo trong miệng lão hổ, đoán chừng là lão hổ ăn người qua đường có tiền, tiện nghi Lý Hiểu Nhạc ta, đúng là hoàng kim khắp nơi, ha ha cấp!

Ôn Lương Ngọc dùng dao nhỏ, thủ pháp thành thạo lột da lão hổ, sau đó dịch cốt, Vương Tài và Đại Lang đứng bên cạnh xem, một con không ngừng nuốt nước miếng, một con sợ run như chính da nó bị lột.

Nhìn xem, ta nói không tham gia buổi săn bắn của hoàng đế là đúng, giờ đã xảy ra chuyện như trên sách a! Hoàng đế bị tấn công, thích khách so với thị vệ còn nhiều hơn! Ta chính là thấy chết mà không cứu!

Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc đứng một bên nhìn thị vệ đại nội và tùy tùng của vương gia liêu mạng chém giết thích khách, nhưng số lượng thích khách gấp ba lần người của hoàng đế, thị vệ sắp trụ không nổi.

“Lý Hiểu Nhạc, còn không hỗ trợ!” Kỳ Lân vương hô, ta thì chém giết, người đứng xem náo nhiệt!

“Vương gia, ta là quản gia người thuê, không phải thị vệ, tại sao ta phải hỗ trợ!”

“Đúng vậy, tướng công ta chỉ nhận tiền công quản gia, đâu có nhận tiền công thị vệ, dựa vào cái gì phải làm không công cho Vương gia.” Ôn Lương Ngọc lập tức hát đệm.

“Hai người các người.....” Kỳ Lân vương thiếu chút nữa tức giận hộc máu.

“Chỉ cần khanh gia xuất thủ cứu giúp, trăm sẽ có thưởng lớn!” Hoàng đế lập tức nói.

“Gạt người, ta cũng bị lừa gạt như vậy mới tới đây, Vương gia nhà ta nói, ta tới tham gia săn bắn, chỉ cần hảo hảo làm, hảo hảo nịnh bợ, sẽ có rất nhiều quan lại quyền quý ban thưởng, nhưng đến bây giờ chẳng có gì! Gạt người, tướng ta là tiểu hài tử ba tuổi sao.” Lý Hiểu Nhạc bĩu môi.

“Lý quản gia, chỉ cần người xuất thủ tương trợ, cứu tính mạng chúng ta, chúng ta sẽ thưởng lớn.” Hoàng thân quốc thích thích nói

“Đã như vậy, được rồi.”

Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc gia nhập trận chiến, dùng được phóng lên thích khách, mọi người mới thở dài một hơi. Lúc này, Vương Tài, Đại Lang, Nguyên Bảo, Bạch Ngân chạy tới chỗ thích khách, ngửi đông ngửi tây, mọi người ngây dại, xảy ra chuyện gì vậy.

Vương Tài đứng bên cạnh thích khách kêu một tiếng, lát sau, Đại Lang đứng bên cạnh thích khách khác cũng kêu một tiếng, Nguyên Bảo hướng thích khách này gật gật đầu, Bạch Ngân hướng thích khách kia gật gật đầu.

“Vương Tài, Đại Lang, Nguyên Bảo, Bạch Ngân, các người nói trên người những thích khách này có bạc.”

Uông uông! Phi phi! Bốn con vật gật đầu.

“Quá chuyên nghiệp, trở về ta thưởng các người.” Lý Hiểu Nhạc hứa hẹn với bốn con vật trung thành và tận tâm.

Bốn con vật vừa nghe càng nâng cao tinh thần, nỗ lực tầm bảo khắp nơi.

“Thích khách đại ca, dù sao các người cũng vào tù lao, giữ lại bạc còn không biết tiện nghi ai. Như vậy đi, ta tạm thời giữ giúp, các người thấy thế nào?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Tướng công, người xem, thích khách không nói lời nào chính là chấp nhận, chúng ta không cần khách khí.” Ôn Lương Ngọc nói xong, hai người lập tức lục lọi trên người những thích khách mà bốn con vật chỉ dẫn, thích khách thật sự khóc không ra nước mắt.

Mọi người đều sững sờ vì hành động của đôi phu thê, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, chờ bọn họ hoàn hồn thì Lý Hiểu Nhạc đã cười mỉa mắt, đứng trước mặt bọn họ: “Các vị quý nhân, tiền thưởng của tiểu nhân, các người còn chưa đưa.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sau khi Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc thành thân, tình cảm phu thê luôn luôn rất tốt, có thể nói là phu xướng phu tùy. Nhưng dù tình cảm tốt đến đâu thì phu thê cũng có lúc giận dỗi, cả đời chỉ có màu hồng là trần phẩm hiếm có. Rất hiển nhiên, Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc không phải một phần của trần phẩm hiếm có đó, bọn họ thuộc về đa số quần chúng, nên tránh không được cãi nhau.

Tỷ như lúc này đây, hai người đã xảy ra chiến tranh, nguyên nhân là Lý Hiểu Nhạc vừa liếc nhìn một vị mỹ nam tử trên đường liền bị Ôn Lương Ngọc xách về nhà thẩm vấn. Lý Hiểu Nhạc đúng là oan uổng a!

“Người oan, ta thấy người nhìn người khác tới mê muội.”

“Nào có a, ta là nhìn dây chuyền vàng của hắn giá bao nhiêu tiền.”

“Đúng vậy đúng vậy, xem dây chuyền vàng, xem đến chảy nước miếng, chảy máu mũi phải không?”

“Ta chảy máu mũi là vì quá nóng.”

“Ta thấy cũng phải, người muốn dập tắt lửa đúng không?”

Ôn Lương Ngọc vung cánh tay, chuẩn bị đập lửa cho Lý Hiểu Nhạc.

“Quân tử động khẩu không động thủ, hơn nữa đâu phải một mình ta nhìn, người cũng nhìn tới mê mẩn còn gì.” Lý Hiểu Nhạc đột nhiên tìm được lý do rất tốt cho mình.

“Ta nhìn mê mẩn, đó là thưởng thức. Người nhìn mê mẩn đó là háo sắc.”

“Vì sao người nhìn là thưởng thức, ta nhìn là háo sắc.”

“Ta không chảy nước miếng, cũng không chảy máu mũi.”

“..... Nước miếng chết tiệt, máu mũi chết tiệt, chảy trong lòng thì tốt rồi, chảy thực không đúng nơi.” Lý Hiểu Nhạc nhỏ giọng nói thầm.

Tranh luận nửa ngày, kết quả là Ôn Lương Ngọc phạt Lý Hiểu Nhạc giặt quần áo, xách thùng nước, quá dễ, Lý Hiểu Nhạc có rất nhiều khí lực. Di, Ôn Lương Ngọc thấy trong sân có một túi lớn, Ôn Lương Ngọc nghĩ ra cách.

“Tướng công a, túi này là đậu xanh chưa bóc vỏ, phiền người. Bóc không hết, hôm nay người ngủ dưới đất.”

Ôn Lương Ngọc giao bao tải cho Lý Hiểu Nhạc, tâm tình thư sướng, sáng khoai đi ra ngoài dạo.

Lý Hiểu Nhạc ngơ ngác nhìn bao tải đậu xanh, một mình ta lột vỏ có mà đến năm con khi, nhưng hình như năm nay chính là năm con khi.

Lúc nghỉ trưa, Lý Hiểu Nhạc gọi toàn bộ hạ nhân vương phủ tới, nói là muốn kể chuyện xưa cho mọi người nghe. Bọn hạ nhân đều tụ tập một chỗ, chờ Lý Hiểu Nhạc bắt đầu, chỉ thấy Lý Hiểu Nhạc kéo một bao tải qua: “Chúng ta vừa bóc vỏ đậu vừa nói chuyện xưa, dù sao cũng nhàn rồi.”

Mọi người không cự tuyệt, bắt đầu bóc đậu, Lý Hiểu Nhạc cũng bắt đầu kể chuyện xưa. Bọn hạ nhân không được học hành nhiều lắm, Lý Hiểu Nhạc nói lại nội dung của một quyển dã sử, nói hơn nửa ngày, cuối cùng, đậu xanh bóc xong rồi, chuyện xưa cũng đã xong. Hạ nhân mới kịp phản ứng, cái này không phải kể chuyện xưa, đây là lợi dụng chúng ta làm việc cho hắn, thần giữ của thiếu đạo đức.

Lý Hiểu Nhạc cho là mình rất có thiên phú kể chuyện, trước khi ngủ đều kể chuyện xưa cho Ôn Lương Ngọc, đôi khi kể chuyện giải buồn cho Kỳ Lân vương. Nhưng, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

“Đột nhiên mây đen rậm rạp che khuất bầu trời, sấm sét vang dội, tia chớp giống như lưỡi dao sắc bén, loang loáng, tiếng sấm rầm rầm. Bên ngoài ào ào mưa to, chợt nghe có người gõ cửa, cóc cóc cóc cóc, tiểu nam hài chạy tới mở, đứng ngoài là một nữ quý tộc tai bù xù!” Lý Hiểu Nhạc đang kể chuyện xưa cho người trong nhà, định tiếp tục thì Lão Cát chạy tới nói: “Lý quân gia, Vương gia gọi người.”

“Lập tức đi ngay.” Lý Hiểu Nhạc thu thập một chút, “Chuyện xưa chờ ta trở lại kể.”

Kỳ Lân vương nghe nói có một gánh hát mới tới kinh thành, trong đoàn có một đào kép rất đẹp, liền dẫn Lý Hiểu Nhạc và vài cái tâm phúc đi xem hí.

Có hí xem miễn phí, sao không đi. Nếu hay, ngày nào đó rảnh rồi cũng mang lão bà và hài tử đi, thân thân lão bà rất thích xem hí.

Đừng nói, gánh hát mới tới quả thật có tài, hoá trang, tư thái, giọng hát, cực phẩm a..... Nếu Tiểu Ngọc nhà ta trang điểm, chắc chắn diễm kinh tử phượng! Ngày nào đó, ta và lão cũng hóa trang chút, lên đài diễn cho thỏa nguyện..... Trong lòng Lý Hiểu Nhạc lại bắt đầu tính toán kế hoạch của mình.

Trời vốn đầy sao đột nhiên mây đen rậm rạp che khuất bầu trời, sấm sét vang dội, tia chớp giống như lưỡi dao sắc bén, loang loáng, tiếng sấm rầm rầm. Bên ngoài ào ào mưa to.

Ôn Lương Ngọc nhớ tới chuyện quý Lý Hiểu Nhạc vừa kể, mồ quạ đen, sao linh như vậy! Bọn nhỏ càng sợ hãi.

“Tiểu phụ thân, ta sợ.” Bảo Bảo chui vào lòng Ôn Lương Ngọc.

“Không sao, đừng sợ, có tiểu phụ thân.” Tiếng nói của Ôn Lương Ngọc đều run rẩy.

“Tiểu phụ thân, ôm ta, ta sợ.” Bối Bối tựa đầu vào lòng Ôn Lương Ngọc.

“Không sợ, ta ở đây, quý cũng không dám đến.....”

Một tiếng sấm vang lên, sợ tới mức mọi người hét rầm lên. Trong nhà Lý Hiểu Nhạc bao phủ không khí sợ hãi, chợt nghe có người phá cửa: “Mở cửa, mở cửa nhanh.”

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không muốn đi mở cửa.

“Vú Trương, ngài lớn tuổi nhất, kinh nghiệm nhiều nhất, ngài đi mở cửa a.....” Ôn Lương Ngọc run rẩy nói.

“Ta, ta, ta, cũng sợ.” Vú Trương nói.

“Phu nhân, ngài đi mở cửa, vạn nhất ngoài cửa có quý thì cho nó một bao mê được, chẳng phải chuyện được giải quyết !” Tiểu tư trong nhà nói ra.

“Ý kiến hay.” Ôn Lương Ngọc cầm mê được, run rẩy đi mở cửa.

Mở cửa nhìn, bên ngoài là một con quý tóc tai bù xù, quý dùng thanh âm run rẩy nói: “Lão bà, sao giờ người mới mở cửa a!”

“A!——” Ôn Lương Ngọc thét chói tai, phát mê được qua, chỉ thấy quý kia cách đang một tiếng té xuống đất.

“Di, quý té ngã sao có tiếng động vang lên?” Ôn Lương Ngọc nhìn kỹ quý kia, “A, tướng công, người không sao chứ! Người làm sao vậy tướng công!”

Lý Hiểu Nhạc bị mưa xối, cảm mạo, ôm chăn mềm chảy nước mắt nước mũi, nghĩ thầm, ta đúng là tự đào hố nhảy xuống! Từ nay về sau không bao giờ kẻ xưa nữa, ô ô ô, hắt xì hắt xì hắt xì.

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Một năm kia cũng là mùa hoa hải đường nở rộ, cánh hoa phấn hồng tung bay trong gió, rơi xuống phủ trên mặt đất như một tầng tuyết. Hần đứng giữa tầng tuyết đó, ta còn tưởng rằng hần là hoa hải đường yêu, theo gió bay tới. Khi đó ta đã nghĩ, phải có được hần.

Lúc chúng ta vẫn là tiểu hài tử, mỗi ngày đều vô ưu vô lự, ưu thương là gì, sầu bi là gì, ta chưa từng nghĩ đến. Ta hiểu ta là người có quyền thế thứ hai thiên hạ, đệ nhất là hoàng thượng, đệ nhị chính là Kỳ Lân vương ta.

Ta biết rõ Thuần yêu ta, tựa như ta biết rõ ta cũng yêu Thuần, vì vậy ta liêu lĩnh lấy hần, trong lòng nghĩ mỗi ngày có thể bên nhau. Ta muốn chải đầu cho hần, bởi vì hần có một mái tóc rất đẹp, như lụa thượng đẳng bóng loáng mềm mại, dưới ánh mặt trời sẽ sáng lên. Khi hần bước đi, ánh sáng cũng theo hần vũ động, lòng của ta ở một khắc kia vô cùng say mê và thỏa mãn. Ta có được hần, hoa hải đường yêu, nhìn hần cho ta đóa hoa thanh xuân chỉ thuộc về hai người chúng ta.

Nhưng ta biết rõ, ta cần phải có hài tử. Ta thú thiếp thất đầu tiên, ta biết rõ Thuần rất khó chịu, ta cũng không còn biện pháp, Thuần là nam nhân, vĩnh viễn không có hài tử. Khi hài tử đầu tiên của ta sinh ra, ta hưng phấn không cách nào dùng lời để biểu đạt, ta hy vọng có người chia sẻ niềm vui của ta, ta cảm tay Thuần, nói cho hần biết ta vui sướng cỡ nào. Thuần cũng cười, nói rất cao hứng, ta có ái nhân, có hài tử, ta là người hạnh phúc nhất thiên hạ.

Ta vui vẻ, hoàn toàn không nghĩ tới Thuần, kỳ thật Thuần cũng muốn làm cha, đây là nguyện vọng của mỗi một nam nhân, Thuần cũng không ngoại lệ. Nhưng ta tin tưởng, Thuần là ái nhân của ta, hần sẽ vì ta chịu được tất cả chuyện này. Để đền bù tổn thất, tay kiến tạo cho hần một vườn hoa hải đường, vừa kỷ niệm tình yêu của chúng ta. Lúc Thuần thấy hải đường nở hoa, nụ cười thực xinh đẹp, hoa hải đường yêu của ta, người phải làm bạn bên cạnh ta, cho đến khi chúng ta chết đi, chôn cùng một chỗ.

Ta là Kỳ Lân vương, xã giao rất nhiều, có người tặng các loại mỹ nhân, tự mình cũng tìm kiếm mỹ nhân khắp nơi tặng người khác. Nhưng có những người ta không nở tặng đi, ta là người, ta có tình cảm. Ta tin tưởng ta yêu Thuần, đồng thời còn yêu thêm người khác, đó là thiếp thất thứ hai của ta. Nam nhân quyền thế tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, ta cũng không ngoại lệ. Thuần có thể hiểu điểm này, vì vậy Thuần trầm mặc, thân thể cũng theo đó mà xấu đi. Hoa hải đường yêu của ta không còn.

Thiếp thất thứ chín của ta không tự nguyện theo ta, nhưng ta cho rằng càng không chiếm được thì càng có cảm giác thành tựu. Ta liêu mạng nịnh nọt y, chiều y, y muốn cái gì ta sẽ cho y cái đó, vì y, ta lạnh nhạt với rất nhiều thiếp thất, cũng lạnh nhạt Thuần. Y không thích hoa hải đường, y thích hoa đào, ta bảo người phá bỏ vườn hoa hải đường, trồng hoa đào. Ngày đó Thuần hỏi ta, vì sao làm như vậy, ta nói ta muốn hoa đào, luôn ngắm một loại hoa sẽ hết hứng thú. Thuần nói, hần biết rõ ta không thương hần. Ta nói, không phải, tình yêu không liên quan tới hoa hải đường. Thuần nói, có liên quan, bởi vì tình yêu của chúng ta bị chém đứt. Ta nói, Thuần, đừng tức giận, người biết ta là Kỳ Lân vương, ta có tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường. Thuần nói, nếu như có thể, hần cũng muốn tam thê tứ thiếp. Ta rất sinh khí, người cũng muốn tam thê tứ thiếp, người đã gả cho ta còn muốn người khác, làm tốt vị trí Vương phi là được rồi.

Kỳ thật ta đã chém đứt tình yêu của chúng ta, dần dần đẩy Thuần ra xa mà không biết. Thuần bị bệnh một thời gian, càng trở nên u buồn. Từ lúc ta thú thiếp thất thứ ba, Thuần không còn cười nữa. Lúc này đây Thuần càng không nói chuyện với ta, ta cho rằng hần chỉ đang buồn bực.

Rốt cục thiếp thất thứ chín của ta cũng yêu ta, nhưng ta lại thú thiếp thất thứ mười. Y rất đẹp, rất thuần khiết, cũng như lần đầu tiên ta nhìn thấy Thuần. Một ngày ta phát hiện, Thuần vui vẻ cười nói với người khác, người kia chính là lão bà của quán gia vương phủ ta, thật sự là mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ, đem tiêu thiếp thất thứ mười của ta so cũng không bằng. Hóa ra, vĩnh viễn không có mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, bởi vì người cho rằng người này đẹp nhất, kỳ thật không phải đẹp nhất, khi đó người còn chưa thấy người đẹp hơn tồn tại, thấy mới biết mỹ nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, không thể chỉ mình người có được. Mà người ta muốn nhất đã từ từ mất đi, khi đó ta đổ kỵ, đổ kỵ mỹ nhân kia, có thể khiến Thuần cười vui vẻ đến thế.

Thuần lưu lại hừ hừ (thư ly di), rồi ta mà đi, đây là điều ta thật không ngờ. Một khắc này, ta nhìn thấy hoa hải đường đầy trời bay theo Thuần, trong nháy mắt ta mất đi thứ quan trọng nhất, cuộc sống của ta trở nên mơ hồ.

Ngày đó ta nhìn thấy một thiếu niên hát cực kỳ khó nghe (aka chính là em nhân ngư Bích Tỳ đó), nói thật, hán xinh đẹp thoát tục không giống phàm nhân. Người như vậy cũng từng bị vứt bỏ, giống như ta và Thuần, không biết là hán bỏ ta, hay là ta đẩy hán ra. Thiếu niên tựa hồ hạ quyết tâm, cùng với người yêu mình sống bên nhau, hán nói Thuần của ta, Vương phi của ta vĩnh viễn không trở lại. Tựa như hán, vứt bỏ quá khứ, bắt đầu lại một lần nữa. Chẳng lẽ ta bị Thuần vứt bỏ?

Thuần đi thật lâu, ta rất nhớ hán. Thiếp thất thứ chín của ta muốn ta lập y làm vương phi, ta cảm thấy cực kỳ chán ghét, sai người chém roi hoa đào, một lần nữa trồng hoa hải đường. Ta hy vọng hoa hải đường yêu của ta, chơi một mối bên ngoài lại bay trở về.

Ngày đó, ta nhìn hoa hải đường nở rộ, cánh hoa phấn hồng tung bay trong gió, rơi xuống phủ trên mặt đất như một tầng tuyết. Hán đứng giữa tầng tuyết đó, ta còn tưởng rằng hán là hoa hải đường yêu, theo gió bay tới. Ta muốn tiến lên bắt lấy hán, giữ chặt tay của hán, nói cho hán biết ta rất nhớ hán, nhớ đến sắp nổi điên. Nhưng ta nhìn thấy hán mang theo ánh mặt trời, nhẹ nhàng nhảy múa, mái tóc xinh đẹp đón gió vũ động, từng nơi đi qua đều để lại quang mang. Hán cười sáng lạn như mặt trời, khiến mắt ta đau đớn. Hán đang cười với một nam nhân tóc vàng cao lớn uy vũ, trên mặt nam nhân có một vết sẹo rất sâu. Ánh mắt nam nhân nhìn Thuần, là yêu say đắm.

Ngày đó Thuần nói với ta, vết sẹo lưu lại là do nam nhân cứu hán. Nam nhân tóc vàng vì hán mà thiếu chút nữa mất mạng, hán không thể cô phụ y.

Ta thì sao, ta hỏi, tình cảm của chúng ta kết thúc như vậy.

Ta muốn người chỉ yêu duy nhất mình, sau đó sống yên bình, nhưng tất cả chuyện này, người làm không được. Người không thể buông bỏ rất nhiều, thứ ta muốn, người vĩnh viễn không cho được. Thuần nói thế, rồi hán và nam nhân kia rời đi, mưa hoa đầy trời như đang chúc phúc bọn họ, cười nhạo ta.

Ta vĩnh viễn chờ người trở về, Thuần! Ta hướng Thuần đã đi xa, cao giọng hô.

Thuần nghe được, quay đầu lại cười, ý tứ không rõ. Dù vậy ta cũng thỏa mãn.

Ta canh giữ vườn hoa hải đường, không cho bất kì cơ thiếp nào tiến vào. Nơi này thuộc về hoa hải đường yêu của ta, phàm nhân không thể vấy bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kỳ Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Mẹ chồng nàng dâu là một vấn đề vĩnh viễn không cách nào cởi bỏ. Nhưng cũng có lúc vấn đề này không tồn tại, tỷ như, mẹ chồng nàng dâu ở chung tốt, tỷ như, mẹ chồng ở xa, tỷ lệ phát sinh mâu thuẫn sẽ tương đối nhỏ. Lý Hiểu Nhạc thuộc về tình huống này, Ôn Lương Ngọc và hán thành thân đã lâu nhưng Ôn Lương Ngọc vẫn chưa gặp qua mẹ chồng của mình. Vì sao? Bởi vì mẹ chồng rất không giống người thường.

Hôm nay, Lý Hiểu Nhạc nói: “Thân thân lão bà, nương ta sắp trở về, lần này đại ca tổ chức sinh thần cho nàng, cũng gần 50 tuổi rồi. Người nói chúng ta nên tặng mẫu thân lễ vật gì thì tốt?”

“Để xem nàng thích gì.” Ôn Lương Ngọc đề nghị, “Tặng lễ phải hợp ý.”

“Nương ta thích ăn cháo, mua cháo cho nàng là được, còn tiết kiệm tiền.”

(Cháo: là món đậu phụ thối)

“Đó là sinh thần của nương người, tặng cháo, quá keo kiệt. Nữ nhân ư, đều thích thanh xuân vĩnh trú. Ta làm một ít được dưỡng nhan, đưa tặng thì vẻ vang cỡ nào a.” Ôn Lương Ngọc gõ đầu Lý Hiểu Nhạc, “Sinh thần nương người, người còn muốn tiết kiệm tiền. Bất hiếu từ.”

Lý Hiểu Nhạc ôm lấy đầu: “Lão bà, ta vốn không thông minh, đừng đánh lên đầu!”

“Nói mới nhớ, tướng công, chúng ta bên nhau lâu như vậy, ta còn chưa từng gặp qua nương người. Nương người là người thế nào?”

“Ngạch. Nói thế nào nhỉ, nương ta thích du ngoạn, thường xuyên không ở nhà. Khi ta còn bé, một nửa thời gian ở cùng đại tỷ và nhị ca, một nửa cùng nàng du ngoạn khắp nơi. Hình dung nàng, chỉ có thể nói nương ta là nữ nhân đặc biệt. Người biết không, hiện giờ nàng đang trên đường từ Tây Vực trở về.”

Trên sườn núi cách kinh thành không xa, một vị du hiệp cỡi ngựa, phong trần mặt mũi, đứng trên cao nhìn xuống kinh thành.

“Ta sớm trở về, nhất định sẽ cho bọn nhỏ một kinh hi. Cũng không lũ khi nhỏ này có nhớ ta không.”

Du hiệp ky mã vào kinh thành, chậm rãi hành tẩu trên đường phố.

“Một chút cũng không thay đổi, vẫn hết như cũ.” Du hiệp nói.

Triệu Thừa là tài tử nổi danh kinh thành, còn là tâm phúc của Kỳ Lân vương, vì vậy điều kiện chọn lão bà của Triệu Thừa khá cao. Kết quả, cao không thành, thấp chẳng được, bởi vậy kéo dài đến giờ. Tuổi tác càng lớn, thấy nhà người ta tình cảm nồng nàn, còn mình thì cô đơn, hẳn càng muốn có một gia đình.

Triệu Thừa đi mua cháo, tài tử ăn cháo. Sao không được, tài tử cũng là người, cũng thích ăn cháo.

“Lão bản, ta muốn mua cháo.” Triệu Thừa nghe được thanh âm mỹ diệu như thủy châu rơi khay ngọc, một thiếu nữ không chút phấn son nữ đang tươi cười, đoạt đậu hũ hán mua trước.

Trời à..... Thiên sứ! Triệu Thừa thấy mình quá hạnh phúc, toàn bộ ánh sáng nơi thiên đường như chiếu vào người hắn. Thương thiên a, đại địa a, Như Lai Phật tổ hiển linh. Triệu Thừa cảm nhận được hương vị của mùa xuân, cháo gì chứ, đã sớm bị hán ném ra sau, hiện giờ trong mắt hắn chỉ có tiểu cô nương này.

Y phục của tiểu cô nương rất mộc mạc, còn nhiễm tro bụi, không sao, nhà ta có hạ nhân giúp nàng giặt. Xem, tiểu cô nương dắt theo một con ngựa, nhất định là đường xa đến nương nhờ họ hàng. Ta đi theo nàng, nếu nàng không tìm thấy thân nhân, ta có thể xuất hiện đúng lúc, giải quyết khó khăn giúp nàng, chắc chắn tiểu cô nương sẽ cảm kích ta, lâu ngày sinh tình, ha ha ha! Triệu Thừa âm thầm tính toán, đi theo tiểu cô nương phong trần mệt mỏi,

“Ồ đây.” Tiểu cô nương chính là nữ du hiệp, đi đến trước nhà Lý Hiểu Nhạc, gõ cửa.

Mở cửa là Ôn Lương Ngọc, hắn vừa thấy tiểu cô nương liền có chút mơ hồ, sao nàng và Lý Hiểu Nhạc giống nhau như vậy.

“Xin chào, có lẽ người không biết ta, ta là mẫu thân của Lý Hiểu Nhạc, Lý U Lam.” Lý U Lam tự giới thiệu,

A! Mẫu thân, nàng là mẫu thân của Lý Hiểu Nhạc, thực thực thực..... Trê. Trông mắt của Ôn Lương Ngọc thiếu chút nữa rơi xuống.

“Nương a, hóa ra ngài đã trở lại, mau vào.” Ôn Lương Ngọc hồi thần, vội vàng mời mẹ chồng trẻ tuổi vào cửa.

“Người chính là lão bà mà Tiểu Nhạc lấy được, Ôn Lương Ngọc, không tệ không tệ, ta rất hài lòng.” Lý U Lam cao thấp đánh giá con dâu của mình, diện mạo rất đẹp, nhìn liền biết là người có tri thức lễ nghĩa, chắc chắn trấn áp được nhi tử bướng bỉnh kia, “Tiểu Nhạc nhà ta có tốt với người không?”

“Rất tốt.” Hiên nhiên Ôn Lương Ngọc vẫn chưa thích ứng với mẹ chồng diện mạo trẻ trung như vậy.

“Thế là được. Tiểu Ngọc a, ta rất xem trọng người, Tiểu Nhạc nhà ta tích đức ba kiếp mới thú được người vào cửa, Tiểu Ngọc giỏi giang như vậy, gả làm lão bà của Tiểu Nhạc, là có điểm ừy khuất.”

“Không ừy khuất, ta rất yêu mến Tiểu Nhạc. Cuộc sống của chúng ta vô cùng hạnh phúc.”

“Người có thể nghĩ như vậy, ta yên tâm.”

“Vú Trương, nấu nước, chuẩn bị tắm rửa thay y phục cho lão phu nhân.” Ôn Lương Ngọc phân phó.

“Tiểu Ngọc, mẫu thân mới 47, còn trẻ, sao có thể gọi lão phu nhân.” Lý U Lam cười tủm tỉm nói.

“.....” Ôn Lương Ngọc hết chỗ nói.

“Mẫu thân, người trở về khi nào?” Lý Hiểu Nhạc vừa thấy mẫu thân lập tức chạy qua, mẫu thân của Lý Hiểu Nhạc cao hứng ôm lấy nhi tử, nhấc lên cao cao, khí lực lớn đến mức chỉ như đang ôm một hài tử. Ôn Lương Ngọc có chút giật mình.

“Nhi tử, người vẫn vậy.” Lý U Lam nói. “Không cao lên chút nào.”

“..... Mẫu thân, mỗi lần người đều đánh vào chỗ đau của ta.” Hiên nhiên Lý Hiểu Nhạc phi thường mất hứng.

“Ta cao hơn người mà.”

“Đúng vậy, người là nam nhân, cho dù thấp, cũng cao hơn ta.”

“Nhưng nương, người đã 47, sao không có chút nếp nhăn.”

“Ta bảo dưỡng tốt.”

“Nương a, lúc ta 47 cũng có diện mạo đặc biệt như người sao?”

“Có lẽ, người giống ta như vậy, cái này không chắc chắn.”

“Đừng thế, ta không muốn vĩnh viễn bị hiểu lầm là tiểu hài tử!”

“Ta không còn biện pháp.”

Lý Hiểu Nhạc lập tức ôm lấy Ôn Lương Ngọc: “Lão bà, người làm cho ta được biến già a, ta không muốn bộ dáng tiểu hài tử.”

“Trương công, kỳ thật người như vậy rất tốt. Ít nhất ta rất thích.” Ôn Lương Ngọc an ủi kẻ dờ hơi này.

“Vẫn là lão bà tốt nhất.”

Triệu Thừa lên đi theo Lý U Lam, đi tới trước nhà Lý Hiểu Nhạc. Hóa ra thiếu nữ là thân thích của Lý Hiểu Nhạc, trách không được diện mạo của thiếu nữ và Lý Hiểu Nhạc giống nhau. Làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật, mua chuộc Lý Hiểu Nhạc, theo đuổi tiểu cô nương càng dễ. Hi hi hi.

Lý Hiểu Nhạc phát hiện mấy ngày nay Triệu Thừa đối xử đặt biệt tốt với hắn, vô sự xum xoe, phi gian tức đạo (không phải gian thì trộm). Chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Mỗi ngày, Triệu Thừa ngồi chồm hổm canh giữ cửa nhà Lý Hiểu Nhạc, chờ Lý U Lam xuất hiện. Thời gian không phụ lòng người, ngày đó Lý U Lam xuất môn mua chao, Triệu Thừa đứng cách đến gần. Hắn thấy túi tiền của Lý U Lam rơi xuống, lập tức đi tới nhặt lên, cười híp mắt: “Cô nương, túi tiền của người.”

“Cám ơn.” Kỳ thật Lý U Lam đã sớm phát hiện Triệu Thừa, cố ý cho hắn một cơ hội tiếp cận mình, có người theo đuổi là chuyện lãng mạn cỡ nào. Hơn nữa còn có một túi tiền đi bên cạnh, mua đồ không cần tốn tiền của mình!

“Cô nương phải đi làm cái gì.”

“Ta đi mua chao.”

“Mua chao, thật trùng hợp, ta cũng đi mua.”

“Người cũng thích ăn chao.”

“Đúng vậy, hương thơm, vị ngon a.”

“Thật tốt quá, rốt cuộc ta tìm được tri âm!”

Hai người vừa cười vừa nói, rất có cảm giác tri âm tri kỷ gặp nhau. Tiểu cô nương thực đáng yêu, thực thuần khiết a. Trong lòng Triệu Thừa nhạc khai liễu hoa.

Mua chao xong, Triệu Thừa muốn đưa giai nhân về nhà, đám người náo loạn trên đường, một con trâu đang đuổi theo một hài tử. Lý U Lam tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu, nàng là nữ hiệp! Lý U Lam đưa chao cho Triệu Thừa, dậm chân nhảy lên, trong nháy mắt đã bắt lấy sừng trâu, hai tay dùng lực, trâu liền ngã xuống đất, bị Lý U Lam đánh không nhúc nhích được.

Đây là tình huống gì? Hiệp nữ, đại lực sĩ. Triệu Thừa bị chiêu thức của Lý U Lam làm hoảng sợ. A! Cái này có tính là ưu điểm của thiếu nữ không?

Đến cửa nhà, Lý Hiểu Nhạc đã sớm chờ ở đó, vừa thấy Lý U Lam: “Mẫu thân, sao bây giờ người mới về, Tiểu Ngọc nói đợi người trở về ăn cơm, ta đói đến hóp bụng.” Lý Hiểu Nhạc cao hứng chạy tới, kéo Lý U Lam, “Mẫu thân, mua cái gì ngon sao.”

Mẫu thân. Thiếu nữ là nương của Lý Hiểu Nhạc. Rất hiển nhiên, Triệu Thừa không chịu được đả kích này, té xiu trên đất miệng sùi bọt mép, toàn thân run rẩy.

“Nhi tử, những thứ này không phải nương dùng tiền mua, là một người theo đuổi nương thay trả tiền, người nói trẻ tuổi có lợi không. Ta muốn Tiểu Ngọc xứng Thanh Xuân Vĩnh Trú hoàn cho ta, như vậy sau này nương xuất môn, mua đồ sẽ tiết kiệm tiền.”

“Mẫu thân, phong lưu cũng được, nhưng ta không thích có bố dượng.” Lý Hiểu Nhạc chỉ vào Triệu Thừa.

“Yên tâm đi.” Lý U Lam lấy chao của Triệu Thừa ra, giao cho Triệu Thừa, “Bằng hữu, ta rất sòng phẳng, chưa bao giờ quýt chao của người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kỳ Sứ Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Trong cuộc sống, dù là phu thê cũng có tiền riêng của chính mình. Nhất là những nhà mà trượng phu làm trụ cột, phải nuôi cả đại gia đình, tiền vất vả kiếm được mỗi ngày đều đưa toàn bộ cho lão bà. Nhưng giao toàn bộ, đến lúc cần muốn lấy là chuyện vô cùng khó khăn. Bởi vậy, làm một nam nhân, nhất là nam tử hán nuôi gia đình, cũng phải có tiền riêng.

Lý Hiểu Nhạc cho rằng, tuy mình vóc dáng nhỏ diện mạo đáng yêu, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới cảm giác tự hào được làm một nam nhân của hắn. Bởi vì, mỗi ngày hắn đều nghĩ tất cả biện pháp kiếm tiền. Dù hôm nay không làm ra tiền, hắn cũng sẽ tận lực nghĩ cách ít dùng tiền, hoặc không tốn tiền. Lý Hiểu Nhạc có tiền không, đáp án là có. Nhưng tiền ở đâu, đáp án là, trong tay lão bà. Bà quản gia chính là bà quản gia, chỉ cần tiền vào tay Ôn Lương Ngọc, muốn lấy lại là không có khả năng. Trước khi Ôn Lương Ngọc chưa gả cho Lý Hiểu Nhạc, y cũng không phải người keo kiệt như vậy. Tục ngữ nói lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, sống lâu với nhau phu thê cùng tính, Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc càng ngày càng giống.

Hoàn cảnh tạo nên nhân tài, bởi vì nhân tài là bị bức ra. Lý Hiểu Nhạc cũng có tiền riêng, nhưng mỗi lần chừa cho mình chút tiền tiêu vặt, bản tính trời sinh, thần giữ của vẫn là thần giữ của, hắn không nỡ dùng tiền. Chậm rãi, tiền càng tồn càng nhiều, tiền lẻ biến thành ngân phiếu, cất giấu tốt như vậy, mục tiêu nhỏ, tỷ lệ bị phát hiện cũng nhỏ.

Mới đầu, Lý Hiểu Nhạc cất ngân phiếu trong gối, mỗi ngày gối đầu lên có bao nhiêu yên tâm. Nhưng ngày đó, Ôn Lương Ngọc nghe tin Lý Hiểu Nhạc nhận được bạc thưởng của vương gia, đổi thành ngân phiếu cất ở đâu đó? Ôn Lương Ngọc nghĩ nghĩ, hắn giấu trong gối. Y mở gối ra, phát hiện ngân phiếu giấu ở đó, một trăm lượng! Tốt, Lý Hiểu Nhạc, dám tàng tiền riêng sau lưng ta!

Cùng ngày, Lý Hiểu Nhạc về nhà, vừa vào cửa đã nhìn thấy Ôn Lương Ngọc thay gối mới, gối cũ không thấy.

“Thân thân lão bà, người làm gối mới sao.”

“Đúng vậy, người thay đẹp không? Ta cho người biết, ta đem ngân phiếu đặt bên trong, may khít lại, không thể mở được. Thế nào, ta thông minh a!” Ôn Lương Ngọc cười vui vẻ.

“Lão bà thực thông minh!” Lý Hiểu Nhạc lập tức kích lệ. Sau đó, Lý Hiểu Nhạc tìm kiếm gối cũ khắp nơi, Ôn Lương Ngọc nhìn Lý Hiểu Nhạc tìm đông tìm tây, tìm nửa ngày vẫn không ra.

Ôn Lương Ngọc hỏi: “Tướng công, người đang tìm cái gì?”

“Ta đang tìm gối cũ.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Ta ném rồi.”

Một câu như bom dội, khiến Lý Hiểu Nhạc lao đảo, thiếu chút nữa ngã đi. “Trong đó có ngân phiếu một trăm lượng a ——, sao người lại ném!”

“Tướng công, người.....” Ôn Lương Ngọc chưa nói xong thì Lý Hiểu Nhạc đã vọt ra ngoài.

Trong chốc lát, toàn thân Lý Hiểu Nhạc bần thiêu đầy mùi hôi, ừ ừ trở lại.

“Ta dùng cừu âm bạch cốt trào lật đồng rác ba lượt, ngân phiếu của ta a!” Lý Hiểu Nhạc ủy khuất, không cam lòng. “Người ở đâu.”

Sau đó biểu tình của Lý Hiểu Nhạc như bị mất lão bà, thê thê buồn bã, bi thương mất mát, đi đứng như người mất hồn.

“Tốt, nhìn người như vậy.” Ôn Lương Ngọc thấy bộ dáng Lý Hiểu Nhạc, đã đủ buồn cười. “Ngân phiếu không ném, ở đây.”

Ôn Lương Ngọc trả ngân phiếu của Lý Hiểu Nhạc lại cho hắn, Lý Hiểu Nhạc lập tức cười, rục rờ như đoá hoa.

Xem ra ngân phiếu không thể đặt trong gối, phải đổi nơi. Lý Hiểu Nhạc đem tiền riêng giấu trong sách cổ.

Nhưng Lý Hiểu Nhạc đồng học thân ái đã quên, mùa hè sách bị ẩm, cần mang ra phơi khô. Vì vậy tiền riêng của hắn, lại một lần nữa rơi vào tay lão bà. Lý Hiểu Nhạc nhìn sách trên mặt đất, cùng tiền riêng trong tay Ôn Lương Ngọc, lòng âm thầm chảy máu, ngoài miệng lại nói: “Thân thân Tiểu Ngọc, sao người phát hiện tiền ta chuẩn bị để mua lễ vật sinh thần cho người?”

Xem ra đặt trong sách cổ cũng không được, phải dời đi. Đúng rồi, đặt trong bình hoa. Bình hoa cũ, kín đáo hơn.

“Cục cưng, Tiểu phụ thân hái hoa sen cho các người, các người muốn cắm ở đâu?” Ôn Lương Ngọc cầm hoa sen, hỏi Bảo Bảo và Bối Bối.

Hai nam hài tìm dụng cụ khắp nơi, cắm hoa sen. Bình hoa cũ trong phủ rất hợp, hai nam hài ôm lấy bình hoa, đổ nước vào, cắm hoa sen.

Lý Hiểu Nhạc về nhà, vừa vào cửa đã thấy hoa sen cắm trong bình, liền choáng váng. Ngân phiếu của ta ngâm trong nước, lúc ấy Lý Hiểu Nhạc hôn mê bất tỉnh.

Còn phải đổi nơi a. Lần này Lý Hiểu Nhạc bỏ ngân phiếu vào hộp, đặt hộp ở cái động dưới giường. Lần này phải hết sức cẩn thận.

Tết là thời gian bận rộn nhất, Ôn Lương Ngọc chỉ huy hạ nhân, tiến hành tổng vệ sinh. Tất cả gia cụ đều đem bên ngoài, trong phòng phải quét sạch trát vôi.

“Phu nhân, ngơoi xem, dưới giường có hang chuột.”

“Chuột dám đến nhà ta đào động, chán sống.” Ôn Lương Ngọc về phòng được của mình, cầm một bình được tói. Đúng lúc này, Lý Hiểu Nhạc đã trở lại.

“Lão gia đã về, chúng ta đang tổng vệ sinh, ngơoi xem, có một động chuột dưới giường, phu nhân cầm được chuẩn bị giết chết con chuột.” Vũ Trương nói.

“Động chuột!” Lý Hiểu Nhạc tập trung nhìn vào, là động mình đặt tiền riêng. Lập tức chạy qua, đào cái hộp kia. Mớ ra, Lý Hiểu Nhạc nhìn cái hộp, ngân phiếu bên trong cái hộp có một lỗ thủng đã nát vụn.

“Quá ghê tởm, con chuột thiếu đạo đức, hôm nay không chính chết các ngơoi là phụ lòng tiền riêng của ta.”

Trong cơn giận dữ, Lý Hiểu Nhạc thoáng vụt đi rồi lập tức đã trở lại, tay ôm một con con mèo.

“Đại Hoa, cắn chết những con chuột này, lão gia có phần thưởng!”

Xem ra nên mang theo tiền riêng trong ngơoi, Lý Hiểu Nhạc mang theo tiền riêng, đến tủ lâu của mình kiểm tra. Tra hết, được ngơoi ta mời đi ăn. Com nước no nê, Lý Hiểu Nhạc trở về nhà. “Âm”, một tiếng cõn vang lên. Ý nghĩ cuối cùng của Lý Hiểu Nhạc trước khi hôn mê, mụ nội nó, thực đau a.

Một tờ giấy bay vào tường viện của Kỳ Lân vương phủ, hạ nhân đưa cho Vương gia xem: “Lý Hiểu Nhạc bị chúng ta bắt cóc. Cầm 500 lượng bạc đến địa điểm xxx chuộc ngơoi.” Kỳ Lân vương vội vàng gọi Ôn Lương Ngọc tới, thương lượng giải quyết.

Ôn Lương Ngọc cũng không sót ruột, cầm bút viết một tờ giấy, gọi hạ nhân ném ra ngoài tường viện.

“Bọn cướp bắt Lý Hiểu Nhạc đọc tờ giấy này xong, Lý Hiểu Nhạc sẽ tự mình trở về.”

Lý Hiểu Nhạc bị trói trên một thân cây, bọn cướp từ bên ngoài tới, không tìm thấy công việc liền nghĩ đến chuyện bắt cóc ngơoi, nhanh chóng phát tài. Bọn cướp mở tờ giấy ra, lầm bầm: “Tiền chuộc ta sẽ không đưa, trong nội y của Lý Hiểu Nhạc cất giấu 500 lượng, vừa vặn dùng để chuộc chính hân, thuận tiện nói cho Lý Hiểu Nhạc, nếu không trở về nhà, buổi tối đừng lên giường của ta. Ôn Lương Ngọc.”

Bọn cướp hết chỗ nói rồi, Lý Hiểu Nhạc nóng nảy.

Buổi tối, Kỳ Lân vương phủ rất náo nhiệt, Lý Hiểu Nhạc trói gô bọn bắt cóc, chiến thắng mà về.

“Bọn cướp được ta thuyết phục [thật ra là bị Lý Hiểu Nhạc đánh], chậm rãi cảm hóa [tại bọn cướp đều bị thử được], bọn họ đến đầu thú.”

Bọn cướp vừa thấy Vương gia, giống như nhìn thấy Phật tổ cứu mạng, “Vương gia cứu mạng, đem chúng ta vào trong lao a, chúng ta nguyện ý cả đời không ra ngoài.”

“Lần sau chúng ta bắt ngơoi, nhất định không bắt ngơoi có tiền, chuyên bắt ăn mày.” Bọn cướp đã nói năng lộn xộn.

Kỳ Lân Vương. Hết chỗ nói.

“Lão bà, sao ngơoi biết tiền riêng của ta có bao nhiêu, giấu ở đâu?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Chính ngơoi nói.” Ôn Lương Ngọc cười.

“Sao ta nói chứ?”

“Nói mớ.”

Ta phải đến chỗ Tứ tỷ phu tìm được trị nói mớ, Lý Hiểu Nhạc âm thầm thề.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Mẫu thân có bao nhiêu vĩ đại, chỉ người làm mẫu thân mới biết, nhưng Lý U Lam chưa từng cho rằng mình thật vĩ đại. Chỉ lúc nàng mang theo một nhà lớn nhỏ, bán sạch đất đai ở quê quán, vào kinh thành tìm trượng phu của mình, nàng mới có cảm giác mình thật vĩ đại. Ngàn dặm tìm chồng, mang theo năm hài tử, nhưng khi nàng đối mặt với trượng phu, nàng lại không nhận được an ủi. Trượng phu của nàng nói cho nàng biết: “Ta đã thú thê, là tiểu nhi tử của đế sư……”

“Vì sao?” Lý U Lam hỏi.

“Vì trở thành họa sư đệ nhất thiên hạ.” Nam nhân nói.

“Nhi tử của chúng ta, làm sao bây giờ?” Lý U Lam lại hỏi.

“Ta sẽ nuôi hài tử bên ngoài, ngươi yên tâm đi.” Nam nhân nói.

“Ngươi không thương ta sao, ghét bỏ ta sao.” Lý U Lam hỏi.

“Ta không ghét bỏ ngươi, thật sự. Ta yêu ngươi, cũng là thật.”

“Đúng vậy, khi tình yêu xung đột với lợi ích, ngươi lựa chọn lợi ích.”

“U Lam, ta cũng không muốn thế, nhưng ta về tranh nhiều năm như vậy, vẫn không một xu dính túi, các sư huynh đệ đồng môn đều có chút danh tiếng, ta, tranh của ta lấy ra dán cửa sổ cũng không đáng.”

“Chúng ta không cần tiền tranh của ngươi, trong nhà có tiền, có đất đai, có cửa hàng. Nhưng vì sao, vì sao ngươi còn muốn danh tiếng?”

“Ngươi không hiểu được. Ta hy vọng tranh của ta được thế nhân tán thưởng cỡ nào, ta cũng muốn được mọi người tán thưởng, được người khác ngưỡng mộ.”

“Cho nên ngươi vì nổi danh, không quan tâm chúng ta.”

“Ngươi ở quê nhà không phải vẫn tốt ư, sao phải đến đây, sao phải tới tìm ta! Vì sao bán đất đai cửa hàng, khiến chính mình hai bàn tay trắng!” Nam nhân quát Lý U Lam.

Lý U Lam cho nam nhân một bạt tai, “Vì sao, ta vì tìm ngươi, muốn gặp ngươi một lần. Ngươi biết ta vất vả bao nhiêu không? Chúng ta lận lội đường xa trèo đèo lội suối, chỉ vì muốn gặp ngươi, ta không ngờ nhận được kết quả này.”

“Ta cho các ngươi bạc, các ngươi hãy rời đi.”

“Phi, ta không đến xin cơm. Ngươi đuổi ta như vậy sao, ta là phu nhân ngươi cưới hỏi đăng hoàng, chia tay cũng phải quang minh chính đại. Lý U Lam ta và ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, từ nay về sau không chút quan hệ. Bọn nhỏ là của ta, mang họ Lý.”

Lý U Lam viết hưu thư, giao cho nam nhân: “Cầm đo, chúng ta gặp lại sau.”

Lý U Lam bắt đầu một mình một người mang theo hài tử, mưu sinh trong kinh thành. Một nữ nhân, dù ngươi có khả năng, cũng không có người dùng ngươi. Mất thấy tiền càng ngày càng ít, Lý U Lam phát sầu. Nàng muốn chăm sóc năm hài tử của mình, nàng muốn sống sót, muốn nuôi lớn bọn nhỏ, nhưng cái này đâu dễ.

Bị buộc tới đường cùng, Lý U Lam quyết định rời bến, đi cùng thương đội tới ngoại quốc kinh thương. Vấn đề lại nữa rồi, hài tử phải làm sao bây giờ? Giao cho người khác, Lý U Lam rất không yên tâm, mình lại phải rời bến. Lý U Lam hạ quyết định, mang bọn nhỏ ra biển.

Mới đầu các thương nhân đều cảm thấy kỳ quái, nào có người rời bến kinh thương mang theo hài tử, nhưng Lý U Lam rất quật cường, cho rằng mình có thể đi. Rời bến gần một tháng thì lão tam bị bệnh, trên thuyền không có nhiều dược cho hài tử dùng. Lý U Lam ôm lão tam, ba ngày ba đêm không buông tay, lão tam hấp hối. Lúc nàng không còn nước mắt để khóc nữa, một vị thương nhân đưa cho nàng dược hoàn: “Đây là bí phương tổ truyền nhà ta, uy hài tử ăn, nếu nó sống qua đêm nay thì vô sự.”

Lý U Lam cho lão tam dùng, một đêm không chợp mắt, lão tam nhanh chóng hồi phục! Lý U Lam cao hứng, không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả. Thương nhân nói với năm hài tử: “Nuong của các ngươi rất vất vả, phải hiếu thuận mẫu thân.”

Biển rộng thường gặp phong ba, thuyền lão đảo như sắp bị nghiền nát. Bọn nhỏ sợ tới mức ôm lấy nhau, Lý U Lam ôm chặt bọn nhỏ. Ta mang bọn nhỏ rời bến, làm như vậy không tốt, nhưng ta không mang theo, ai sẽ chăm sóc chúng? Giao cho người khác, vạn nhất bọn họ ngược đãi hài tử của ta, ta cũng không biết. Nhưng trên biển quá nguy hiểm. Nguy hiểm ta cũng phải mang theo nhi tử của ta, chết cùng cùng chết, so với đưa hài tử cho người khác để chúng chịu ngược đãi còn tốt hơn.

Một thời gian sau, Lý U Lam mỗi ngày chiếu cố hài tử, tính toán sinh kế, thuyền rốt cục cập bờ.

Lý U Lam được sự trợ giúp của thương nhân, mua một ít vật phẩm quý trọng ở hải ngoại, sau đó trở về. Nhưng bọn họ đụng phải sóng dữ, thuyền bị lạc phương hướng, trôi nổi trong biển rộng rất lâu, trên thuyền lại không có nước, làm sao bây giờ, chẳng lẽ tất cả mọi người phải chết khát. Lý U Lam nghĩ, ta không thể để nhi tử của ta chết khát, nàng liền nhớ tới nấu cơm, hoi nước hóa thành nước, lúc đó có thể uống. Nước biển cũng có thể nấu, người đang trong tuyệt cảnh, cái gì cũng làm được.

Dựa vào mỗi ngày nấu nước biển, nấu ra tới nước cất, bọn họ kiên trì đến ngày đó, ông trời thương bọn họ, hạ một trận mưa. Mưa rất lớn, người trên thuyền liêu mạng hứng nước mưa, Lý U Lam cảm thấy ông trời vẫn còn nghĩ tới nàng, không để bọn họ chết khát. Bọn họ lại kiên trì thiết nhiều ngày, rốt cục nhìn thấy đất liền.

Đó là một quốc gia không tiếp xúc với ngoại giới, họ rất nhiệt tình, rất hữu hảo với nhóm người Lý U Lam. Lý U Lam dùng một ít vật phẩm, đổi rất nhiều hoàng kim trở về. Khi đó Lý Hiểu Nhạc vẫn còn rất nhỏ, mỗi ngày thích ôm một gối lớn, Lý U Lam sẽ đem hoàng kim đặt trong gối. Lý Hiểu Nhạc vốn tham tiền, ôm lấy gối là không buông tay. Người khác cho rằng hài tử thú vị, ai cũng không để ý.

Mọi người chuẩn bị tốt hàng hóa, thức ăn nước uống, lại xuất phát lần nữa. Trên đường không có chuyện gì lớn xảy ra, nhưng lúc sắp đến quốc gia của mình thì bọn họ gặp hải tặc. Những hải tặc này không phải người lương thiện, các thương nhân liền bố trí chiến đấu. Lý U Lam giấu bọn nhỏ trong thùng gỗ đựng lương thực: “Dù phát sinh chuyện gì cũng không được lên tiếng.” Lý U Lam giấu hài tử xong, cũng gia nhập trận chiến.

Lý U Lam trời sinh quái lực, lại tinh thông võ công, hải tặc không phải đối thủ của nàng. Nhưng hải tặc phát hiện hài tử nhỏ nhất của nàng, Lý Hiểu Nhạc bị hải tặc mang đến uy hiếp Lý U Lam. Lòng Lý U Lam nóng như lửa đốt, hải tặc kéo gối ôm của Lý Hiểu Nhạc. Tay vừa đụng vào gối, lập tức nằm trên mặt đất, trước ngực hải tặc cắm một ống trúc, nhĩ tử cũng kế thừa quái lực của nàng.

“Đụng vào vàng của nương ta, muốn chết a.” Thanh âm non nớt của Lý Hiểu Nhạc bốn tuổi vang lên. “Các người còn ai chán sống, nói đi, muốn chết kiểu này.”

“Quái vật, đứa nhỏ này là quái vật!” Bọn hải tặc bị Lý Hiểu Nhạc làm sợ hãi, đều chạy trời chết.

Mọi người chưa tỉnh táo lại, Lý Hiểu Nhạc đã xoay mòng đi tìm bạc trên thi thể hải tặc. Tìm được, toàn bộ giao cho Lý U Lam: “Mẫu thân, chúng ta có tiền. Chúng ta nuôi mẫu thân, được không?”

“Làm ta sợ muốn chết, xú tiểu tử!” Lý U Lam ôm tiểu như tử của mình, vừa khóc vừa cười.

Rời bến, Lý U Lam đã có rất nhiều tiền. Lý U Lam mua nhà, an cư ở kinh thành. Nhưng Lý U Lam phát sầu, không ai cho mình mang theo hài tử, đúng lúc này sư phụ của Lý U Lam đến.

“Sư phụ, sao người tìm được ta ở đây?” Lý U Lam hỏi sư phụ.

“U Lam, người nói sư phụ có tốt không?” Sư phụ Lý U Lam hỏi.

“Sư phụ rất tốt a, diện mạo anh tuấn, lại tài hoa, được người xưng Huyền Cơ tiên sinh, người còn thiếu cái gì chứ.”

“Sư phụ bị người lừa. Suốt vài chục năm, hấn lừa ta. Hấn luôn lợi dụng ta, tên vương bát đản! Kẻ phụ lòng!”

“Sư phụ, ta cũng ly hôn. Nam nhân kia trèo cành cao, bỏ rơi ta và bọn nhỏ.” Thầy trò càng nói càng thương tâm, cuối cùng ôm nhau khóc rống, sau đó mượn rượu tiêu sầu. Cùng thề, thầy trò hai người phải tự mình cố gắng, không bao giờ kết hôn nữa. Hường cuộc sống độc thân quý tộc.

Huyền Cơ tiên sinh ở lại nhà Lý U Lam, bắt đầu kế hoạch dạy dỗ đồ tôn. Lúc này Lý U Lam nhận được lời mời của thương đội, chuẩn bị rời bến. Lần này nàng không mang hài tử theo, thập phần yên tâm giao hài tử cho Huyền Cơ tiên sinh.

Đã không còn băn khoăn, sinh ý tiến hành cũng thuận lợi nhiều hơn, lần này trở về rất sớm, Lý U Lam vô cùng nhớ hài tử của nàng, bốc hàng hóa, ra roi thúc ngựa chạy hướng kinh thành. Ngay cả đối phó với đạo phi cũng không kiên nhẫn, bởi vì ra tay hung ác, đạo phi rất e ngại nàng, gọi nàng là “Mẫu Dạ Xoa”.

Năm hài tử của Lý U Lam được Huyền Cơ tiên sinh dạy dỗ, khỏe mạnh phát triển. Lý U Lam càng yên tâm.

Mỗi ngày Lý U Lam cùng các nam nhân kinh thương, ra ngoài kiếm tiền, có khi nàng cũng mang theo bọn nhỏ, học tập kinh nghiệm. Lý U Lam cho rằng mình không có khả năng vĩnh viễn bảo vệ hài tử, hài tử phải trưởng thành, độc lập. Nhưng Lý U Lam ra ngoài thời gian lâu liền phát hiện, các hài tử của mình rất thân thiết với Huyền Cơ tiên sinh, hình như hơi xa cách mình. Lý U Lam rất buồn, nàng yêu con của mình, nhưng nàng phải nuôi sống chúng. Nàng đem loại thống khổ này chôn dưới đáy lòng, nhìn Huyền Cơ tiên sinh yêu thương bọn nhỏ như cháu ruột, cùng bọn nhỏ chơi đùa, Huyền Cơ tiên sinh cảm thấy phi thường khoái hoạt, bọn nhỏ cũng rất thông minh, mọi thứ đều học nhanh.

Không phải Lý U Lam không nghĩ tới chuyện kiếm một ái nhân, nhưng khi gặp phải rất nhiều vấn đề thì biểu hiện của những nam nhân này làm nàng rất thất vọng. Muốn tìm một người có thể yêu nàng và hài tử của nàng, vô cùng khó khăn. Lý U Lam cho rằng, tiếp nhận nàng thì có thể tiếp nhận hài tử của nàng, yêu ai yêu cả đường đi! Nhưng, trên đời có bao nhiêu nam nhân sẽ thật tình yêu thương hài tử của vợ mình và chồng trước. Mà khoảng thời gian không có trọng phụ cũng rất vất vả. Lý U Lam ta không có trọng phụ, cũng có thể nuôi lớn hài tử. Thời gian khó khăn nhất đã sống qua, còn cái gì không thể qua, trên đời này không ai có thể giúp người, chỉ có người mới giúp được chính mình.

Dần dần, đại nữ nhi trưởng thành, cực kỳ xinh đẹp. Nàng kế thừa sở học suốt đời của Huyền Cơ tiên sinh, Huyền Cơ tiên sinh phi thường cao hứng. Đại nữ nhi nhả gả cho một vị vương tử ngoại quốc trở về cùng Lý U Lam. Vị này vương tử rất thích văn hóa vương triều, tự nguyện lưu lại. Huyền Cơ tiên sinh cũng vui vẻ.

“Sư phó, người có bản lĩnh, có học vấn như vậy, vì sao không mở lớp dạy học. Ta mua một trang viên ngoài thành, sư phụ có thể tới đó dạy người đọc sách, bồi dưỡng nhân tài, không phải tốt sao.”

Bên ngoài kinh thành xuất hiện một thư quán, thư quán là một trang viên thanh nhã, bên trong có một vị thể ngoại cao nhân được người xưng Huyền Cơ, dạy học miễn phí. Dù người không biết chữ, cũng sẽ thu người, dạy người đọc sách biết chữ, dạy người cái người muốn học. Chậm rãi, nhiều người muốn xin học, người đến dạy học cũng tăng lên. Về sau hoàng đế biết, ngợi khen Huyền Cơ tiên sinh, phong làm Tuyên Đức Thượng Nhân. Nhưng có rất ít người biết rõ, trang viên là Lý U Lam cấp cho, mà ngay cả phí tổn Huyền Cơ dạy học cũng là Lý U Lam cấp.

“Sư phụ, người vui về chứ?” Lý U Lam hỏi.

“Vui về.” Huyền Cơ nói.

“Người còn nhớ rõ mình chủ vô lâm không, hẳn nhờ ta tìm người.”

“Mình chủ vô lâm là ai? Ta đã quên.”

Huyền Cơ cười đến vui vẻ, thời gian mây trời nước chảy, dạy dỗ học trò, Huyền Cơ đã suy nghĩ rất nhiều. “Kỳ thật, tình yêu chỉ là một bộ phận trong cuộc sống, nó không phải toàn bộ cuộc sống của người, nếu đem nó trở thành toàn bộ cuộc sống, rất dễ dàng bị lạc hướng. Khi đó ta thấy không rõ, mộng phong hoa tuyết nguyệt, dù đẹp bao nhiêu, chung quy cũng phải tỉnh.”

Có đại nữ nhi chăm sóc đệ đệ muội muội của mình, Lý U Lam lại cùng thương nhân đi kiếm tiền. Lúc này nàng cũng không biết bao lâu mới có thể trở về, nhưng nàng yên tâm rất nhiều, nhi tử của mình, sư phụ của mình, không cần lo lắng. Có lẽ đến lúc bọn nhỏ lớn, lúc nàng hoàn toàn không cần lo lắng, khi ấy nàng nên dưỡng già. Khoe khoang với cháu mình, nhớ năm đó, nãi nãi của người làm mưa làm gió, kinh thương khắp thiên hạ, qua núi cao, qua sa mạc, tới rất nhiều quốc gia các người không thể tưởng được, gặp được rất nhiều người các người chưa từng gặp, nãi nãi vừa sợ hãi vừa hưng phấn, tựa như các người, tràn đầy ảo tưởng về dị quốc, nãi nãi rất lợi hại a.

Lần nữa trở lại kinh thành, Lý U Lam đi mua chao. Kết quả nàng nhìn thấy chồng trước của mình đang đẩy một cỗ xe lăn, trên xe là một nam nhân rất nhã nhặn, chân tàn tật, hai người cười cười nói nói.

Chồng trước nhìn thấy Lý U Lam, nàng vẫn giống như trước đây, không, so với trước kia càng hấp dẫn hơn.

“Lý phu nhân, xin chờ một chút.” Chồng trước gọi nàng.

“Có chuyện gì sao?” Lý U Lam hỏi.

“Chúng ta đến bên kia nói chuyện.” Chồng trước nói gì đó với nam nhân tàn tật, nam nhân gật gật đầu, chồng trước đi đến.

“Ta muốn hỏi, những năm này người khỏe không, các hài tử của chúng ta thế nào.” Chồng trước hỏi.

“Ta rất khỏe, nhi tử của ta vô cùng tốt.” Lý U Lam nói.

“Ta muốn đón con của ta, ta hiện tại không có hài tử. Nhi tử chúng ta thu dưỡng đã chết, ta rất muốn một hài tử, giao Tiểu Nhạc cho ta được không.”

“Người đừng vọng tưởng, Tiểu Nhạc đã thành thân, bây giờ người nói những lời này đã chậm. Bọn nhỏ chưa từng nhớ tới phụ thân, hơn nữa, hiện giờ ta có tiền hơn người, bọn nhỏ đã thành gia lập nghiệp, không còn là tiểu hài tử.”

“Nhưng ta là phụ thân của bọn nó, trên người bọn nó chảy dòng máu của ta.”

“Đúng vậy, người cũng xứng làm phụ thân a.” Lý U Lam nói, “Những năm này người đã làm gì cho hài tử, người dưỡng dục chúng sao? Đừng vọng tưởng nữa, cô sống tốt với nam nhân đang ngồi xe lăn kia. Hẳn cần người chăm sóc, năm đó người phụ ta, không nên lại cô phụ hẳn, ta mạnh mẽ hơn hẳn. Hẳn trừ người ra, đã hai bàn tay trắng, nhưng ta còn hài tử, ta còn có thể đến trời nam biển bắc, hẳn chỉ có người.”

Lý U Lam nói xong, xoay người đi. Chồng trước đứng ở đó, nước mắt chảy xuống, nhưng y nhanh chóng lau đi. Cười bước đến bên nam nhân đang ngồi xe lăn, phụ giúp hẳn, tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kỳ Sứ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hài tử và gia đình luôn là chủ đề nói chuyện phiếm của mọi người, nhất là về hài tử, những đứa trẻ chưa trưởng thành. Nhưng hài tử tụ tập với nhau sẽ chơi cái gì? Đây là chuyện người lớn vĩnh viễn không hiểu. Bảo Bảo và Bối Bối của Lý Hiểu Nhạc vẫn là hài tử, nên hài tử nghĩ gì chỉ hài tử biết.

Kỳ Lân Vương có một nhi tử, là tiểu thế tử từ nhỏ được Thuận vương phi yêu thương. Sau khi Thuận rời đi, vị trí vương phi luôn bỏ trống. Cửu phu nhân muốn làm vương phi, Kỳ Lân Vương không đồng ý, hạ lệnh phá nát đào viên của cửu phu nhân, một lần nữa trồng hoa hải đường Vương phi thích nhất, náo loạn giữa Cửu phu nhân và Vương gia mới dừng lại, nhưng điều đó ảnh hưởng không tốt tới tiểu thế tử, vì Cửu phu nhân luôn kiếm chuyện trách mắng nó. Nhất là khi Vương gia đến biên cương dẹp loạn, Cửu phu nhân tự cho mình là vương phi, thường xuyên đánh thế tử.

Tiểu thế tử lớn hơn Bảo Bảo và Bối Bối năm tuổi, ngày đó, tiểu thế tử bị Cửu phu nhân đánh, ngồi một mình len lén khóc, Bảo Bảo và Bối Bối nhìn thấy, liền hỏi nó: “Sao ngươi lại khóc?”

Tiểu thế tử không để ý tới bọn họ, “Người ta quan tâm ngươi, còn không cảm kích.” Bảo Bảo bĩu môi.

“Ngốc, ngươi không thấy hấn bị đánh à.” Bối Bối nhìn vết thương của tiểu thế tử, bước đến kéo tiểu thế tử lên.

“Ngươi là nhi tử của Vương gia, ai dám đánh ngươi.” Bảo Bảo hỏi.

“Là Cửu phu nhân, nhất định là hấn.” Bối Bối khẳng định, “Phụ thân nói, Cửu phu nhân là độc xà.”

“Có muốn chúng ta giúp ngươi báo thù không?” Bảo Bảo cười gian.

“Trị thương cho hấn trước.” Bối Bối nói, “Chúng ta có thể dùng thuốc trị thương vừa chế.” o[□_□]o

Cứ như vậy, hai tiểu hài tử không đếm xỉa kháng nghị của tiểu thế tử, dễ dàng mang nó về nhà, bôi thuốc, sau đó cùng nhau nghĩ cách chinh Cửu phu nhân.

“Phụ thân nói, Cửu phu nhân như xà, cho hấn sử dụng Kim Xà Lang Quân thế nào?”

“Cái gì là Kim Xà Lang Quân?” Tiểu thế tử hiếu kỳ hỏi.

“Kim Xà Lang Quân, chính là tân dược Tiểu phụ thân chế, dùng ngươi sẽ biết.”

Cửu phu nhân ăn xong cơm trưa, đột nhiên ngồi phịch trên đất, trong chớp lát, tựa như rắn bò tới bò lui, còn phát ra thanh âm tí tí, lúc thì bò lên cột nhà, lúc thì đuối theo chuột. Dọa bọn hạ nhân sợ hãi, mời đại phu, gọi ngự y, lần qua lần lại, cuối cùng mời quốc sư tới. Quốc sư xem qua, nói một câu: “Nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu. Mấy ngày nữa lại vô sự.”

Bọn hạ nhân đều suy đoán, Cửu phu nhân ngược đãi tiểu thế tử, nên thâm mẫu của tiểu thế tử tìm hấn báo thù.

Xú tiểu tử, lại trộm dùng được ta mới chế, Ôn Lương Ngọc thầm nói, bất quá, giáo huấn Cửu phu nhân điều ngoa kia cũng tốt.

Tiếp tục như vậy cũng không phải cách, chờ được hết tác dụng, tiểu thế tử vẫn bị đánh, Bảo Bảo và Bối Bối cùng tiểu thế tử có chút buồn bực.

“Nếu không, hạ được Cửu phu nhân, làm hấn ngủ không dậy nổi?” Bảo Bảo đề nghị.

“Như vậy sẽ mất mạng.” Tiểu thế tử nhắc nhở.

“Nếu không chúng ta đi tìm thúc thúc của ngươi, hấn là Hoàng thượng mà!” Bối Bối nói.

“Tiền cung đâu dễ vậy.” Tiểu thế tử nói.

“Tìm thúc thúc của ta, hấn là thái phó của Thái Tử.” Bảo Bảo nói, “Hấn có kim bài tiền cung.”

“Làm thế nào lấy được?” Bối Bối nói.

“Chúng ta sẽ trộm!” Bảo Bảo nói.

Bảo Bảo Bối Bối đến bái phỏng thúc thúc, thúc thúc thật cao hứng, nhiệt tình tiếp đón bọn hấn, hai tiểu tử chưa từng ngoan ngoãn như vậy.

“Di, sao ta lại ngựa thế này.” Thúc thúc của Bảo Bảo và Bối Bối bắt đầu cảm thấy rất ngứa.

“Thúc thúc, ta nhìn thấy con kiến trên người ngươi.” Bối Bối nói.

Thúc thúc ngay lập tức đi thay quần áo, hai tiểu tử theo sau, thừa dịp thúc thúc không chú ý, trộm kim bài.

Ba nam hài tiến hoàng cung, thị vệ thấy kim bài liền cho qua.

“Dù kim bài không phải vàng ròng, nhưng có tác dụng rất lớn.” Bảo Bảo nói.

“Sao ngươi biết không phải vàng ròng?” Tiểu thế tử hỏi.

“Nhìn cũng biết, phụ thân dạy chúng ta cách phân biệt.” Bối Bối nói.

“.....” Tiểu thế từ hết chỗ nói.

Tiểu thế từ từ vào cung nên biết rõ đường, đi theo nó sẽ không lạc. Đến ngự thư phòng, trước cửa có thị vệ ngăn cản, bị Bảo Bảo vung phan, thị vệ bắt đầu nhảy như thỏ. Thái giám biết tình hình căng thẳng, lập tức bẩm báo với hoàng đế, hoàng đế vui vẻ bước ra. Nhìn thấy nhi tử của Kỳ Lân Vương và hai tiểu hài tử, hần hỏi: “Quách nhi, sao ngươi lại tới đây.” Quách nhi là tên tiểu thế tử.

“Hoàng thượng, Quách nhi bị người ngược đãi. Cầu Hoàng Thượng cứu Quách nhi.” Tiểu thế tử quỳ trên mặt đất, khóc lóc kể lể, “Từ lúc mẫu phi đi, Cửu phu nhân tự cho mình là vương phi, ngược đãi Quách nhi.”

“Cái gì! Hoàng thất ta, bị tiện nhân kia ngược đãi.” Hoàng đế vừa nghe thì phát hỏa.

“Đúng vậy, Hoàng thượng thúc thúc, Cửu phu nhân kia rất xấu. Hần muốn hại chết Quách nhi, để nhi tử của Vương gia và nha hoàn thiếp thân của hần làm thế tử.” Bối Bối nói

“Hần muốn thừa dịp Vương gia không ở nhà, ra tay với thế tử, đúng là đại phôi đản.” Bảo Bảo tiếp lời.

“Thật quá ác độc, Quách nhi, trước tiên ngươi cứ ở trong cung, đợi phụ thân ngươi trở về, trăm sẽ xử lý chuyện này.” Hoàng đế nâng Quách nhi dậy, nhìn vết thương trên người nó, đau lòng, “Hần quá độc ác.”

Hoàng đế nhớ tới một việc: “Sao ngươi tiến cung được.”

“Bảo Bảo và Bối Bối dẫn con tiến cung.” Quách nhi nói ra.

Bảo Bảo và Bối Bối vừa nghe, lập tức kiêu ngạo nói: “Chúng ta trộm kim bài của thúc thúc.”

“Thúc thúc các ngươi là à?” Hoàng đế hiếu kỳ hỏi.

“Là lão sư của Thái Tử.” Bối Bối nói ra.

“Là thái phó ư?”

“Họ Lý.” Bảo Bảo nói.

“Bọn họ là hài tử của quân gia vương phủ – Lý quân gia.” Quách nhi giới thiệu.

“Lý quân gia..... Trách không được thị vệ lại nhảy nhót như vậy, quả nhiên là cha nào con nấy.”

“Hoàng thượng thúc thúc, ngươi có rất nhiều tiền phải không?” Bảo Bảo hỏi.

“Đúng vậy.” Hoàng thượng nói.

“Vậy xin người thay Kỳ Lân Vương gia trả tiền trước a.” Bối Bối lấy hóa đơn giao cho thái giám, thái giám lại đưa cho hoàng đế.

“Kim sang được tốt nhất cho tiểu thế tử, một lượng bạc. Giáo huấn Cửu phu nhân, 10 lượng bạc. Trộm kim bài, 10 lượng bạc. Mang thế tử vào cung, 20 lượng bạc, tổng cộng 41 lượng bạc.” Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, hiển nhiên là Bảo Bảo và Bối Bối ghi.

“Cha ta nói, hần được Kỳ Lân Vương thuê làm quân gia, nhưng không có nghĩa vụ làm chuyện khác, nên làm chuyện khác phải tính tiền. Nể tình chúng ta quen nhau, ta bớt cho các ngươi 1 lượng.” Bảo Bảo rất thuận thực nói ra.

“Các ngươi thật sự kế thừa thực truyền của phụ thân a!” Hoàng đế cảm giác Trường Giang sóng sau đê sóng trước, Bảo Bảo và Bối Bối, thần giữ của mới ra đời.

Có bạc, Bảo Bảo và Bối Bối muốn mua ăn, bưng bình theo Vũ Trương dạo phố.

“Ca ca, ngươi nói, mua dưa leo, là mua to hay nhỏ?” Bối Bối hỏi Bảo Bảo.

“Đương nhiên là mua to, quả táo càng to càng ngon, dưa leo cũng vậy.” Bảo Bảo khẳng định, còn có thể giữ hột làm giống

Vì vậy Bảo Bảo và Bối Bối mãnh liệt yêu cầu Vũ Trương mua dưa leo, nói với người bán hàng rong, đem toàn bộ dưa leo to nhất về nhà.

“Bảo Bảo, Bối Bối, các con mua dưa leo già như vậy, định trông dưa leo ư?” Ôn Lương Ngọc hỏi hai tiểu bắt điểm, hai người, người nhìn ta ta nhìn người.

“Tiểu phụ thân, dưa leo không phải càng to càng ngon sao?”

“Không phải, càng to càng khó ăn.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Vậy sao quả táo càng to càng ngon, dưa leo to không thể ăn?”

“Quả táo là hoa quả, dưa leo là rau dưa.”

“Đều là ăn vì sao phân ra hoa quả và rau dưa a?”

“Cái này ta cũng không biết.” Ôn Lương Ngọc nói. “Đúng rồi, thúc thúc của các con nói, khi nào các con trả kim bài lại cho hần?”

“Kim bài?” Bảo Bảo sờ sờ khắp người, không có, Bối Bối sờ sờ khắp người, cũng không có, “Nguy rồi, rơi trong hoàng cung !”

Hai tiểu quý lập tức chạy tới chỗ để được phần.

“Các con làm gì?” Ôn Lương Ngọc hỏi.

“Chúng con cần mười cân Nhuyễn Cân Tán, phóng vào thị vệ, tiến cung tìm kim bài!”

Trong cung, hoàng đế rung mình một cái, sợ hãi dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Tăng đa chúc thiếu (Sư thì nhiều mà cháo thì ít).

Tìm việc làm, là một vấn đề hàng đầu, dù thời đại nào, nơi nào, đều như vậy.

Rốt cục Giả Thành Thực được thương đội mang về kinh thành, hần không nghỉ ngơi mà chạy tới thẳng Kỳ Lân vương phủ, tìm Lý Hiểu Nhạc tính sổ. Lý Hiểu Nhạc cảm thấy mình quá vô tội, trời biết người ngoại quốc nói ngôn ngữ nào, liền nói với Giả Thành Thực: “Sao có thể trách ta, đó là do ngươi không học nhiều tiếng, cái nàyvchỉ có thể trách ngươi.”

“Thôi, ngươi từ nơi khác tới, không quen cuộc sống ở đây, để chúng ta giúp ngươi tìm việc làm, ngươi có thể nuôi sống chính mình.” Ôn Lương Ngọc nói.

Vẫn là mỹ nhân nói đạo lý, Giả Thành Thực nghĩ.

“Ngày mai có đại hội chiêu công, ngươi có thể đến xem.” Ôn Lương Ngọc hảo tâm nhắc nhở.

“Đại hội chiêu công? Chính là đại hội trao đổi nhân tài! Ta đi, chắc chắn ta sẽ đi.” Giả Thành Thực phi thường tự tin.

Đại hội chiêu công cử hành trên bãi đất trống tại thành Tây, các cố chủ đến tuyển người đều ngồi trong rạp, người tìm việc làm thì sắp hàng đứng ngoài. Giả Thành Thực được vợ chồng Lý Hiểu Nhạc dẫn tới đây, tìm việc làm.

“Xuân Sắc Vô Biên lâu, tuyển, một tú bà lành nghề, ba quy công, năm sai vật, mười bảo vệ, tiểu quan kỹ nữ không giới hạn.” Thập Nhị dẫn theo thủ hạ ngồi trong rạp. “Xuân Sắc Vô Biên Chúng ta, đãi ngộ tốt, chưa bao giờ hành hạ người. Xuân Sắc Vô Biên chúng ta, sinh ý thịnh vượng, may mắn, chuẩn bị mở một chi nhánh, nếu ai nguyện ý, lập tức tới báo danh, báo danh a!” Giang Hi Duyệt ở một bên, tận lực hô.

“Vạn Hoa lâu chúng ta, tuyển một quy công, một sai vật, năm bảo vệ, tiểu quan kỹ nữ không giới hạn. Vạn Hoa lâu chúng ta, là thanh lâu nổi tiếng trăm năm nay, truyền thống trước sau như một, phát dương quang đại. Hiện tại thông báo tuyển nhân tài, mau tới báo danh a.” Tái Phan An không kém Giang Hi Duyệt, cao giọng hô.

“Hóa ra thanh lâu cũng có thể như vậy!” Giả Thành Thực đứng giữa hai thanh lâu, hiển nhiên bị dọa sợ. Nghĩ thầm, ta đi tuyển dụng ở thế kỉ 21, chưa bao giờ thấy nghề mại dâm công khai tuyển người, không phải thanh lâu mua bán người sao?

“Vị tiểu ca này, ngươi có hứng thú với Xuân Sắc Vô Biên chúng ta, đến đến, ca ca giới thiệu cho ngươi, Xuân Sắc Vô Biên chúng ta phát triển tốt cỡ nào, tiền đồ sáng lạng cỡ nào.” Giang Hi Duyệt thấy Giả Thành Thực đứng đó, cho là hần có hứng thú với Xuân Sắc Vô Biên, lập tức qua kéo người.

“Vị tiểu ca này, nhìn ngươi tuấn tú lịch sự, phong độ nhẹ nhàng, đến Vạn Hoa lâu chúng ta, nhất định sẽ nổi danh. Ta với ngươi giao dịch.” Tái Phan An thấy Giang Hi Duyệt kéo Giả Thành Thực, không thể rút lại phía sau, lập tức chạy tới giữ chặt Giả Thành Thực.

“Ta nói ngươi buông tay, vị tiểu ca này muốn đến Xuân Sắc Vô Biên chúng ta.” Giang Hi Duyệt gắt gao tóm Giả Thành Thực, trừng mắt với Tái Phan

An, “Ngươi lại đoạt sinh ý nhà ta!”

“Rõ ràng vị tiểu ca này vừa ý thanh lâu của ta, muốn tới nhà ta .” Tái Phan An phản bác.

“Vừa ý nhà ngươi, ngươi có chứng cứ gì.” Giang Hi Duyệt lại trừng mắt.

“Chứng cứ chính là nơi hấn đứng gần nhà ta hơn.” Tái Phan An hùng hồn.

“Nói bậy, rõ ràng hấn gần nhà ta hơn!”

“Gần nhà ta hơn!”

Hai người bắt đầu lôi kéo Giả Thành Thực, Giả Thành Thực cảm giác hai cánh tay mình sắp rời thân thể.

“Được rồi, buông tay! Ta không đi thanh lâu.” Giả Thành Thực gầm lên một tiếng, rất quyết đoán, hai người lập tức buông lỏng tay.

Trở lại rạp của mình, Tái Phan An uống một hớp nước, chỉ vào Giang Hi Duyệt mà bắt đầu chửi: “Ngươi là vương bát đần, cả đời bị người thượng bị người cười.” Giang Hi Duyệt xuất thân bình dân, chửi nhau, căn bản không phải đối thủ của tú bà thanh lâu, Tái Phan An nói vài câu hấn liền nghẹn họng. Giả Thành Thực nghĩ đến một câu, tiếng chửi của Tái Phan An như nước sông cuộn cuộn không dứt, lại như Hoàng Hà lan tràn, càng không thể vẫn hồi.

“Thập Nhị, hấn khi dễ ta!” Giang Hi Duyệt lập tức chạy đến rạp của Xuân Sắc Vô Biên, tìm tình nhân Thập Nhị khóc lóc kể lể.

“Kháo!” Thập Nhị vỗ bàn, cầm ấm trà lên uống cạn sạch, “Lão bắt nam bắt nữ, khi dễ nhà ta, hôm nay không cho ngươi chút nhan sắc, ngươi cũng không biết tại sao hoa nhĩ hồng như vậy!”

“Ta tưởng là ai, hóa ra là tiểu quan Thập Nhị quá tuổi a, giờ trở thành tú bà, không biết ăn thêm được mấy chén cơm!”

“Hôm nay ta cho ngươi biết cái gì gọi là tuyệt thế mắng ngươi, cho ngươi biết, tú bà cũng có văn hóa!”

Vì vậy Thập Nhị khí thế rào rạt như chẻ tre, thi triển tuyệt thế mắng người. Từ ngữ từ cổ kim nội ngoại cũng mang ra, dung hợp với bản sắc vương triều mà chửi, Giả Thành Thực choáng váng, hấn lại nghĩ tới một câu, thảm họa sóng thần Indonesia cũng chỉ đến thế, thật sự là quá quá quá. Tuyệt.

Tái Phan An không phải đối thủ, bị Thập Nhị chọc giận, miệng sùi bọt mép, té xỉu trên đất.

“Tướng công, vì sao Tái Phan An thua Thập Nhị?” Ôn Lương Ngọc hiếu kỳ hỏi, đều xuất thân thanh lâu, đều là tú bà, chênh lệch lại lớn như vậy?

“Đó là vì Tái Phan An uống một hớp nước, Thập Nhị uống một bình nước, trận chiến nước miếng, nước uống thiếu sao có thể chết đuối đối phương!” Lý Hiểu Nhạch hào tâm giải thích

Giả Thành Thực hôn mê, chửi nhau còn phải xem uống nước nhiều hay ít?

Quả nhiên Thập Nhị cường hấn càng có khí chất lãnh đạo, phần phật, một đồng người muốn tới Xuân Sắc Vô Biên làm công!

Giả Thành Thực lại đến trước một nhà, nhìn thông báo tuyển chương quây.

“Vị tiểu ca này, là tới đăng kí?” Một vị lão giả hỏi.

“Đúng vậy.” Giả Thành Thực gật đầu.

Chỉ thấy lão giả lấy bàn tính, cùng một quyển sổ ra: “Tiểu ca, mời ngươi tính sổ.”

“Lão bá, ta không biết dùng bàn tính.” Giả Thành Thực nói.

“Không biết dùng bàn tính, còn làm chương quây cái gì!”

Đăng kí thất bại, lại đến một nhà khác.

“Chúng ta tuyển tiêu sư (người áp tải), thể trạng vị tiểu ca này cường tráng, nhất định văn võ song toàn, có muốn đến nhà ta xem không?” Một nam tử vạm vỡ giữ chặt Giả Thành Thực, hỏi.

“Vị tiểu ca này, ta thấy ngươi là người luyện võ, tiêu sư có gì tốt, nên tới Thanh Phong trại chúng ta, đầu năm nay, hấn hắc đạo cực kỳ có tiền đồ!” Một nam nhân gầy gò cũng giữ chặt Giả Thành Thực.

“Thanh Phong trại, lần trước các ngươi cướp hàng của lão tử, lần này lại muốn cướp người của lão tử sao!” Nam tử vạm vỡ phát hỏa, một quyền đánh qua.

“Sao nào, lão tử làm ăn! Cướp người chính là ngươi!” Nam nhân gầy gò không cam lòng yếu thế, hai đối thủ một mất một còn.

“Nhị vị anh hùng, ta không có võ công, không thể theo nghiệp đao thương.” Giả Thành Thực hạo tâm khuyên giải.

“Sao không nói sớm, hại lão tử lãng phí nửa ngày.” Người vạm vỡ vừa nghe, lập tức dừng tay.

“Ngươi đúng là phế vật, hại lão tử diễn nửa ngày.” Nam nhân gầy gò vỗ vỗ đất trên người, nghênh ngang rời đi.

“.....” Giả Thành Thực hết chỗ nói.

“Thông báo tuyển dụng thợ mộc. Ta sẽ không.” Giả Thành Thực lần lượt xem.

“Thông báo tuyển dụng giết heo, quá máu me.” Giả Thành Thực phủ quyết.

“Ta nói, Giả Thành Thực, ngươi vĩnh viễn nhìn hồi lâu, tìm được nghề phù hợp chưa?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Còn chưa.” Giả Thành Thực đáp.

“Nhà này thông báo tuyển dụng tiểu nhị, ngươi đi thử xem?” Ôn Lương Ngọc nói.

Giả Thành Thực lập tức chạy tới xem, quả nhiên thông báo tuyển dụng tiểu nhị.

“Xin hỏi, nhà ngươi thông báo tuyển dụng tiểu nhị phải không?” Giả Thành Thực hỏi.

“Đúng vậy.” Một trung niên nói.

“Có yêu cầu gì không?” Giả Thành Thực hỏi.

“Ba!” Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên, Giả Thành Thực nổi trận lôi đình! “Sao ngươi đánh ta! Ta lớn như vậy cũng chưa từng vô duyên vô cớ đánh ai, ngươi muốn làm gì chứ!”

“Ngươi không hợp, chút nhẫn nhịn cũng không có, sao làm tiểu nhị được!” Nam tử trung niên cười tủm tỉm.

Giả Thành Thực sắp khóc, xoay vòng một ngày, công việc không tìm được, còn bị đánh, ta chộc tới ai a!

“Được rồi được rồi, ta thấy ở đây ngươi chẳng tìm được việc, ta tìm cho ngươi vậy.” Hiếm khi Lý Hiểu Nhạc mở lòng từ bi, an ủi Giả Thành Thực.

Lần này Lý Hiểu Nhạc không đùa Giả Thành Thực, tìm cho hắn một công việc tốt, đến Huyền Vũ vương phủ làm tiểu tư, hầu hạ Huyền Vũ Vương.

Tuy thế, Giả Thành Thực rất bất mãn, dù Huyền Vũ Vương cái gì cũng tốt, nhưng chân quá thối, chẳng phải thối bình thường. Y đã khiến vương phi và năm tiểu tư bỏ chạy. Mỗi lần rửa chân cho y, Giả Thành Thực đều chịu không được, nhưng làm tiểu tư của Huyền Vũ vương đãi ngộ tốt, phúc lợi cũng tốt, Giả Thành Thực cứ mâu thuẫn như vậy, đấu tranh giữa tiền tài và mùi chân thối.

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Mọi người trời sinh đều thích lãng mạn, dù người đã kết hôn cũng thế. Tình yêu cần được bồi đắp điều hòa, được bồi đắp ở đâu, được bồi đắp chính là lẽ tình nhân. Vương triều cũng có lẽ tình nhân, lẽ tình nhân vào mộng bảy tháng bảy.

Lý Hiểu Nhạc nghĩ đi nghĩ lại, lẽ tình nhân nên tặng cho lão bà cái gì? Thân giữ của vô cùng đau đầu, nếu quá keo kiệt sẽ khiến lão bà phản cảm, nhưng lại không muốn tiêu tiền, phải nghĩ sách lược vẹn toàn a.

Ôn Lương Ngọc nghĩ đi nghĩ lại, lẽ tình nhân nên mua cho lão công cái gì? Minh luôn cố gắng noi gương Lý Hiểu Nhạc, nhưng lẽ tình nhân cũng không nên quá keo kiệt, lại không muốn dùng tiền, dù sao tiền đều do lão công kiếm về. Suy nghĩ một chút, làm thế nào để tiết kiệm a, phải tìm cách tốt hơn.

Giang Hi Duyệt thấy lẽ tình nhân đến, cơ hội cầu hôn đã tới, nên mua một chiếc nhẫn kim cương và hoa tươi, có bao nhiêu lãng mạn a. Giang Hi Duyệt nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng đều say mê.

“Lại ngơ ngẩn.” Thập Nhị nhìn thoáng qua Giang Hi Duyệt, tính toán ngày mộng bảy tháng bảy kiếm tiền thế nào.

Lão Cát đã nghĩ ra lễ vật mua cho Lão Cát tẩu tử, nhưng tiền mua lễ vật bị lão bà tịch thu. Thối đời, ài!

Lão Cát tẩu tử tịch thu tiền riêng của Lão Cát, nghĩ thầm dùng số tiền kia mua lễ vật cho nguoi, vừa khéo.

Kỳ Lân vương dẹp loạn biên cương, chiến thắng trở về, còn mang theo Thuần vương phi. Ngày bảy tháng bảy, Vương gia chuẩn bị lễ vật tặng Vương phi, tặng cái gì mới tốt?

Vương phi nhớ tới ngày mồng bảy tháng bảy, sẽ khổ sở, sẽ khóc, vì nam nhân một lòng thương hán đã chết, không lâu trước đó sinh bệnh mà chết. Tình yêu tới quá ngắn, cũng quá hoàn mỹ. Giống như một giấc mộng, khi tỉnh, mọi thứ lại trở về như cũ, chỉ là tâm tình bất đồng.

Tiểu thế tử về nhà, Cừu phu nhân bị đuổi ra cửa. Bảo Bảo hỏi tiểu thế tử thích gì, tiểu thế tử nói: “Cái gì ta cũng không thích.”

Kỳ Lân vương muốn theo đuổi Vương phi, nhưng không nghĩ ra cách, gấp đến độ vò đầu bứt tai. Định hỏi các mưu sĩ lại không thể mở miệng, dù sao đây là chuyện nhà mình. Mà y cũng nghĩ không ra phương pháp gì, hỏi Lý Hiểu Nhạc xem sao? Cố gắng còn có chút chủ ý.

Kỳ Lân vương gia chạy đến nhà Lý Hiểu Nhạc, cùng đôi vợ chồng thương lượng cách theo đuổi lão bà của mình. Đúng lúc Giả Thành Thực được nghỉ, tìm đến Lý Hiểu Nhạc uống rượu, thế là xúm lại thảo luận.

“Vương gia, ta chưa từng ly hôn, phương diện này không đủ kinh nghiệm.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Vô dụng, bốn vương cũng là lần đầu.” Kỳ Lân Vương nói.

“Nguoi muốn lão bà quay về, chắc chắn khó khăn.” Giả Thành Thực sờ cằm, “Tốt nhất là lễ tình nhân, nguoi cầu hôn hán.”

“Cầu hôn không thành vấn đề, nhưng ta phải nói cái gì?” Kỳ Lân Vương hỏi.

“Nói cái gì?” Tất cả mọi người suy nghĩ, cầu hôn nên nói cái gì.

“Lúc tướng công ta cầu hôn với ta, nói, Tiểu Ngọc, gả cho ta, ta thiết tình yêu nguoi. Theo ta, từ nay về sau ta tuyệt không nạp thiếp, tuyệt không lừa nguoi, đánh không đánh lại, mắng không mắng lại, tiền công giao toàn bộ, việc nhà làm toàn bộ, là Thập Toàn Đại Bổ hoàn của nguoi.” Ôn Lương Ngọc nói bí sử cầu hôn của Lý Hiểu Nhạc, Lý Hiểu Nhạc đỏ mặt, có chút xấu hổ. “Tướng công ta đều làm được, điểm ấy các nguoi nên học tập hán.”

“Thập Toàn Đại Bổ hoàn.” Kỳ Lân Vương hắc tuyến.

“Thế kỷ 21 chúng ta lưu hành một câu nói vô cùng động lòng nguoi, Vương gia học thuộc, nói với Vương phi, cam đoan hán hồi tâm chuyển ý.” Giả Thành Thực nói.

“Nói cái gì, dạy ta.” Kỳ Lân Vương không thể chờ .

“Đã từng có một phần tình yêu chân thành đặt trước mặt ta, ta không biết quý trọng, chờ ta mất đi mới hối hận không kịp, trong cuộc sống, chuyện thống khổ nhất cũng chỉ thế này thôi. Nếu ông trời có thể cho ta một cơ hội, ta sẽ nói với nguoi ba chữ: Ta yêu nguoi. Nếu phần yêu này tăng thêm kỳ hạn, ta hy vọng là..... Một vạn năm” Giả Thành Thực đầy tình cảm nói một lần, Kỳ Lân Vương cầm bút ghi, nỗ lực nhớ kỹ.

Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc nguoi nhìn ta ta nhìn nguoi, điều này có thể được không?

Lúc mọi người bận rộn, rốt cục lễ tình nhân đã tới.

Sáng sớm Lý Hiểu Nhạc thức dậy, bước ra cửa, vừa đi vừa nghĩ, mình nên mua cho Ôn Lương Ngọc lễ vật gì mới tốt.

Nói lễ tình nhân, không khí vui mừng tràn ngập đường phố, việc buôn bán náo nhiệt, người người chen chúc mua hoa tươi. Nổi danh giàu có thứ hai kinh thành, người đàn ông độc thân hoàng kim – Kiều Siêu Phong đồng học, rạng rỡ đi thu hoạch.

Hôm nay Kiều Siêu Phong ăn mặc đẹp để quý giá, nhìn đông nhìn tây trên đường. Hán mua lễ vật là một hộp bảo thạch, trong tay cầm hoa tươi, đi gặp tình nhân. Tình nhân của hán là ai, hán cũng không biết. Tình nhân của hán nhiều lắm, người nào gần thì tới nhà người đó.

Nguoi quá rêu rao, quá rêu rao thì dễ dàng gặp cướp.

Kiều Siêu Phong bị một người cầm dao nhỏ đe dọa, đẩy hán vào ngõ cụt, rất không khách khí: “Hôm nay lễ tình nhân, vừa vặn lão tử không có quần áo mới, không có lễ vật, nguoi thương cảm ta một chút, hảo hữu.”

“Đây là cướp bóc! Cướp a! Cứu mạng a!” Kiều Siêu Phong thất kinh, lớn tiếng kêu to.

“Câm miệng, hô lão tử giết nguoi!” Vừa nói vừa quơ quơ dao nhỏ trong tay.

“Rồi, ta không hô, nguoi đừng đá thương ta.”

“Túi tiền, cả bảo thạch trên tay nguoi, cỡi quần áo, đưa cho ta.”

Rồi vừa nói xong tên cướp đã bị một cước đá bay, đại hiệp Lý Hiểu Nhạc, một thân chính khí đứng trước mặt Kiều Siêu Phong. Kiều Siêu Phong thấy người tới cứu hân, chỉ thiếu chút nữa ôm chân đại hiệp khóc lóc kể lể.

“Xú tiểu tử, dám cướp bóc trước mặt ta, ta đại biểu chính nghĩa dẹp ngươi.”

Tên cướp đã sấm nằm trên mặt đất, rên hừ hừ, không nhúc nhích được.

“Ta cho ngươi cướp, cướp này, đánh chết ngươi.” Kiều Siêu Phong thích nhất đánh chó roi xuống nước, liền giẫm mấy cái lên người tên cướp.

“Đại hiệp, rất cảm tạ ngươi.” Kiều Siêu Phong nói.

“Trước không vội cảm tạ, ta đâu giúp không công, ta thu phí.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“A, đại hiệp trừ gian diệt ác, còn thu phí?” Kiều Siêu Phong choáng váng.

“Nói nhảm, đại hiệp cũng phải qua lễ tình nhân.” Lý Hiểu Nhạc hùng hồn nói.

Kiều Siêu Phong nhìn Lý Hiểu Nhạc cầm đi hộp bảo thạch và bó hoa, khóc không ra nước mắt. Vì vậy để tiết hận, hân ra sức đánh chó roi xuống nước.

Kiều Siêu Phong đã không còn hào hứng, đành trở về tiệm ngọc của mình, xem sinh ý.

“Lão bản, mua lễ vật tặng người, mua cái gì mới hợp?” Ôn Lương Ngọc hỏi chường quầy.

Kiều Siêu Phong vừa thấy Ôn Lương Ngọc, thần a, thật xinh đẹp! Xinh đẹp cũng không đủ để hình dung y, xem ra ông trời chiếu cố ta, ái thần không vứt bỏ ta!

“Vị công tử này, mua ngọc a.” Kiều Siêu Phong vọt đến trước mặt Ôn Lương Ngọc.

“Đúng vậy, không biết mua cái gì mới tốt.” Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm.

“Muốn tặng cho ai.”

“Hân nha, vóc dáng không cao, mặt rất đáng yêu.”

“Vậy ngươi tin ta, ta giúp ngươi chọn lựa.....” Kiều Siêu Phong bắt đầu nói cách xem ngọc với y, người nào tặng ngọc nào thì phù hợp. Cuối cùng, Ôn Lương Ngọc chọn được một cái, Kiều Siêu Phong đưa cho hân miễn phí.

“Rất cảm tạ, cái này thực xấu hổ.” Ôn Lương Ngọc khẽ cười.

“Không có gì, phục vụ mỹ nhân là vinh hạnh của ta. Không biết mỹ nhân có thể cùng ta.....” Kiều Siêu Phong vẫn chưa nói xong, Ôn Lương Ngọc đã nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc, trên tay hân là hộp bảo thạch và hoa tươi.

“Cám ơn ngươi, Kiều công tử, tướng công ta đến, ta phải đi.” Ôn Lương Ngọc nói xong, chạy tới chỗ Lý Hiểu Nhạc.

“Lão bà, ngươi xem, lễ vật ta tặng ngươi.” Lý Hiểu Nhạc đem hoa tươi và hộp bảo thạch cho Ôn Lương Ngọc. Ôn Lương Ngọc cao hứng nhận lấy, hôn Lý Hiểu Nhạc một cái.

“Tướng công, lễ vật của ta cũng đẹp a.” Ôn Lương Ngọc đeo ngọc cho Lý Hiểu Nhạc.

“Cám ơn lão bà.” Lý Hiểu Nhạc cũng hôn Ôn Lương Ngọc, hai người thân mật, cùng rời đi.

Kiều Siêu Phong sững sờ, mỹ nhân kia là lão bà của đại hiệp tham tiền..... Các ngươi thật quá đáng, lễ vật của các ngươi đều từ ta mà ra!

Trong thanh lâu, một mảnh bận rộn. Bởi vì tiểu quan kỹ nữ cũng có người thân mật, ai ai cũng qua lễ tình nhân. Thập Nhị bẽ bộn, quanh mòng mòng. Đêm khuya mới có thời gian nghỉ ngơi, lúc này Giang Hi Duyệt cầm hoa tươi đến. Trông thấy Thập Nhị, quý một gối xuống, thâm tình chân thành: “Thập Nhị thân ái, ngươi như trăng sáng trên bầu trời, dẫn đường cho ta trong bóng đêm, ngươi như ánh dương ôn hòa, sưởi ấm lòng ta, ngươi như..... Chờ một chút ta xem xem, ta quên từ.” Giang Hi Duyệt lấy một tờ giấy, muốn niệm.

“Được rồi được rồi, đừng niệm, ngươi lại đùa giỡn cái gì chứ.” Thập Nhị hỏi.

“Là như vậy, ta hướng ngươi cầu hôn a, gả cho ta được không. Ta là thật tâm.” Giang Hi Duyệt nói.

“Ngươi không ngủ mơ chứ?” Thập Nhị hỏi.

“Ta rất tỉnh táo.” Giang Hi Duyệt nói.

“Ta đã làm tiểu quan.”

“Ta không quan tâm quá khứ của ngươi.”

“Ta là tú bà thanh lâu.”

“Đây chỉ là nghề nghiệp của ngươi, không quan hệ.”

“Ta không có học, hơn nữa tính cách không dịu dàng.”

“Ta có học là được, Thập Nhị rất có cá tính, ta thích cá tính của ngươi.”

“Ta tuổi không nhỏ.”

“Ta cũng không nhỏ.”

“Ta không thể sinh hài tử cho ngươi.”

“Chúng ta thu dưỡng một hài tử là được.”

“Ta sẽ không cho ngươi thay đổi.”

“Không sao, hết thầy không vấn đề gì, chỉ cần ngươi chịu gả cho ta.”

Thập Nhị nhìn chằm chằm Giang Hi Duyệt, nhìn tới mức Giang Hi Duyệt sợ hãi, “Thập Nhị, ngươi không sao chứ.”

“Giang Hi Duyệt, ngươi nói thật sao.”

“Ta nói thật, nếu ngươi không tin, có thể xem biểu hiện về sau của ta.” Giang Hi Duyệt cầm lấy tay Thập Nhị, đeo một chiếc nhẫn vào ngón tay hắn.

“Giang Hi Duyệt, nhớ kỹ lời ngươi nói ngày hôm nay, tương lai nếu ngươi đổi tâm, ta sẽ móc tim ngươi ra.”

“Được, nếu ta đổi tâm, ngươi sẽ móc tim ta ra. Gả cho ta được không?”

“Được.” Thập Nhị ôm chặt lấy Giang Hi Duyệt, hôn một cái nóng bỏng.

Trong vương phủ, Kỳ Lân vương đang hướng Thuận vương phi cầu hôn: “Đã từng có một phần tình yêu chân thành đặt trước mặt ta, ta không biết quý trọng, chờ ta mất đi mới hối hận không kịp, trong cuộc sống, chuyện thống khổ nhất cũng chỉ thế này thôi. Nếu ông trời có thể cho ta một cơ hội, ta sẽ nói với ngươi ba chữ: Ta yêu ngươi. Nếu phần yêu này tăng thêm kỳ hạn, ta hy vọng là..... Một vạn năm.”

Kỳ Lân Vương nói xong, trong lòng âm thầm cao hứng, không nói sai. Thật tốt quá.

Vương phi giật mình nhìn Kỳ Lân Vương, sờ sờ trán của hắn, “Không phát sốt.” Vương phi còn nói: “Vậy nhất định là động kinh, mau gọi ngự y!”

“Ta không có bệnh, ta thiết tình hướng ngươi cầu hôn. Cho ta cơ hội được không?” Kỳ Lân Vương thâm tình nhìn Vương phi.

“Lại theo ngươi, nhìn ngươi mỗi ngày hái hoa ngắt cỏ ư.” Thuận vương phi nói.

“Không phải, ta quyết định từ nay về sau chỉ cùng ngươi hảo hảo sống, không bao giờ nghĩ những người khác.” Kỳ Lân Vương nói.

“Ngươi gạt ta, ta không tin.”

“Vương gia, đào kép Tiền Hồng Vũ của Hồng Mai Ban đến đây, hắn nói ngài đáp ứng cùng hắn qua lễ tình nhân.” Một tiểu tư ở ngoài cửa bẩm báo.

“Ta đã nói ngươi gạt ta mà, ta sẽ không tin tưởng ngươi nữa.”

“Cút ra ngoài cho ta!” Kỳ Lân Vương âm thầm mắng, tên vương bát đần không có mắt, dám tới quấy rối lúc này, hại lão tử cầu hôn không thành công.

“Thuận, ngươi hãy nghe ta nói, ta thật sự không tìm Tiền Hồng Vũ gì đó.....” Kỳ Lân Vương cố gắng giải thích, Thuận vương phi giống như là lão tăng nhập định, gió thổi bất động.

Bảo Bảo đưa một Tiểu kim khóa cho tiểu thế tử, tiểu thế tử nở nụ cười, nhận lễ vật.

“Từ nay về sau ngươi là người của ta, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Bảo Bảo thề son sắt.

Giả Thành Thực ở tại Huyền Vũ vương phủ, nhận được lễ vật của Huyền Vũ vương, Huyền Vũ Vương nói: “Dù sao ngươi không có lão bà, ta cũng không có lão bà, hôm nay chúng ta cùng uống tới say.”

Bối Bối đem một cái chuông nhỏ màu vàng cho tiểu cô nương xinh đẹp.

“Cám ơn ngươi, Bối Bối.”

“Thích không.”

“Thích.”

“Nữ Nữ, ta thích ngươi, ngươi thích ta không?”

“Ta cũng thích ngươi, Bối Bối.”

“Nữ Nữ, ngươi thích ta điểm nào?”

“Ta thích ngươi đẹp trai.”

“Bối Bối, ngươi thích ta điểm nào?”

“Ta thích ngươi đáng yêu.”

Sau đó hai hài tử, nắm bàn tay nhỏ bé, đi trên cầu hi thước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Gia Kỳ Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trình Vân Long là một tiêu sư thâm niên, đứng đầu Long Hồ tiêu cục nổi danh kinh thành. Cái này nói rõ, võ công của hắn nhất lưu. Nhưng nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, thường đi bên bờ sông, nào có hài không ẩm ướt. Không phải tiêu cục của hắn chưa từng bị cướp, nhưng mỗi lần đều thất thủ đúng một nơi, điều này khiến Trình Vân Long rất căm tức. Người cướp tiêu cục hắn, chính là đại đương gia của Thanh Phong trại, Phong Thanh Ảnh.

Nhắc tới Phong Thanh Ảnh, với Trình Vân Long, đó là hận cao hơn trời, cừu sâu hơn biển. Từ nhỏ hai người học cùng môn sư môn, lễ mừng năm mới, Phong Thanh Ảnh trộm thịt khô nhà người ta, lại đổ Trình Vân Long trộm, nhổ cây nhà người ta lại đổ Trình Vân Long làm, hắt vấy nữ hài tử, cũng đổ cho Trình Vân Long. Tóm lại vô số chuyện xấu, đại đa số đổ cho Trình Vân Long, khiến Trình Vân Long bị sư phụ đánh không ít. Mỗi lần bị đánh, Phong Thanh Ảnh đứng một bên cười trộm. Từ nhỏ xấu tính, trưởng thành là thổ phỉ.

Theo Trình Vân Long lên làm tiêu sư, Phong Thanh Ảnh liền làm thổ phỉ, giống như đối địch với Trình Vân Long.

Lần trước Kỳ Lân vương phủ có một chuyến hàng bán buôn quan trọng muốn đưa đến biên quan, hiển nhiên do quân đội áp giải, nhưng bị Thanh Phong trại cướp. Vậy lần này phải làm sao bây giờ? Kỳ Lân vương ngầm nghĩ, nghe nói Trình Vân Long và Phong Thanh Ảnh là sư huynh đệ đồng môn, giao tình hẳn rất sâu. Tìm Trình Vân Long, bảo hắn dẫn quân đội áp tải hàng đến biên quan, lúc đầu Trình Vân Long không đáp ứng, cái này là bọn họ tự giết lẫn nhau. Nhưng bị Phong Thanh Ảnh cướp lâu dài, khó tránh khỏi cừu hận quá nhiều, vì vậy Trình Vân Long đáp ứng. Kỳ Lân Vương lo lắng, còn bảo Lý Hiểu Nhạc đi theo.

Lý Hiểu Nhạc nói: “Vương gia, ta là quân gia, không phải tiêu sư, tiền công.”

“Biết rồi, thực tham tiền, tăng lương cho ngươi.” Kỳ Lân Vương vô cùng bất đắc dĩ nói.

“Ta muốn dẫn lão bà của ta đi cùng, ngài cấp cho hai phần tiền lương.”

“Ta nói ngươi thật quá phận, xuất môn làm việc còn mang lão bà! Ngươi cho là phí du lịch sao!”

Kỳ Lân Vương hét lên với Lý Hiểu Nhạc, Lý Hiểu Nhạc lập tức che tai.

“Vương gia khi dễ người, ta nói với Vương phi, giảm địa vị của ngươi trong lòng hắn!” Lý Hiểu Nhạc cười xấu xa.

“Lý Hiểu Nhạc, ngươi có biết đây vương phủ, quân gia mà dám uy hiếp vương gia.” Kỳ Lân Vương trầm giọng.

“Đúng vậy, đó là vì quân gia khác không dám uy hiếp vương gia.” Lý Hiểu Nhạc nói xong, mắt thấy Vương gia đánh tới, nghiêng đầu tránh, lẩn mất.

“Lý Hiểu Nhạc, hôm nay ta không chinh ngươi, ngươi không biết Mã vương gia có ba con mắt!”

“Vương gia, ngài là Kỳ Lân vương, chỉ có hai mắt.”

Kỳ Lân Vương đánh, Lý Hiểu Nhạc trốn, hai người gây náo nhiệt. Trình Văn Long được Kỳ Lân Vương gọi tới nghị sự, vừa vào cửa, một đám của Kỳ Lân Vương thẳng tiến mặt Trình Văn Long.

“Vương gia, người tìm tiêu sư này được không?” Lý Hiểu Nhạc ngồi xổm nhìn Trình Văn Long bị đánh ngất xỉu.

“Cái này nói rõ nắm đấm của bốn vương rất có lực.” Kỳ Lân Vương thờ ơ nói.

Ôn Lương Ngọc chưa từng xem áp tiêu, cho nên lần này cùng đi chung với Lý Hiểu Nhạc, thuận tiện du lịch.

“Trình tiêu sư, người nói một chút, thô phi là dạng gì?” Ôn Lương Ngọc hiểu kỳ hỏi.

“Còn có thể dạng gì, hai mắt, một mũi, một quá.” Trình Văn Long nói.

“Thanh Phong trại có tiền không?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Cái này không rõ lắm.” Trình Văn Long không vui về trả lời.

“Người và Phong Thanh Ảnh là đồng môn, sao lại không rõ, ngay cả trong nhà y có bao nhiêu tiền cũng không biết.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Lý quân gia, chả nhẽ ta phải hỏi, Phong Thanh Ảnh, trong nhà người có bao nhiêu tiền sao? Ta không phải loại người rồi hỏi.” Trình Văn Long nói.

“Trình tiêu sư, rốt cuộc người bị y cướp bao nhiêu lần?” Ôn Lương Ngọc hỏi.

“Ta nói, hai người các người sao cứ hỏi vào chỗ đau của ta a, chúng ta có thể đổi chủ đề hay không.” Trình Văn Long nóng nảy.

“Người gấp cái gì, xem ra Phong Thanh Ảnh có rất nhiều tiền.”

“Đúng vậy, xem phản ứng của Trình tiêu sư là biết, nhất định bị cướp không ít lần. May mắn chúng ta mang theo Vượng Tài, Đại Lang, Nguyên Bảo và Bạch Ngân, chuẩn bị đầy đủ hết, bằng không, nếu chúng ta cũng bị cướp, Kỳ Lân Vương sẽ cười đến chết.”

“Đâu thể cho hấn cơ hội này.”

“Chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Trong đêm, mọi người thay phiên thủ vệ, Trình Văn Long canh giữ hơn nửa đêm, kết quả quá đau bụng, phải đi tiểu. Tìm một rừng cây, có tảng đá lớn cao quá đầu, Trình Văn Long đứng trên tảng đá, bắt đầu tiểu.

“Mẹ người, ai đá lên người lão tử.” Dưới tảng đá truyền đến thanh âm vô cùng bất mãn.

Có người! Trình Văn Long lập tức cảnh giác, không đợi hấn thất dây quần, đã bị người đánh hôn mê. Vượng Tài, Đại Lang là trung khuyển làm việc tận tâm. Vừa nghe động tĩnh, lập tức chạy ra ngoài, lên vào bụi cây, một hồi người cầu hôn chiến. Vượng Tài, Đại Lang buông son tặc bị cắn thất điên bát đảo, đến trước mặt Lý Hiểu Nhạc tranh thưởng.

“Làm tốt lắm, Vượng Tài, Đại Lang, lão gia có phần thưởng, cho các người thịt ăn.” Lý Hiểu Nhạc vỗ vỗ đầu chúng.

Binh sĩ khiêng tên cướp không may đến, thẩm vấn.

“Đi, sao không thấy Trình tiêu sư?” Ôn Lương Ngọc phát hiện thiếu người, nghe hấn nhắc nhở, mọi người cũng phát hiện, Trình Văn Long đi đâu rồi? “Nghe nói hấn đi tiểu, nửa ngày vẫn chưa về.”

“Uông uông!” Vượng Tài kêu, cắn quần Lý Hiểu Nhạc.

“Vượng Tài, người biết Trình tiêu sư ở đâu sao?” Ôn Lương Ngọc hỏi.

“Uông!”

Vượng Tài dẫn mọi người đi vào trong bụi cây, trên tảng đá lớn, Trình Văn Long, quần không nịt, còi bỏ hạ thân, hôn mê chưa tỉnh.

Ôn Lương Ngọc, Lý Hiểu Nhạc, cùng các binh lính vây quanh Trình Văn Long nghiên cứu nửa ngày. Trình Văn Long mơ mơ màng màng trông thấy có người vây quanh hấn, hấn chợt nhớ tới, có son tặc.

“Có son tặc!” Trình Văn Long lập tức nhảy lên, quần toàn bộ rớt xuống. Không tốt, Trình Văn Long lập tức xách quần. Mọi người cười ha ha.

“Trình tiêu sư, ta có vấn đề luôn muốn hỏi.” Lý Hiểu Nhạc ấp a ấp úng.

“Có vấn đề gì, hỏi thì hỏi, ấp a ấp úng, không giống tác phong đại trượng phu.” Trình Văn Long hào sảng nói.

“Ta đây hỏi.”

“Ngươi nói.”

“Trình tiêu sư, vì sao bộ dáng ngươi hùng tráng uy vũ, mà tiểu đệ đệ của ngươi lại nhỏ như vậy?” Lý Hiểu Nhạc nhìn thoáng qua đứng quần Trình Vân Long, nhỏ giọng nói. “Kém xa a.”

“..... Lý Hiểu Nhạc, không vạch trần khuyết điểm người khác ngươi sẽ chết sao!” Trình Vân Long tím tái mặt, hiển nhiên tức giận không nhẹ. “Nếu lão tử không có năng lực, Nữ Nhi sinh ra thế nào!”

“Đúng vậy, tiểu đệ đệ nhỏ chút, nhưng năng lực không kém, Trình tiêu sư, ta kính nể ngươi.” Lý Hiểu Nhạc rất trịnh trọng nói.

“Ngươi ngươi ngươi.....” Trình Vân Long tức giận, nói không ra lời.

Đi đường xa, mọi người đều khát, phía trước có bán trà, mọi người liền qua đó.

“Không thể uống, phía trước không có thôn cũng không có nhà trọ, nào ai tự dừng đến đây bán trà.” Trình Vân Long cảnh giác, từng bị lừa không ít.

Ôn Lương Ngọc quá khát, đi qua, đem bát trà uống hết.

“Không được uống!” Trình Vân Long vội vàng đoạt bát trà.

“Gấp làm gì a!” Ôn Lương Ngọc uống cạn sạch, chậm rì rì nói, “Hương vị mê được không tốt lắm, tướng công, ngươi ném thử.”

Lý Hiểu Nhạc bung bát lên, uống một ngụm. “Xác thực không tốt lắm, kém xa mê được của chúng ta.”

“Ta nói, lão bản, ngươi tới, ta cho ngươi được tốt nhất, mê được của sư môn chúng ta là vậy.” Ôn Lương Ngọc ném được qua, lão bản trà quán bắt đầu nhảy nhót như con khỉ.

“Đến, mọi người uống trà, thuận tiện xem khi đùa giỡn.”

Hai lần đánh lén không thành, Thanh Phong trại quyết định trực tiếp cướp.

Cuộc chiến thực rất náo nhiệt, đã đá sứt sứt, Phong Thanh Ảnh là một nam nhân gầy gò, rất hoạt bát, võ công không tệ, cùng Trình Vân Long khó phân thắng bại. Mà có vẻ kỹ thuật của Phong Thanh Ảnh cao hơn Trình Vân Long một bậc, nhưng lại hạ thủ lưu tình. Hóa ra kinh thành đệ nhất tiêu sư, đánh không lại thổ phi.

“Xem ra, ta phải tham gia.” Lý Hiểu Nhạc hờ hờ cầm đại chùy, thúc Nguyên Bảo vọt tới, hướng Phong Thanh Ảnh. Quái lực trời sinh, tăng thêm nhiều năm bồi dưỡng võ công, Phong Thanh Ảnh không phải đối thủ.

Phong Thanh Ảnh lập tức hô ngừng.

“Vị anh hùng này, chúng ta có thể thương lượng chút không.” Phong Thanh Ảnh ôm quyền.

“Có thể.” Lý Hiểu Nhạc thúc mã, cùng Phong Thanh Ảnh đi sang một bên thương lượng.

Một hồi chỉ thấy hai người nắm tay cười to, xưng huynh gọi đệ, di, sao quan và phi lại cùng một nhà!

Phong Thanh Ảnh thập phần thống khoái, đem hàng lần trước cướp của Kỳ Lân vương phủ trả lại Lý Hiểu Nhạc, còn đưa cho Lý Hiểu Nhạc rất nhiều tài bảo, thả bọn họ qua. Đây là tình huống gì?

Buổi tối, đến khách điểm, mọi người có thể nghỉ ngơi. Trình Vân Long tắm rửa, uống một bát trà, cảm thấy rất mệt mỏi, lên giường ngủ.

“Nhìn xem, mê được này thực sự hữu hiệu.” Lý Hiểu Nhạc Ôn Lương Ngọc và Phong Thanh Ảnh xuất hiện trong phòng Trình Vân Long.

“Cám ơn Lý huynh, Ôn huynh thành toàn chúng ta.” Phong Thanh Ảnh hướng Lý Hiểu Nhạc tỏ vẻ cảm tạ.

“Ta đây có Kim Thương Bất Đảo hoàn, cùng Vạn Thụ Vô Cương tán. Ngươi xem rồi dùng a.” Ôn Lương Ngọc đưa cho Phong Thanh Ảnh hai cái bình sứ.

“Cám ơn Ôn huynh.”

Phong Thanh Ảnh ôm lấy Trình Vân Long, ly khai. Lý Hiểu Nhạc, Ôn Lương Ngọc cười đến ngọt ngào.

“Tướng công, ngươi nói nếu Trình tiêu sư biết rõ, chúng ta bán hấn cho y, hấn có tìm chúng ta báo thù không?”

“Khi đó hấn còn khí lực sao?”

“Phong Thanh Ảnh vừa ý hán điểm nào?”

“Cây cải cũng có chỗ đáng yêu.”

“Trách không được Phong Thanh Ảnh muốn làm cướp, là bởi vì Trình Vân Long làm tiêu sư. Vì khiến người trong lòng chú ý, thường xuyên khi dễ hán, đoạt hàng của hán, Phong Thanh Ảnh cũng quá ngây thơ.”

“Nếu không có chúng ta, bọn họ cả đời cũng không thể, chúng ta đứng là bà mai. Ha ha ha.”

Thanh Phong trại, Phong Thanh Ảnh muốn bế quan luyện công. Chợt nghe trong phòng bế quan động tĩnh rất kinh người, sau đó truyền đến tiếng gầm giận dữ: “Lý Hiểu Nhạc, vương bát đần, Nữu Nữu nhà ta chết cũng không gả cho con trai ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kí Sự Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Nếu người vĩnh viễn không lớn lên, có phải vĩnh viễn sẽ không biết rõ cái gì gọi là thống khổ, dừng ở tuổi thơ đơn thuần, luôn vui vẻ rạng rỡ?

Tái Phan An tẩy đi lớp son phấn kinh khủng trên mặt, lộ ra diện mạo vốn có. Tái Phan An không son phấn, có khuôn mặt thật xinh đẹp. Mặc dù thêm dấu vết năm tháng, cũng không ảnh hưởng nị hoặc trong mắt hán. Năm đó dựa vào đôi mắt này, Tái Phan An có được danh hiệu hoa khôi. Kỳ thật không ai biết, hán vốn là Bạch Lộ.

Tái Phan An nhớ rõ khi hán còn bé, mẹ hán gọi hán Bạch Lộ, mẹ hán nói: “Lúc con sinh ra, có một con hạc trắng xinh đẹp rơi trước cửa nhà chúng ta.”

Tuổi thơ tươi đẹp nhất của Bạch Lộ chính là, có phụ thân và mẫu thân yêu thương hán, điều kiện trong nhà khá tốt, hán còn đọc sách vài năm. Phụ thân hy vọng sau này hán có thể kiến công lập nghiệp, làm rạng rỡ tổ tông. Nhưng sau một trận ôn dịch, Bạch Lộ mất đi tất cả, thúc thúc của Bạch Lộ bán hán vào thanh lâu, Bạch Lộ bắt đầu kiếp sống tiêu quan.

Ban đầu Bạch Lộ không chịu bán mình, nhưng tú bà có rất nhiều thủ đoạn ép buộc hán. Hiện tại, có đôi khi hán nhớ tới vẻ quật cường của mình, cũng hiểu quá buồn cười. Bị nhiều khổ cực như vậy, cuối cùng vẫn bán mình, lúc ấy còn ngây ngô kiên trì cái gì.

Trong thanh lâu tiêu quan ở bên trái, kỹ nữ ở bên phải. Có đôi khi cũng gặp nhau, ngày đó Bạch Lộ bị khách nhân tra tấn, muốn tự sát, nhưng một kỹ nữ đã cản lại. Bạch Lộ nhìn kỹ nữ kia cười ngọt ngào, trong lòng như được ăn mật. Đó là nữ nhân cả đời Bạch Lộ không quên, nàng tên Quý Đan.

Bạch Lộ lúc rảnh rỗi liền đi tìm Quý Đan, hai người cười cười nói nói, Quý Đan hiểu được rất nhiều thứ, nàng lớn tuổi hơn Bạch Lộ một chút.

“Bạch Lộ, ngươi có một đôi mắt biết nói, thật sự là nị nhân như tơ, khiến ta đồ kỵ chết. Ta muốn có đôi mắt như ngươi, cùng với dáng vẻ của ta, mê chết một đoàn nam nhân.”

“Tỷ tỷ, ánh mắt của ta, tỷ tỷ thích không?”

“Thích, vô cùng thích.”

Quý Đan thường xuyên dạy Bạch Lộ, đừng yêu mến bất luận kẻ nào, người đến thanh lâu tìm vui sẽ không lưu lại tâm. Lời tâm tình động lòng người, cũng là lừa gạt người. Chỉ có bạc, vĩnh viễn không gạt người.

Bạch Lộ yêu mến Quý Đan, nhưng không dám thổ lộ, Quý Đan chỉ xem hán như tiểu đệ đệ. Quý Đan yêu mến một người, người kia không phải công tử có tiền, y là một người nghèo. Mỗi lần đến thanh lâu trả tiền đều không đủ, nhưng mỗi lần hán đến chỉ gọi tên Quý Đan, Quý Đan rất vui vẻ tiếp đãi hán, thậm chí chính mình bỏ tiền, bù cho hán.

Bạch Lộ cảm thấy Quý Đan không đáng, một tiểu tử nghèo, đến đi dạo thanh lâu, không có tiền, kỹ nữ bù vào, rốt cuộc ai phiêu kỹ. Bạch Lộ cũng cảm thấy tiếc hận cho bọn họ, nam nhân không có tiền chuộc thân cho người mình yêu, trong lòng chắc chắn khó chịu. Chứng kiến người mình thích phải nghênh đón người khác, hán là thống khổ cực kỳ a.

“Bạch Lộ, ta nghĩ cùng hán bỏ trốn, ta chỉ nói cho ngươi biết.” Quý Đan nói ra.

Nhưng kế hoạch bỏ trốn bại lộ, Quý Đan bị giam.

“Quý Đan, ta không bán đứng ngươi.” Bạch Lộ nói với Quý Đan, nhưng Quý Đan không tin. Người trong lâu đều nói, là Bạch Lộ bán đứng Quý Đan,

Bạch Lộ không có cách giải thích cho chính mình, hẳn biết rõ có người hãm hại hẳn.

Lúc Bạch Lộ kéo Quý Đan chạy ra thanh lâu, đi tìm nam nhân kia, để hai người bọn họ cùng bỏ trốn, Quý Đan khóc.

Bạch Lộ vì thả Quý Đan chạy trốn, nhận xử phạt nghiêm khắc. Bạch Lộ không nói một tiếng, yên lặng thừa nhận, hẳn chỉ hối hận không nói Quý Đan, hẳn yêu nàng.

Không bao lâu tú bà nói cho hẳn biết, Quý Đan cùng nam nhân nọ nhảy vực. Bạch Lộ cảm giác toàn thân lạnh băng, không ai cho hẳn ấm áp. Bạch Lộ ra tiền, năn nỉ một khách làng chơi yêu mến hẳn, nhất xác Quý Đan. Khách làng chơi cũng là người giữ chữ tín, giúp bọn họ thu thi.

Bạch Lộ thật không ngờ mình cũng có ngày được chuộc thân, hẳn được một kẻ có tiền chuộc đi. Kẻ có tiền đó tên là Vương Tử Vân, gã có một tiểu viện, tất cả nam hài được mua đều ở đó, mỗi ngày bọn họ đều mặc y phục màu xanh biếc. Phải luyện tập mỉm cười, dù là nhất cử nhất động. Bạch Lộ cảm thấy tiếp tục như vậy, mình chẳng còn là mình?

Trong các nam hài ở đây, Vương Tử Vân thích nhất Bạch Lộ. Gã luôn đáp ứng mọi yêu cầu của Bạch Lộ, Bạch Lộ cũng buồn bực tại sao gã yêu thích mình, mình có chỗ nào xuất chúng, soi gương, Bạch Lộ vẫn là Bạch Lộ ngày trước. Rồi Bạch Lộ chậm rãi hiểu, Vương Tử Vân xuyên qua mình nhìn người khác. Vì mình giống người kia nhất, gã mới đối xử tốt với mình. Người kia tên là Việt Vô Hoan, Bạch Lộ là một trong những thể thân của hẳn.

Ta là ta, ta là Bạch Lộ, ta không phải người khác, ta không muốn làm thể thân của bất luận kẻ nào. Bạch Lộ bắt đầu không nghe theo sắp xếp của Vương Tử Vân, Vương Tử Vân vô cùng tức giận.

“Một tiểu quan ta mua từ thanh lâu về, người cho rằng người là ai, ta muốn người làm cái gì người phải làm cái đó, khế ước bán mình của người trong tay ta, người chớ quên.”

Đúng vậy, khế ước bán mình trong tay người khác, mình vĩnh viễn không có tự do, cũng không có tư cách để nói. Nhưng dựa vào cái gì ta phải nghe người, chỉ vì người có khế ước bán mình của ta sao? Dù gì ta cũng bán mình, ta sợ cái gì, cùng lắm thì người đem ta trở về.

Bạch Lộ cũng không sợ hãi Vương Tử Vân uy hiếp, hẳn chưa bao giờ hy vọng xa vời, sẽ có người thiết tình đối tốt với hẳn, loại người như Vương Tử Vân càng không có khả năng. Hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, không hy vọng, sẽ không thất vọng.

Bên người Vương Tử Vân có một nam nhân phi thường tuấn mỹ theo sát, trong mắt Bạch Lộ, nam nhân này có thiên nhân chi tư, hơn nữa tài hoa xuất chúng. Bạch Lộ thập phần buồn bực, nam nhân xuất chúng như thế sao lại coi trọng Vương Tử Vân. Người Vương Tử Vân yêu mến cũng đâu phải y.

Bạch Lộ bắt đầu tiếp cận nam nhân thiên nhân chi tư này, hẳn rất hứng thú với y. Y tên Huyền Cơ, có thể coi là người đệ nhất thiên hạ, không có gì làm khó được y. Y rất điềm đạm, rất dịu dàng. Đối xử với Bạch Lộ cũng rất tốt, tốt giống như thân nhân. Bạch Lộ nhìn Huyền Cơ, nhớ tới Quý Đan đã chết. Hẳn vốn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ yêu nữa, nhưng bất tri bất giác tình yêu đã trở lại.

Mỗi lần Vương Tử Vân muốn trách phạt Bạch Lộ, Huyền Cơ sẽ nói hộ cho hẳn, Huyền Cơ còn tặng Bạch Lộ tranh, tranh Huyền Cơ vẽ rất đẹp. Ngày đó Huyền Cơ vẽ một con hạt trắng trên giấy trắng, nói: “Bạch Lộ, người xem, cái này giống người?”

Huyền Cơ đàn cầm rất hay, dù Bạch Lộ không hiểu cầm, hẳn vẫn nỗ lực học đàn. Có đôi khi Huyền Cơ sẽ bị thương trở về, Bạch Lộ biết rõ, đó là vì Huyền Cơ lại giúp Vương Tử Vân làm việc. Nhưng Vương Tử Vân đang làm cái gì, hẳn và người yêu của hẳn là Việt Vô Hoan khanh khanh ta ta. Chờ Huyền Cơ trở về, Vương Tử Vân lại dỗ ngon dỗ ngọt lừa gạt Huyền Cơ. Bạch Lộ cảm thấy đau lòng thay Huyền Cơ, Huyền Cơ ngốc nghếch, bị người bán còn kiếm tiền cho người ta! Tên ngốc nghếch này, vì sao không nhìn xem, bên cạnh người còn có người yêu người, rất hâm mộ người.

Huyền Cơ xuất môn, Việt Vô Hoan tìm đến Vương Tử Vân, hai người thương lượng bước tiếp theo, làm sao để lợi dụng Huyền Cơ. Trùng hợp là, Huyền Cơ sớm trở lại.

“Huyền Cơ công tử, người đã trở lại.” Bạch Lộ rất cao hứng, cho rằng đây là cơ hội tốt. Không chia rẽ bọn họ, sao mình có cơ hội.

“Bạch Lộ, mấy ngày nay người gầy. Vương Tử Vân đâu, ta muốn cho hẳn một tin vui.” Huyền Cơ cười hỏi.

“Ta dẫn người đi.” Bạch Lộ càng vui vẻ hơn, lời Huyền Cơ chạy.

Huyền Cơ đi đến chỗ Vương Tử Vân, không có người nào gác. Hai người lén đi vào, Huyền Cơ muốn dọa Vương Tử Vân, nên trốn bên cửa sổ.

“Chúng ta lén lút nhiều năm như vậy, chừng nào chúng ta mới kết hôn.” Việt Vô Hoan nói.

“Chờ Huyền Cơ giúp ta giết trừ ma giáo, ta lên làm minh chủ vô lâm, ta sẽ cùng Huyền Cơ nói rõ ràng, người ta yêu là người, không phải y. Chúng ta có thể kết hôn.” Vương Tử Vân nói.

“Người biết không, mỗi lần ta thấy người và y thân thiết, ta sẽ tức giận phi thường.”

“Ta trở thành vô lâm minh chủ, sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ y.”

“Người cam lòng sao?”

“Đương nhiên, ta chỉ lợi dụng y, chẳng có tình cảm gì đáng nói!”

Huyền Cơ nghe lời này, sắc mặt trắng bệch, tứ chi rét run, tùy ý Bạch Lộ dẫn y trở về.

“Công tử, ngươi làm sao vậy.” Bạch Lộ thấy Huyền Cơ chịu đả kích, nghĩ thầm, cái này có phải là quá mức.

“Vì sao lại gạt ta, vì sao lại gạt ta!” Huyền Cơ khóc, ôm Bạch Lộ, khóc cực kỳ thương tâm.

“Kỳ thật công tử, hần không xứng với ngươi. Ngươi không cần như vậy.” Bạch Lộ an ủi y.

“Ta chẳng lẽ không được.”

“Công tử rất xuất sắc, ta cảm thấy công tử là người tốt nhất thiên hạ.”

“Vậy tại sao hần gạt ta!”

“Hần hèn hạ, dối trá, vì chức mình chủ vô lâm, dùng hết thủ đoạn.”

“Ta bị gạt nhiều năm như vậy, một lòng vì hần làm việc. Tên vương bát đản này!”

“Đúng, hần là vương bát đản, trướng thói.”

“Chửi giỏi lắm.”

Huyền Cơ lau khô nước mắt, tâm phiền, trong lòng tức giận, có oán hận, thật sự không chỗ phát tiết. “Ta đi tìm sư huynh của ta giải sầu.”

“Công tử giải sầu, có lẽ tâm tình sẽ tốt.” Bạch Lộ nói.

Giải sầu, như thế nào lại say khướt trở về chứ? Bạch Lộ vừa đỡ Huyền Cơ vừa nghĩ.

“Sư huynh, sao ngươi không uống với ta?”

“Ta cùng ngươi uống a.”

Huyền Cơ nhìn Bạch Lộ t thành sư huynh, muốn cùng Bạch Lộ uống rượu. Bạch Lộ nở nụ cười, có lẽ y sẽ là của ta.

Tính tiết rất cũ, say rượu loạn tính, Huyền Cơ và Bạch Lộ đã xảy ra quan hệ.

“Ta biết rõ ta lợi dụng lúc ngươi gặp khó khăn, nhưng ta sớm thích ngươi.” Bạch Lộ nói ra, “Ta không hối hận!”

“Nhưng Bạch Lộ, ta chỉ xem ngươi là thân đệ đệ. Ta thật không ngờ, ngươi nghĩ như vậy.” Huyền Cơ hối hận không thôi.

“Ta yêu ngươi là chuyện của ta, ta không bắt buộc ngươi yêu ta. Ngươi không cần tự trách, ta vốn xuất thân tiểu quan, không sao cả, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, ta yêu ngươi. Ta chỉ muốn cùng người ta yêu bên nhau, chỉ đơn giản như vậy. Ta không hối hận.”

“Bạch Lộ, ta không ghét bỏ thân phận của ngươi. Không phải ta xem thường ngươi.” Huyền Cơ giải thích.

“Ta sắp sửa bị Vương Tử Vân đưa cho người khác, ta sợ không có cơ hội gặp lại ngươi, cũng không có cơ hội nói cho ngươi biết, ta yêu ngươi.” Bạch Lộ nhìn Huyền Cơ, kiên định nói.

“Hần muốn đem ngươi tặng người khác! Ta sẽ không để hần làm như vậy, ta mang ngươi đi.”

Huyền Cơ đi, Bạch Lộ không thấy y trở về. Nghe nói y bị thương, cùng đấu với Vương Tử Vân và Việt Vô Hoan, hai bên lưỡng bại câu thương. Bạch Lộ rất sợ Huyền Cơ gặp chuyện không may, nhưng hần chưa kịp lo lắng Huyền Cơ thì đã bị đưa đi.

Vương Tử Vân bắt Bạch Lộ giả thân phận Việt Vô Hoan, đi làm con tin. Con tin đương nhiên không phải chuyện tốt lành, mỗi ngày tựa như ở thanh lâu tiếp khách. Hiên nhiên cửu nhân của Việt Vô Hoan cho rằng đây là phương pháp nhục nhã Việt Vô Hoan, chính bọn chúng không biết, người này đâu phải Việt Vô Hoan mà là Bạch Lộ. Chờ đến khi bọn chúng biết, Vương Tử Vân đã sai người giết hại bọn chúng. Gã muốn giết luôn Bạch Lộ, nhưng thừa dịp hỗn loạn, Bạch Lộ chạy trốn được.

Vương Tử Vân muốn giết Bạch Lộ, Bạch Lộ không còn cách nào, đành giả dạng một tên ăn mày, chịu bẩn chịu thối, không ai nhận ra hần. Hần an toàn về tới kinh thành, lại đến thanh lâu, rồi trở thành tú bà hiện giờ.

Tái Phan An không thích trời mưa, nhưng hôm nay là ngày giỗ Quý Đan, hần muốn đến xem nàng. Miễn cưỡng bụng dù, Thái Phan An cầm tể phẩm đi về phía trước, đến bãi tha ma ở vùng ngoại ô, tìm được mộ Quý Đan, đặt tể phẩm lên: “Quý Đan, các người ở bên kia tốt không? Tiểu tử kia có khi dễ người không, cho dù có, ta cũng không xen vào. Các người thật tốt a, còn ta thậm, bây giờ vẫn cô độc, không có người chiều chuộng yêu thương. Còn nữa, Quý Đan, ta rất thích ngươi, nếu tiểu tử kia đối xử với ngươi không tốt, có ta đây. Ngươi dưới đó chờ ta, chờ ta chết, ta đến tìm ngươi, chúng ta

thân mật, tức chết tiểu tử kia.”

Tái Phan An thấp hương xong rồi, miễn cưỡng trở về nhà. Hắn trông thấy một tên tàn phế đang phát run trong mưa, hắn hảo tâm mua thêm một chiếc dù, đưa cho tên khất cái.

“Bạch Lộ, Bạch Lộ!” Bao nhiêu năm không ai gọi hắn như vậy, Tái Phan An đều đã quên, kỳ thật mình tên là Bạch Lộ. Hắn ngẩng đầu nhìn, tên khất cái trong mưa chính là Vương Tử Vân.

“Ngươi không có chết, thật tốt quá. Ta luôn rất áy náy vì lợi dụng ngươi, lúc ấy ta không tìm được thi thể ngươi, ta biết ngươi không chết.”

“Ngươi nhận lầm người. Ta là Tái Phan An, ngươi chưa từng nghe Tái Phan An của Vạn Hoa lâu là ai sao.”

“Bạch Lộ, ngươi đừng như vậy, ta đâu làm gì ngươi.”

“Ta nói ngươi nhận lầm người, ta là Tái Phan An. Bạch Lộ là ai, ta không biết? Rất giống ta ư?”

Tái Phan An không để ý tới Vương Tử Vân, đi thẳng. Hôm nay xuất môn không xem hoàng lịch mới đụng phải cái loại bỏ đi này, Tái Phan An cảm thấy, chỉ cần Vương Tử Vân chết, trên đời sẽ không còn bại hoại, giang hồ sạch sẽ.

“Bạch Lộ, ngươi có thể giúp ta cứu Việt Vô Hoan không, võ công của hắn mất hết, bị cừu nhân bán vào thanh lâu.”

“Tên khất cái ngươi thật nhàm chán, ta là Tái Phan An, không phải Bạch Lộ.” Tái Phan An lạnh lùng nói.

Tái Phan An hối hận vì sự hảo tâm của mình không thôi, tại sao mình lại mua ô đưa cho tên khất cái Vương Tử Vân, sai lầm a sai lầm. Nhưng nhìn gã biến thành như vậy, tàn phế, đầy bùn đất, cũng thật đáng thương. Ai! Mình vẫn là kẻ mềm yếu.

“Vị mỹ nhân này, tại hạ may mắn được làm quen chứ?” Đường bị ngăn cản, đứng trước mặt Tái Phan An là một nam nhân vô cùng tuấn mỹ, nam nhân này bao nhiêu tuổi rồi, còn giả làm lưu manh, diễn chẳng giống chút gì. Có tên lưu manh nào nhìn nhả nhặn, đầy học vấn vậy không.

“Ta không có hứng thú với ngươi.” Tái Phan An nói.

“Nhưng ngươi xem, ta không có dù che, ngươi có dù, mỹ nhân tâm tính thiện lương, có thể cho ta chung dù được không?”

“Huyền Cơ tiên sinh, ngươi thật vô lại.”

“Ta một mực tìm ngươi, tình báo của đồ đệ ta luôn thăm dò tin tức về ngươi. Nhưng ta thật không ngờ, Tái Phan An chính là Bạch Lộ, Bạch Lộ chính là Tái Phan An.”

Huyền Cơ chen vào dù, thập phần vô lại tựa lên người Tái Phan An.

“Vì sao không tới đồ quán tìm ta?” Huyền Cơ hỏi.

“Ta cảm thấy chúng ta chênh lệch quá lớn, ta không dám đi. Hơn nữa, ta hy vọng ngươi có thể tìm ta, ta nghĩ có người cố ý vì ta mà đến, tìm được ta, nói, chúng ta cùng một chỗ, vĩnh viễn không xa rời nhau.” Tái Phan An nói.

“Bạch Lộ, chúng ta đời đời kiếp kiếp không xa rời nhau được không.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kí Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Ác bá không dễ làm, nhất là khi gặp phải Lý Hiểu Nhạc.

Trong kinh thành, nhiều người làm quan, do đó thân thích của người làm quan cũng nhiều. Ví dụ Vương chương quỹ của đầu hủ phượng, tỷ tỷ của biểu ca của nhị cữu của tẩu tử hắn, là tam phu nhân của Binh Bộ Thị Lang. Ngươi xem xem, ngay cả một tên buôn bán nhỏ cũng có chỗ dựa, huống chi là lưu manh ác bá, chỗ dựa không vững chắc, nào có thể hoành hành ngang ngược.

Lúc này chúng ta đang nói về tên ác bá Tư Trọng Khải, bối cảnh nhà hắn, ca ca hắn là Vệ tướng quân nào đó, trong nhà có tiền, đứng hàng thứ ba, mọi người gọi hắn Tư tam gia, biệt danh Sắc Tam Nhi.

Tư Trọng Khải có hai ca ca xuất sắc, đều là võ tướng, võ công Tư Trọng Khải không bằng ca ca, hơn nữa, binh pháp dốt đặc cán mai. Khảo quan văn nhiều lần không trúng, phụ thân suốt ngày lăm bằm với hắn, nói nhiều tới mức Tư Trọng Khải thật sự chịu không được: “Ta nói, cha nha, vì sao ngài không xuất gia làm hòa thượng.”

“Thằng nhóc kia, có đứa con nào nói phụ thân như vậy. Ta mà làm hòa thượng, còn có các người!” Tư lão gia từ giờ chân mắng đứa con.

“Mỗi ngày ngài đều nói đi nói lại, nói đến phiền, ta nghe mãi cũng chán. Trông thấy không, lỗ tai ta biến thành kén.” Tư Trọng Khải vừa nói vừa cố ý ngoáy lỗ tai.

“Người đúng là con rùa, người nhìn hai ca ca người rồi nhìn lại người xem, suốt ngày chơi bời, ta sinh ra người đúng là bất hạnh!”

“Cha nha, ngài hối hận cũng vô dụng, còn nữa, ngài đừng mắng ta là con rùa, ta là con rùa nhỏ, cha, xưng hô ngài thế nào mới tốt.”

Tư lão gia từ vừa nghe, nổi trận lôi đình, tức chết ta, sau đó hôn mê.

Tư Trọng Khải chịu sự độc hại của phụ thân, trở nên vô cùng phản nghịch, tự mình ra quyết định, mục tiêu cuộc sống của ta chính là làm ác bá, một cực phẩm ác bá.

Đầu tiên là làm việc xấu, trêu ghẹo nữ nhân, đào mộ phần, đánh hải tặc. Xuất môn xách lồng chim, cây quạt cắm sau eo, hoặc là cắm trong cổ áo, đi đường nhìn trời, đằng sau theo tứ đại hộ pháp, một con chó săn, đủ ác bá a.

Mắt thấy phía trước có một tiểu cô nương xinh đẹp, đáng yêu, thanh thuần, thật giống cây vải mới chào bán, lúc ấy Tư Trọng Khải, chính là Sắc Tam Nhi, nước miếng chảy dài. Tiểu cô nương đi rất nhanh, bọn họ chăm chú đuổi theo. Tiểu cô nương đi đâu nhỉ? Hóa ra mua chao (chao = đậu phụ thối).

“Ai nha, tiểu cô nương này, bộ dáng xuất chúng, tiểu sinh đối với người hâm mộ vạn phần.” Sắc Tam Nhi cảm giác mình rất văn nhã, hắn không dọa tiểu cô nương.

“Công tử diện mạo đường đường, phong lưu phóng khoáng, hẳn là xuất thân danh môn, tiểu nữ hữu lễ.” Tiểu cô nương khẽ khom người chào.

“Ai nha, đúng nữ hài tử gia giáo, thủ lễ, có quy tắc. Tiểu sinh đối cô nương vừa gặp sinh tình.” Sắc Tam Nhi cười đến con mắt nheo lại.

“Ta nói, nhị vị, tiền chao chưa trả.” Người bán chao nói.

“Hắc hắc, người bán chao ư, chưa bao giờ nghe Tam gia ăn cơm không trả tiền sao, mua chao của người, người còn dám hỏi tam gia tiền!” Tứ đại hộ pháp vây quanh người bán chao, nhe răng nhếch miệng uy hiếp.

“Hóa ra công tử không có tiền a, sao người không nói sớm, tiểu nữ có tiền.” Cô nương muốn bỏ tiền thanh toán, tán gái nào có thể để nữ tử trả tiền, Sắc Tam Nhi cực không tình nguyện thanh toán. Cái này không phù hợp quy củ ác bá, nhưng vì tán gái, đành chịu.

Mà dùng tiền tán gái, kết quả cuối cùng là đưa tiểu cô nương lên giường. Tiểu cô nương nói phải về nhà, Sắc Tam Nhi vừa nghe, cơ hội a, vừa vịn đến nhà tiểu cô nương, hắc hắc hắc hắc.....

Tiểu cô nương đi đến trước một ngôi nhà rất lớn rất giàu có, gã sai vặt đứng trước cửa vừa thấy tiểu cô nương, lập tức hô: “Phu nhân, lão phu nhân đã trở lại!” Sau đó cầm lấy đồ trên tay tiểu cô nương: “Lão phu nhân, phu nhân chờ người trở về ăn cơm.”

“Hôm nay đi dạo một lát, về trễ, Tiểu Ngọc chuẩn bị món ngon gì?” Tiểu cô nương hỏi.

“Nương, người đã trở lại.” Một đại mỹ nhân từ trong cửa đi ra, nghe tiểu cô nương bị gọi là nương..... Sắc Tam Nhi thiếu chút nữa ngất đi.

“Người gạt ta, người không phải tiểu cô nương, người có hài tử lớn như vậy!” Sắc Tam Nhi hồn hển gầm rú.

“Ta có nói mình là tiểu cô nương sao?”

“Không có.”

“Vậy thì xong rồi, chính người hiểu lầm, ai oán a!”

“Tốt, người cũng nghe một lần, Sắc Tam Nhi ta là ai, hôm nay người dám đùa giỡn ta!”

“Sắc Tam Nhi? Chưa nghe qua. Tiểu Ngọc, người biết không?” Tiểu cô nương hỏi đại mỹ nhân.

“Không biết.” Đại mỹ nhân lắc đầu.

Bị khinh thường, then quá hóa giận. Ta chính là ác bá, ác bá nổi danh, bọn họ lại không biết ta.

“Người tới, đem đại mỹ nhân này về nhà cho ta.” Sắc Tam Nhi rống một tiếng, tứ đại hộ pháp lập tức động thủ, người chưa tiếp cận đại mỹ nhân, tiểu cô nương giờ tay lên, một hộ pháp hóa thành sao bay đi.

Đình cách đình cách, tứ đại hộ pháp bay, Sắc Tam Nhi bị tiểu cô nương dẫm nát dưới lòng bàn chân: “Vương bát đản, ngươi cũng nghe một lần, Mẫu dạ xoa Lý U Lam ta là ai, dám giương oai trước nhà chúng ta, còn muốn đoạt lão bà của con ta, ngươi chán sống.”

Sắc Tam Nhi ăn đòn một hồi, bị người ta đánh mặt mũi bầm dập. Trong lòng âm thầm thề, ta không đòi nợ này, ta là kẻ đàn độn!

Sắc Tam Nhi ngồi chồm hổm trước nhà Lý U Lam, chờ đại mỹ nhân xuất hiện, Sắc Tam Nhi ta cũng không tin đại mỹ nhân không một mình xuất môn.

Rốt cục đại mỹ nhân một mình xuất môn, cơ hội tới, hắc hắc..... Hôm nay phải đem đại mỹ nhân về nhà! Sắc Tam Nhi âm thầm thề, lại có thể báo thù, lại có mỹ nhân.

Trên đường vốn rất nhiều người, vừa thấy Sắc Tam Nhi liền chạy gần hết. Đại mỹ nhân tới một quán mua điểm tâm, Sắc Tam Nhi thanh thanh cuống hống: “Đại mỹ nhân, Tam gia đến đây!”

Mỹ nhân quay đầu lại, má ơi, mặt rồi!

Mặt rồi hỏi: “Ngài gọi ta phải không?”

“Ngươi là mỹ nhân! Tự mình đa tình!” Sắc Tam Nhi nói.

“Nói nhảm, mẹ ta bảo ta đẹp nhất thiên hạ.” Mặt rồi hùng hồn nói.

“Mặt hạt mè còn mỹ nhân, buồn cười chết ta. Ha ha ha.” Sắc Tam Nhi cười, ôm bụng, còn chưa lẫn ra cười mà thôi.

“Tướng công, chúng ta mua tranh chữ này thật đáng giá.” Ôn Lương Ngọc cầm tranh chữ, cao hứng bưng bưng kéo Lý Hiểu Nhạc. Lý Hiểu Nhạc vì mua một bức bút tích danh nhân chỉ mất 10 lượng bạc, lợi nhuận lớn, cười đến híp cả mắt.

“Đó là tướng công của ngươi biết kiếm tiền. Ta có con mắt thần, chỉ cần liên quan tới tiền, đều không thoát khỏi pháp nhãn của ta.”

“Tướng công thật lợi hại.” Ôn Lương Ngọc vô cùng thích bức tranh chữ này, yêu mến cực kỳ.

“Đại mỹ nhân, ta đã tìm được ngươi.” Sắc Tam Nhi thấy Ôn Lương Ngọc, bên người còn có một tiểu tử đáng yêu, căn bản không để Lý Hiểu Nhạc vào mắt.

“Ngươi là ai?” Ôn Lương Ngọc hỏi.

Lại bị khinh thường, chẳng lẽ mình thật sự không có cảm giác tồn tại sao? Sắc Tam Nhi giới thiệu lại lần nữa: “Ta là ác bá danh chấn kinh thành, Sắc Tam Nhi.” Tứ đại hộ pháp lập tức tới bên cạnh, dắt theo chó săn, hù dọa Lý Hiểu Nhạc. “Hôm nay ta đến cướp người, tiểu tử tránh ra, lão tử muốn đại mỹ nhân, cướp về nhà làm tiểu thiếp.”

“Vượng Tài, Đại Lang!” Lý Hiểu Nhạc rống một tiếng, hai con cầu từ đầu đường phi tới, ngoan ngoãn nịnh nọt Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc. “Vượng Tài, Đại Lang, cơ hội biểu hiện của các ngươi tới. Thấy không, chó săn củi mục kia, giáo huấn nó, gia có phần thưởng!”

Vượng Tài, Đại Lang vừa nghe có phần thưởng, nghĩa là có rất nhiều thịt ăn, lập tức giương nanh múa vuốt với đại chó săn, cầu cầu loạn cắn, trong chớp lát, chó săn của Sắc Tam Nhi hấp hối.

“Tốt, ngươi thả chó cắn chó săn của ta, ngươi bồi thường ta một ngàn lượng!” Sắc Tam Nhi hỏn hển.

“Bồi ngươi một ngàn lượng, một con chó săn một ngàn lượng, ngươi xem xem, ngươi nói nó một ngàn lượng, ta thấy nó không đáng một đồng.” Lý Hiểu Nhạc không thèm để ý tới hần, dùng lỗ mũi nhìn Sắc Tam Nhi.

“Ai nói, đệm giường da cầu đã năm lượng.” Sắc Tam Nhi phản bác.

“Vay ngươi lột da nó mà bán, ngươi thấy chúng ta khéo hiểu lòng người chưa, biết rõ ngươi không cần chó săn này, giúp ngươi giết không lấy phí, tốt nhường nào a.” Lý Hiểu Nhạc hùng hồn, lưỡng cầu chó cạy gần nhà, gả cạy gần chuồng, lăn trên đất sủa to.

“Ai muốn giế, là cầu của ngươi cắn chết cầu của ta.”

“Thật sao, có ai làm chúng a?”

Lời Lý Hiểu Nhạc vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người trên đường đều nói: “Chúng ta không thấy.”

“Ngươi xem, đâu có ai thấy cầu của ta cắn chết cầu của ngươi, không có a.” Lý Hiểu Nhạc cười u ám, “Ngược lại ngươi muốn cướp lão bà của ta. Đúng không?”

“Ta không có đoạt lão bà ngươi!” Sắc Tam Nhi nói xạo.

“Mọi người có trông thấy vị ác bá Sắc Tam Nhi này muốn cướp lão bà của ta không?” Lý Hiểu Nhạc lại hỏi người trên đường.

“Chúng ta nhìn thấy.” Trên đường, người xem náo nhiệt ồn ào, cố ý chọc giận Sắc Tam Nhi.

“Tốt, các ngươi thông đồng tốt lắm, Sắc Tam Nhi ta không ăn thiệt thòi này, hôm nay ta cướp người. Người tới, bắt cho ta.”

Sắc Tam Nhi ra lệnh một tiếng, thủ hạ của hắn xuất động, bọn họ không phải đối thủ của Lý Hiểu Nhạc, chỉ chốc lát đã bị Lý Hiểu Nhạc đánh ngã xuống đất, đau đến rên rừ rừ.

“Lão bà, ngươi làm tân được mới phải không, sẵn có đối tượng thí nghiệm trước mặt, không nên khách khí, động thủ đi.” Lý Hiểu Nhạc cười xấu xa.

“Trống công, ngươi thật hiểu ý ta, ta đây sẽ không khách khí.” Ôn Lương Ngọc cười đến ngọt ngào, mặt ngọt chết ruồi, toàn thân Sắc Tam Nhi rét run.

Ác bá thân ái của chúng ta, Sắc Tam Nhi, vẫn muốn làm ác bá như trước.

Buổi sáng xuất môn, Sắc Tam Nhi nũng nịu đuổi lưng một cái, lắc mông, giọng nũng nịu bao hàm tức giận: “Các huynh đệ, hôm nay chúng ta ra ngoài, phải cẩn thận một chút, trông thấy thần giữ của và Ôn thần quý, liền nhắc cho gia. Chúng ta không thể trêu vào.”

“Lão Tam, ngươi dùng bộ dáng nam không ra nam nữ không ra nữ này đi ra ngoài làm gì chứ, rất dọa người.” Tư lão gia từ thờ phỉ phỉ nói.

“Phụ thân, điều này sao có thể oán người ta chứ.” Sắc Tam Nhi kéo tay lão gia từ, nũng nịu nói, “Không biết Ôn thần quý kia cho người ta uống thuốc gì. Người ta biến thành như vậy, người ta cũng không nguyện ý a.”

“Ngươi buông tay!” Tư lão gia từ chán ghét, muốn ói ra.

“Cha, ngươi nôn cái gì chứ, hôm nay người ta thật ngoan ngoãn, không đánh nhau, cũng không bôi soi phẩn, cha, sao ngươi lại nôn nữa, có ai không, thỉnh đại phu đi!”

“Lão bà, Vũ mị nữ nhân hương đâu rồi?”

“Lần trước cho ác bá kia dùng hết.”

“Nương hỏi ta.”

“Để ta phối.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Thú lão bà, là phải đối mặt với thân thích bằng hữu của lão bà. Gã cho lão công, là phải đối mặt với thân thích bằng hữu của lão công.

Thời gian dài như vậy, Lý Hiểu Nhạc chỉ thấy qua đại sư huynh của Ôn Lương Ngọc, vẫn chưa từng gặp sư phụ y. Nghe Ôn Lương Ngọc nói, sư phụ y muốn tới, Lý Hiểu Nhạc đương nhiên hoan nghênh, sư phụ an toàn hơn đại sư huynh, chỉ là một lão nhân, không cần đề phòng?

“A, thân thân lão bà, sư phụ ngươi là hạng người gì. Hắn nhìn thấy ta sẽ thích sao?”

“Sư phụ ta a, nói như thế nào đây, rất đặc biệt. Hắn sẽ thích ngươi.”

Trên đường cái náo nhiệt xuất hiện một thiên tiên xinh đẹp, quả thực là hồng nhan họa thủy bậc nhất a, ngay cả phi tử Hoàng thượng sủng ái nhất cũng chỉ đáng xách giày hắn. Có thể thấy được, Hoàng thượng đâu có toàn bộ mỹ nhân. Nhưng mỹ nhân tựa hồ có khuyết điểm, cầm mảnh giấy hỏi khắp nơi: “Kỷ Lân vương phủ ở đâu?”

Kiều Siêu Phong, chính là một trong những kẻ có tiền nhiều nhất kinh thành, hôm nay lại ra cửa săn mỹ nhân. Đi ở trên đường, nhìn quanh bốn phía, thiệt là, sao không có mỹ nhân nào chứ? Nhìn xem, mặt bánh bột ngô, cái kia, chỉ được cái mũi, mặt củ đậu, lại xem, má ơi, như quý. Mỹ nhân đâu, ông trời a, vì sao mỹ nhân hôm nay không xuất môn a.

Oa, mỹ nhân, lúc ấy Kiều Siêu Phong há to miệng, kinh ngạc đến ngây người. Trông thấy không, thiên tiên xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, cũng

không đủ để hình dung. Kiều Siêu Phong nhìn mỹ nhân, ngón tay thon dài trắng nõn, mái tóc khẽ lay động, y thậm chí đổ kỵ với trận gió thổi loạn tóc mỹ nhân. Ta muốn là gió, ta sẽ vòng quanh hân mỗi ngày, quấn quýt lấy hân. Tựa hồ công tử Kiều Siêu Phong của chúng ta đã quên, xoay đi xoay lại chính là long quyền phong. Trông thấy không, mỹ nhân nở nụ cười, như hoa đào mở, như mùa xuân, lạch cách, Kiều Siêu Phong rơi quạt. Mỹ nhân lướt qua hân, Kiều Siêu Phong thậm chí cảm giác được, một làn gió thơm thổi qua. Mỹ nhân đi xa .

Cái gì, mỹ nhân đi xa! Ta còn phát nguồn ở đây, đuổi, ta phải đem mỹ nhân tới tay! Kiều Siêu Phong bị kích phát siêu năng lực, sử dụng Càn Khôn Đại Na Di, lập tức tới bên cạnh mỹ nhân. Mỹ nhân cầm tờ giấy: “Kỳ Lân vương phủ ở đâu? Thật sự là khó tìm. Hình như bản vẽ này không đúng, ta đi mãi mà chưa đến.”

“Vị công tử này, có vẻ ngươi là người bên ngoài tới, người ở đây rất hiếu khách, có cái gì cần ta giúp không?” Kiều Siêu Phong nhìn nọt mỉm cười, chỉ thiếu chưa vậy đuổi.

“Thật sự may mắn, ta gặp được người hảo tâm.” Mỹ nhân nở nụ cười, khiến Kiều Siêu Phong thất điên bát đảo, “Ta muốn tìm Kỳ Lân vương phủ, nhưng bản vẽ này không đúng.”

“Ngươi đi nhầm đường, vương phủ phía đông, ngươi đi phía tây.” Kiều Siêu Phong nói.

“Như vậy a, ta trở về.” Mỹ nhân lại bắt đầu tìm đường, sao Kiều Siêu Phong có thể buông tha cơ hội làm quen.

“Vừa vặn ta không có chuyện gì, ta dẫn ngươi đi.” Kiều Siêu Phong đề cử.

“Cám ơn ngươi, người kinh thành thật nhiệt tình, tâm địa thật tốt.” Mỹ nhân tin nhiệm cười, Kiều Siêu Phong lảng lảng.

Mỹ nhân hảo thuần khiết! Hảo ôn hòa! Nếu làm lão bà của ta, ta thật hạnh phúc.

“Mỹ nhân, ta thấy thời gian còn sớm, ta mang ngươi dạo chơi kinh thành được không?” Kiều Siêu Phong tận lực muốn mỹ nhân ở cạnh mình nhiều thêm.

“Cái này đã làm phiền ngươi, ta thấy không cần,”

“Không phiền không phiền, tuyệt không phiền.” Kiều Siêu Phong trầm nghĩ, để ngươi đi mới phiền toái.

“Vậy thật xấu hổ.” Mỹ nhân không đành lòng từ chối.

“Người ở đây rất nhiệt tình, ta thật tâm mời ngươi đi dạo kinh thành.”

“Vậy được rồi, công tử khẩn thiết như vậy, ta từ chối thì không cho công tử mặt mũi.”

Kiều Siêu Phong thấy mỹ nhân đồng ý đi dạo kinh thành với mình, tâm tình tốt, còn kém mọc cánh bay.

Đi dạo kinh thành, thực tế mỹ nhân còn là người có học vấn, có tu dưỡng. Hôm nay thật quá may mắn.

“Đi, nghiên mực này thật đẹp, lão bản, đóng gói, ta mua.” Mỹ nhân mua một cái nghiên mực, chứng minh mỹ nhân có văn hóa.

“Ai nha, đây là sách cổ, thật tốt quá, lão bản đóng gói, ta mua.” Mỹ nhân mua sách, cái này chứng minh mỹ nhân có học vấn.

“Lão bản, y phục thực đẹp, là kiểu mới a, lão bản đóng gói, ta mua.” Mỹ nhân mua y phục, chứng tỏ mỹ nhân có thẩm mỹ.

“Món này thật ngon, lão bản đóng gói, ta mua.” Mỹ nhân mua điểm tâm, chứng tỏ mỹ nhân có nghiên cứu ẩm thực.

“Lão bản, ngọc này thật đẹp! Lão bản đóng gói, ta mua.” Mỹ nhân mua ngọc, chứng tỏ mỹ nhân kiến thức rộng rãi.

Cho tới bây giờ chỉ có nữ nhân mới đi dạo phố, mới mua đồ. Hôm nay Kiều Siêu Phong được biết, hóa ra nam nhân mua sắm cũng không thua nữ nhân. Kiều Siêu Phong mắt thấy mỹ nhân mua càng ngày càng nhiều, không thể cầm hết, đành thuê xe đẩy đi. Ta đường đường là thủ phủ kinh thành, hôm nay cũng có ngày làm sai vặt cho người khác. Nhưng vì thắng được tâm mỹ nhân, chút khổ ấy tính cái gì.

“Kiều công tử, sao hôm nay ngài lại đẩy xe?” Một vị bằng hữu hỏi Kiều Siêu Phong.

“Ta thể nghiệm cuộc sống, ta muốn thể nghiệm công nhân ta thuê có bao nhiêu vất vả, để tăng tiền công cho họ.” Kiều Siêu Phong cười cực kỳ mất tự nhiên.

“Kiều công tử thật là người tốt a, đối xử thuộc hạ đều tốt như vậy.”

“Quá khen quá khen, ai, mỹ nhân, chờ ta một chút!”

Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc đứng ở cửa ra vào, nhìn quanh: “Quái, trời sắp tối, sao sư phụ ta còn chưa đến?”

“Có thể lạc đường hay không?” Lý Hiểu Nhạc phân tích.

“Không có khả năng, ta về đường rất rõ.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Nhưng ta nhớ người không ghi rõ phương hướng, sự phụ của người có thể xem hiểu không?”

“A, sao ta lại quên chứ!” Ôn Lương Ngọc sốt ruột. “Ta đi tìm hân!”

“Chính là chỗ này, Tiểu Ngọc a, sự phụ tới thăm người.” Mỹ nhân trông thấy Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc, bắt đầu vẫy tay.

“[⊙ o ⊙] a! Sự phụ, người là sự phụ của bọn họ!” Kiều Siêu Phong lại một lần nữa kích động, đây chính là Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc lần trước chiếm tiện nghi của hân. Đụng với bọn họ, không có chuyện tốt, mỹ nhân là sự phụ bọn họ, thảo nào đặc biệt như vậy.

“Sự phó, sao người đến được đây?” Ôn Lương Ngọc hỏi.

“Nhờ vị công tử này dẫn đường cho ta, còn mang ta dạo kinh thành, người xem, còn mua cho ta nhiều đồ như vậy.” Mỹ nhân sự phụ chỉ vào đồng đồ cao như núi trên xe.

“Trương công, mang mấy thứ đó vào.” Ôn Lương Ngọc nói, Lý Hiểu Nhạc liền bảo hạ nhân chuyển đồ.

Ôn Lương Ngọc đi đến trước mặt Kiều Siêu Phong: “Cám ơn công tử hảo tâm dẫn sự phụ ta về, còn mua nhiều đồ.”

“Khách khí khách khí, hân là.” Kiều Siêu Phong đỏ mặt hơi lạnh.

“Công tử, sự phụ ta là hoa đã có chủ, ta thấy ngại đừng hi vọng a.” Ôn Lương Ngọc lạnh lùng nói.

Gi! Có chủ. Minh toi công bận rộn, Kiều Siêu Phong vừa nghe, ỉu xiu. Lão đảo hướng về nhà, khung cảnh là một mảnh lá rụng thê lương.

“Sự phụ, người đã đến rồi, sao đại sư huynh không tới!” Lý Hiểu Nhạc hỏi, Lý Hiểu Nhạc nghe nói sự phụ và đại sư huynh là một đôi, sao giờ sự phụ tới một mình.

“Tiểu Nhạc, không cần phải dẫn theo kẻ phụ lòng! Tức chết ta, chê ta không thể sinh con, muốn nạp thiếp. Vương bát đản! Lúc trước y theo đuổi ta, đâu chê ta không tốt. Giờ còn nói ta cố tình gây sự!” Sự phụ tức giận nhảy dựng lên, “Cho nên, ta liều mạng tiêu tiền của y.”

“Sự phụ, hình như không chỉ có tiền của y, còn có của tên tiêu tiền như rác lúc nãy.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Sự phụ tiêu hết tiền, có người thay ta trả, không tốt sao?”

“Tốt, rất tốt.” Lý Hiểu Nhạc cười nói.

Người thất tình, có các loại biểu hiện, mà khiến người đau đầu là sự phụ của Ôn Lương Ngọc, thất tình sẽ cuồng mua sắm. Hân không có tiền, mua đồ đều là Ôn Lương Ngọc thanh toán. Lý Hiểu Nhạc mất thấy nhà mình sắp biến thành kho hàng, còn tiền như có khinh công, suu suu bay ra cửa, trong lòng đau khổ, ngủ không yên. Nhưng đó là sự phụ Ôn Lương Ngọc, là trưởng bối, khó mà nói cái gì, chỉ có thể nhịn.

“Lão bà, sự phụ của người khi nào thì đi a.”

“Ta cũng không biết, ta báo cho sư huynh.”

“Nếu hân không đi, ta sẽ đau khổ chết.”

“Trương công, người nhịn một chút a.” Đôi vợ chồng khóc không ra nước mắt, ngira mặt lên trời thở dài. Sự phụ xinh đẹp như thiên tiên, trong mắt Lý Hiểu Nhạc đã thành ôn thần, hân không thể đuổi hân ra khỏi nhà.

Đại sư huynh đến, tới đón sự phụ, sự phụ rất tức giận, đương nhiên không chịu đi.

“Vô Hạ, người nghe ta nói, người hiểu lầm, không phải ta muốn thành hôn, đó là làm mai cho đệ đệ của ta, hân kết hôn.” Đại sư huynh giải thích.

“..... Hiểu lầm, hiểu lầm, hiểu lầm cứ như vậy mà tiêu tiền của ta!” Lý Hiểu Nhạc triệt để bạo phát.

“Tiểu Nhạc đừng tức giận, Vô Hạ chính là như vậy, lúc tức giận sẽ không khống chế được, xài tiền bậy bạ. Hơn nữa, hân là sự phụ Tiểu Ngọc, cũng là sự phụ của người.” Đại sư huynh cười nói.

“Thân huynh đệ còn tính toán, sự phụ là người yêu của người a.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Đúng vậy, Vô Hạ là người ta yêu nhất.” Đại sư huynh nói.

“Người có bao nhiêu thương hân?”

“Vì hân, ta có thể chết.”

“Đã như vậy, để chứng tỏ tình yêu của ngươi với hân, thanh toán tiền sư phụ tiêu a.” Lý Hiểu Nhạc lấy một tập sổ sách rất dày ra, “Hiện giờ chúng ta thanh toán, ngươi có nhiều tiền như vậy, danh xưng thiên hạ đệ nhất thủ phủ, chút tiền ấy có là gì. Đại sư huynh, thời khắc chứng tỏ tấm lòng đã đến.”

“Tiểu Ngọc, ta thật sự hối hận, đồng ý gả ngươi cho hân.” Đại sư huynh nói.

“Đại sư huynh, ta cũng không còn cách, chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo, cũng phải sống nha.” Ôn Lương Ngọc hiển nhiên cùng mặt trận với Lý Hiểu Nhạc.

“..... Các ngươi đúng là vợ chồng.”

Đại sư huynh mang theo sư phụ mỹ nhân Vô Hạ, thân mật rời đi. Kiều Siêu Phong nhìn mỹ nhân đã đi xa, linh hồn nhỏ bé giống như cũng đi xa.

“Lão bà, đồ sư phụ mua cũng không lấy đi, xử lý thế nào?” Lý Hiểu Nhạc hỏi

“Cái này dễ, bảo nương lần sau xuất môn đưa đi Tây Vực bán.” Ôn Lương Ngọc nói

“Ta rất hy vọng sư phụ ngươi lần sau lại đến.” Lý Hiểu Nhạc nhìn một đồng đồ sẽ biến thành bạc, tâm trạng đặc biệt tốt.

“Đúng vậy, lại đến, ngươi lại có thể lấy tiền của đại sư huynh. Ngươi chính là chúc thọ, con thọ còn không ăn cây cỏ bên cạnh, ngươi xem ngươi, ngươi không bằng con thọ.”

“Lão bà, ta đã nói rõ cho ngươi biết mà, ta chúc xà.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Tình yêu thanh mai trúc mã, mọi người đều muốn hưởng tới. Lý Bảo Bảo, Lý Bối Bối, đương nhiên cũng chăm chỉ theo đuổi người mình thích. Tiểu hải tử, có phương thức ở chung của tiểu hải tử. Chính là Bảo Bảo đối mặt với nhi tử của Kỳ Lân Vương quyền thế, con đường theo đuổi không tốt lắm. Đồng dạng, Bối Bối vì chuyện Lý Hiểu Nhạc hãm hại Trình tiêu sư, lúc nó đến tìm Nữ Nữ chơi, thái độ Trình tiêu sư với nó rất lạnh nhạt. Bối Bối có chút oán Lý Hiểu Nhạc, mỗi lần Lý Hiểu Nhạc nhận được ánh mắt của nhi tử, sẽ giải thích: “Đưa con, cha không biết ngươi yêu mến Nữ Nữ a, nếu biết ngươi yêu mến Nữ Nữ, lúc ấy ta bán đứng Trình tiêu sư, chắc chắn sẽ lấy ít đi một rương bạc.”

Đây không phải bán đứng, Bối Bối nói thầm.

“Bối Bối yên tâm, có Tiểu phụ thân, sau này ngươi muốn lấy Nữ Nữ, Trình tiêu sư không đồng ý, chúng ta sẽ để Phong Thanh Ảnh bắt cóc hân vài ngày, khi hân trở về, Nữ Nữ đã sớm là người nhà chúng ta, hân còn cái gì để nói.” Ôn Lương Ngọc nghĩ kế.

Nghe thế nào cũng là chủ ý ngu ngốc, Bối Bối thờ dài một tiếng, có gia trưởng như vậy, thật là gia môn bất hạnh.

“Đưa con, ta cho ngươi biết, kỳ thật Trình tiêu sư không phải chương ngại, chỉ cần Nữ Nữ thích ngươi, mọi thứ không phải vấn đề. Cho nên ngươi nhất định phải bắt lấy tâm Nữ Nữ, chúng ta xem trọng ngươi.” Lý Hiểu Nhạc sờ sờ đầu đứa con, động viên.

Tiểu thế tử, là người thừa kế của Kỳ Lân vương, mỗi ngày học rất nhiều, thời gian chơi đùa vô cùng ít. Bảo Bảo bắt lấy mọi cơ hội có thể tiếp cận tiểu thế tử, đó chính là nịnh nọt Vương phi. Tiểu thế tử một tay Vương phi nuôi lớn, mỗi ngày ở cạnh Vương phi tương đối nhiều. Bảo Bảo bắt lấy cơ hội này, tiếp cận tiểu thế tử.

“Cha a, ngươi nói ta nên theo đuổi tiểu thế tử bằng cách nào?” Bảo Bảo đang lên kế hoạch cho chuyện tình cảm nhỏ của mình.

“Con ngoan, không hồ là con ngoan của ta, ánh mắt rất đặc biệt, chuyên chọn xương cốt khó gặm. Ngươi nói đi, phụ thân có thể giúp ngươi.” Lý Hiểu Nhạc động viên Bảo Bảo.

“Mỗi ngày tiểu thế tử đều bận rộn nhiều việc, phải cùng phụ tử học, ta không có thời gian tiếp xúc hân.” Bảo Bảo phàn nàn.

“Phụ tử bệnh có thể nghỉ, ta giúp Bảo Bảo tranh thủ vài ngày nói chuyện yêu đương.” Ôn Lương Ngọc lấy một bình thuốc nhỏ, cười xấu xa.

Phụ tử sinh bệnh, tiểu thế tử được nghỉ. Bảo Bảo đã sớm chờ tại đó, vừa thấy tiểu thế tử liền kéo nó bỏ chạy, sợ Kỳ Lân vương phát hiện không cho bọn họ chơi. Tiểu hải tử chơi cái gì, đương nhiên là thi tài. Thi tài gì?

“Hôm nay chúng ta so xem ai bắn nước tiểu xa hơn.” Tiểu Cầu Tử nói ra.

“Các ngươi là nam hài tử đương nhiên nước tiểu xa.” Nữu Nữu không phục, “Khi dễ nữ hài tử chúng ta.”

“Không chơi thì thôi, không cần ngươi chơi.” Tiểu Cầu Từ nói.

“Không chơi ta tự mình chơi.” Nữu Nữu bĩu môi.

“Nữu Nữu, ta chơi với ngươi.” Bối Bối lập tức nịnh nọt, kéo Nữu Nữu cùng nhau chơi đùa.

“Không có tiền đồ, nịnh nọt nữ hài tử.” Tiểu Cầu Từ dùng mũi hừ hừ.

Kết quả, Tiểu Cầu Từ lôi kéo Bảo Bảo, Bảo Bảo lôi kéo tiểu thế tử, qua bên kia so nước tiểu.

“Nước tiểu của ta rất xa.” Tiểu Cầu Từ cười toe toét cái miệng thiếu răng cửa, đắc ý.

“Nước tiểu của ta còn xa hơn ngươi, trông thấy không, xa hơn ba tấc.” Bảo Bảo vĩnh cảm.

“Oa, nước tiểu của tiểu thế tử xa nhất!” Một hồi tán thưởng vang lên, Bảo Bảo chịu đả kích mạnh, tiểu thế tử có chút đắc ý.

Lý do tiểu thế tử thắng là vì tiểu thế tử lớn hơn bọn hắn mấy tuổi, nhưng tiểu hài tử đâu quan chuyện đó.

Hài tử rảnh rỗi lại bắt đầu chơi trò khác, tỷ như nướng khoai, nướng ngô. Năm sáu tiểu hài tử trộm khoai trộm ngô trong nhà ra, bắt đầu nhóm lửa, nguyên một đám bị khói hun đen kịt, ăn xong thì dính than như râu mép. Tiểu thế tử chưa bao giờ chơi như vậy, cùng Bảo Bảo đùa vui về.

“Ngươi xem, nhìn ngươi đen.”

“Còn nói ta, ngươi đen hơn.”

“Ngươi chắc chắn từ lò bán than ra.”

“Ngươi mới thế, bị than tấp lên.”

Bảo Bảo thấy tiểu thế tử thích ăn ngô nướng, đưa ngô của mình cho tiểu thế tử, tiểu thế tử nờ nụ cười. Bối Bối càng nỗ lực bới khoai lang cho Nữu Nữu, Tiểu Cầu Từ và Nhị Mao Từ ăn nhiều, toàn bộ ngô còn lại thuộc về bọn họ.

Hài tử thường đùa không biết mệt mỏi, về nhà cảm ghé dài, ghé trúc, chơi kị mã chiến tranh, trong ngõ nhỏ chỉ có mấy hài tử, lại trở nên vô cùng náo nhiệt. Lão nhân hóng gió dưới tàng cây; nữ nhân thêu thùa, thỉnh thoảng so sánh, xem tay nghề ai tốt hơn; các nam nhân uống trà nói chuyện phiếm, đánh cờ tàn gẫu.

Tiếng ghé lộc cộc, tiếng ồn ào của hài tử chọc giận một người, người này là Chu quả phụ.

Chu quả phụ trời sinh lẳng lơ, trượng phu của nàng bị nàng cầm sừng mà tức chết, trượng phu chết không để lại tài sản cho nàng, vì vậy nàng làm tình nhân thiên hạ, nói khó nghe thì là gái điếm. Chu quả phụ tắm rửa xong, đang muốn ngủ một giấc, tiếng ồn của lũ trẻ khiến nàng ngủ không được, nàng tức giận. Hài tử chết tiệt, ta cho ngươi biết thế nào là âm ỉ!

Chu quả phụ bụng nước nóng ra, mở cửa, hắt vào lũ trẻ. “Các ngươi còn âm ỉ, có để người khác ngủ không!”

“Oa a ——” Nữu Nữu, tiểu thế tử và Nhị Mao Từ trúng nước, bị bóng.

Các nữ nhân trong ngõ nhỏ tức giận, Bảo Bảo Bối Bối vội đưa tiểu thế tử và Nữu Nữu về nhà thượng được, đồng thời cáo trạng!

Nữu Nữu đau đến khóc lớn, tiểu thế tử đau đến nhe răng nhếch miệng. Ôn Lương Ngọc yêu thương thượng được cho lũ trẻ.

“Vương bát đản, Chu quả phụ, ta không để yên cho ngươi!” Lý Hiểu Nhạc đau lòng bọn nhỏ, thấy bọn nhỏ bị bóng vô cùng đáng thương. Lão tử không chính chết ngươi không được.

Bảo Bảo cho Nhị Mao Từ thuốc trị thương, mụ mụ của Nhị Mao Từ tức giận, chạy thẳng vào nhà Chu quả phụ, cùng nàng đánh một trận. Hàng xóm cũng chỉ trích nàng, đang náo nhiệt thì tình nhân của Chu quả phụ – ác bá Sắc Tam Nhi đến.

“Tam gia, ngài đã tới, ngài xem ta bị ức hiếp, ngài cần làm chủ cho ta!” Chu quả phụ ác nhân cáo trạng trước.

“Các ngươi muốn làm gì! Nghĩ ức hiếp ai chứ, không nghe Sắc Tam Nhi ta là ai sao!” Sắc Tam Nhi quát những người đang vây quanh, tứ đại hộ pháp định xông lên đánh, các nữ nhân sợ hãi Sắc Tam Nhi mới tản ra.

Lý Hiểu Nhạc xem xét vài ngày, biết được giờ Sắc Tam Nhi thường đến, trong lòng có chủ ý.

“Các con, có muốn xem Chu quả phụ bị mắng không?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Muốn xem!” Lũ trẻ gật đầu, nhất là tiểu thế tử, Nữu Nữu và Nhị Mao Từ bị bóng, rất muốn có người thay bọn chúng báo thù, nên Lý Hiểu Nhạc vừa

hỏi, lập tức được ủng hộ.

Thấy rõ tiếng lòng của lũ trẻ, ta là hóa thân của chính nghĩa a, Lý Hiểu Nhạc hết sức cao hứng.

“Đi, thúc thúc báo thù cho các con!”

Lý Hiểu Nhạc để lũ trẻ đứng dưới tàng cây nhìn hấn chính người thế nào: “Các con, học hỏi một chút.”

Lý Hiểu Nhạc chạy đến trước nhà Chu quả phụ, gõ cửa. Chu quả phụ tưởng Sắc Tam Nhi đến, ngay lập tức đi ra. Lý Hiểu Nhạc lác mình, trốn trên cây. Chu quả phụ mở cửa, không có ai. Kỳ lạ, Chu quả phụ đóng cửa lại.

Một hồi, Lý Hiểu Nhạc lại gõ cửa, Chu quả phụ lại mở cửa, trông thấy ngoài cửa vẫn không có người. Nhiều lần như thế, Chu quả phụ bị chọc giận.

“Tốt, dám đùa giỡn ta, xem ta chinh người thế nào.” Chu quả phụ chuẩn bị một thùng phân, đứng chờ trước cửa. Lúc này Sắc Tam Nhi dẫn tứ đại hộ pháp đến, Sắc Tam Nhi bắt đầu gõ cửa, Chu quả phụ vừa nghe, lại nữa rồi, lần này lão nương không tha cho người. Vì vậy cầm thùng leo lên thang, rầm, giọt toàn bộ trên người Sắc Tam Nhi!

“Ha ha ha ha.” Hải tử, hàng xóm cùng Lý Hiểu Nhạc cười đến đau bụng, Sắc Tam Nhi giơ chân mắng chửi, Chu quả phụ vừa nghe, cảm thấy không đúng, mở cửa xem xét, là Sắc Tam Nhi trên người đầy phân.

“Tam gia, ta.....” Chu quả phụ chưa kịp giải thích, đã bị Sắc Tam Nhi liên tục vả miệng.

“Các con hết giận, thúc thúc được không.” Lý hiểu mừng rỡ hỏi.

“Thúc thúc tốt nhất.” Hình tượng Lý Hiểu Nhạc trong suy nghĩ của bọn nhỏ lập tức cao lớn.

“Tiểu thế tử, nếu lần sau phu tử bị bệnh, ngươi được nghỉ, ta có thể tới tìm ngươi chơi chứ?” Bảo Bảo nhút nhát hỏi.

“Được.” Tiểu thế tử mang ngọc bội mình thích nhất cho Bảo Bảo. “Lần sau chúng ta cùng nhau chơi đùa.”

“Vậy ngươi có thích ta không, dù chỉ một chút.” Bảo Bảo cẩn cẩn dục dục hỏi.

“Ừm.....” Tiểu thế tử nghĩ nghĩ, Bảo Bảo rất khản trương. Tiểu thế tử thấy bộ dáng Bảo Bảo đáng yêu, liền hôn một cái lên má Bảo Bảo. “Có.”

“A —— thật tốt quá.” Bảo Bảo rêu hò.

Kỳ Lân Vương nhìn hai tiểu hai tử hôn nhẹ thân thiết, bỏ đi, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

“Hừ, muốn cùng con ta phải hỏi qua ta.” Kỳ Lân Vương nói.

“Cần gì hỏi ngươi, con ta nhất định có được con ngươi.” Lý Hiểu Nhạc vô cùng tự tin.

“Nếu Vương gia không đồng ý cũng không sao, chúng ta có thể cướp dâu.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Các ngươi dám!”

“Vương gia, Lý Hiểu Nhạc ta không chuyện gì không dám làm?”

Bảo Bảo về đến nhà, liều mạng uống nước, buồn đái, uống nước, buồn đái.

“Bảo Bảo, ngươi làm sao vậy, vì sao dùng sức uống nước?” Ôn Lương Ngọc hỏi.

“Ta thì bắn nước tiểu thua thế tử, quá thương tổn tôn nghiêm nam nhân, ta phải luyện tập, lần sau chiến thắng trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Kỳ Lân Vương một mực phiền não, vì sao Thuần đã trở lại mà y vẫn cảm giác hấn như thiếu mất một phần linh hồn, nó đã đi đâu?

Bị người khác mang đi.

Mình đúng là một tên đại nốc, không cần thận để người khác có thời cơ, mang đi tâm của Thuần. Trong lòng hắn không chỉ có mình như trước, mà bây giờ có lẽ mình chẳng đáng một đồng, nhưng Kỳ Lân Vương không nản chí, y muốn vẫn hồi tâm ái nhân.

Vậy phải làm sao? Lễ tình nhân lần trước đã bị Thuần cự tuyệt, cái này đều do mình thường hái hoa ngắt cỏ, mới thất bại ngay thời khắc mấu chốt. Mất đi một phần yêu, rất đơn giản, nhưng vẫn hồi một phần yêu, rất khó.

“Kỳ Lân vương ta, đường đường là vương gia, tay cầm quyền cao, thiên quân vạn mã cũng không sợ hãi, nhưng không thể nào vẫn hồi tâm lão bà của mình. Ai!” Kỳ Lân Vương ngửa mặt lên trời thở dài.

Tiếp tục như vậy không được, phải nghĩ cách mới tốt. Vì vậy, Kỳ Lân vương tìm đến Lý Hiểu Nhạc, Ôn Lương Ngọc và Giả Thành Thực thương lượng đối sách.

Giả Thành Thực sống trong xã hội hiện đại văn minh, rất tự tin dạy Kỳ Lân Vương: “Cảm động là nền móng của ái tình, ngài giấu lại, hắn thất tình, có ngài an ủi chờ đợi, là chuyện may mắn cỡ nào.”

“Bỏn vương không phải thập toàn đại bổ hoàn!” Kỳ Lân Vương nghe được lời này, không hề cao hứng.

“Hoa tiền nguyệt hạ đối hà nhân, ngài phải làm hắn cảm động.” Giả Thành Thực nói.

“Giả Thành Thực, ngươi từng yêu chưa?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Chưa.” Giả Thành Thực nói.

“Một người chưa từng yêu lại dạy người khác theo đuổi vợ cũ, được không?” Lý Hiểu Nhạc hỏi tiếp.

Giả Thành Thực vô cùng tự tin nói: “Được, ta là người sống trong xã hội văn minh nghìn năm lịch sử, không cần thận rơi xuống đây, để các ngươi xem thường, ta đâu còn mặt mũi với thiên thiên vạn vạn huynh đệ tỷ muội xuyên không! Vương gia, ngài yên tâm, chắc chắn ta sẽ giúp ngài theo đuổi được Vương phi.”

“Chúng ta nhìn xem, cố gắng a, Vương gia!” Ôn Lương Ngọc cổ vũ Kỳ Lân Vương.

“Chiêu thứ nhất, liệt nữ sợ thiên lang. Vương gia chỉ cần thời thời khắc khắc xuất hiện bên cạnh hắn, quan tâm hắn, chắc chắn hắn sẽ cảm động.”

Kỳ Lân Vương vừa nghe, có lý. Vì vậy lập tức hành động, cuốn lấy Vương phi.

Buổi sáng, Kỳ Lân Vương đến chỗ Vương phi, tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ đến đây ở, cùng Vương phi bồi dưỡng tình cảm, Thuần, ngươi xem được không.” Đối mặt với tươi cười nịnh nọt của Kỳ Lân Vương, Thuần vương phi rung mình một cái. Chẳng lẽ Vương gia có bệnh?

“Không được, ta không đồng ý. Chúng ta đã ly hôn, ta không có nơi nào mới tạm thời ở đây, ngươi đừng tưởng rằng ta còn yêu ngươi mới ở đây.” Thuần mãnh liệt phản đối.

“Thuần, đừng như vậy, được không. Ta chỉ là muốn ở gần chăm sóc ngươi, thân thể ngươi không tốt, trước kia ta không làm tròn bổn phận vụ của một trượng phu, hiện giờ ta đền bù tổn thất còn kịp chứ? Cho ta một cơ hội, để ta chăm sóc ngươi.”

“Không cần, Vương gia, trong vương phủ có rất nhiều hạ nhân, ta không thiếu người chăm sóc. Ngài đi chăm sóc tân sủng mới của ngài a!”

“Ta nào có tân sủng? Từ lúc ngươi trở lại, ta đâu nạp tân sủng nào.”

“Thật sao, Tiễn Hồng Vũ kia đâu, còn nghe nói ngươi quan hệ rất tốt với một hoa khôi thanh lâu. Tuy ngươi đuổi Cửu phu nhân đi, ngươi có dám cam đoan về sau ngươi không nạp thiếp? Ngươi luôn muốn một hậu cung mỹ nhân, ngươi rất cố gắng về phương diện này a. Ta không muốn nói chuyện yêu đương với một kẻ hoa tâm.”

“Ta về sau thật sự không nạp thiếp, ngươi phải tin tưởng ta.”

“Ta tin tưởng heo bay trên trời cũng không tin ngươi.”

“Vậy tại sao ngươi trở về, khiến ta thêm hy vọng!” Kỳ Lân Vương gia không chịu nổi, lớn tiếng nói ra.

“Ta không yên lòng Quách nhi, sợ nó chịu ủy khuất, trên thế giới này ta đã không còn ai thân thích. Quách nhi do một tay ta nuôi dưỡng, nó là điều duy nhất ta quan tâm.”

“Ta đây, ta tính cái gì!”

“Ngươi tính cái gì, trong lòng ngươi không rõ ràng sao?”

“Ta quyết định ở đây, không đi.” Kỳ Lân Vương dứt khoát chơi xấu.

“Ngươi không đi, ta đi. Ta đến chỗ Quách nhi, xem ngươi ở đây được mấy ngày.” Thuần vương phi nói xong, muốn thu thập đồ đạc, dọn nhà.

“Đừng như vậy, cho ta một cơ hội. Lần này ta thật tâm, chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ta đối với ngươi luôn chân thành.”

“Ngươi đối với ai cũng chân thành, nhưng chân thành của ngươi có thể duy trì tới khi nào chứ. Ngươi biết cái gì gọi là chân thành không?”

“Ta sẽ cho ngươi biết chân thành của ta.”

“Thật sao?” Thuần nói, “Ta không tin ngươi có thể yêu ta hơn Nhị vương tử đã mất.”

Hừ, ta cũng không tin, ta, một người sống, đâu không lại một người chết. ^_^

Bước đầu tiên, hỏi han ân cần: “Thuần, sao y phục của ngươi chỉ có vài bộ, người đâu, gọi thợ may làm cho Vương phi y phục mới.”

“Ta không thiếu y phục.” Thuần nói.

“Thuần, ngươi xem, trong tủ của ngươi, cái gì cũng không có.”

“Ta nhiều năm vẫn vậy, ta không cần.”

“Nhanh đi, gọi thợ may tốt!” Kỳ Lân Vương nhìn hạ nhân, trong lòng mắng, ngu xuẩn! Không thấy ta đang lấy lòng Vương phi sao, không có mắt.

Bước thứ hai, tỉ mỉ: “Thuần, sao ngươi ăn ít vậy, ăn nhiều một chút.”

Thuần vương phi nhìn Kỳ Lân vương, cảm thấy y chắc chắn có bệnh. “Ta ăn không vô, không cần gấp nữa.”

“Cái này sao được, Thuần, thân thể ngươi không tốt, được bỏ không bằng thực bổ.” Kỳ Lân Vương vẫn hết sức ân cần.

Sau đó, Kỳ Lân vương hầm cách thủy cho Vương phi. Nghĩ tự mình mang đến cho Vương phi, kết quả một con chim bay qua, phác thông một tiếng, phân rơi vào chén, hồng bét.

“Hạ lệnh, không để chim chóc bay vào vương phủ!”

Bước thứ ba, dây dưa không rõ; Thuần đi đâu, Kỳ Lân Vương theo đó, đi ra ngoài tản bộ, đi theo. Đi dạo phố, đi theo. Đi nhà cầu, canh giữ bên ngoài.

“Ngươi làm vậy ta không quen, ngươi cứ luôn theo ta khiến ta không làm được gì. Rốt cuộc ngươi muốn sao?” Thuần vương phi sắp nổi điên, hỏi Kỳ Lân vương.

“Ta muốn nói với ngươi, ta thiết tình yêu ngươi, thiết tình đối tốt với ngươi.”

“Ngươi đang giám thị ta?”

“Nào có a, ta không giám thị ngươi.”

“Ngươi đi theo ta mỗi ngày, ta rất phiền, ngươi biết không.” Thuần đã chịu không nổi, hẳn cảm thấy hít thở cũng khó khăn. “Ngươi trước kia, chỉ cần muốn nạp thiếp hoặc cảm thấy có lỗi, mới có thể tốt với ta gấp bội, ta không thích như vậy. Ngươi là Vương gia, dù ngươi nạp thiếp, nuôi sủng cơ, ta cũng không trách ngươi, chúng ta đã ly hôn. Mỗi lần ngươi như vậy đều khiến ta rất khó chịu, luôn nhớ tới hành vi trước kia của ngươi, ta nhìn ngươi đã lâu, không nhẫn nhịn được nữa. Cứ thế ta sẽ chết, nếu ngươi thực sự suy nghĩ cho ta, đừng tiếp tục dây dưa.”

Liệt nữ sợ triều lang hiển nhiên thất bại.

Kỳ Lân Vương bắt đầu cúi đầu.

Giả Thành Thực lại nghĩ kể cho y, “Đệ nhị chiêu, ôm ấp tình cảm lãng mạn.”

Chiêu thứ nhất, tình ca.

Có người hát tình ca cho ngươi, hát đầy thâm ý, ngươi sẽ cảm động chứ? Nếu người này hát vô cùng tốt, có thể tạo nên giai thoại. Nhưng Vương gia không biết hát tình ca, vì vậy buổi tối, dưới cửa sổ phòng Vương phi, xuất hiện Vương gia hát hí khúc. Muốn nói Vương gia hát khúc gì sở trường nhất? Chính là [Đậu Nga Oan]. Học từ đào kép Tiền Hồng Vũ.

Nào có tình ca [Đậu Nga Oan], cuối cùng Vương phi mệt mỏi: “Vương gia, nếu quên không được đào kép Tiền Hồng Vũ, có thể đi tìm hắn. Hắn rất hoan nghênh ngài, ngài đến đây học sỏi tru làm gì a.”

Đệ nhị chiêu, thư tình.

Thư tình ai không biết viết, nhưng viết để người chú ý thì không dễ dàng. Chân tình tha thiết, có thể đánh động tâm mỹ nhân? Cho nên phải viết huyết

thư.

Mỗi ngày Kỳ Lân Vương đều viết huyết thư, một phong hơn mười trang. Mỗi ngày Thuận vương phi đều nhận được huyết thư, nhận đến phiên: “Đi nói cho Vương gia, vì huyết thư y viết mà mỗi ngày ta đều phải ăn thịt gà, hân còn muốn tra tấn người thế nào?”

Đệ tam chiêu, trở lại chốn cũ.

Kỳ Lân Vương mang Vương phi ra ngoài du ngoạn, du ngoạn ở đâu? Đương nhiên là trở về nơi bọn họ gặp nhau lần đầu, nơi bọn họ đính ước.

Bọn họ đi vào một đình tránh mưa ở vùng ngoại ô.

“Thuần, người xem. Lúc trước chúng ta đính ước ở đây, người còn nhớ không, ta viết ba chữ ta yêu Thuận trên cái cột này.” Kỳ Lân Vương và Thuận vương phi cùng đi đến trước cây cột, quan sát ấn ký ngày đó, sao không có? Kì quái, lúc ấy ta khắc trên này mà. Thuận cũng cười cười, hân nhìn Kỳ Lân vương tìm nửa ngày, cũng không tìm được. Kỳ Lân Vương trông thấy một tiểu phu đi qua, liền hỏi tiểu phu: “Vị đại ca này, ta hỏi người, cây cột trong đình vốn được khắc chữ, sao giờ không có?”

“Người hỏi cái này nha, nghe nói người khắc chữ kia là kẻ phụ lòng, phụ người ta, ông trời cảm thấy bất công, một đạo sét xuống, đốt cháy đình, đình này là mới xây.” Tiểu phu nói.

“..... Ta không phải kẻ phụ lòng, ta không phải kẻ phụ lòng, ta thiết tình yêu Thuận.” Kỳ Lân vương cảm giác mình không thờ nổi.

“Ha ha! Chuyện kẻ phụ lòng, ngài tin tưởng sao, Vương gia?” Thuận nở nụ cười, đã lâu Kỳ Lân Vương mới trông thấy hân cười. Kỳ Lân Vương cảm thấy, có thể khiến Thuận vĩnh viễn cười như vậy, làm vai hề cũng đáng.

“Thật ra đây là sự thực, lúc trước ta bỏ người, ta rất thương tâm, ta đến đây khóc một đêm. Ngày hôm sau, đình xảy ra hoạ hoạn, bị đốt rụi. Ta bỏ tiền xây đình mới.” Thuận vương phi vuốt ve cây cột, nhớ lại.

Kỳ Lân Vương móc chủy thủ ra, lại khắc chữ trên cột: “Ta yêu Thuận, chết không thay đổi.”

“Người phá hư của công, khắc loạn trên cột.” Tiểu phu chỉ trích Kỳ Lân Vương. “Bộ dáng phong lưu của người, chính là kẻ phụ lòng, chúng ta không muốn đình bị hủy lần nữa.”

“Ta không phải kẻ phụ lòng, đình vĩnh viễn không bị hủy.” Kỳ Lân Vương hỗn hên kêu la, khiến Thuận vương phi cười rộ lên.

Kỳ Lân vương thật không ngờ, lúc này Thuận còn vui vẻ như vậy, hiện giờ mình thật không may, gặp phải Tiễn Hồng Vũ ngay tại rừng hoa hải đường.

“Vương gia, đã lâu ngài không tới tìm ta, ngài coi thường ta là đào kép sao?” Tiễn Hồng Vũ nói.

“Ta không có thời gian, hôm nào ta hướng người giải thích.” Kỳ Lân Vương nói.

“Người còn giải thích, có người mới đã quên người cũ!” Tiễn Hồng Vũ nhìn Thuận vương phi, nói ra.

“Ta không có người mới, cũng không có người cũ, ta chỉ muốn có tâm một người.” Kỳ Lân Vương nói.

“Đáng tiếc người kia không phải ta, đúng không?” Tiễn Hồng Vũ đi đến bên cạnh Thuận vương phi, “Người cũng không tốt, Vương gia nổi danh là nam nhân hoa tâm, hiện giờ y không chiếm được người, chiếm được, người không đáng một đồng.”

“Vương gia, nợ nần của người tự mình xử lý.” Thuận có chút tức giận, xoay người rời đi.

“Thuần, chờ ta một chút!” Kỳ Lân Vương hung dữ quay đầu trừng Tiễn Hồng Vũ, “Nếu Vương phi của ta xảy ra chuyện gì, người nhất định phải chết.”

Lại thất bại, Kỳ Lân Vương rất ủ rũ, Vương phi có chút buồn lòng tâm, lần này triệt để bất động.

“Vương gia, ngài dựa theo chủ ý của Giả Thành Thực, cả đời không vẫn hồi được Vương phi.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Ta nên gì bây giờ!” Kỳ Lân Vương gia không có chủ ý.

“Ta có chủ ý, nhưng cần Vương gia phối hợp.” Lý Hiểu Nhạc cười mờ ám.

“Lại thu phí hả.” Kỳ Lân Vương khiêu mi.

“Ai nha, sao Vương gia thông minh vậy chứ!” Lý Hiểu Nhạc mặt mày hớn hờ, cười tươi như hoa.

Kỳ Lân Vương bị bệnh, bệnh cực kỳ nặng, tê liệt trên giường, Hoàng Thượng cũng tới, ngự y cũng tới, xem qua đều lắc đầu: “Chuẩn bị hậu sự a.”

Kỳ Lân Vương gọi toàn bộ phu nhân của mình tới.

“Vương gia có lệnh.” Lý hiểu Nhạc hắng giọng, “Nếu Vương gia chết, muốn một phu nhân chôn cùng, vị phu nhân nào nguyện ý a?”

“Không cần, ta còn trẻ, không muốn chết sớm như vậy. Ngài chiều Thập phu nhân nhất, Thập phu nhân nên theo.”

“Cái gì, Vương gia không thương người ư, lần trước người xin Vương gia Ngọc Như Ý, vương gia cũng cho, người nên đi cùng.”

“Ta không đi, Bát phu nhân đi thôi.”

“Muốn đi thì người đi, sớm biết hán chết sớm như vậy, ta đã không lấy! Hiện tại muốn ta chôn cùng, không có cửa đâu!”

“Ngũ phu nhân nên đi!”

“Người mới nên đi.”

Lý Hiểu Nhạc cười tủm tỉm nhìn phu nhân của Vương gia tranh chấp túi bụi.

“Tốt lắm, Vương gia nói, các người không muốn chôn cùng thì rời vương phủ. Các vị phu nhân, xin mời.”

“Không phải còn Thuần vương phi sao, hán thích hợp nhất.”

“Hán vậy.”

“Mấy năm nay vương gia chỉ nghĩ tới hán.”

“Đúng thế.”

“Người chôn cùng là Thuần vương phi, chúng ta lại vô sự.”

“Không thể, các phu nhân. Vương gia có lệnh, người không chôn cùng phải rời vương phủ.” Lý Hiểu Nhạc cười tủm tỉm nói.

“Đi thì đi, ai thêm”

“Đúng, chôn cùng một người chết, còn không bằng rời đi.”

Các phu nhân của Kỳ Lân Vương đều đi, Thuần vương phi không nói một lời, dỗ dành Quách nhi đang khóc.

“Thuần. ... Thuần...” Kỳ Lân Vương suy yếu gọi Vương phi, Thuần vương phi nắm tay Quách nhi đi tới. “Thuần. ... đi đi, ta. Không muốn liên lụy. Người.”

“Không muốn liên lụy ta, ta không ghét bỏ người liên lụy ta. Ta đã không có chỗ để đi, ta ra vương phủ còn có thể đi đâu?” Thuần bi thương nói.

“Thuần. ... Đừng khóc.” Kỳ Lân Vương cảm động vuốt ve mặt Thuần, hóa ra chỉ có Thuần là vĩnh viễn bên mình, hóa ra mình ngốc nghếch như vậy.

“Thuần, yêu. Ta sao?” Kỳ Lân Vương hỏi.

“Yêu, đến bây giờ vẫn luôn yêu người.” Thuần nước nỏ.

“Lại một lần nữa. Gã. Cho ta, được không?”

“Được.”

Thuần và Kỳ Lân vương dưới sự chủ trì của hoàng đế, cử hành hôn lễ lần nữa, Kỳ Lân vương ngồi xe lăn, được Thuần vương phi đẩy ra.

“Thuần, người đã nghĩ kĩ chưa, vạn nhất Kỳ Lân vương chết, người phải chôn cùng.” Hoàng đế hào tâm nhắc nhở.

“Không sao, cửu tuyền có y làm bạn, tốt hơn cô độc cả đời. Ta không sợ chết.” Thuần thập phần kiên định nói.

“Thuần. Ta dù. Chết. Cũng. Chỉ... Yêu. Một mình người.” Kỳ Lân vương dùng hết khí lực toàn thân, ôm lấy Thuần.

Hoàng đế cảm động, tất cả mọi người cảm động. Lý Hiểu Nhạc dùng hành tây, khiến mình rơi nước mắt, Ôn Lương Ngọc khóc bù lu bù loa: “Tướng công, người sẽ yêu ta như vậy chứ, chết cũng không xa rời nhau.”

“Yên tâm đi, ta không phải Kỳ Lân vương, thích ăn thịt hám lại. Ta yêu người, chính là cả đời.” Lý Hiểu Nhạc thầm mắng, hành tây này đúng là cay quá mức, nước mũi đều chảy ra.

Thuần vương phi tận tình chăm sóc Kỳ Lân vương, mỗi ngày đều trông coi y. Có lẽ tình yêu của bọn họ cảm động ông trời, ngày đó có một đạo sĩ đến, nói có thể chữa cho Vương gia, để lại mười hạt dược hoàn, rời đi. Kỳ Lân vương dùng xong, bệnh dần dần tốt lên, Vương phi cao hứng đi bố thí rất nhiều. Trải qua lần này, Kỳ Lân vương triệt để thành thật, mỗi ngày cùng Vương phi tương thân tương ái, không ra ngoài phong lưu.

Trong ngõ nhỏ, đạo sĩ nào đó thương lượng giá tiền với Lý Hiểu Nhạc.

“Lý quản gia, người nói, nếu ta diễn tốt cho ta một lượng bạc, sao chỉ có tám phân tiền.”

“Người diễn nhưng được hoàn là ta ra, không phải của người, 1 lượng bạc là tiền cả hai.”

“Người là thần giữ cửa, cần thật ta đến tốc cáo Vương phi các người lừa gạt hần.”

“Uy hiếp ta, chính là uy hiếp Vương gia, người chán sống.”

Lý Hiểu Nhạc cao hứng xoay người về nhà, phát hiện Ôn Lương Ngọc đứng phía sau, Ôn Lương Ngọc bắt được Lý Hiểu Nhạc: “Khí nhược du ti (Hồi thổ mong manh) hoàn ta mới xứng, người cầm đi làm gì.”

“Không làm gì, ta tìm người thử được hiệu thôi, rất có tác dụng.” Lý Hiểu Nhạc cười meo meo nhìn lão bà.

“Thật sao? Người được Kỳ Lân Vương trả bao nhiêu bạc, sao không giao cho ta. Hại ta vừa khóc vừa cảm động cùng người diễn nửa ngày, bị hành tây của người xông chết, người bồi thường ta thế nào? Thân thân tướng công của ta.”

Sau đó Lý Hiểu Nhạc khóc không ra nước mắt nhìn Ôn Lương Ngọc lấy tiền Kỳ Lân Vương trả cho hần, sung công.

“Sao chỉ có hai phân tiền!” Đạo sĩ nào đó hò hét, lập tức dưới chân bị rải bột phấn.

“Bạc vào tay ta, chính là của ta, thực dong dài.” Ôn Lương Ngọc cười tùm tùm.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Mùa đông lạnh thế nào, chắc chắn ai cũng tưởng tượng được? Khát cái a, bọn họ nhận thức chuyện này rõ nhất, thiếu quần áo thiếu thức ăn, trải qua mùa đông nguy hiểm. Có rất nhiều khát cái bị lạnh chết, trên đường thường xuyên thấy thi thể bị kéo đi.

Vương Tử Vân run rẩy, tay chân đều rất lạnh như băng, sưng đỏ, đầy nứt nẻ. Vừa có một tên khát cái lạnh chết, Vương Tử Vân bò qua, lột quần áo của hần mặc trên người mình. Mặc nhiều hơn, thân thể cũng có chút ấm áp. Gã ngồi bên đường, bắt đầu ăn xin.

Mùa đông, đường phố thưa thớt người, nhất là sau trận tuyết rơi. Vương Tử Vân tìm một nơi sạch sẽ không có tuyết, ngồi xuống, buông chén, bắt đầu làm việc. Khát cái có hai loại, một loại là có chút tài nghệ, biết thổi kèn đàn hát; một loại là không biết gì, chỉ biết hành khất. Vương Tử Vân tốt hơn một chút, hần biết thổi địch, cái này mang đến cho hần nhiều lòng thương cảm.

“Bạch Lộ, người thấy hần thổi tốt không?” Huyền Cơ không nhận ra Vương Tử Vân, y nắm tay Bạch Lộ cùng tản bộ. Thấy một tên khát cái biết thổi địch, cảm giác mới lạ, nên đi qua xem.

“Người thấy hần đáng thương, cho thêm bạc là được.” Bạch Lộ nói.

Bạc rơi vào trong chén, phát ra tiếng vang thanh thúy. Vương Tử Vân ngẩng đầu nhìn xem là ai hào phóng như vậy, gã thấy Huyền Cơ, cũng thấy Huyền Cơ nắm tay Bạch Lộ, hai người đứng chung một chỗ, hài hòa mà hoàn mỹ. Trong lòng Vương Tử Vân ngũ vị tạp trần, hai người kia thật hạnh phúc.

Ta vốn cũng từng hạnh phúc như vậy, khi đó Huyền Cơ kéo tay của ta, chúng ta thân mật bên nhau, Bạch Lộ là cái gì, hần chỉ có thể đứng xa nhìn theo. Nhưng bây giờ, Bạch Lộ có được tình yêu của Huyền Cơ, mình trở thành một tên khát cái, kết cục thê thảm, nhìn người khác hạnh phúc. Buồn cười mà bi ai.

Vương Tử Vân muốn gọi Huyền Cơ, muốn cầu y giúp đỡ. Nhưng mấp máy miệng mấy lần, gã vẫn không gọi ra tiếng. Vương Tử Vân không muốn mất đi chút tôn nghiêm nhỏ nhoi còn lại của mình, nếu mở miệng là vứt bỏ giá trị làm người, gã nghĩ đến đây, im lặng. Gã càng nghĩ càng chán nản, đến giờ chỉ có thể giữ lại chút cốt khí cùng tôn nghiêm. Hơn nữa gã cảm thấy, người trên đời gã không muốn gặp lại nhất, chính là Huyền Cơ.

Lúc gã còn trẻ, một lòng muốn hô phong hoán vũ, trở thành minh chủ võ lâm. Đó là ước vọng nào, thỏa mãn ước vọng nào. Việt Vô Hoan thường xuyên cổ vũ gã: “Chỉ có nam nhân đệ nhất thiên hạ, mới xứng đôi với Việt Vô Hoan ta. Vương Tử Vân, ta chờ ngày người thành công.”

Vương Tử Vân và Việt Vô Hoan là ái nhân thanh mai trúc mã. Việt Vô Hoan có danh xưng võ lâm đệ nhất mỹ nhân, Việt Vô Hoan kiêu ngạo, tùy hứng bá đạo; vì thế đắc tội không ít người, cũng có không ít cừu gia. Vương Tử Vân đã nghĩ, nếu mình làm minh chủ võ lâm, sẽ không ai dám tìm Việt Vô Hoan gây phiền phức. Vì bảo vệ Việt Vô Hoan, gã góp nhặt rất nhiều nam hài diện mạo giống hần, làm thế thân. Về sau, Bạch Lộ cũng là một trong số

đó.

Vương Tử Vân không nhớ rõ lúc nào thì mình và Huyền Cơ bên nhau. Gã chỉ nhớ rõ, Huyền Cơ như là thần tiên trên trời, đến bên cạnh gã. Gã phát hiện Huyền Cơ rất tài năng, tựa như vẻ đẹp của y, làm cho người ta mê muội. Một người như vậy không phải là của mình, mình không dùng, thì mình chính là kẻ ngốc. Vương Tử Vân cố ý tiếp cận Huyền Cơ, làm y yêu thích mình. Vương Tử Vân làm được, Huyền Cơ rất thương gã, đối với yêu cầu của Vương Tử Vân đều đáp ứng. Vương Tử Vân được Huyền Cơ cưng chiều, gã hưởng thụ ân nhu của Huyền Cơ, mỗi ngày nói lời nhỏ nhẹ lừa gạt Huyền Cơ, để y vì gã làm việc; đồng thời mỗi ngày lại đổ dành Việt Vô Hoan. Theo thời gian trôi qua, Vương Tử Vân dần dần phát hiện, gã có tình cảm với Huyền Cơ, không còn là đơn phương lợi dụng y. Vương Tử Vân muốn, nếu Việt Vô Hoan đồng ý, gã nhất định thú Huyền Cơ và hấn vào cửa. Nhưng Việt Vô Hoan chắc chắn không đồng ý.

Vương Tử Vân tìm được một nam hài giống hệt Việt Vô Hoan, hấn chính là Bạch Lộ. Bạch Lộ là sự tồn tại rất đặc biệt, hấn không nịnh nọt ai, cũng không làm theo sắp xếp của mình. Vương Tử Vân không thoải mái.

“Một tiểu quan ta mua từ thanh lâu về, ngươi cho rằng ngươi là ai, ta muốn ngươi làm cái gì ngươi phải làm cái đó, khế ước bán mình của ngươi trong tay ta, ngươi chớ quên.”

Bạch Lộ vô cùng khinh thường, “Trong tay ngươi thì sao, dù gì cũng là bán, ta sợ cái gì. Cùng lắm thì ngươi đem ta trở về.”

“Ngươi..... Người đâu. Đánh hấn 20 roi, xem hấn còn dám không nghe lời.”

Roi da cũng không khiến Bạch Lộ khuất phục, ngược lại dẫn tới sự chú ý của Huyền Cơ. Lần đầu tiên Huyền Cơ nhìn thấy Bạch Lộ, liền đối với hấn có hảo cảm. Về sau y thường tiếp cận Bạch Lộ, Bạch Lộ cũng vậy, hấn ngưỡng mộ Huyền Cơ, rồi ánh mắt Bạch Lộ nhìn Huyền Cơ khác lạ, Vương Tử Vân cảm giác được, Bạch Lộ đã yêu Huyền Cơ, đồ của mình, sao có thể cho người khác. Phải đem Bạch Lộ đi!

Vì sao Huyền Cơ biết mình lợi dụng y? Vương Tử Vân không rõ. Nhưng Vương Tử Vân quên không được ngày đó, Huyền Cơ đứng trước mặt gã, nói với gã: “Ta muốn lấy Bạch Lộ, mong ngươi giao Bạch Lộ cho ta.”

“Vì sao, Huyền Cơ, không phải ngươi yêu ta ư, vì sao ngươi thay lòng đổi dạ?”

Vương Tử Vân khó hiểu, khi nào thì Huyền Cơ không còn yêu mình? Y muốn lấy Bạch Lộ!

“Ngươi từ đầu tới cuối đều không yêu ta, ngươi luôn lợi dụng ta. Ta muốn tìm một người yêu ta, cùng ta bên nhau, thật đáng tiếc, người này không phải ngươi.” Huyền Cơ nói.

“Ta không đồng ý, ta không lợi dụng ngươi. Huyền Cơ, tất cả đều là ngươi nguyên ý làm cho ta, hiện tại ngươi chỉ trích ta sao.”

“Suy nghĩ nửa ngày, là ta sai, ngươi không có sai? Ngươi và Việt Vô Hoan là gì chứ? Ngươi còn muốn gạt ta tới khi nào!”

“Được thôi, hôm nay làm rõ mọi việc.” Việt Vô Hoan khiêu khích, “Đúng vậy, Vương Tử Vân luôn lợi dụng ngươi, là ngươi ngu ngốc. Ta và Vương Tử Vân muốn thành thân, ta còn nói cho ngươi biết, Bạch Lộ phải làm thể thân của ta tặng người khác.”

Việt Vô Hoan chọc giận Huyền Cơ, Huyền Cơ và Vương Tử Vân, Việt Vô Hoan đánh nhau, kết quả lưỡng bại câu thương. Huyền Cơ được sư huynh mang đi dưỡng thương, Vương Tử Vân và Việt Vô Hoan cũng bị thương rất nặng.

Bạch Lộ bị đưa đi, Vương Tử Vân rốt cục như nguyện ngồi lên chiếc ghế mình chủ võ lâm, Việt Vô Hoan cũng gả cho hấn. Vương Tử Vân được như mong muốn, đồng thời cảm thấy mất mát. Người toàn tâm toàn ý thương gã không còn, chỉ còn lại một người yêu chính bản thân bên cạnh, rốt cuộc cái gì là yêu?

Vương Tử Vân hướng Lý U Lam hỏi thăm tin tức Huyền Cơ, tỏ ý mình muốn cùng Huyền Cơ nói lại. Huyền Cơ cự tuyệt, khi đó Huyền Cơ đang tìm kiếm Bạch Lộ. Lại là Bạch Lộ, chẳng lẽ mình không bằng một tiểu quan?

Vương Tử Vân gặp lại Huyền Cơ tại đại hội võ lâm.

“Huyền Cơ, trở về a, chúng ta làm lại được không.”

“Vương minh chủ, chúng ta không thể?”

“Đúng vậy, ta từng lợi dụng ngươi, nhưng ta thật tình thích ngươi.”

“Lợi dụng người mình thích, Vương minh chủ thật sự tàn nhẫn.”

“Ngươi tìm tiểu quan kia làm gì, hấn không xứng với ngươi.”

“Ta không cảm thấy hấn không xứng với ta, là ta không xứng với hấn. Ta trèo cao hấn.”

“Vì sao ngươi cứ chấp nhất với Bạch Lộ như vậy?”

“Bởi vì hấn không gạt ta, hấn thật tình yêu ta.”

Vương Tử Văn chịu đả kích mạnh, ngay một tiểu quan mình cũng không bằng.

Việt Vô Hoan đắc tội người của Ma giáo, nhà Vương Tử Văn cùng Việt Vô Hoan bị giết trong vòng một đêm. Vương Tử Văn chịu thương nặng, trở thành một kẻ tàn phế. Việt Vô Hoan bị bán vào thanh lâu, không biết bây giờ thế nào.

Vương Tử Văn không oán trời, gã giết vô số người, nếu có quả báo, gã phải trả bao nhiêu lần mới hết? Tính toán tường tận, cũng đem tình yêu tính vào. Kết quả chính mình hai bàn tay trắng, một cái nhà cũng không có.

“Ai nha, khát cái lại có nhiều bạc như vậy.” Một tên lưu manh nói.

“Vừa khéo chúng ta không có tiền uống rượu, cho chúng ta mượn dùng a.” Tên lưu manh khác nói.

“Các người lũ lưu manh thất học, ngay cả khát cái cũng ức hiếp.” Vương Tử Văn trách cứ.

“Nói với người một tiếng là nể người rồi, người tưởng mình là gì chứ.” Lưu manh cướp bạc của Vương Tử Văn, Vương Tử Văn không phải đối thủ của hắn, Vương Tử Văn nhìn bạc bị cướp đi, không thể làm gì.

“Một hai ba, ngược lại.” Thanh âm non nớt vang lên, đám lưu manh té xuống đất. Hai tiểu hài tử xuất hiện trước mặt Vương Tử Văn, tiểu hài tử vơ vết trên người đám lưu manh một lát, đem bạc bỏ vào túi mình, thập phần không nỗ nhưng vẫn trả lại bạc của Vương Tử Văn.

“Nể người tàn tật, lần này chúng ta không thu.” Hai tiểu hài tử nói.

“Tiểu bằng hữu, giúp người cũng thu phí ư?” Vương Tử Văn kỳ quái, đầu năm nay, người làm việc nghĩa cũng lấy tiền.

“Đúng vậy, cha ta nói, đại hiệp cũng là người, người phải sống. Cho nên hành hiệp trượng phải thu phí.” Tiểu hài tử hùng hồn nói.

Xa xa, Huyền Cơ tiên sinh hô: “Bảo Bảo Bối Bối, các con làm gì đó, mau tới đây a!”

“Đến đây.” Hai tiểu hài tử vội vàng chạy tới.

Vương Tử Văn đem bạc bỏ vào túi, tiếp tục hành khất. Gã trông thấy, có mấy người kéo một chiếc xe, đi về phía trước. Trên xe có một tán chiếu bọc thi thể, trên tay thi thể mang một vòng ngọc, đó là tín vật đính ước của gã và Việt Vô Hoan. Vương Tử Văn khó chịu, khóc cực kỳ thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kí Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Tiểu sư đệ của Ôn Lương Ngọc là tiểu mỹ nhân, tuổi nhỏ nhỏ, cái đầu nhỏ nhỏ, luôn cho người ta cảm giác đáng yêu hoạt bát. Tuy được các sư huynh, sư phụ cưng chiều, nhưng tiểu sư đệ không hề được sủng mà kiêu, tâm nguyện lớn nhất của tiểu sư đệ — làm một mỹ nhân nhu nhược. Đây là có nguyên nhân, bởi vì khi tiểu sư đệ còn bé từng thấy sư phụ thất tình, người sư phụ yêu bị một mỹ nhân ốm yếu nhu nhược đoạt đi. Sư phụ thương tâm, thiếu chút nữa bán đồ đệ, đổi thành tiền, phục vụ bản tính mua sắm cuồng do thất tình. Lúc ấy tiểu sư đệ hiểu ra, cạnh tranh trong tình yêu, mỹ nhân nhu nhược mới là kẻ chiến thắng cuối cùng. Sau đó bọn họ cô vũ đại sư huynh theo đuổi sư phụ, mỹ nhân thất tình thực buồn, thực thương cảm, thực nhu nhược, tiểu sư đệ cảm thấy sư phụ thất tình còn đẹp hơn bình thường. Nhưng vì sư môn gần như phá sản, bọn họ vẫn cho rằng, sư phụ ít phần xinh đẹp này tốt hơn. Dù sao sư phụ đã rất đẹp, mất chút cũng chẳng kém bao nhiêu.

“Ôn Tiểu Nhu, người ở đây làm gì, trời lạnh mà mặc ít áo như vậy!” Sư phụ cảm thấy tiểu hài tử hiện tại càng ngày càng không dễ trông nom, trời đã lạnh còn mặc ít áo, làm đáng sao. Xinh đẹp khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

“Sư phụ, ta muốn làm một mỹ nhân nhu nhược, cho nên ta muốn sinh bệnh!” Ôn Tiểu Nhu rất nghiêm túc nói.

“Sinh bệnh?” Ôn Vô Hạ cảm giác mình khó mà hiểu nổi suy nghĩ của tiểu hài tử.

“Mỹ nhân nhu nhược, không phải đều ốm đau bệnh tật sao? Người xem ta, khỏe mạnh như vậy, cách nhu nhược còn kém cách xa vạn dặm, ta muốn thu hẹp khoảng cách.”

“Nhưng thân thể trọng yếu a, Tiểu Nhu khỏe mạnh, không phải rất tốt ư.”

“Không tốt, ta muốn làm mỹ nhân nhu nhược!”

Ôn Tiểu Nhu khỏe mạnh thần kỳ, ăn đói mặc rách, tắm nước lạnh vẫn không sinh bệnh! Ôn Tiểu Nhu tức chết. Ta muốn sinh bệnh a!

Mùa đông, Ôn Tiểu Nhu kiên trì tắm nước lạnh, hần vẫn không sinh bệnh. Ôn Lương Ngọc thấy hần huyền não quá, dẫn hần ra ngoài giải sầu, kết quả đi dạo hội chùa, Ôn Tiểu Nhu ăn từ đầu phố tới cuối phố, rốt cục hạnh phúc vì bị bệnh. Ăn quá nhiều tiêu hóa không được!

Ôn Lương Ngọc thấy tiểu sư đệ bị bệnh, cơ hội tốt thi triển tài hoa cứu người của mình. Mỗi ngày Ôn Tiểu Nhu bị các loại dược vây quanh, hương vị thật kỳ quái, nhưng vì kế hoạch mỹ nhân nhu nhược của mình, đành chịu thiệt thòi. Chờ Ôn Tiểu Nhu hết bệnh, hần phát hiện mình bách độc bất xâm, thân thể càng thêm khỏe mạnh!

“Ta muốn làm mỹ nhân ốm yếu, ta không cần thân thể kim cương!”

Thanh Long vương là một nam tử anh tuấn, nghe nói năm đó, những người theo đuổi y có thể xếp từ kinh thành tới biên quan. Nhưng bây giờ không có ai theo đuổi y, bởi vì mặt Thanh Long luôn đờ đờ sát khí. Tiểu hải tử trong kinh thành không nghe lời, mẩu thân nói: “Người không nghe lời, lát nữa Thanh Long vương đến, ăn tươi người.” Tiểu hải tử lập tức ngoan ngoãn.

Nghe được mụ mụ hù dọa hải tử ven đường, Thanh Long vương hắc tuyến. Sờ sờ mặt của mình, rất tốt, chỉ có hai vết sẹo đối xứng, chẳng lẽ dọa người như vậy. Vết sẹo là chiến tích của nam nhân, tuy mỗi ngày đều treo trên mặt, dọa vị hôn thê của Thanh Long vương, dọa nhiều người không dám gần y, nhưng rất có vị nam nhân mà? Thực tế, sắc mặt nghiêm nghị, cứng rắn, càng uy nghiêm. Rất có khí khái!

Mọi người thích ảo tưởng, nhất là các vương gia, thích nghe lời xu nịnh. Lần đầu Thanh Long vương tham gia yến hội, trên tiệc mọi người đàm luận, thị thị người có hương vị gì.

“Hương vị thị người, không được tốt lắm.” Thanh Long vương vốn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, khiến mọi người ngồi đó hoảng sợ, thiếu chút nữa chui xuống gầm bàn.

“Chắc vương gia từng nếm qua.”

“Đúng vậy, chiến dịch lần trước không có lương thảo, binh lính chúng ta giết tù binh, ăn thịt.” Thanh Long vương mặt không biểu tình nói.

Nương a, quan khách chạy ra ngoài, ôm đại thụ, không ngừng nhảy như điên. Từ đó về sau, mọi người đều nói Thanh Long vương ăn thịt người. Trời đất chứng giám, đầu bếp vương phủ có thể làm chứng, vương gia nhà họ ăn chay mà. Nhưng hiểu lầm càng giải thích, trong mắt người khác biến thành che giấu. Cuối cùng Thanh Long vương cũng không giải thích, tùy các người suy đoán.

Ôn Tiểu Nhu đến kinh thành tìm Ôn Lương Ngọc, được Lý Hiểu Nhạc nhiệt liệt hoan nghênh. Bởi vì, rốt cuộc Lý Hiểu Nhạc đã thấy, hóa ra có người đầu nhỏ hơn hần..... Thấp hơn hần. Trong lòng đầy thỏa mãn, hiển nhiên Lý Hiểu Nhạc nhiệt tình tiếp đón Ôn Tiểu Nhu, ước gì hần ở lâu mấy ngày, Ôn Lương Ngọc ghen, Lý Hiểu Nhạc bị chinh không ít.

Ngày đó, Thanh Long vương đến Kỳ Lân vương phủ bái phỏng, Ôn Tiểu Nhu thấy được, lúc ấy Ôn Tiểu Nhu như bị điện giật.

“Quá quá quá quá suất, quá phù hợp hình tượng bạn lữ trong lòng ta. Trông thấy không, một thân anh hùng khí khái, hai vết sẹo nổi bật, cực kỳ uy nghiêm. Ta sắp không được, ta cảm thấy y là sứ giả bảo vệ mỹ nhân nhu nhược ta.” Ôn Tiểu Nhu vừa nói vừa đỡ tường, thiếu chút nữa té ngã.

Ôn Tiểu Nhu vọt tới trước mặt Thanh Long vương, ngửa đầu, thập phần đáng yêu cười nói: “Ta là Ôn Tiểu Nhu, là sư đệ của Ôn Lương Ngọc. Ta thích ăn cá, thích màu hồng phấn, am hiểu kiếm thuật, giỏi tỳ bà, thích nam nhân lãnh khốc. Thanh Long vương, ta cảm thấy, ta yêu người!” Ôn Tiểu Nhu nói xong, ngượng ngừng cười, bưng kín mặt, “Người ta cũng thẹn thùng.”

“Người yêu ta?” Thanh Long vương bị dọa không nhẹ, khó khăn phục hồi tinh thần.

“Đúng vậy.” Ôn Tiểu Nhu đáng yêu gật đầu.

Thật đáng yêu a, thật xinh đẹp a. Thanh Long vương rất muốn ôm Ôn Tiểu Nhu vào lung, hung hăng xoa tóc hần: “Người thích ta điểm nào?”

“Thích người có khí khái nam tử, thích vết sẹo của người, thích hương vị nam nhân của người. Ta cảm thấy người có thể bảo vệ ta. Ta là mỹ nhân nhu nhược, rất cần người khác bảo vệ.”

“Mỹ nhân nhu nhược?” Thanh Long vương thấy thế nào thì Ôn Tiểu Nhu cũng chẳng nhu nhược, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nói chuyện hào hứng, chạy nhảy nhanh nhẹn, nhu nhược đâu? Nhưng hần cần người khác bảo vệ, vừa ý ta, ta thích là người bảo vệ hoa. Thanh Long vương nở nụ cười, vết sẹo lệch vị trí, nhìn khuôn mặt càng thêm dọa người. “Gần đây bốn vương thích làm sứ giả bảo vệ hoa.”

“Vậy là người đáp ứng rồi!”

“Đúng.”

“Chúng ta có thể hẹn hò.”

“Được.”

“Ta đến ở nhà ngươi.”

“Tốt.”

“Ngươi có thể trả lời bằng hai chữ không.”

“Đã biết.”

Rầm, mọi người trong Kỳ Lân vương phủ ngã xuống đất!

Làm mỹ nhân nhu nhược, ăn cơm phải ít, nhưng ăn cơm thiếu, Ôn Tiểu Nhu đâu chịu được. Mỗi ngày đói bụng đến sợ, cảm giác thật không dễ chịu, nhất là Thanh Long vương không ngừng gấp thức ăn cho hắn, thân là mỹ nhân nhu nhược, Ôn Tiểu Nhu sao có thể lang thôn hổ yết, phải ưu nhã ăn cơm. Thấy mỹ thực không thể tùy tiện ăn, Ôn Tiểu Nhu càng thêm khó chịu, vẻ mặt càng đặc sắc. Thanh Long vương ngắm nhìn, càng cảm thấy Ôn Tiểu Nhu đáng yêu.

Buổi tối Ôn Tiểu Nhu đói, ngủ không yên. Làm sao bây giờ, không thể ăn, không thể ăn, phải chịu đựng.

“Kì quái, gần đây phòng bếp luôn mất đồ, chúng ta hoài nghi có chôn ăn vụng.” Quân gia Thanh Long vương phủ nói.

“Đã biết.” Thanh Long vương gật đầu.

Buổi tối Thanh Long vương canh giữ đường tới phòng bếp, nửa đêm, nhìn thấy Ôn Tiểu Nhu mặc áo ngủ, đi đến.

“Tiểu Nhu, ngươi làm sao vậy?” Thanh Long vương lo lắng hỏi, nhưng Ôn Tiểu Nhu không để ý tới y, nhắm mắt đi về phía trước.

“Tiểu Nhu, sao ngươi nhắm mắt bước đi, ngươi mộng du ư.” Thanh Long vương hỏi, Ôn Tiểu Nhu vẫn không để ý đến y.

Thanh Long vương đành phải đi theo Ôn Tiểu Nhu, đi đến phòng bếp, Ôn Tiểu Nhu nhắm mắt lại, chuẩn xác lấy thức ăn. Gà quay, một hời ăn hết, xoi thập cẩm, một hời hết. Chè trân châu, mấy ngụm sạch sẽ Thanh Long vương nhìn phòng bếp bị cướp sạch, không nói được gì. Cơm nước xong, Ôn Tiểu Nhu nhắm mắt lại, trở về phòng của mình, nằm xuống giường, ngủ say.

“Rõ ràng có thể ăn, không nên làm mỹ nhân nhu nhược.” Thanh Long vương cảm thán, “Bất quá Tiểu Nhu như vậy thật đáng yêu a.” o[(_ _)]o

Mọi người đều nói Thanh Long vương có phúc khí, có mỹ nhân yêu y, không chê y, cùng y bên nhau, đó là một mỹ nhân nhu nhược. Nghe đồn, mỹ nhân nhu nhược vào tay y, bị tra tấn càng thêm ốm yếu. Nhưng sự thật là, Ôn Tiểu Nhu rất khỏe mạnh, ngươi có thấy mỹ nhân nhu nhược nào sắc mặt hồng nhuận, nói chuyện hào hứng không.

“Vương gia, ta khó chịu, đau đầu, ngươi xoa xoa cho ta.”

“Hảo.” Thanh Long vương vô cùng kiên nhẫn chăm sóc hắn.

“Vương gia, ta đau bụng, ngươi xoa xoa cho ta.”

“Hảo.” Thanh Long vương nhu bụng cho hắn.

Quân gia ở ngoài cửa nói: “Vương gia, đã mời ngự y tới, xem bệnh cho Ôn công tử.”

“Được, cho vào.”

Ngự y chẩn đoán bệnh nửa ngày, ra một kết luận: “Ôn công tử không có bệnh, khỏe mạnh cực kỳ.”

“Cái gì, ngươi nói ta không có bệnh! Sao ta không có bệnh, ta có bệnh a, ta toàn thân không thoải mái, ta là mỹ nhân nhu nhược, sao có thể khỏe mạnh!” Ôn Tiểu Nhu nổi giận, hướng ngự y lớn tiếng kêu.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, Tiểu Nhu.” Thanh Long vương xoa mặt uy hiếp ngự y, “Tiểu Nhu của ta là mỹ nhân nhu nhược, chắc chắn sinh bệnh.”

Ngự y dưới sự uy hiếp của Thanh Long vương, cả người đỏ mồ hôi, “Nếu không, ta xem lại lần nữa, vừa rồi chẩn nhầm, chắc chắn Ôn công tử có bệnh, chắc chắn có bệnh.”

Ngự y xem mạch xong, “Ôn công tử dạ dày không tốt, ăn quá nhiều, ta cho ít thuốc trợ tiêu hóa.”

“Thật sao, ta cảm thấy rất không thoải mái, ta chắc chắn sinh bệnh, Vương gia, ngươi phải bảo vệ ta, chăm sóc ta tốt hơn a.” Ôn Tiểu Nhu làm nũng, nói với Thanh Long vương.

“Ta sẽ chăm sóc ngươi cả đời.” Quá đáng yêu, Thanh Long vương thầm nghĩ.

Thanh Long vương đỡ mỹ nhân nhu nhược Ôn Tiểu Nhu sắc mặt hồng hào, hai người cùng đi chơi ngoại thành, bồi dưỡng tình cảm. Ngươi nói ai là nhân vật phản diện trong thiên hạ, đó là Chu Tước Vương, hẳn lại phải thích khách đến. Thích khách lần này tới bắt ngươi, bọn họ bắt được Ôn Tiểu Nhu, mỹ nhân nhu nhược, sao có thể phản kháng a! Ôn Tiểu Nhu rất phối hợp, bị bắt. Thanh Long vương thấy Ôn Tiểu Nhu bị bắt, lo lắng. Một người lo lắng, sẽ phạm sai lầm, mắt thấy Thanh Long vương bị thương càng ngày càng nhiều, bị thích khách đánh ngã trên mặt đất: “Thanh Long vương, hôm nay là ngày chết của ngươi!”

“Các ngươi muốn làm gì!” Ôn Tiểu Nhu nổi giận, hậu quả thật nghiêm trọng, “Các ngươi dám động đến y thử xem, ta bắt các ngươi chết không chỗ chôn!”

Bọn thích khách vô cùng giết mình, không phải mỹ nhân nhu nhược sao, nương a, quá quá quá. Lợi hại, quá quá. dừng mạnh. Đinh cạch đinh cạch, chỉ chớp lát, toàn bộ thích khách ngã lộn ngược, Ôn Tiểu Nhu nhét được hoàn vào miệng bọn họ, “Ta không phối được ki quái như sư huynh ta, ta chỉ phối một loại được, siêu cấp giảm béo hoàn, cam đoan các ngươi ăn xong có thể giảm 30 cân. Mọi người cùng nhau làm mỹ nhân nhu nhược a.”o[∩_∩]o

“Tiểu Nhu, ngươi không sao chứ.” Thanh Long vương chạy tới đỡ Ôn Tiểu Nhu, Ôn Tiểu Nhu lại khôi phục bộ dáng yếu đuối.

“Ta không sao, có sao chính là bọn họ.”

“Cám ơn Tiểu Nhu đã cứu ta.”

“Vương gia, ngươi là người ta thích nhất, hơn nữa về sau ta còn cần ngươi bảo vệ, làm một mỹ nhân nhu nhược, sao có thể để ngươi gặp chuyện không may.”

Thật sự quá đáng yêu, Thanh Long vương hôn nhẹ Ôn Tiểu Nhu, “Tiểu Nhu, chúng ta thành thân, về sau ngươi là mỹ nhân nhu nhược của ta, ta bảo vệ ngươi.”

“Hào!” Ôn Tiểu Nhu cao hứng nhảy dựng lên. Xong rồi, ta đã quên, ta là mỹ nhân yếu đuối, sao có thể nhảy như vậy!

Nói, Thanh Long vương cười Ôn Tiểu Nhu, bọn hạ nhân trong vương phủ cảm thấy kỳ quái, vì sao mỗi ngày Vương gia mang rất nhiều bữa khuya vào phòng, sáng hôm sau lại cực kỳ sạch sẽ! Hóa ra từ lúc Vương gia kết hôn liền tăng sức ăn a, nhưng đâu thấy Vương gia béo?

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Con tốt là con mình, vợ đẹp là vợ người ta, câu nói từ xưa luôn luôn đúng. Ai không thấy con của mình tốt, có xấu mấy cũng thành đẹp; còn vợ người ta, vì không chiếm được nên có vẻ tốt.

Lý U Lam vẫn cho rằng, các hài tử của mình rất xuất chúng, năng vô cùng hài lòng.

Lý Hiểu Nhạc vẫn cho rằng người thân của mình tốt nhất, vì Lý Hiểu Nhạc vay tiền không trả, bọn họ cũng không đòi.

Trong các huynh đệ tỷ muội, Lý Hiểu Nhạc nhỏ nhất, theo hần nhớ, thời thơ ấu của hần là máu và nước mắt a. Vậy, giờ nghe hần chậm rãi kể lại.

Đại tỷ của ta.

Người vào cửa hàng mua đồ, người bán liền nhiệt tình tiếp đón ngươi, khiến ngươi không mua sẽ cảm thấy rất có lỗi với bọn họ, mua a, lại cảm thấy thứ đó rất đắt, cứ yên tâm, cửa hàng cho ngươi nợ. Đó là cửa hàng của đại tỷ Lý Hiểu Nhạc.

Đại tỷ của Lý Hiểu Nhạc tên là Lý Hiểu Húc, xinh đẹp động lòng người, rất tốt với đệ đệ muội muội. Lý Hiểu Nhạc còn nhớ rõ, mình học được cách gảy bàn tính thế nào.

“Tiểu Nhạc, nguyện vọng lớn nhất của ngươi là gì?” Lý Hiểu Húc cười tủm tỉm hỏi Lý Hiểu Nhạc mới sáu tuổi.

“Có tiền, có tiền, có thật nhiều tiền.” Lý Hiểu Nhạc đáng yêu nói.

“Muốn có tiền, trước hết phải học kiếm tiền, trước khi học kiếm tiền, phải học xem sổ sách, trước học xem sổ sách, phải học gảy bàn tính.” Lý Hiểu Húc

nói, “Tiểu Nhạc muốn có tiền không?”

“Muốn!”

“Đại tỷ dạy người gảy bàn tính, xem sổ sách được không?”

“Được.”

Tiểu hài tử thật dễ lừa gạt, Lý Hiểu Nhạc cứ như vậy lên phải thuyền giặt. Sau khi học được gảy bàn tính, mỗi lần cần tính toán, Lý Hiểu Húc đều ném cho Lý Hiểu Nhạc một đồng sổ sách, “Tiểu Nhạc, hảo hảo luyện tập, về sau chắc chắn người có nhiều tiền hơn chúng ta.” Lý Hiểu Húc động viên Lý Hiểu Nhạc.

Lúc Lý Hiểu Nhạc biết rõ tỷ tỷ vì tiết kiệm tiền mà từ chối thuê tiên sinh tính thu chi, bắt hắn làm không công, Lý Hiểu Nhạc bạo phát.

“Tỷ tỷ là người xấu nhất trên đời!” Lý Hiểu Nhạc chạy đến chỗ ca ca khóc lóc kể lể, bị ca ca chê cười là ngu ngốc. Các người đều là đại phôi đàn, khi dễ ta. Lý Hiểu Nhạc tức giận bỏ nhà đi.

“Đại tiểu thư, không thấy tiểu thiếu gia, từ sáng đến trưa chưa hề gặp hắn, chẳng lẽ gặp chuyện gì không may?” Vũ Trương hỏi.

“Sẽ không, không lạc được.” Lý Hiểu Húc phản đối.

Nhưng đến buổi tối, Lý Hiểu Nhạc vẫn chưa về, Vũ Trương thật sự luống cuống, bà phát hiện Lý Hiểu Nhạc để lại một tờ giấy, giao cho Lý Hiểu Húc.

“Ta xem xem tiểu tử này viết gì, tỷ tỷ xấu, không để cho tiểu o tiền công, tiểu o sinh khí, bỏ đi, không trở về. Lời ghi không được đầy đủ, còn học người ta bỏ nhà đi, ra về. Tiền thì viết đẹp, còn lại đều như cua bò.” Lý Hiểu Húc buồn cười nhìn tờ giấy.

“Đại tiểu thư, phái người đi tìm tiểu thiếu gia a.” Vũ Trương sốt ruột nói.

“Gấp cái gì.” Lý Hiểu Húc lấy một đồng tiền ra, ném xuống đất, đồng tiền phát ra thanh âm dễ nghe, “Người xem, một lát nó sẽ trở về.”

Đồng tiền rơi xuống đất, qua một hồi lâu không có động tĩnh, không thấy Lý Hiểu Nhạc xuất hiện.

“Mất linh ư?” Lý Hiểu Húc lại ném một thỏi bạc xuống đất, thanh âm lớn hơn, nhưng vẫn không thấy Lý Hiểu Nhạc trở lại!

Lúc này Lý Hiểu Nhạc đang ở trong xe của bọn buôn người, bị trói chặt, xa xa nghe tiếng tiền rơi, sốt ruột, vận khí muốn bứt đứt dây thừng. Chưa làm xong, chợt nghe tiếng bạc vang lên, càng thêm sốt ruột. Ba một tiếng, dây thừng đứt. Bọn buôn người thấy tiểu hài tử muốn chạy, tiến lên bắt Lý Hiểu Nhạc. Đúng lúc này, Lý Hiểu Húc lại ném một thỏi vàng xuống đất. Lý Hiểu Nhạc nghe được tiếng vang, thanh âm đẹp dễ cỡ nào a.

“Đó là của ta!” Lý Hiểu Nhạc rống một tiếng. Rầm! Lý Hiểu Nhạc kéo bọn buôn người, cùng xuất hiện trước mặt Lý Hiểu Húc.

Lý Hiểu Nhạc tay trái nắm chặt thỏi vàng, tay phải bắt lấy thỏi bạc, cười toe toét cái miệng thiếu hai răng cửa, cười đến vô sỉ. Bọn buôn người bị quáng gà.

“Người đâu, tổng những gã tiểu thiếu gia bắt cho quan phủ.” Lý Hiểu Húc liếc mắt liền nhận ra đám người này không phải người tốt, nếu không, bọn chúng cố bắt tiểu hài tử để làm gì.

Lão công của tỷ tỷ, đại tỷ phu là người ngoại quốc, cố ý chọn tên trong nước, gọi là Tư Mã Quang. Vì chuyện này, Lý Hiểu Nhạc cười nhạo đại tỷ phu một hồi. Đại tỷ phu khó hiểu hỏi, “Tiểu bát điểm, vì sao luôn cười tên của ta?”

“Tỷ phu, người xem cái này.” Lý Hiểu Nhạc đưa một quyển sách cho đại tỷ phu, bên trong gì, Tư Mã Quang đập bẻ vạc.

Đại tỷ phu quyết định đổi tên, gọi là Tư Mã Tương Như..... Vẫn bị cười.

Nói về đại tỷ phu ngoại quốc Tư Mã Tương Như, làm người không tệ, nhiệt tình, phúc hậu, thế nhưng quá khờ. Mười văn tiền mua một gốc cây trị giá hai văn tiền, thiếu chút nữa khiến Lý Hiểu Nhạc tức chết: “Tỷ tỷ, tỷ phu rất phung phí.”

“Tỷ phu người bị người ta lừa, chờ hắn quen cuộc sống ở đây là được.” Lý Hiểu Húc nói.

Tỷ phu ngoại quốc Tư Mã Tương Như thích nữ nhân xinh đẹp, trông thấy nữ nhân xinh đẹp sẽ vô cùng nhiệt tình. Đại tỷ Lý Hiểu Húc không thoải mái, chỉ cần mỗi lần hắn như vậy, Lý Hiểu Húc liền lảng không xuất hiện, nắm chặt lỗ tai hắn, chậm rãi lỗ tai tỷ phu ngoại quốc càng lúc càng lớn.

Nói ngày đó, tỷ phu ngoại quốc đến tiểu quán tìm lão bản nướng xinh đẹp, Lý Hiểu Nhạc nhìn thấy.

“Tiểu bát điểm, đừng nói với tỷ tỷ người ta ở đâu, tỷ phu cho người một lượng bạc.” Lý Hiểu Nhạc thu bạc của tỷ phu ngoại quốc, tỷ phu ngoại quốc Tư Mã Tương Như lại hỏi Lý Hiểu Nhạc: “Tiểu bát điểm, tỷ tỷ hỏi tỷ phu đi đâu, người trả lời thế nào?”

“Tỷ phu đi đâu, ta làm sao biết? Ta không phát hiện.” Lý Hiểu Nhạc rất kiên định nói.

“Hào hài tử.” Tỷ phu ngoại quốc Tư Mã Tương Như xoa đầu Lý Hiểu Nhạc, “Tiểu bất điểm càng ngày càng đáng yêu.”

Lý Hiểu Húc không tìm thấy lão công, liền hỏi Lý Hiểu Nhạc: “Trông thấy tỷ phu ngơì không?”

“Tỷ phu đi đâu, ta làm sao biết?” Lý Hiểu Nhạc rất kiên quyết nói. Ta không biết, biết cũng không nói.

“Tiểu Nhạc, tỷ tỷ và ngơì cùng một mẹ đẻ, Tiểu Nhạc nên bênh vực tỷ tỷ, sao lại về phe tỷ phu ngoại quốc.” Lý Hiểu Húc cười giảo hoạt, rất giống một con hồ ly.

“Chân lý vĩnh viễn đứng phía tiền tài.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“..... Ngơì là tiểu tham tiền. Tỷ tỷ cho ngơì một lượng bạc, nói đi, tỷ phu ở đâu?”

“Tỷ phu cho ta một lượng bạc, tỷ tỷ, ngơì không cho ta nhiều hơn tỷ phu, sao ta có thể vì việc nghĩa quên tình nhà!”

“Tỷ tỷ cho ngơì một lượng bạc lẻ một văn tiền, thế nào, so với tỷ phu nhiều hơn a.”

“Được rồi.” Lý Hiểu Nhạc thu một lượng bạc lẻ một văn tiền, bán đứng tỷ phu.

Tỷ phu ngoại quốc thật thâm hiểm, bị tỷ tỷ chinh chết.

“Tiểu bất điểm, sao ngơì có thể bán đứng tỷ phu, tỷ phu cho ngơì một lượng bạc!”

“Tỷ phu, tỷ tỷ cho ta nhiều hơn ngơì một văn tiền, ta đành bán ngơì.”

“Xử tiểu tử vì một văn tiền bán đứng ta, không ngờ ta trị giá một văn tiền, ta đánh chết ngơì, đánh cho ngơì vĩnh viễn không cao!”

Sau đó một hồi gà bay chó chạy, Lý Hiểu Nhạc bị đánh, tỷ phu ngoại quốc Tư Mã Tương Như so với vừa rồi càng thâm hiểm. Lý Hiểu Húc vỗ vỗ bụi bặm trên người, “Hai người các ngơì đều úp mặt vào tường cho ta! Khiến ta thiếu chút nữa tính sai sổ sách.”

Một lớn một nhỏ, đáng thương bỏ đi. Lý Hiểu Húc thở dài: “Ta quá dễ dãi!”

Nhị ca của ta.

Lý Hiểu Nhạc vẫn cho rằng nhị ca của mình là kẻ ngốc, à, không phải kẻ ngốc, mà là một sách. Cả đời y chỉ biết đọc sách, đọc sách, lại đọc sách.

“Trung thư tự hữu hoàng kim ốc (trong sách tự có nhà lầu vàng).” Lúc này Lý Hiểu Nhạc nghĩ đến một câu như vậy, bởi vì nó có liên quan tới tiền.

Lý Hiểu Nhạc nhớ lúc còn bé, hắn nghe nói trong sách có hoàng kim ốc, liền lật hết sách của ca ca một lần, hơn một vạn sách. Vất vả mãi, chút tiền cũng không tìm được, lừa gạt! Nhị ca Lý Hiểu Đồng vừa vào cửa, phát hiện thư phòng bị đảo loạn, choáng váng: “Có ai không... kẻ trộm...”

“Nhị ca, không cần hô, có trộm cũng chẳng trộm sách nát của ngơì, bán được bao nhiêu tiền chứ.” Lý Hiểu Nhạc bỏ khỏi đồng sách.

“Hóa ra tiểu tử ngơì đảo loạn như vậy, ngơì muốn tìm cái gì a!” Lý Hiểu Đồng hỏi.

“Hất xì! Hất xì! Hất xì!” Lý Hiểu Nhạc ho sặc sụa, “Sách của ngơì quá nhiều bụi, ta giúp ngơì quét dọn.”

“Thế sao, Nhị ca hiểu lầm Tiểu Nhạc.”

Đánh chết Lý Hiểu Nhạc cũng không nói, mình là vì tìm hoàng kim ốc, nhưng hoàng kim phòng ở đâu?

Ngày đó Lý Hiểu Nhạc đi nhà cầu, không mang giấy, vừa vịn trong ngực có sách, Lý Hiểu Nhạc không chút suy nghĩ, kéo xuống một tờ, chùi mông. Lúc chùi thì giật thót, mình xé sách, ca ca bỏ qua mới là lạ!

“Nhị ca, ta hỏi ngơì một chuyện.” Lý Hiểu Nhạc cười tủm tỉm nói với ca ca.

“Tiểu Nhạc, chuyện gì?” Lý Hiểu Đồng để cây viết trong tay xuống, nhìn đệ đệ.

“Ca ca, rất nhiều sách cổ đều không đầy đủ, sao ngơì còn muốn mua, còn muốn đọc?”

“Cái này nha, bởi vì sách cổ lâu năm, hơn nửa người lưu giữ sách không cẩn thận, nên không đầy đủ là chuyện khó tránh khỏi.”

“Sách hiện giờ chúng ta dùng, rất nhiều năm sau sẽ trở thành sách cổ?”

“Đúng vậy.”

“Dù không được đầy đủ cũng không ai trách tội, sau khi ta chết, nó sẽ biến thành sách cổ, sẽ rất đáng giá.”

“Đúng vậy.”

“Ca ca, ta không cần thận làm quyển sách này của ngươi thiếu sót, ngươi sẽ không trách tội a.”

“Xú tiểu tử, ngươi làm hỏng sách ta!” Đinh cạch đinh cạch, Lý Hiểu Nhạc bị chinh.

Ngày đó Lý Hiểu Nhạc cao hứng, mua một quyển sách trên đường, chỉ mất hai văn tiền. Vừa đi vừa xem, về trong nhà, vẫn xem không ngừng. Điều này khiến Lý Hiểu Đồng chú ý, y nhìn kỹ, trên tay Lý Hiểu Nhạc là sách cổ, bản viết tay đã lâu!

“Tiểu Nhạc, đem quyển sách này cho nhị ca được không?” Lý Hiểu Đồng năn nỉ Lý Hiểu Nhạc. Lý Hiểu Nhạc bị Lý Hiểu Đồng chinh mấy ngày trước, trong lòng vẫn khó chịu.

“Không cho.” Lý Hiểu Nhạc bữu môi nói.

“Hảo đệ đệ, cho ca ca được không.”

“Không cho, ta sẽ không cho ngươi!”

Lý Hiểu Nhạc còn cố ý tìm một cái dây thừng, cột vào sách, treo trên cổ mình, ngày ngày mang theo. Lý Hiểu Đồng vừa tức vừa buồn cười.

Lý Hiểu Đồng vì quyển sách này, ngày ngày năn nỉ đệ đệ, đến lúc miệng sắp hỏng, rốt cục Lý Hiểu Nhạc đáp ứng, dùng mười lượng bạc cùng một con vịt nướng mới bán cho Lý Hiểu Đồng.

Trong Tự Tiên lâu, Lý Hiểu Đồng cho Lý Hiểu Nhạc tiền, lại cho Lý Hiểu Nhạc vịt nướng. Lý Hiểu Nhạc vừa ăn vừa cảm thấy mỹ mãn, hừ hừ hừ, có ngày ngươi phải cầu ta a.

“Nhị ca, chúng ta là huynh đệ, của ngươi chính là của ta, của ta sẽ là của ngươi.” Lý Hiểu Nhạc ăn xong vịt nướng, lấy sách trên cổ xuống, giao cho nhị ca.

Lý Hiểu Đồng xem sách, nổi trận lôi đình, trên sách có mười dấu tay dầu mỡ, là Lý Hiểu Nhạc ăn xong vịt nướng lưu lại.

“Lý Hiểu Nhạc, đây là cái gì!”

“Nhị ca, chuyện gì cũng từ từ, không nên tức giận.”

Lý Hiểu Nhạc vừa cười gượng vừa lui về phía sau, sau đó xoay người bỏ chạy: “Đại tỷ, cứu mạng a, Nhị ca muốn giết người!”

Một sách như vậy cũng có người thích, Lý Hiểu Nhạc luôn luôn cho rằng, Mai Đại Thiểu yêu mến nhị ca là tên ngốc. Mỗi ngày y vây quanh nhị ca như ruồi bọ, nhưng nhị ca không liếc y lấy một cái.

“Tiểu bất điểm, ngươi nói xem, ta không tốt ư? Vì sao ca ca ngươi không nhìn ta.”

“Mai ca ca, nếu ngươi là một quyển sách cổ, hay thư pháp, ca ca ta chắc chắn yêu ngươi đến chết.”

Lý Hiểu Nhạc nói một câu, Mai Đại Thiểu hiểu ra, sao ta ngu như vậy!

Vì thế Mai Đại Thiểu mời thư pháp gia nổi tiếng đến, viết chữ lên y phục của mình, mặc lên, tới gặp Lý Hiểu Đồng.

“Oa, chữ thật đẹp, là bút tích thật sao?” Lý Hiểu Đồng vây quanh Mai Đại Thiểu, lượn a lượn.

“Chắc chắn bút tích thật.” Mai Đại Thiểu cười như một con chồn.

“Mai đại ca, ngươi tìm đâu vậy.”

“Đây là bí mật, nhưng trong nhà ta có nhiều bút tích thật, Đồng Đồng, ngươi có muốn?”

“Muốn.”

“Gả cho ta đi.”

“Gả cho ngươi sẽ có.”

“Sẽ có.”

“Vậy được rồi, chúng ta liền kết hôn a, sính lễ là thư pháp mỗi ngày, thế nào?”

“.....”

Mỗi ngày cho hần thư pháp, mình cứ bị bỏ qua sao! Mai Đại Thiểu lại ỉu xiu.

“Mai ca ca, có muốn theo đuổi Nhị ca ta không?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Muốn.”

“Một lượng bạc, ta nói cho người.”

Mai Đại Thiểu cho Lý Hiểu Nhạc một lượng bạc, Lý Hiểu Nhạc liền nhét vào túi áo.

“Chỉ cần Mai đại ca trở thành danh gia thi họa, không phải mỗi ngày người đều được nhị ca chú ý sao!”

Đúng vậy, tại sao ta không nghĩ đến chứ! Vì thế, một thi họa gia nổi tiếng, cứ như vậy ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Khi còn bé, Lý Hiểu Nhạc có cảm giác mình là tiểu hài tử đáng yêu, vì sao bị ca ca tỷ tỷ đẩy đến đây đi, ai cũng không muốn ở chung với hắn? Vì vậy mọi người quyết định, mỗi người ba tháng, mang đệ đệ nhỏ nhất. Nói, lúc này, đến lượt Tam ca Lý Hiểu Quân dẫn hắn. Lý Hiểu Nhạc phát hiện, ở cùng Tam ca phải vô cùng kiên nhẫn.

Tam ca của ta.

Lý Hiểu Quân là người si cờ vậy, ngoài trừ sách dạy đánh cờ cũng chỉ có sách dạy đánh cờ, ngoại trừ đánh cờ vẫn là đánh cờ. Nghiên cứu một nước đi, ngồi bất động nửa ngày. Dù Lý Hiểu Nhạc đối bụng, lạnh, cần cái gì, đều không quan trọng bằng cờ vậy của y.

“Ca, ta đói bụng.” Lý Hiểu Nhạc nói.

Lý Hiểu Quân vẫn bất động, được rồi, người bất động, ta tự tìm đồ ăn! Lý Hiểu Nhạc ra phố mua, nhưng hắn không có tiền, làm sao bây giờ? Lý Hiểu Nhạc nói với Lão Trương bán bánh bao: “Người đến ngõ XX, ngôi nhà có cánh cửa một đen một trắng, tìm người họ Lý, gọi là Lý Hiểu Quân mà đòi tiền. Y là ca ca ta, y ngược đãi ta, không cho ta ăn cơm.”

Lý Hiểu Nhạc mua hoa quế cao, nói với chưởng quầy: “Người đến ngõ XX, ngôi nhà có cánh cửa một đen một trắng, tìm người họ Lý, gọi là Lý Hiểu Quân mà đòi tiền. Y là ca ca ta, y ngược đãi ta, không cho ta ăn cơm.”

Chưởng quầy nhìn hài tử đáng yêu, quần áo cũng không phải nhà nghèo, cảm thấy rất đáng thương: “Hài tử, người quá đáng thương, nương người đâu?”

“Không ở, nàng đi.” Lý Hiểu Nhạc nói.

Chưởng quầy cho rằng hài tử không có mẫu thân, càng thêm thương tiếc: “Ca ca thế nào chứ, lại ức hiếp tiểu đệ đệ.”

Lý Hiểu Nhạc đi mua bánh ngọt, nói với người bán: “Người đến ngõ XX, ngôi nhà có cánh cửa một đen một trắng, tìm người họ Lý, gọi là Lý Hiểu Quân mà đòi tiền. Y là ca ca ta, y ngược đãi ta, không cho ta ăn cơm.”

“Đây là ca ca gì chứ, sao có thể không cho đệ đệ ăn cơm?” Người bán bánh ngọt nổi giận.....

Tóm lại, chờ Lý Hiểu Quân thoát khỏi bàn cờ, thì trông thấy có một đoàn người đứng trong sân nhà mình, đây là chuyện gì?

“Có người làm ca ca vậy sao.”

“Đúng vậy, không cho đệ đệ ăn cơm.”

“Nhìn người này nhả nhện như thế, không ngờ a, quá ác độc.”

“Ta nói, nhà người cũng không nghèo, sao không cho đệ đệ ăn cơm!”

Lý Hiểu Quân khó hiểu? Ta không cho đệ đệ ăn cơm? Ta ác độc?

“Các vị, ta hỏi một chút, sao các ngươi tới đây?” Lý Hiểu Quân hỏi.

“Đệ đệ của ngươi mua đồ trong tiệm của chúng ta không có tiền thanh toán, chúng ta đến thu tiền, thuận tiện lên án ca ca không có trách nhiệm như ngươi!” Lão Trương hùng hồn nói.

“Đúng vậy, mẫu thân cũng không có, tiểu hài tử thật đáng thương a!” Chương quỳ nói. “Ngươi còn không cho nó ăn cơm!”

“Có phải ngươi muốn đệ đệ chết đói, độc bá gia sản, ngươi phụ lòng mẫu thân đã chết.” Người bán bánh ngọt quát.

Trả hết nợ, Lý Hiểu Quân nhe răng cười, đi về phía Lý Hiểu Nhạc đang co ro người lại. “Tiểu Ngũ từ thân ái, ngươi giải thích cho ta, ta ngược đãi ngươi sao? Không cho ngươi ăn cơm? Còn có, mẫu thân đại nhân thân ái của chúng ta, chết khi nào?”

“Ta đâu nói mẫu thân chết, là bọn họ hiểu lầm, không liên quan tới ta!” Lý Hiểu Nhạc cười gượng.

Sau đó là một hồi bóp bóp, cái mông của Lý Hiểu Nhạc đỏ ửng. “Oa... oa...” Tuyệt thế thần khóc, kinh thiên động địa, hù dọa một đám quạ đen, kêu quang quác đầy trời.

Lý Hiểu Quân, ta hận chết ngươi. Ngươi không phải ca ca ta, ngươi là thiên hạ đệ nhất đại phôi đản! Lý Hiểu Nhạc hàm lệ, trong lòng thầm mắng Lý Hiểu Quân.

“Nghe nói chưa, kỳ thánh và kỳ ma quyết đấu.”

“Ta còn nghe đồn, Kỳ ma là người ngoại quốc, rất lợi hại, đã đánh bại vô số người.” Tin vịt đầu đường cuối ngõ, cái gì mà kỳ thánh với kỳ ma, Lý Hiểu Nhạc tức giận, ta hận cò!

Lý Hiểu Quân lại nghiên cứu sách dạy đánh cò, cùng người khác đánh cò, phiền chết. Lý Hiểu Nhạc tự ra ngoài chơi, đông nhìn, tây nhìn xem, cảm thấy khó chịu, phải đi tiêu. Tìm một nơi không có người, nhưng không có nghĩa là không có động vật.

“Cứu mạng a...” Lý Hiểu Nhạc thét chói tai, co giò chạy trước, đằng sau là một chó săn lớn đuổi theo, trên người chó săn còn ướt nước tiểu.

Lý Hiểu Nhạc nhanh nhẹn nhưng chó săn cũng rất nhanh, hai bên đường bị Lý Hiểu Nhạc quấy loạn thất bát tao, người ngã sập đổ, nhưng con chó kia vẫn gắt gao đuổi theo. Lý Hiểu Nhạc từ thành đông chạy tới thành tây, mãi đến khi ném đi một cái bần, bị một người bắt được. Xách Lý Hiểu Nhạc lên như xách gà, một cước đá bay chó săn.

“Thật là lợi hại, so với sư phụ của ta còn lợi hơn!” Lý Hiểu Nhạc sùng bái nhìn ân nhân cứu mạng.

“Xú tiểu tử, ta và kỳ thánh đang đánh cò, ta vừa thắng, còn chưa ghi chép, ngươi dám ném bần cò của ta!”

“Ta không ném bần cò của ngươi.”

“Rõ ràng là ngươi!”

Lý Hiểu Nhạc nhìn quân cò rơi đầy đất, xoay đầu, thấy vài người vè mặt chán nản, cuối cùng ngược nhìn người đang xách mình, một người ngoại quốc vóc dáng cao lớn, quần áo cũng kỳ quái. Phía sau hắn có tùy tùng, hẳn không phải người bình thường a.

“Ta có thể nói cho ngươi biết, ta không có tiền bồi thường ngươi, ngươi muốn bắt đền, đi ca ca ta.” Lý Hiểu Nhạc hùng hồn nói.

“Tiểu bát điểm, ngươi là nam nhân sao! Minh sai, còn muốn ca ca cho bồi thường.”

“Ta không sai, sai là con chó kia, ngươi có thể tìm chủ nhân của nó đòi bồi thường.”

“Nhưng chính ngươi quấy nhiễu ván cò của ta.”

“Ta đã nói với ngươi, ta không có tiền, có cũng không bồi thường cho ngươi.”

“Vì sao.”

“Ta ghét cò vậy!”

Lý Hiểu Nhạc vừa dứt lời, sau lưng vang lên một thanh âm u ám: “Ta nghe có người nói ghét cò vậy, Tiểu Ngũ từ, ngươi ngại ca ca đánh đòn không đau ư? Tiểu Ngũ từ thân ái của ta, giải thích cho ca ca một chút, vì sao trên đường một mảnh hỗn loạn, ngươi gây họa gì?”

“Ca ca cứu mạng a!” Lý Hiểu Nhạc trông thấy ca ca, dùng sức quơ cánh tay ngăn ngừa, nhưng hắn bị người xách lên, càng quơ càng buồn cười. Mặt Lý Hiểu Nhạc nhanh chóng đỏ rần.

“Vị tiên sinh này, có thể buông tiểu đệ đệ của tại hạ được không?” Lý Hiểu Quân lễ độ nói ra. Nam nhân ngoại quốc hừ một tiếng, buông Lý Hiểu Nhạc xuống. Lý Hiểu Nhạc lập tức chạy đến, trốn sau lưng ca ca, nắm chặt ống tay áo y, nghiêng đầu nhìn người ngoại quốc.

Người ngoại quốc bị bộ dáng đáng yêu của Lý Hiểu Nhạc chọc cười, “Kỳ thật cũng không có gì, đệ đệ của ngươi phá ván cờ của ta, ta muốn ngươi khôi phục nguyên dạng là được.”

“Vị huynh đài này, đệ đệ của tại hạ không trông thấy ván cờ của ngươi, sao có thể khôi phục?” Lý Hiểu Quân hỏi.

“Đúng vậy, khôi phục không được, lưu đệ đệ của ngươi lại bồi thường, làm đồ chơi cho ta.” Người ngoại quốc nói.

“Kỳ ma, ngươi đừng quá đáng!” Một nam nhân trung niên chịu không được, phản bác cùng người ngoại quốc.

“Bại tướng dưới tay ta, ngươi không có tư cách nói.” Người ngoại quốc khinh thường.

“Ca ca, nếu không, ngươi đánh cờ với hắn, thắng hắn, thế nào? Coi như bồi cho hắn một cuộc.” Lý Hiểu Nhạc kéo ống tay áo Lý Hiểu Quân.

“Nhìn người này, không có đẳng cấp, ca ca không muốn đánh cờ với hắn.” Lý Hiểu Quân thấy bộ dáng cuồng vọng của người ngoại quốc, trong lòng thật muốn đập hắn một trận, đừng nói cùng hắn đánh cờ.

“Nhưng ngươi đã từng thắng sư phụ.”

“Ta nói người này không có đẳng cấp, ta không chơi.”

“Ngươi nói ai không có đẳng cấp!” Kỳ ma hiển nhiên tức giận, lòng tự trọng của hắn bị giẫm đạp.

“Ngươi a, ngươi chỉ thắng một ván cờ mà thôi, dám cuồng ngạo như vậy. Nếu ngươi thua, chả lẽ ngươi tự sát? Hơn nữa, ít có ai trăm trận trăm thắng, nhất là đánh cờ. Cờ vậy không chỉ trọng kỹ nghệ, mà còn phải trọng nguyên tắc, lễ độ. Kỳ nghệ gọi tắt là “Nghệ”, kỳ phẩm tên gọi tắt là “Phẩm”. Kỳ lý huyền bí ở chỗ: cùng tắc cấm, cấm tắc biến, biến tắc thông. Ngươi chưa có ván cờ cuối cùng, nói gì thắng bại.” Lý Hiểu Quân như thường giáo dục Lý Hiểu Nhạc, giáo dục kỳ ma.

“Ngươi là hủ nho, chỉ được cái mồm mép, chơi một ván, thắng ta, hiển nhiên không so đo với ngươi.” Kỳ ma nói.

“Tiểu Ngũ tử, ngươi xông hùa, tự mình giải quyết!” Lý Hiểu Quân xách Lý Hiểu Nhạc tới trước mặt kỳ ma.

“Ngươi là ca ca của ta, chúng ta là thân huynh đệ a!” Lý Hiểu Nhạc sắp khóc.

“Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Ngũ tử, ngươi ở trước mặt tiền tài, có lẽ không đem ca ca trở thành thân huynh đệ. Từ khi dẫn theo ngươi, mỗi ngày ta phải bỏ bạc trên người ra, dùng để nuôi vài huynh đệ cũng không vấn đề. Đây là lúc ngươi thể hiện bản lĩnh nam tử hán, bình thường ca ca dạy ngươi thế nào.”

“Ca, ta thắng có gì tốt?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Ta sao biết, vị này là kỳ ma, hắn có tiền, ngươi thương lượng xem.” Lý Hiểu Quân không nhanh không chậm nói.

Lý Hiểu Nhạc nhìn kỳ ma: “Đại ca ngoại quốc, thắng ngươi thì được gì?”

“Thắng ta, ta có thể đem bàn cờ vàng này tặng ngươi.” Kỳ ma chỉ vào bàn cờ trước mặt.

“Ngươi nói, không cho phép đổi ý, lừa gạt tiểu hài tử.” Lý Hiểu Nhạc vừa thấy vàng, hai mắt tỏa sáng, ánh mắt nhìn kỳ ma giống như chồn chờ ăn gà, kỳ ma cảm giác vô cùng khó chịu.

Một canh giờ sau, Lý Hiểu Nhạc ôm bàn cờ, vui vẻ nắm tay Lý Hiểu Quân, huynh đệ thân thiết trở về nhà. Kỳ ma cúi đầu, thật lâu không nói. Đột nhiên hắn chạy đến trước mặt Lý Hiểu Quân, khẩn cầu: “Đệ đệ của ngươi lợi hại như vậy, ngươi nhất định thâm bất khả trắc (sâu không lường được), cùng ta chơi một ván được không?”

“Ta không đánh cờ với người không thắng được đệ đệ của ta.”

Kỳ ma lại ỉu xiu, thất hồn lạc phách bỏ đi. Trong nhà Lý Hiểu Quân, buổi tối truyền đến tiếng thét chói tai của Lý Hiểu Nhạc: “Vương bát đản, kỳ ma. Bàn cờ của ngươi không phải vàng ròng, ngươi lừa gạt tiểu hài tử, ngươi không đạo đức!”

Từ đó về sau, phạm là lúc Lý Hiểu Quân nuôi Lý Hiểu Nhạc ba tháng, Kỳ Ma lại tìm đến Lý Hiểu Nhạc đánh cờ. Sau đó hai người một hồi gà bay chó chạy, người cao to xách tiểu hài tử.

“Lý tiên sinh, Kỳ Ma tìm đệ đệ ngươi đánh cờ, ngươi không lo lắng sao?” Một vị bằng hữu hào tâm nhắc nhở.

“Lo lắng cái gì? Có người giúp ta trông chừng hài tử, ăn uống y cũng trả, ta giảm phí tổn, giảm tiền cơm, không tốt sao?” Lý Hiểu Quân cười vui vẻ.

Tử tỷ của Lý Hiểu Nhạc là nữ nhân rất hiền lành, Lý Hiểu Nhạc cảm giác đại tỷ và mẫu thân càng không thể được xưng là nữ nhân. Bộ dáng các nàng rất mạnh mẽ khiến Lý Hiểu Nhạc chịu đủ kích nện, nếu nữ nhân đều giống bọn họ, ta sẽ không lấy nữ nhân làm vợ. Nhưng hẳn lại có một Tử tỷ ôn nhu nhân thực, rất nữ nhân. Lý Hiểu Nhạc vui vẻ ở cùng nàng ba tháng, được người chăm sóc, ăn mặc đầy đủ, hỏi han ân cần.

“Tử tỷ, ta thích ngươi nhất.” Lý Hiểu Nhạc ăn cháo Tử tỷ làm, cười đến vui vẻ.

“Ăn ngon không, Tiểu Nhạc?” Tử tỷ nói chuyện vẫn luôn ôn nhu, thật ngọt ngào a.

“Ăn ngon.” Lý Hiểu Nhạc lại ăn một miếng, “Tử tỷ, vì sao tốt với ta như vậy, lại cho ta ăn ngon, lại may y phục mới cho ta?”

“Tử tỷ quyết định phải gả cho một nam nhân tốt, về sau giúp chồng dạy con, trù nghệ giỏi, may vá thành thạo, lời nói cử chỉ lễ độ. Tỷ tỷ hướng con đường hiền lương thực đức, Tiểu Nhạc ủng hộ tỷ tỷ a.”

“Không thành vấn đề, chúng ta là chị em ruột, ta không ủng hộ tỷ tỷ, còn có thể ủng hộ ai?”

Lý Hiểu Nhạc hưởng thụ hiền lương thực đức của tỷ tỷ, mỗi ngày có đồ ăn ngon, quần áo đẹp, nghe giọng hỏi thăm nhẹ nhàng, cuộc sống thật sự quá hạnh phúc.

“Tiểu Nhạc, ngươi nói ta tìm nam nhân thế nào mới thích hợp với ta, ta muốn lãng mạn.”

“Tỷ tỷ ném tú cầu, trúng ai chọn người đó. Ông trời se duyên, lãng mạn cực kỳ.”

“Đúng vậy, sao tỷ tỷ lại không nghĩ đến nhỉ?”

Từ tiểu thư Lý gia muốn ném tú cầu tuyển phu, người xem náo nhiệt. Người nào cũng biết Lý gia có tiền, hiển nhiên Từ tiểu thư cũng có tài sản không ít, kinh doanh phường thêu. Nếu được Từ tiểu thư ném trúng, có thể ít phần đấu hai mươi năm.

“Tỷ tỷ, người nhìn người dưới lầu, lẫn cả dưa cả táo, kiểu gì cũng có, ngươi phải cẩn thận.” Lý Hiểu Nhạc nhắc nhở tỷ tỷ.

“Yên tâm, tỷ tỷ luyện tập rất nhiều lần, sẽ không thất thủ.” Lý Hiểu Linh vô cùng tự tin, nhưng nhìn dưới lầu, thật sự không có người tốt để mình lựa chọn. Di, một bạch y thư sinh vừa đi tới, phong độ nhẹ nhàng, cơ hội a, rất khó khăn mới có! Lý Hiểu Linh dùng sức quang ra, chỉ nghe phác thông một tiếng, bạch y thư sinh trúng tú cầu mà hôn mê.

“Vì sao hắn hôn mê?” Lý Hiểu Linh khó hiểu, tú cầu của mình rất nhẹ mà?

“Tử tỷ, vì gia tăng tỉ lệ trúng đích, ta đổi bóng trong tú cầu thành ngô.” Lý Hiểu Nhạc thật cao hứng chờ tỷ tỷ khích lệ.

“Xú tiểu tử, nếu lão công tương lai của ta bị ngươi hại chết, ta không để yên cho ngươi!” Lý Hiểu Linh đánh Lý Hiểu Nhạc một cái, Lý Hiểu Nhạc ôm đầu, hàm lệ. Người ta có ý tốt, còn không cảm kích.

“Tỷ tỷ gặp sắc quên đệ, tỷ tỷ xấu nhất!”

Bạch y thư sinh tỉnh lại, biết mình trúng tú cầu, vội vàng nói: “Tiểu thư, ta đã có vị hôn thê, không thể cùng ngươi thành thân.”

“Sao chứ, tú cầu trúng ngươi, ngươi là tướng công của ta, ta sẽ cùng ngươi.” Lý Hiểu Linh cười tủm tỉm nói.

Lý Hiểu Linh quần quít đòi cùng bạch y thư sinh về nhà, bạch y thư sinh tên là Bạch Y, nhà ở trong thôn, là lang trung. Lý Hiểu Linh dẫn đệ đệ đi gặp cha mẹ chồng tương lai.

Cha mẹ Bạch Y là người thành thật, trong nhà có hơn mười mẫu ruộng, ba gian phòng đất, trong mắt Lý Hiểu Nhạc là quá nghèo a.

Nghe nói Lý Hiểu Linh là vị hôn thê của Bạch Y, mọi người trong thôn đều đến xem náo nhiệt, vị hôn thê chính thức của Bạch Y liền tìm tới cửa.

“Bạch Y, ngươi là kẻ phụ lòng, nhanh như vậy đã có người mới!”

“Không có, đó là một hiểu lầm!”

“Cái gì hiểu lầm, ngươi luôn không quan tâm ta.”

“Nào có a, ngươi nghe ta giải thích.” Bạch Y giải thích với vị hôn thê của hắn, trong lòng Lý Hiểu Linh khó chịu.

“Tỷ tỷ, nữ nhân kia nào có ôn nhu, hiền lương thực đức như tỷ tỷ, tỷ tỷ phải có lòng tin.” Lý Hiểu Nhạc động viên.

“Đúng vậy, ta là người thắng cuối cùng.” Lý Hiểu Linh kiên định nói.

Muốn bắt được tâm nam nhân, phải bắt lấy tâm cha mẹ hắn. Lý Hiểu Linh luôn giữ vững hình tượng con ngoan.

Buổi sáng, làm tốt bữa sáng, mời lão nhân gia ăn, y phục, Lý Hiểu Linh tranh giặt. Quần áo rách liền may lại, nói lời an ủi, giúp lão nhân vui vẻ. Rất nhanh, lão nhân thích Lý Hiểu Linh. Nhưng Bạch Y vẫn cự tuyệt, bởi vì vị hôn thê kia.

“Bạch Y ca ca, tỷ tỷ của ta không tốt sao?” Lý Hiểu Nhạc hỏi Bạch Y.

“Không phải, Lý tiểu thư rất tốt, nhưng ta không có phúc khí.” Bạch Y nói ra.

“Vì sao?”

“Làm người không thể bội bạc.”

“Cổ hủ.”

Lý Hiểu Linh nghe Bạch Y nói làm người không thể bội bạc, càng quyết tâm, ta muốn gả cho hần!

“Tỷ tỷ, ngươi đã nghĩ ra cách đuổi vị hôn thê kia đi chưa?” Lý Hiểu Nhạc hỏi Lý Hiểu Linh.

“Chưa.” Lý Hiểu Linh cúi đầu, than thở, “Nam nhân cổ hủ lại tốt như vậy sắp tuyệt chủng, ta chết cũng không muốn tặng hần cho người khác!”

“Vậy ngươi cho ta một lượng bạc, ta sẽ giúp ngươi.” Lý Hiểu Nhạc cười nói.

Phụ thân của Bạch Y đột nhiên bị bệnh, nằm bất động trên giường, người nhà Bạch Y rất luống cuống. Bởi vì không ai chăm sóc phụ thân, Bạch Y nhờ vị hôn thê kia chiếu cố đùm.

“Cái gì, muốn ta đến nhà ngươi làm người hầu, chết cũng không đi, chúng ta giải trừ hôn ước!” Vị hôn thê của Bạch Y lạnh lùng nói, “Lý tiểu thư vừa ý người mà, bảo cô ta đi hầu hạ phụ thân ngươi a!”

Bạch Y chán nản về nhà, một bụng tức giận, cũng cảm thấy may mắn vì chưa lấy cô ta! Lúc này Lý Hiểu Linh nhân cơ hội nói: “Đến nhà ta đi, chúng ta chăm sóc lão nhân a.”

Bạch Y lấy xe ngựa, mang theo phụ thân mẫu thân cùng Lý Hiểu Linh rời khỏi thôn, chính thức đến nhà Lý Hiểu Linh, thành thân, bệnh của bạch y phụ thân cũng tốt lên, mọi người nói là xung hỉ.

“Tỷ tỷ, ta giúp ngươi, ngươi chưa trả bạc cho ta.” Lý Hiểu Nhạc đòi tỷ tỷ bạc.

“Ngươi giúp là hạ được phu thân của lão công ta, co quắp không nhúc nhích được, lá gan ngươi cũng lớn, vạn nhất dùng sai được, sẽ hại chết người. Ta không cho tiền!” Lý Hiểu Linh nói.

“Ngươi quyết nợ, ta đi tìm tỷ phụ!” Lý Hiểu Nhạc nói xong chạy đi tìm Bạch Y, Lý Hiểu Linh đuổi theo đằng sau: “Đừng, đừng đi!”

Một hồi chột nghe được quán đại loạn, Lý Hiểu Nhạc ôm đầu chạy ra, trong mắt đều là lệ, khóc khổ sở: “Hai người các ngươi thủ đoạn như nhau, đúng là một đôi, không có ai tốt! Úc hiếp tiểu hài tử!”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Người ta nói long sinh cửu tử, nhưng đứa con thứ mười, tiểu nhi tử của long vương – Bích Tỷ lại là nhân ngư! Cái này thật khiến người ta hồng mắt, thế mà long vương long hậu không thêm để ý, long vương nói: “Di truyền cách lớp, vương hậu của tổ tiên chúng ta là nhân ngư, nên Bích Tỷ là nhân ngư cũng không kỳ quái.”

Long vương long hậu, thêm Cửu ca ca, đối với tiểu đệ đệ đặc biệt này, thật sự yêu thương cưng chiều, có thể nói Bích Tỷ đang sống trong mật ngọt. Nhưng khi Bích Tỷ yêu một con rồng thì cả gia tộc đều phản đối, vì nghe nói con rồng kia rất trắng hoa. Người thường có tâm lý phản nghịch, người thấy không được, ta càng muốn làm, Bích Tỷ bỏ chạy cùng con rồng Thân Trách kia. Lão Long Vương rất tức giận, thiếu chút nữa đến nhà người ta giết người cướp con yêu trở về, cứ như thế hai nhà kết thù với nhau. Về sau, Bích Tỷ chịu không được thói trắng hoa của Thân Trách, cùng Ngự Tề rời đi. Lúc này Lão Long Vương mới thở dài một hơi, tuy Ngự Tề hóa thành hình người thì bộ dáng xấu chút, nhưng y hình rồng, xác thực là một nữ long.

Long vương nói: “Chúng ta là rồng, nếu so sánh, phải so ai hóa thành rồng đẹp nhất, mà không phải hóa thành người đẹp nhất.” Mọi người nghe, thấy thế nào cũng là Lão Long Vương giải vây cho con rể của mình.

Pháp lực của Ngự Tề vô cùng cao thâm, đây là điều Lão Long Vương coi trọng nhất. Mà chủ yếu là, Ngự Tề không chê tiếng ca của Bích Tỳ, tiếng ca vô cùng “Đặc biệt”. Hơn nữa nghe ba trăm năm, vẫn không chán.

Tiếng ca của nhân ngư là tuyệt vời nhất, Bích Tỳ biết rõ, hơn nữa hẳn cũng nghe qua tiếng ca của những nhân ngư khác, Bích Tỳ cho rằng, bọn họ không hay hơn tiếng ca của mình. Mỗi ngày Ngự Tề đều nghe Bích Tỳ hát, hơn nữa mỗi lần đều nói: “Tiếng ca của Vương hậu ta là thanh âm tự nhiên, có thể rửa sạch dơ bẩn của con người, có thể tinh lọc vạn vật, mang đến ánh sáng cho thế giới.”

“Ngươi thật sự cho rằng như vậy, Ngự Tề?” Bích Tỳ cao hứng hỏi.

“Đúng vậy, ta rất thích, nghe thế nào cũng không chán.”

“Ngự Tề, cả cuộc đời ta, yêu nhất chính là ngươi.” Ngự Tề được ái nhân hôn, cười đến ngu ngốc. Đầu còn giao long pháp lực cao thâm, chỉ là giao long ngu ngốc vì tình yêu. Linh tôn tướng của thấy nhưng không thể trách, đôi vợ chồng vĩnh viễn không hết tuần trăng mật, luôn thân thiết như vậy, khiến người ta chịu không được.

Không phải ai cũng thích nghe tiếng ca của Bích Tỳ, Ngự Tề ở hồ sâu, hàng xóm là hai tòa núi, trên núi có một số yêu ma tu hành, cũng có thần tiên.

Vô Hạ chân nhân tu hành tại Nam sơn, hồ tiên ngàn năm Bảo Lâm Quân tu luyện tại Bắc Sơn, hai người thường xuyên bất hòa, lý do từ đâu? Một năm kia thiên tai, trong nhà Vô Hạ chân nhân chỉ còn một cái bánh bao, chính hắn không nỡ ăn, đặt trên bàn thờ cúng tổ sư gia. Nhưng đi ra ngoài một chuyến trở về, phát hiện bánh bao mất tích. Hắn bấm tay tính toán, hóa ra bị trộm. Người trộm là Bảo Lâm Quân, khi đó y chỉ là cừu vĩ hồ. Mất thấy Vô Hạ chân nhân đuổi theo mình, Bảo Lâm Quân còn cầm bánh bao cố ý cắn một cái, lưu lại dấu móng tay. Vô Hạ chân nhân tức giận, vì vậy hai người tu hành đánh nhau! Đánh rất náo nhiệt, dùng toàn bộ pháp thuật tổ sư gia dạy dỗ, rốt cuộc Vô Hạ chân nhân thắng, đốt cháy một đuôi của Bảo Lâm Quân. Bảo Lâm Quân cực kỳ tức giận, đó là cái đuôi mình thích nhất! Cắn lên cánh tay của Vô Hạ chân nhân, Bảo Lâm Quân dương dương đắc ý nói: “Ồ đây không có được phòng bệnh, ngươi từ từ chờ bệnh a!”

Vì vậy hai người như con nít tranh đua, ngươi tu hành tốt, ta tu hành còn tốt hơn. Ngươi thu nhận đệ tử nhiều, ta thu nhận nhiều hơn ngươi. Thấy không có người mời ta thi triển pháp thuật, cho ta bạc nhiều hơn. Về sau, tu thành chính quả, Vô Hạ chân nhân đã ở nam sơn, Bảo Lâm Quân đã ở Bắc Sơn. Chính giữa là một cái hồ rất lớn rất sâu, nhà của Ngự Tề và Bích Tỳ.

Hai người vừa mới kết hôn, hai bên đình núi đều biết, Ngự Tề thành thân, bọn họ sẽ thêm một hàng xóm đặc biệt. Ngự Tề dẫn Bích Tỳ đi thăm bọn họ, bọn họ vẫn còn rất nhiệt tình tiếp đãi.

“Ta nói, Vô Hạ chân nhân, ngươi quá ức hiếp người, ngươi muốn đệ tử của ngươi không lấy được chồng ư, sao không chịu gả sang cho đệ tử của ta!”

“Bảo Lâm Quân, ngươi lo cho người trước đi.”

“Ngươi hào phóng, cho đệ tử của ngươi gả sang a.”

“Không được, số lượng đệ tử của ngươi và của ta bằng nhau, đệ tử của ta gả đi, chẳng phải đệ tử của ta ít hơn.”

“Nói nhảm, nếu đệ tử của ta gả đi, đệ tử của ta cũng ít, dựa vào cái gì. Ngươi muốn đệ tử của ta gả đi cũng được, tặng một đệ tử của ngươi sang làm sính lễ!”

“Buồn cười, nào có chuyện đệ tử làm sính lễ.”

“Ngươi không đồng ý, chính là phá hủy ước nguyện của người khác, ngươi còn là sư phụ sao? Lấy tư cách gì đứng trước mặt tổ tiên.”

“Ngươi cũng thế thôi.”

Nhị vị thần tiên càng nói càng tức giận, dứt khoát dùng vũ lực giải quyết. Đập mây bay lên giữa không trung, đấu võ. Thi triển pháp thuật, khó phân thắng bại, đột nhiên tiếng ca nhẹ nhàng truyền tới, vây quanh bọn họ. Một khúc, Phong Vân biến sắc, hai khúc, cát bay đá chạy, ba khúc, thiên chấn địa động. Nhị vị thần tiên thần tiên hoảng sợ, rơi trên tầng mây xuống, ngã vào hồ nước. Lực sát thương thật lớn!

“Hát thật hay, lại thêm một khúc a.” Ngự Tề say mê nói.

“Hào, ta hát khúc sớ trường!” Bích Tỳ cao hứng nói.

Linh tôn tướng của nhanh chóng đỡ nhị vị tiên quân ra khỏi hồ nước, thoát khỏi khổ hải.

“Thật có lỗi thật có lỗi. Tiếng ca của vương hậu nhà ta quá kinh thiên động địa, các ngươi nhẫn nại một chút, từ từ quen là tốt rồi.”

“Cái này ai chịu được!”

“Cái này là một loại phá hủy trái hình!”

Nhị vị tiên quân luôn đối địch, rốt cuộc hôm nay ý kiến thống nhất.

“Nếu không thì, chúng ta có mấy trợ thỉnh đặc biệt, đưa cho hai vị, hai vị cố dùng a.” Ô quy thừa tướng nói.

“Không được, chúng ta phải tìm Ngự Tề phân xử.”

“Nếu mỗi ngày đều nghe tiếng ca này, sao chúng ta có thể sống!”

Nhị vị tiên quân đi vào, trông thấy Ngự Tề đang say sưa nghe lão bà hát, còn Bích Tỳ vô cùng vui vẻ, nào biết mình mang tới thống khổ cho người khác. Thật sự là hết chỗ nói rồi.

“Ta nói, Ngự Tề, ngươi có thể bảo vương hậu ngươi đừng hát không?” Bảo Lâm Quân nói.

“Đúng vậy, ngừng đi.” Vô Hạ chân nhân nói.

“Tại sao phải ngừng?” Ngự Tề khó hiểu, “Tiếng ca hay như vậy, nghe là một loại hưởng thụ.”

“Cái này mà hay, quỷ khóc còn hay hơn.”

“Coi chừng gọi yêu ma tới!”

“Ta sống đã nhiều năm, lần đầu nghe tiếng ca kinh khủng như vậy!”

“Nghe người ta hát phải trả tiền, nghe hán hát phải trả mạng!”

Ngự Tề thấy có người nói lão bà y như vậy, trong lòng khó chịu: “Các ngươi có ý gì! Tiếng ca của vương hậu ta là thanh âm đẹp nhất thiên hạ, các ngươi không thưởng thức thì thôi, tại sao phải nói xấu!”

“Ta thấy vương hậu của ngươi cần đi học tập lại.”

“Đúng, ta có thể giới thiệu nhạc sĩ tốt nhất cho hán.”

“Phiền chết!” Bích Tỳ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Bích Tỳ vung một bao bột phấn qua, nhị vị tiên quân ngã xuống.

“Cái này triệt để thanh tịnh.” Bích Tỳ cười đắc ý, “Xem ra Nhuyễn Căn Tán mà Ôn Lương Ngọc xứng thật sự vô thiên hạ, đối với thần tiên cũng có tác dụng. Lần sau ta xin nhiều chút.”

“Vương hậu a, ngươi ném vào họ như vậy không lễ phép, dù gì cũng là hàng xóm!” Ngự Tề có chút bận tâm.

“Không sao, ta thấy hai vị hàng xóm hiểu sai về âm nhạc, chúng ta cần uốn nắn chút. Để hai vị hàng xóm biết rõ, cái gì mới là tiếng ca mỹ diệu. Đây là cơ hội có một không hai giúp bọn họ rèn luyện âm nhạc.” Bích Tỳ rất nghiêm túc nói.

“Có lý, hai vị hàng xóm, cùng thưởng thức thanh âm tự nhiên của vương hậu ta a.” Ngự Tề nói, “Người đâu, chuyển ghế nằm tới cho hai vị tiên quân, dâng trà hầu hạ. Tiên quân phải ở đây thưởng thức tiếng ca của vương hậu xinh đẹp.”

Thần a, cứu ta, ta không muốn ở đây! Hai vị tiên quân khóc không ra nước mắt, bị lính tôm tướng của đỡ lên ghế, tiếp nhận “Lễ rửa tội” của Bích Tỳ.

Vô Hạ chân nhân về nhà, suốt ba ngày ăn không trôi cơm, không muốn nghe bất kỳ thanh âm gì. Bảo Lâm Quân về nhà, chạy như điên ba ngày, eo nhỏ đi một tấc, cả người rất tiêu tụy.

“Thiệt là, nghe tiếng ca của ta có thể giảm béo, lần sau phải thu phí a.” Bích Tỳ nói.

“Vương hậu có lý.” Ngự Tề cũng hiểu, không thể để bọn họ được lợi trắng. Lính tôm tướng của..... Chỉ có thể ai thán.

Bích Tỳ muốn tổ chức nhạc hội cá nhân, hạ lệnh tất cả lính tôm tướng của mang thân bằng cố hữu, toàn bộ yêu ma trong túi tới, còn có hai vị hàng xóm, cùng với đệ tử của bọn họ, đến hồ sâu cổ động!

Lính tôm tướng của không có cách nào, vì vậy đều mang mấy trợ thỉnh, đưa thân bằng cố hữu đến. Mà ngay cả yêu tinh bị uy hiếp cũng tới cổ động, Ô Quy thừa tướng phát cho bọn hán mỗi người một cái.

Quy thừa tướng đi thỉnh hai tiên quân và đệ tử của bọn họ, Vô Hạ chân nhân cùng Bảo Lâm Quân chết sống không chịu đến, đệ tử thì lẩn xa. Cuối cùng Bích Tỳ cảm thấy quá không nể mặt mình, dùng được, sai lính tôm tướng của khiêng tới. Quy thừa tướng cũng cho rằng hai vị tiên quân rất không nể tình, dựa vào cái gì mọi người chịu khổ, các ngươi lại lẩn xa, có nạn phải cùng chịu chứ. Không cho các ngươi mấy trợ thỉnh!

“Hoan nghênh các vị quang lâm, ta thay mặt vương hậu của ta, hướng các vị khách quý cảm tạ.” Ngự Tề ăn mặc hoa lệ, càng không hòa hợp với khuôn mặt xấu xí, “Tiếng ca của vương hậu ta lưu danh hậu thế, tài hoa và vẻ đẹp cùng tồn tại. Có thể được các vị thừa nhận, phu thê chúng ta cảm kích không thể diễn tả bằng lời, chỉ có thể dùng tiếng ca diễn tả. Mời các vị thưởng thức!”

Dưới ánh sáng của vô số trân châu, Bích Tỳ trang phục lộng lẫy xuất hiện, thật sự là xinh đẹp. Hai vị tiên quân thấy mọi người bị sắc đẹp mê hoặc, tâm

ngoan độc ẩn dưới diện mạo, các người nhanh quên vậy sao! Các người bị mời đến bằng cách nào chứ! Nhưng hai người chỉ có thể mắng trong lòng, nói không ra lời.

“Vương hậu, vương hậu!” Lĩnh tằm tướng của cùng thân bằng cố hữu có máy trợ thính nên không nghe được thanh âm gì, nhưng để lão bản vui vẻ, liền hô to. “Vương hậu, chúng ta sùng bái người!”

“Vương hậu hát quá hay, chúng ta thích người!” Tiếng hò hét, tiếng thét chói tai vang lên dưới hồ.

Bích Tỳ kích động, hưng phấn mà hát, Ngự Tề còn làm phép thuật, biến hóa khung cảnh, càng khiến Bích Tỳ vui vẻ. Hai vị tiên quân cùng đệ tử đều chóng mặt, nôn a nôn, hôn mê a hôn mê, run rẩy a run rẩy.

Nhạc hội chấm dứt, tất cả lĩnh tằm tướng của và thân bằng cố hữu, thậm chí yêu tinh đều được hậu lễ. Chỉ có hai vị tiên quân, cùng đệ tử, bị mang đi.

“Sur phụ, ta muốn đi dạo.”

“Sur phụ, nhà đệ tử trong gỏi thư, muốn đệ tử về nhà.”

“Sur phụ, đệ tử muốn xuống núi một chuyến.”

“Sur phụ, mẫu thân đệ tử bệnh nặng, đệ tử phải về nhà một chuyến.”

Đệ tử của hai vị tiên quân đều tìm lý do xuống núi, chộc tức hai vị tiên quân, đám học trò không nghĩa khí, chỉ lo chạy trốn chết, có ai nghĩ tới sư phụ a! Đúng là, khó khăn trước mặt mới nhận ra ai tốt! Hai vị tiên quân nhìn nơi ở càng ngày càng trống vắng, cũng quên ganh đua, Nam Sơn Bắc Sơn hòa thuận rất nhiều. Hơn nữa số lượng yêu quái cũng giảm bớt, huyền não không còn.

Thời gian hòa bình luôn qua rất nhanh, Bích Tỳ mang thai bảo bảo của Ngự Tề, nhân ngư là loài lưỡng tính, có thể sinh đàn. Cho nên, Ngự Tề càng thêm cưng chiều Bích Tỳ, rồi Bích Tỳ sinh hạ một quả đàn, tại sao quả đàn mang hoa văn kỳ quái? Đôi vợ chồng cũng thấy lạ, nhưng đó là nhi tử của bọn hắn, ắp g a. Từ khi Bích Tỳ sinh đàn, mỗi ngày thêm một việc, đó là hát ru. Ông trời của ta, ban ngày tàn phá người khác, buổi tối còn không tha, tiếp tục ma ám xò lỗ tai! Ngày chết không xa nữa a!

Đến lúc đàn nở, quả thực khiến người người hoảng sợ, lúc đó thiên địa chấn động, kim quang vạn trượng, quả đàn nở ra một Kim Long. Cả long tộc sôi trào! Lão Long Vương tự mình đến nghênh đón tôn tử, một vạn năm, long tộc không có Kim Long sinh ra, trông thấy không, con của ta lợi hại a, sinh ra một Kim Long. Vì thế Long tộc ăn mừng thật lâu, Lão Long Vương và Ngự Tề cao hứng, suốt ngày cười mị mắt, cái này, con của ta là Kim Long, cái kia, cháu của ta là Kim Long. Hắc hắc hắc hắc..... Lão Long Vương và Ngự Tề càng thêm yêu thương Bích Tỳ, sủng ái Tiểu Kim long.

Tiểu Kim long có một tật xấu, phải nghe Bích Tỳ hát ru mới bằng lòng ngủ. Nhất thời hai vị tiên quân càng thêm khổ sở.

Ma giới nghe Kim Long đến thế gian, chính đón nhân mã, tuyên bố muốn tiêu diệt Kim Long. Long tộc chống cự, cùng bọn họ khó phân thắng bại, mất thấy long tộc sắp sửa không chống đỡ được, hai vị tiên quân âm thầm cười trộm, rốt cục có thể thanh tịnh. Nhưng Lão Long Vương làm phép, bài trừ phong ấn trên trán Bích Tỳ, Bích Tỳ ngồi trên thân hắc long của Ngự Tề, ôm một Tiểu Kim Long: “Ma giới dơ bẩn, dám đến long giới làm loạn, vọng tưởng sát hại con ta, cho các người nếm thử Thanh Thiên Chi Âm của thủy giới.”

Bích Tỳ bắt đầu hát, tiếng hát như thanh âm của trời, mê hoặc lòng người, khiến người thất thần. Tất cả mọi người say mê, kể cả hai vị tiên quân.

Nhưng chấn động xảy ra, nương theo tiếng ca, thủy triều che khuất mặt trời, cắn nuốt vô số binh tướng Ma giới, Ma giới cứ như vậy thảm bại trở về. Bích Tỳ vì hao hết pháp lực, hôn mê.

Ngự Tề rất lo lắng, Lão Long Vương khoát khoát tay: “Không sao, nó chỉ mê man mà thôi, qua một ngày sẽ tỉnh.”

“Ngự Tề, người có biết vì sao tiếng ca của Bích Tỳ khó nghe như vậy không. Đó là bởi vì ta phong ấn, đứa nhỏ này ca hát, sẽ có lực sát thương cường đại. Người cũng nhìn thấy rồi, toàn quân Ma giới bị diệt, chính là chứng minh. Ta vì tốt cho nó nên phong ấn pháp thuật của nó, nhờ người bảo vệ nó.”

“Ta sẽ bảo vệ hắn, ngài yên tâm đi, dù không có tiếng ca của Bích Tỳ, ta chân chính hiện thân cũng là vạn ma trấn phục.”

“Bích Tỳ vẫn chưa biết, kỳ thật người là Kim Long.”

“Ai bảo Bích Tỳ thích màu đen, ta vì hắn vui nên chỉ có thể làm thế. Đúng rồi, nhạc phụ đại nhân, thuốc nhuộm lần trước ngài cho ta còn không, ta dùng hết.”

“Ngự Tề, người hiện thân, khỏi mất công nhuộm đi nhuộm lại.”

“Nếu Bích Tỳ thấy diện mạo ta đẹp, sẽ nghĩ ta phong lưu như Thân Trách, ta liền xong rồi, trước tiên cứ vậy đi. Có khi lừa dối cũng là biểu hiện của tình yêu.”

Đệ tử của Vô Hạ chân nhân và Bảo Lâm Quân chịu đủ kích nặng từ tiếng ca của Bích Tỳ nên rời đi hết, mỗi ngày đều nghe tiếng ca kinh khủng như vậy, hai người bắt đầu nghĩ chuyện dọn nhà. Hôm nay có một người muốn tu đạo đi vào chân núi, trông thấy hai tiên quân đang than thở. Lại hỏi: “Hai vị đạo

hữu, thỉnh.”

Hai vị tiên quân hoàn lễ, người nọ lại hỏi: “Nghe nói ở đây có hai vị tiên quân, ta muốn tu đạo, cùng vị tiên quân nào thì tốt?”

“Nếu muốn tu đạo cũng được, ngươi nghe tiếng ca từ bên kia hồ sâu xem, thế nào, êm tai hay kinh khủng?” Vô Hạ chân nhân hỏi.

Người nọ đáp: “Vừa rồi còn nghĩ tiên nhạc từ đâu bay tới, hóa ra từ hồ sâu, nơi đó có thần tiên ư? Chưa từng nghe ai hát hay đến vậy.”

Hai vị tiên quân mắt tỏa sáng, giữ chặt tay người nọ: “Ngươi cảm thấy đó là tiên nhạc? Đó là vương hậu của long vương đang ca hát, ngươi cho rằng rất êm tai?”

“Đúng vậy.” Người nọ không rõ, bọn họ kích động cái gì?

“Chúng ta nhận ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kỳ Sứ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 33

Giả Thành Thực thật ra là một người tốt, hắn cho rằng mình rất thiện lương, chưa bao giờ làm chuyện xấu, an phận thủ thường. Nhưng vì cái tên, hắn luôn bị hoài nghi. Giả Thành Thực, nghe thế nào cũng giống một tên lừa gạt. Giả Thành Thực oan ức a, các ngươi không thể dùng tên đánh giá người. Ta là người tốt, ta không phải người xấu.

Giả Thành Thực xuyên qua đến đây, gặp phải một số việc khiến hắn không vui, nhất là từ khi đụng độ Lý Hiểu Nhạc, chuyện không may tăng lên dồn dập, vì sao chứ? Mình đắc tội thần phật phương nào, xem ra rảnh rồi phải đi miếu cúng bái, dâng nhiều hương hỏa.

Giả Thành Thực cho rằng mình là người nghĩa khí, trợ giúp Kỳ Lân Vương nghĩ kế theo đuổi lão bà, ngươi xem xem, ta thậm chí quên cả tìm lão bà cho mình, sao ta không phải người thiện lương a! Chắc chắn do không may mắn, phải đi bái phật!

Hạ quyết tâm, Giả Thành Thực đến miếu thấp hương. Mua hương khói, bái hết thần tiên, đến lúc chân tay bủn rủn, muốn tiểu tiện mới vội vàng chạy đi. Giải quyết xong vấn đề, Giả Thành Thực thoải mái xách quần, cúi đầu nhìn, dưới chân có một túi tiền lớn!

Giả Thành Thực nhặt túi tiền lên, ra khỏi nhà cầu, ở bên cạnh chờ người mất của. Mùi thối trong nhà cầu thật sự kinh khủng, Giả Thành Thực của chúng ta vô cùng tốt bụng, không rời đi, cho đến khi người mất tiền tìm tới. Người thành thật cỡ nào a! Giả Thành Thực cũng cảm động vì chính mình.

Người mất của vô cùng biết ơn Giả Thành Thực: “Thật sự đa tạ ngươi, hiện giờ người thấy tiền rơi không lấy như ngươi quá ít.”

“Không cần khách khí, đó là chuyện nên làm.” Giả Thành Thực cười trả lời.

“Xin hỏi công tử xưng hô thế nào?”

“Tại hạ Giả Thành Thực, bọn họ đều nói người cũng như tên.”

Giả Thành Thực, chính là giả vờ thành thực! Người như tên, có thể thấy được người này vô cùng tiểu nhân. Hắn làm chuyện tốt chắc chắn có ý đồ? Xem ra phải cho hắn tạ lễ.

Người mất của nghĩ vậy, lập tức móc ra một thỏi bạc: “Cái này là bạc tạ lễ, thỉnh công tử nhận lấy.”

“Không nên không nên, ta nhặt tiền không phải muốn tạ lễ.” Giả Thành Thực từ chối.

“Không được, ngươi phải nhận lấy!”

“Ta không cần tiền.”

Chẳng lẽ ngại thiếu, người này thực tham lam! Người mất của nghĩ, ta phải tranh thủ thời gian, nếu không hắn muốn càng nhiều! Người mất của liền ném bạc vào ngực Giả Thành Thực, quay đầu bỏ chạy, Giả Thành Thực đang sửng sốt. Người mất của đã không thấy tăm hơi!

“Vô công của cổ nhân đều tốt vậy sao?” Giả Thành Thực có chút hoài nghi, vì sao một người dân nhỏ bé cũng có khinh công!

Giả Thành Thực trở về vương phủ, nửa đường trông thấy một lão bà bà mang một túi lớn, đi đứng rất vất vả. Hắn đi qua, hỏi lão bà bà: “Lão bà bà, ta

thấy ngài mang vất vả, ta giúp ngài mang a!”

Thấy Giả Thành Thực cười đến sáng lạn, vẻ mặt chân thành, lão bà bà vô cùng cảm động: “Tiểu tử, ngày nay thiếu niên giống như ngươi quá ít, đi một đường không ai để ý đến bà bà, ngươi thật quá thiện lương.”

Giả Thành Thực đeo túi lên lưng, một tay đỡ lão bà bà, hướng về nhà. Hai người cười cười nói nói, Lý Hiểu Nhạc từ đối diện đi tới, thấy Giả Thành Thực lại phát tác nhiệt huyết thanh niên, giúp người làm niềm vui, liền mở miệng: “Giả Thành Thực, ngươi đúng là như tên, đủ tốt.”

Lão bà bà vừa nghe, Giả Thành Thực! Chính là giả vờ thành thực, đây không phải tiểu nhân sao! Sao ta lại để hắn mang túi, ai biết hắn muốn làm gì? Đầu năm nay đề phòng mới tốt, nào có người ngốc nghếch tới mức vô duyên vô cớ giúp đỡ người khác. Nghĩ tới đây, lão bà bà nói: “Ta sắp đến gia, đưa túi cho ta, ta tự mang là được.”

“Lão bà bà, ngươi không cần khách khí như vậy, ta đưa ngài về nhà a.” Giả Thành Thực thành khẩn nói.

Đưa đến nhà, ông trời của ta, hắn muốn tới nhà ta trộm gì đó sao!

“Không cần, ta không thể dẫn sói vào nhà, không phải, ta không thể tiếp tục làm phiền ngươi. Hơn nữa ta sắp về tới nhà.” Lão bà bà mang túi lên lưng, dưới chân sinh gió, đảo mắt đã không thấy tăm hơi.

“Oa, khinh công thật lợi hại!” Giả Thành Thực tán thán.

Giả Thành Thực ở tại Huyền Vũ vương phủ làm việc một thời gian dài, hắn phát hiện Huyền Vũ Vương rất không tin nhiệm hắn. Một số công việc không cho hắn làm, rõ ràng hắn có thể làm mà. Giả Thành Thực bị lão bản không tin nhiệm, làm sao bây giờ a. Giả Thành Thực buồn bực, đi tìm quản gia: “Quản gia đại ca, vì sao Vương gia không tin nhiệm ta, rất nhiều chuyện không giao cho ta làm?”

Quản gia cười nói: “Có thể vì tên của ngươi.”

“Tên thì làm sao, chả nhẽ ta tên Giả Thành Thực thì ta không phải người tốt, ta sẽ không đáng tin nhiệm.” Giả Thành Thực rất tức giận, “Nào có dùng tên đánh giá người khác.”

“Kỳ thật còn có một nguyên nhân, ngươi là Lý Hiểu Nhạc giới thiệu tới.” Quản gia nói thêm.

Giả Thành Thực cẩn thận tưởng tượng, Lý Hiểu Nhạc là quản gia của Kỳ Lân vương phủ, mình được hắn giới thiệu tới, Vương gia tưởng mình là nội gián sao! Rất có thể. Nhưng ta không phải nội gián a, ta là người thành thật. Lý Hiểu Nhạc làm chuyện xấu gì mà cần ta làm nội gián chứ, hơn nữa tên kia còn tinh ranh hơn khi, Ôn mỵ nhân thì như hồ ly ngàn năm. Ta làm nội gián cho họ, Vương gia, ngài quá xem trọng ta.

Buồn bực ngấm lại, mình xuyên qua tới đây, không nhà không bằng hữu, không biết khi nào có thể trở về (nằm mơ đi em ^ _ ^). Cô đơn a, thật muốn có một gia đình, nhưng lại sợ mình tìm được cách trở về, sẽ do dự, khó có thể dứt bỏ. Mà giờ không ai làm bạn với mình, mình ở nơi lạ lẫm, càng cảm thấy cô đơn.

Giả Thành Thực vẫn là Giả Thành Thực, vẫn nhiệt tâm giúp đỡ người khác. Cho dù Huyền Vũ Vương rất phòng bị hắn, hắn cũng thờ ơ. Mình không thẹn với lương tâm, có cái gì phải sợ. Nhưng có một số việc, không phải ngươi nghĩ mình là người tốt, có thể nói rõ ràng. Nếu một người nói ngươi không tốt, Vương gia không tin, vài người nói ngươi không tốt, Vương gia sẽ tin. Tựa như ngày đó đồ trong phòng Vương gia bị mất, mấy gã sai vặt xấu xa đồ tội cho Giả Thành Thực, lý do là Giả Thành Thực và Lý Hiểu Nhạc là bạn tốt, Lý Hiểu Nhạc lại là thần giữ cửa, bằng hữu của thần giữ cửa, không mấy ai là người tốt.

Giả Thành Thực biện minh cho mình, không ai tin tưởng. Bọn họ nghĩ khả năng Giả Thành Thực trộm rất lớn, vì hắn chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Vương gia, Huyền Vũ Vương cũng tin là do Giả Thành Thực làm. Từ trước tới giờ y chưa từng tin tưởng Giả Thành Thực.

“Đúng vậy, Lý Hiểu Nhạc tham tài, Ôn Lương Ngọc cũng thế. Nhưng bọn họ không xấu, bọn họ lấy tiền ngoài sáng, không giống các ngươi, lén lút trộm còn tỏ vẻ là người tốt, hèn hạ.” Giả Thành Thực tức giận mắng.

Giả Thành Thực bị đuổi ra khỏi Huyền Vũ vương phủ, một lần nữa gia nhập đội quân thất nghiệp, hắn lại tới ở nhà Lý Hiểu Nhạc.

“Cái gì chứ, ta tìm bọn họ đòi phân xử.” Lý Hiểu Nhạc nghe Giả Thành Thực kể lại, rất bất bình. “Bằng hữu của ta thì sao, chả lẽ Lý Hiểu Nhạc ta thích tiền thì ta không phải người tốt, vậy các ngươi là loại gì!”

“Đúng vậy, không giáo huấn bọn họ, bọn họ không nhớ!” Ôn mỵ nhân tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Huyền Vũ vương phủ, từ trên xuống dưới, kể cả đại hoàng tông cửa, đều tiêu chảy ba ngày, suýt nữa chết vì mất nước.

Người phải ăn cơm, Giả Thành Thực lại đi tìm việc. Mỗi ngày hắn đều tới nơi chiêu công, cuối cùng Lý Hiểu Nhạc nói: “Ngươi đừng tìm nữa, ngươi từng đến Tây Vực một lần, sau này cùng nương ta đi Tây Vực, có nương ta, cam đoan ngươi không thiệt thòi. Nhưng công việc khá nguy hiểm, ngươi đồng ý chứ?”

“Được, chỉ cần làm việc, ta đi. Dù sao ta cũng đi một lần, có kinh nghiệm, ngôn ngữ cũng hiểu kha khá.” Giả Thành Thực lại có việc, vì cuộc sống, Giả Thành Thực nên dự định cho bản thân.

Trước khi đi Tây Vực, Giả Thành Thực vẫn phải sống, hẳn lại không muốn ăn chực trong nhà Lý Hiểu Nhạc, vì vậy hắn đến một tửu lâu làm tiểu nhị. Hôm nay, hắn mang thức ăn lên cho khách nhân, vô tình nghe được khách nhân nói: “Chỉ cần Huyền Vũ Vương tới tham gia yến hội, lúc y trở về liền giết.”

“Đúng vậy, Chu Tước Vương muốn binh quyền của Huyền Vũ Vương đã lâu.” Khách nhân kia nói.

Giả Thành Thực vừa nghe, hóa ra có người muốn giết lão bản như vậy, mình là một thanh niên nhiệt huyết, sao có thể thấy chết mà không cứu. Giả Thành Thực tìm được cơ hội nói cho Huyền Vũ Vương.

“Vương gia, tiểu nhân có một việc muốn nói cho ngài.”

“Chuyện gì?” Huyền Vũ Vương hỏi.

“Có người muốn ám sát ngài, trên đường ngài tham gia yến hội trở về.” Giả Thành Thực nói.

“Làm sao ngươi biết được? Lý Hiểu Nhạc nói?”

“Không phải, ta nghe lén khách nhân trong tửu lâu nói chuyện.”

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin ngươi sao? Chớ quên, ngươi từng trộm đồ của ta, ngươi nghĩ ta sẽ tin một tiểu hầu.”

“Ta không phải tiểu hầu, cũng không trộm đồ của ngươi!” Giả Thành Thực hận nhất người nhắc tới chuyện này!

“Bọn họ đều nói là ngươi trộm, ngươi giải thích thế nào.”

“Ngài chưa từng tin tưởng ta, ta cần gì giải thích? Ta giải thích ngài sẽ tin sao?”

“Đừng nghĩ rằng, ngươi nói có người ám sát ta, ta sẽ tin tưởng ngươi, mang ngươi trở lại vương phủ.”

“Hừ, ngài thật buồn cười, ngài cho rằng vương phủ của ngài là lăng tiêu bảo điện nạm vàng sao, tưởng ta muốn đến lắm sao. Ta cho ngài biết, ta không thiếu chỗ đi. Ta nói cái này là vì chứng minh, Giả Thành Thực ta là một người tốt, ta là Giả Thành Thực, ta thiện lương!”

Giả Thành Thực cãi nhau với Huyền Vũ Vương, sau đó rời đi, Huyền Vũ Vương căn bản không tin lời Giả Thành Thực. Không nghe lời người tốt nói, họa đến trước mắt, Huyền Vũ Vương thật sự bị đâm. Thị vệ của y bị bọn thích khách cắt như cắt dưa hấu, Huyền Vũ Vương vô cùng hối hận, hối hận không nghe lời Giả Thành Thực, hối hận mình oan uổng một người tốt.

“Oa nhiều người như vậy, một hai ba ngược lại...” Thanh âm của Lý Hiểu Nhạc vang lên, thích khách thi nhau ngã xuống.

“Vương gia, ngươi xem, Giả Thành Thực liều mạng muốn chúng ta cứu ngươi. Chúng ta không nguyện ý cũng phải cứu ngươi.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Ai bảo các ngươi nói phu thê chúng ta không phải người tốt, chúng ta đành thấy chết mà không cứu. Nhưng Giả Thành Thực muốn chúng ta cứu ngươi, không đáp ứng thì thật không nể mặt, đáp ứng rồi, chúng ta cũng không tình nguyện. Như vậy đi, nể tình Giả Thành Thực, bớt cho ngươi 8 lượng, một thích khách chỉ thu 1 lượng bạc, chúng ta đánh ngã 35 thích khách, thị vệ của ngươi không tính, bớt 8, ngươi trả 27 lượng là được.” Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm.

“Bỏn vương không mang bạc.” Huyền Vũ Vương sờ sờ túi.

“Không sao, Vương gia ký nợ là được.” Lý Hiểu Nhạc cười tủm tỉm lấy một tờ tờ giấy ra, đưa tới trước mặt Huyền Vũ Vương.

Huyền Vũ Vương đuổi Lý Hiểu Nhạc Ôn Lương Ngọc đi, một mình về nhà. Dọc theo đường, Giả Thành Thực đã sớm chờ ở đó. Huyền Vũ Vương nhìn thấy Giả Thành Thực, có chút xấu hổ, dù sao mình oan uổng hắn.

“Thật có lỗi, Giả Thành Thực, ta oan uổng ngươi. Ta không nên nghi ngờ ngươi.”

“Các ngươi là vậy, tự cho là đúng, nghi thần nghi quỷ. Hiện tại biết rõ ta không có lừa ngươi a, ngươi bị Lý Hiểu Nhạc lấy bao nhiêu bạc? Lão gia hỏa kia sẽ không khách khí.”

“Hắn nói nể mặt ngươi bớt cho ta 8 lượng.” Huyền Vũ Vương ngẫm lại bộ dáng tham tiền của Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ta đã nói với ngươi, hắn lấy tiền ở chỗ sáng, hơn nữa có tật thích tiền mà thôi. Kỳ thật lúc ta vừa tới đây, vô thân vô cố, không có chỗ an thân, là hắn thu lưu ta, cũng giúp ta nhiều lần. Ta rất cảm kích hắn.”

“Giả Thành Thực, ngươi trở về a, tới vương phủ làm việc. Ta sẽ không hoài nghi ngươi, dù sao bên cạnh ta không có ai đáng tin nhiệm, ta cảm thấy ta có thể tin tưởng ngươi.”

“Bây giờ nói những này, chậm. Vương gia, ta đã đồng ý đi Tây Vực với mẫu thân của Lý Hiểu Nhạc. Ta không có số phúc, vẫn là kéo lạc đà, đánh xe ngựa thôi.”

“Ngươi chưa đi mà, ta có thể cướp ngươi tới, ngươi tin không?”

“Cướp tới? Ta nghe nói có chuyện cướp bạn gái, không nghe chuyện cướp hạ nhân.”

“Thay lời khác, ta đào góc tường nhà Lý Hiểu Nhạc, cắt sừng, thế nào? Đầu năm nay, tìm một người thành thực có thể tin thật không dễ dàng a. Nhân tài khó cầu, có đức có tài càng khó cầu. Bôn vương quyết định phải cắt sừng.” Huyền Vũ Vương nói.

“..... Ta có tài thế sao?” Giả Thành Thực trầm nghĩ.

Giả Thành Thực lại trở về bên Huyền Vũ Vương, an phận làm tiểu tư đặc biệt của Vương gia.

“Lý Hiểu Nhạc, ngươi không mượn cơ hội moi bạc của Huyền Vũ Vương chứ?” Giả Thành Thực hỏi.

“Không có, hướng phật tổ thề, ta tuyệt không moi bạc của hần. Ai bảo ta vốn thiện lương.” Lý Hiểu Nhạc nắm chặt túi tiền, nói.

“Chúng ta không moi tiền của hần, chỉ moi vài thỏi vàng của hần.” Bảo Bảo Bối Bối nói.

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Kỳ thật đôi khi, tình yêu đến cũng không oanh oanh liệt liệt, không phải đôi ta cùng chết. Nó là một loại bệnh, một khi nhiễm sẽ thành bệnh mãn tính, chỉ lo lắng nó liên xâm nhập linh hồn. Tựa như Huyền Vũ Vương hiện tại, nhìn Giả Thành Thực, y có một ý nghĩ, nếu mỗi ngày hần bên ta như vậy, thật tốt đẹp biết bao. Giả Thành Thực giống như nước, hương vị thường thường, nhưng thiếu hần sẽ chết khát, sẽ không thoải mái. Lúc này Huyền Vũ Vương mới ý thức được, ta yêu sao?

Ngươi nói, một người chân thối có gì mới lạ không, thực tế nam nhân thường thói chân, không phải chuyện lạ. Nhưng thói đến trình độ của Huyền Vũ Vương, quả thật hiếm có.

Hoàng Thượng khoe khoang với các sứ thần ngoại quốc: “Mẫu đơn trong ngự hoa viên của ta đẹp nhất thiên hạ.”

“Thần không tin.” Sứ thần ngoại quốc nói.

“Trẫm là hoàng đế, là thiên tử, sao lại gạt người.”

“Nhưng ta chưa thấy ngự hoa viên của bệ hạ, sao biết là mẫu đơn xinh đẹp nhất.”

Đúng vậy, hiện tại mẫu đơn không nở hoa, đương nhiên sẽ không nhìn ra hoa mẫu đơn xinh đẹp.

“Ba ngày, không quá ba ngày, trẫm sẽ cho ngươi xem, ngự hoa viên của trẫm có bao nhiêu đẹp.”

Hoàng đế lệnh cho Kỳ Lân Vương, trong ba ngày phải làm mẫu đơn nở hoa. Kỳ Lân Vương gặp khó, mẫu đơn mới ra nụ nhỏ nhỏ, ba ngày nở hoa, có làm không. Kỳ Lân Vương xoay như chong chóng, Vương phi cũng lo lắng, liền tìm đến Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc thương lượng.

“Việc này phải đi cầu Giả Thành Thực.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Tìm hần, hần có cách?” Vương phi khó hiểu hỏi.

“Đương nhiên là có, chúng ta mua nước rửa chân của Vương gia nhà hần tưới hoa, cam đoan hoa liền nở.” Ôn Lương Ngọc nói.

Vương phi hạ lệnh tìm Giả Thành Thực, muốn nước rửa chân của Vương gia nhà hần, một lượng bạc, một chậu.

Nước rửa chân bị đưa vào ngự hoa viên tưới hoa, mẫu đơn liền nở rộ, thật là kinh người! Cung nữ thái giám mắt tròn, hỏi Kỳ Lân Vương: “Vương gia, phân bón siêu cấp này, ngài mua ở đâu vậy?”

“..... Đây là bí phương, không tiết lộ ra ngoài.” Kỳ Lân Vương ngẫm nghĩ nửa ngày mới nói một câu.

“Hảo, thật tốt quá!” Hoàng đế cười sáng lạn, cười tới mức ngươi có thể thấy cổ họng của y. “Kỳ Lân Vương đúng là Kỳ Lân Vương, không chuyện gì không làm được.”

“Hoàng thượng quá khên.” Kỳ Lân Vương gia rất cao hứng, cùng Hoàng thượng đi tới ngự hoa viên.

“Nghe nói, người có bí phương độc nhất vô nhị làm mẫu đơn sớm nở, bí phương gì vậy, nói nghe một chút.” Hoàng đế hiếu kỳ hỏi.

Kỳ Lân Vương ấp úng nửa ngày, cũng không biết nói thế nào mới tốt: “Bí phương này a, bí phương này a, bí phương này a, bí phương này a, bí phương này a, bí phương này a.....”

“Người có nói hết không, nói mau a, ta sẽ không cho ai biết.” Hoàng đế có chút sốt ruột.

“Thần có thể nói, bí phương là nước rửa chân của Huyền Vũ Vương.” Kỳ Lân Vương thật sự không muốn nói, bởi vì cái này là bại hoại thanh danh người ta. Hoàng đế trầm mặc hồi lâu, sau đó tuôn ra tiếng cười kinh thiên động địa.

Huyền Vũ Vương xông chạy Vương phi, xông chạy năm tiểu tư, chỉ có Giả Thành Thực ở bên cạnh y cố gắng làm việc, tuy trước kia có hiểu lầm, nhưng không ảnh hưởng tới Huyền Vũ Vương và Giả Thành Thực. Tìm được một người không chê mình, là cỡ nào không dễ dàng. Huyền Vũ Vương quyết định, chữa thối chân cho tốt, sau đó tỏ tình với Giả Thành Thực.

Giả Thành Thực thu thập xong, chuẩn bị về ngủ. Vừa mới chuyển thân, đã bị Huyền Vũ Vương gọi lại: “Giả Thành Thực, người khoan đi.”

“Còn có chuyện gì, Vương gia?”

“Có việc, vì buổi tối trong phòng có quý làm bốn vương ác mộng, cho nên, ta hy vọng người có thể ngủ cùng ta.”

“Có quý? Có quý gì?”

“Ta cũng không biết quý gì, tóm lại từ hôm nay trở đi, người ngủ cùng ta, thẳng đến khi quý không xuất hiện mới thôi.”

“Vương gia, ngài bao nhiêu tuổi rồi? Sao còn sợ quý? Hơn nữa trên đời này không có quý.”

“Ta vẫn sợ, Giả Thành Thực, người có tinh thần trọng nghĩa, rất thiện lương, sao có thể thấy chết mà không cứu được.”

Hai người đang nói, đột nhiên trông thấy một bóng người ngoài cửa, thân ảnh bạch y nhân lập lòe lập lòe. Huyền Vũ Vương và Giả Thành Thực nhìn nhau, thật sự, thật sự có quý, quý còn khóc, còn mang đèn lồng!

“A...” Hai người nhanh chóng chạy lên giường, dùng chăn trùm kín đầu, “Ác quý lui bước, ác quý lui bước.....”

Ngoài cửa sổ cách đó không xa, quân gia của Huyền Vũ vương phủ, một thân bạch y, mang đèn lồng, trong miệng lầm bầm: “Ta nhớ rõ ở đây mà, sao không thấy?” Hắn nghe thấy trong phòng Huyền Vũ Vương có tiếng thét chói tai, vội vàng chạy tới xem.

“Vương gia, Vương gia, ngài làm sao vậy!” Quân gia hỏi.

“Quý này còn biết ta, làm sao bây giờ?” Huyền Vũ Vương trốn trong chăn, hỏi Giả Thành Thực.

“Ta có được của Ôn Lương Ngọc, thần tiên cũng ngã hống chỉ là quý. Xem ta.” Giả Thành Thực chui trong chăn, nhỏ giọng nói.

“Nha, ác quý lui bước!” Giả Thành Thực bật dậy, chạy ra khỏi chăn, mở cửa phóng được. Chờ được phần tan, hai người nhìn lại, hóa ra là quân gia.

Chỉ thấy quân gia té trên mặt đất, một hồi đứng lên, học ếch kêu, nhảy ra hồ nước bên cạnh.

“Ta đã nói trên đời không có quý, người xem, đây là hiểu nhầm.” Giả Thành Thực nói.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Huyền Vũ Vương cảm giác kế hoạch ngủ cùng Giả Thành Thực ngâm nước nóng. Quân gia đi ra ngoài trong chốc lát, chợt nghe bên ngoài thật sự truyền đến tiếng quý khóc, sợ tới mức hai người lần nữa vọt lên giường, dùng chăn trùm đầu.

Bên cạnh hồ nước, dưới ánh trăng tiên diễm, hoa sen nở rộ, Bích Tỳ và Ngự Tề ôm Long Bảo Bảo, hát ru. Quân gia một bên, nằm sấp như ếch, kêu ồm ộp.

“Vương hậu, người hát ru quá hay, sau này trước khi ngủ cũng hát cho ta, được không?” Ngự Tề ôm Bích Tỳ.

Hôm nay Giả Thành Thực ngủ không hề thoải mái, hần làm một giấc mộng, có một con quý áo trắng ném hần vào hố phân, thật thối thật thối, Giả Thành Thực nỗ lực bò ra, nhưng không thể. Hần cứ như vậy bò cả đêm.

Huyền Vũ Vương gây họa được phúc, bắt đầu ăn đậu hũ Giả Thành Thực, thừa dịp người ta ngủ, hôn nhẹ, sờ sờ, sờ đến nghiệm, xem được không ăn được, trước thu chút lợi tức mới tốt. Đừng nói, đáng người Giả Thành Thực rất cân xứng, làn da trơn nhẵn mềm mại, xem ra mình nhất được bảo bối, vuốt ve thật thoải mái. Huyền Vũ Vương đem Giả Thành Thực ôm vào lòng, vừa sờ vừa chảy nước miếng. Cứ như vậy Giả Thành Thực bị chân thối của Vương gia xông, trong ác mộng, còn bị người ta ăn đậu hũ, ngủ rất không thoải mái.

Huyền Vũ Vương cũng biết mình chân thối, nhưng y không có cách. Nhìn Giả Thành Thực mỗi ngày chịu đựng vất vả, thật sự rất đau lòng.

“Đến, ăn nhiều một chút.” Huyền Vũ Vương gấp thức ăn cho hắn.

“Đến, súp này rất không tồi, ngươi nếm thử.” Huyền Vũ Vương lại thêm súp cho Giả Thành Thực.

Những ngày này, Giả Thành Thực được Huyền Vũ Vương xem như bảo bối, Giả Thành Thực rất cảm động. Có người quan tâm như vậy, thực tốt, xem ra Vương gia là người tốt. Nhưng, Giả Thành Thực cũng khó hiểu, vì sao Huyền Vũ Vương quan tâm một tiểu tử?

“Vương gia, vì sao ngài quan tâm ta, đối với ta tốt như vậy?” Giả Thành Thực nhìn không được, hỏi Huyền Vũ Vương.

“Ta rất rõ ràng, ngươi không nhìn ra sao?” Huyền Vũ Vương cũng khó hiểu, Giả Thành Thực thật sự quá trì độn. Minh biểu hiện rõ ràng, khắp nơi quan tâm hắn, còn nghĩ đủ lý do ở bên hắn, chung giường chung gối. Sao hắn không nhìn ra, mình đang theo đuổi hắn. Đúng là heo ngu ngốc!

“Ta đây theo đuổi ngươi!”

Thần a, Giả Thành Thực hoảng sợ phun súp ra, “Vương gia, lúc ta ăn cơm ngài đừng nói giỡn, ta còn muốn sống lâu vài năm.”

“Ta không nói giỡn, ta nghiêm túc.” Huyền Vũ Vương vô cùng chân thật nói.

“A, Vương gia, ta không nghe lầm chứ.” Giả Thành Thực lại hỏi một lần.

“Ngươi không nghe lầm, ta thích ngươi, ta muốn theo đuổi ngươi!”

“Vương gia, ta không đẹp bằng Ôn mỹ nhân, vương phi của các vương gia khác đều đẹp hơn ta.”

“Ta không thèm để ý, ta yêu ngươi, không liên quan tới dung mạo.”

“Nhưng ngươi không chê ta lai lịch không rõ sao?”

“Ngươi là cô nhi, không có nhà. Ta đã hỏi Lý Hiểu Nhạc.”

“Để ta suy nghĩ.”

Những ngày này Giả Thành Thực rất không có tinh thần, vì sao, hắn đang suy nghĩ có chấp nhận tình yêu của Huyền Vũ Vương không. Nghĩ lại thì Huyền Vũ Vương không tệ, là Vương gia nhưng không có nhiều ham mê xấu, cũng không khó ở chung, mình không có lý do gì cự tuyệt. Nhưng cùng với y qua cả đời, phải chịu chân thối của y, không phải Giả Thành Thực bắt bẻ, thật sự là chân Huyền Vũ Vương quá thối. Nghe nói, lần đầu Huyền Vũ Vương lãnh binh xuất chinh, sắp bị đánh bại, khi đó Huyền Vũ Vương quăng hải, đi chân trần ra trận, chuyển bại thành thắng, địch nhân bị xông đến hôn mê. Lối đòn chỉ là lối đòn, nhưng những ngày này Huyền Vũ Vương muốn Giả Thành Thực ngủ chung, Giả Thành Thực luôn nằm mơ, mơ thấy mình ở trong hổ phân liều mạng giãy dụa, tiếp tục như vậy, sớm muộn gì mình cũng biến thành giò bọ. Mâu thuẫn a!

Huyền Vũ Vương nghe nói Ôn Lương Ngọc có rất nhiều dược kỳ quái, không chừng có dược trị thối chân, vì vậy đến cửa thăm hỏi.

“Hóa ra Vương gia vị trí thật xấu mà đến, cái này dễ nói.” Ôn Lương Ngọc cười rất hòa khí.

“Đúng vậy, chỉ cần có tiền, cái gì cũng không thành vấn đề.” Lý Hiểu Nhạc vuốt nguyên bảo trong tay.

Ôn Lương Ngọc chạy đến tiệm dược, tìm kiếm nửa ngày, tìm ra một cái bình, bên trong có một hạt dược hoàn: “Vương gia, cái này gọi là Lưu Phương Bách Thế, ăn vào, cam đoan ngươi không còn mùi thối.”

Huyền Vũ Vương vừa nghe, có thể trị thối chân, nhanh chóng ăn vào. Sau đó y cảm thấy rất khát, bắt đầu uống nước. Uống nước, xuất mồ hôi, uống nước, xuất mồ hôi. Cứ như vậy, trong chốc lát hương khí trên người Huyền Vũ Vương xông vào mũi, rất dễ ngủ. Theo mồ hôi đổ càng nhiều, hương khí càng dễ ngủ.

“Cám ơn các ngươi, Lý quản gia. Lý phu nhân.” Huyền Vũ Vương thoát khỏi mùi hôi, cảm giác toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, cất bước xuất môn, tràn đầy tự tin đi ra ngoài.

“Trông thấy không, chúng ta lại làm một chuyện tốt.” Lý Hiểu Nhạc vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy, chúng ta thật sự quá thiện lương.” Ôn Lương Ngọc sắp xếp bình dược.

Hai người còn chưa hưng đủ, chỉ thấy Huyền Vũ Vương kêu lên sợ hãi, đầu sưng to như đầu heo, thất kinh chạy tới, nhảy vào hồ nước, phía sau là một đoàn ong mật xoay quanh. Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sao vậy?

“Tranh thủ thời gian cứu người a!” Lý Hiểu Nhạc tỉnh táo lại, hô lên.

Đuổi đi ong mật, mọi người cứu Huyền Vũ Vương sắp hấp hối ra, Ôn Lương Ngọc bôi dược cho y, một phen lăn qua lăn lại, cuối cùng cũng xong. Giả Thành Thực nhìn bộ dáng như con ba ba của Huyền Vũ Vương, đưa y trở lại vương phủ, chăm sóc y. Huyền Vũ Vương trong họa được phúc, mỗi ngày được người mình thích chăm sóc, dù khó chịu cũng đáng.

Huyền Vũ Vương lần nữa tìm Ôn Lương Ngọc, muốn hấn trị thối chân. Ôn Lương Ngọc tương tượng, chân thối vì đổ nhiều mồ hôi, vì vậy cho Huyền Vũ Vương một dược hoàn, Huyền Vũ Vương ăn xong, chân không ra mồ hôi, lúc đầu chân không ra mồ hôi thì tốt, nhưng về sau chân bắt đầu nứt nẻ, đau đến Huyền Vũ Vương không cách nào đi đường. Vẫn là Giả Thành Thực chăm sóc y mỗi ngày.

Ôn Lương Ngọc lại có chủ ý, làm một bình thuốc mỡ, mùi vô cùng dễ ngửi, muốn Huyền Vũ Vương bôi lên chân mỗi ngày. Cái này nóng nhiệt hơn, bôi lên cả vương phủ đều thối, hương vị so với mùi thối đơn thuần càng kích thích khứu giác. Cuối cùng Giả Thành Thực cũng chịu không được mà sắp nôn ra.

“Vương gia, người không cần trị thối chân.” Giả Thành Thực nói.

“Vì sao không trị?” Huyền Vũ Vương khó hiểu.

“Những ngày người trị thối chân, công việc của ta tăng lên mấy lần, hơn nữa, dược của Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc quá biến thái, ta sắp chịu không được.” Giả Thành Thực nói.

“Không trị, người sẽ gả cho ta sao?” Huyền Vũ Vương rất nghiêm túc hỏi Giả Thành Thực, “Người mỗi ngày đều nói mớ một câu, cứu ta, ta không muốn ở trong hổ phân. Ta biết chân ta thối khiến người ác mộng, trong lòng ta không dễ chịu. Ta ở đâu cũng tốt, chỉ trừ chân thối, không ai chịu ở chung với ta cũng không sao, nhưng ta thích người, để người mỗi ngày vất vả chịu đựng, ta còn là nam nhân ư! Ta muốn chữa tốt, người sẽ vĩnh viễn bên ta.”

Giả Thành Thực nhìn Huyền Vũ Vương một hồi lâu, “Ta không chê chân người thối, ta chịu không được người thì đã sớm rời đi, còn có thể chờ tới bây giờ sao?”

“Nhưng ta không muốn người khó chịu, ta không muốn người ta yêu chịu khổ.” Huyền Vũ Vương quyết định, vẫn phải trị chân.

“Vậy người đi theo ta.” Giả Thành Thực kéo Huyền Vũ Vương tới Kỳ Lân vương phủ.

“Ôn Lương Ngọc, có dược khiến ta không ngửi được mùi thối chứ?” Giả Thành Thực hỏi.

“Thành Thực, sao người có thể.....” Huyền Vũ Vương vừa cảm động vừa đau lòng cầm tay Giả Thành Thực, nước mắt sắp rơi xuống.

“Có.” Ôn Lương Ngọc cho Giả Thành Thực một dược hoàn, Giả Thành Thực lập tức nuốt vào. Hương vị cũng không tệ lắm, hẳn không có tác dụng phụ. Một lát sau, Giả Thành Thực đã không ngửi thấy mùi thối.

“Lân này dược của người rất linh.” Giả Thành Thực cười sáng lạn, “Ta nói, Huyền Vũ Vương, ta hy sinh nhiều như vậy, người không thể cô phụ ta.”

“Ta sẽ không cô phụ của người, chúng ta cả đời bên nhau, ta làm cái mũi của người, ta đến đâu cũng mang theo người, chúng ta chết cũng không tách ra.” Huyền Vũ Vương ôm chặt Giả Thành Thực.

Lý Hiểu Nhạc dùng khăn lau mắt: “Quá cảm động, ta không biết nói cái gì cho phải.”

“Dược rồi, đừng lau, nước trà đều bị người lãng phí.” Ôn Lương Ngọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Mỗi ngày Kiều Siêu Phong vẫn như vậy, nghĩ xài tiền thế nào, nghĩ ăn mặc thế nào, theo lời Lý Hiểu Nhạc mà nói: “Người là một rương tiền di động, không đợi người ta đến trộm cũng đợi người ta đến cướp. Nếu xui xẻo một chút, chính là bị lừa.”

Kiều Siêu Phong vẫn tính xấu không đổi, mỗi ngày ăn mặc xa hoa, lý do của Kiều Siêu Phong là: “Ta có tiền, vì sao ta không thể ăn mặc, không thể hưởng thụ. Như người, có tiền cũng không biết xài thế nào! Có người muốn khoe khoang giống ta mà không thể.”

“Người là đống tiền, kêu gọi bọn trộm đến!” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Đúng vậy, hơn người cả ngày chỉ khẳng khẳng giữ tiền, người không biết ngoài kiếm tiền còn phải dùng tiền sao. Ta là xúc tiến kinh tế quốc gia phát triển, người hiểu không?” Kiều Siêu Phong vô cùng xem thường Lý Hiểu Nhạc, đúng là tính cách thần giữ của, ngay cả Ôn Mỹ Nhân cũng càng ngày càng giống hần, thật sự lấy chồng theo chồng a. Gần son thì đỏ, gần tiền thì tham.

“Đúng vậy, thuận tiện mở rộng ngành trộm cắp cướp bóc. Nếu khắp phố toàn người như người, làm kẻ trộm cực kỳ có tiền đồ uất.” Lý Hiểu Nhạc rất

không quen nhìn Kiều Siêu Phong sử dụng, khoe khoang

“Người mồm chó nhà không ra răng ngà, như người nói, làm bộ đầu cũng rất tiền đồ nhĩ?”

“Tranh cãi với người làm gì cho mất thời gian, người cứ trung ra a, dù sao người có tiền, không sợ trộm hết.”

Lý Hiểu Nhạc cảm giác y là đàn gảy tai trâu, hừ hừ hai tiếng, định khuyên Kiều Siêu Phong thu liễm một chút, thế mà biểu hiện của y còn không bằng trâu.

Kiều Siêu Phong lại bị cướp, lần này Lý Hiểu Nhạc không tới cứu y. Khi đó Kiều Siêu Phong nghĩ, quý tiền, vì sao không đến cứu ta, tuy người thu phí, nhưng tổn thất còn nhỏ hơn.

“Ai nha, ta nhìn thấy cái gì đây? Có người cướp bóc a!” Một thanh âm vang lên đầu hẻm, bọn cướp cùng Kiều Siêu Phong nhìn lại, một người đứng ngược ánh sáng, khiến người ta cảm thấy hào quang đang vây quanh hắn. Tâm Kiều Siêu Phong đột nhiên nhảy lên, y quên, mình bị cướp mà không phải là cướp.

“Người đừng chớ mồm vào, tránh rước họa vào thân.” Bọn cướp lắc lắc dao nhỏ trong tay.

“Nếu ta cứu người, ta được lợi gì. Đại hiệp cũng phải sống.” Người kia cười như tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, chói mắt Kiều Siêu Phong. Nhưng lời này nghe rất quen tai, tựa hồ là trộm của Lý Hiểu Nhạc?

“Đại hiệp, ngài và Lý Hiểu Nhạc là thân thích sao?” Kiều Siêu Phong hỏi.

“Lý Hiểu Nhạc là ai?”

Hiển nhiên đại hiệp không biết cLý Hiểu Nhạc, thật tốt quá, bọn họ không phải thân thích.

“Ta cho người bạc, chỉ cần người cứu ta.”

Đại hiệp ra tay rất lưu loát, bọn cướp nhanh chóng hôn mê. Kiều Siêu giống chó con đi theo đại hiệp, đại hiệp thật xinh đẹp. Đại hiệp không giống mỹ nhân y từng gặp, vẻ đẹp của hắn là tinh khiết, đứng bên cạnh hắn, người sẽ cảm thấy rất thoải mái.

“Cám ơn ân cứu mạng của đại hiệp, người cần gì, ta muốn trả ân.”

“Một đồng tiền, người chỉ cần cho ta một đồng tiền là được.”

“Vì sao chỉ cần một đồng tiền?”

“Vậy người cảm thấy mạng của người giá trị bao nhiêu tiền?”

“Mạng của ta là vô giá, vì sao người chỉ cần một đồng?”

“Loại người như người trong mắt ta, trị đáng giá một đồng tiền.”

“Vì sao người nói ta như vậy!”

“Kẻ có tiền như các người, giàu có bất nhân, thấy lợi quên nghĩa, lãnh khốc vô tình, đầy ý nghĩ xấu xa, còn ra vẻ đạo mạo, người nói, người trị giá bao nhiêu tiền?”

Bị giáo huấn, bị xem thường. Nhưng khi nhìn đại hiệp rất nghèo, quần áo còn bị vá, điển hình của nghèo rớt mồng tơi. Có tiền không tốt lắm sao, có tiền có thể hưởng thụ cuộc sống, không tốt ư?

“Được rồi, cho ta một đồng tiền là tốt, chả lẽ người không có một đồng tiền.”

“Kiều gia xuất môn không mang tiền lẻ, chỉ mang bạc. Ta không có một đồng tiền, ta cho người mười lượng bạc làm tạ lễ.” Kiều Siêu Phong lấy bạc cho đại hiệp, đại hiệp nhìn bạc, không nhận.

“Ta từ bỏ, người không có thì thôi.” Đại hiệp nói.

“Không được. Người không lấy, ta đây không đáng một đồng!” Kiều Siêu Phong cảm giác đại hiệp đang chửi xéo mình.

Đại hiệp nở nụ cười, Kiều Siêu Phong lại ngây dại, “Đây là người nói, ta không nói đâu nhé.”

Kiều Siêu Phong thật muốn cho mình một cái tát, miệng thúi. “Đại hiệp, chúng ta tương kiến coi như có duyên, xin hỏi họ gì?”

“Ta không có họ.”

“Không thể nào!”

“Ta là cô nhi.”

“Vậy tên ngươi.”

“Ta và ngươi bình thủy tương phù, vì sao muốn biết tên ta?”

“Vì ta ngưỡng mộ ngươi.”

“Ta, một kẻ nghèo kiết xác, hôm nay qua, ngày mai không biết sống thế nào, sao có thể được người ngưỡng mộ, ngươi nói đùa gì vậy?”

“Ta không nói đùa, ta thật sự rất muốn cùng ngươi làm bằng hữu, ta thật sự ngưỡng mộ ngươi.”

“Ta là Chiết Vân, ta nhớ trước kia có người gọi ta như vậy.”

“Ta là Kiều Siêu Phong, Chiết Vân, bây giờ chúng ta là bằng hữu đúng không.”

Chiết Vân nở nụ cười, lần này là nụ cười thiệt tình.

Lý Hiểu Nhạc phát hiện, đầu năm nay kẻ trộm cũng đẹp, thật sự là ngành gì cũng có người đẹp. Nhìn kẻ trộm xinh đẹp kia kia, đang móc túi tiền mấy người.

“Tướng công, ngươi đang nhìn kẻ trộm kia sao, khuôn mặt thật xinh đẹp, thủ pháp trộm của hần vô cùng tinh thông.”

“Đúng vậy đúng vậy, giống như Thiên Thủ Quan Âm.”

Kiều Siêu Phong không biết Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc đang nhìn cái gì, hiểu kỳ đi qua, cũng nhìn theo: “Các ngươi nhìn cái gì đấy?”

“Xem Thiên Thủ Quan Âm a.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Trên đường có Thiên Thủ Quan Âm?” Kiều Siêu Phong nhìn hồi lâu, lại Thiên Thủ Quan Âm?

“Ngươi xem Thiên Thủ Quan Âm kia, thủ pháp điều luyện của hần, nhất định luyện tập không ít năm.” Lý Hiểu Nhạc chỉ vào kẻ trộm.

Kiều Siêu Phong tập trung nhìn, quả thật có kẻ trộm, thủ pháp phi thường xảo diệu, mở túi tiền người ta trộm đi đồ vật bên trong. Tốc độ thật nhanh, không ai có thể cảm giác được. Hóa ra kẻ trộm chính là Thiên Thủ Quan Âm. Kẻ trộm, sao quen mắt như vậy?

Chiết Vân, hóa ra ngươi không phải đại hiệp, ngươi là kẻ trộm!

Chiết Vân đi về nhà, luôn cảm giác có người đi theo. Rất chán ghét!

“Ta nói, lão huynh còn muốn theo ta tới khi nào, ngươi có mệt hay không!”

Kiều Siêu Phong biết rõ Chiết Vân phát hiện y, cũng không trốn nữa, đi đến trước mặt Chiết Vân. Đối với xuất hiện của Kiều Siêu Phong, Chiết Vân không kinh ngạc như Kiều Siêu Phong tưởng tượng, tựa hồ rất quen.

“Ngươi là kẻ trộm.”

“Đúng vậy.”

“Ngươi còn nói ta không đáng một đồng, ngươi so với ta thì sao, ngươi là một kẻ trộm, dựa vào ăn cắp mà sống, ngươi cảm giác mình rất ngay thẳng sao. Ngươi còn chê cười ta, ít nhất ta không ăn cắp a.”

“Trước đó không lâu có người gọi ta đại hiệp, còn nói ngưỡng mộ ta, hôm nay ta trong mắt ngươi, là kẻ đê tiện nhất. Các ngươi a, quá dễ thay đổi. Kẻ trộm thì sao, kẻ trộm cũng hữu dụng, ta không vô dụng như ngươi, ngươi có quyền lợi gì chỉ trích ta?”

“Ta đại biểu những người bị ngươi ăn cắp nói, ngươi là kẻ không làm mà hưởng. Ngươi biết người mất tiền sốt ruột thế nào không, thậm chí có người bị bệnh luôn.”

“Không đến mức thế, ta không trộm lão bà của bọn hần, không trộm con của bọn hần, cần gì mà bệnh? Ngươi thực khoa trương, ngươi thành sứ giả chính nghĩa khi nào vậy? Ngày đó ngươi theo ta, đơn giản là muốn đến gần ta, muốn chiếm tiện nghi ta, ngươi cho rằng ta không biết suy nghĩ của ngươi. Giờ ngươi hóa thân chính nghĩa, thực nhanh a.”

“Ngươi cường từ đoạt lý!”

“Từ nay về sau đừng đi theo ta, chúng ta không phải người đi chung đường.”

Chiết Vân không quay đầu, cứ như vậy rời đi. Kiều Siêu Phong choáng váng, thật ra y muốn hỏi Chiết Vân, vì sao làm kẻ trộm. Y chỉ muốn giúp hần

thôi, giờ lại biến thành như vậy?

Chiết Vân không còn xuất hiện trước mặt Kiều Siêu Phong, mỗi ngày Kiều Siêu Phong đều tìm kiếm kẻ trộm trên đường, y hy vọng có thể gặp mặt Chiết Vân, mỗi lần hy vọng đều thất bại. Chiết Vân, vì sao không xuất hiện nữa?

“Kiều lão gia, lại thất tình hả, đến ca ca giúp ngươi.” Lý Hiểu Nhạc chê cười Kiều Siêu Phong, danh sách thất tình của người này có thể kéo dài đến con số hàng trăm.

“Lý Hiểu Nhạc, lần này ngươi phải giúp ta.” Kiều Siêu Phong cầu cạnh Lý Hiểu Nhạc, khuôn mặt tươi cười rất hòa khí.

“Ta thu phí theo trình độ khó dễ.”

“Ta muốn biết về tên trộm Chiết Vân, hắn ở đâu?”

“Ai nha, không dễ dàng a, Kiều lão gia, hiếm khi ngươi thật tình, ta giúp ngươi.”

Kiều Siêu Phong theo chỉ dẫn của Lý Hiểu Nhạc, tìm được tiểu viện cũ kỹ ở ngoại thành của Chiết Vân. Tiểu viện không tu sửa nhiều năm, hình như bên trong có người ở, y nghe tiếng bọn nhỏ chơi đùa. Đẩy cửa, Kiều Siêu Phong vào trong. Mấy hài tử trông thấy Kiều Siêu Phong, đều chạy vào phòng: “Gia gia, có người tìm!”

Kiều Siêu Phong chưa biết chuyện gì xảy ra thì một lão nhân chống gậy bước tới, lão nhân có vẻ ốm yếu bệnh tật.

“Xin hỏi, công tử đến hàn xá có chuyện gì không?”

“Ta nghe nói Chiết Vân ở đây, ta tới gặp hắn.”

“Hắn không ở nhà, công tử mất công rồi. Mấy hôm nay cũng không biết hắn đi đâu, ta có chút lo lắng.”

“Xin hỏi lão bá, ngài là gì của Chiết Vân?”

“Ta là phụ thân của Chiết Vân.”

Phụ thân của Chiết Vân? Chiết Vân nói hắn là cô nhi, tại sao có phụ thân? Rốt cuộc hắn nói câu nào là thật, Kiều Siêu Phong cảm thấy Chiết Vân luôn lừa gạt mình.

Lão nhân tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Kiều Siêu Phong: “Ta là dưỡng phụ của Chiết Vân.”

Kiều Siêu Phong thờ phào một cái, Chiết Vân không lừa ta.

“Những hài tử này là Chiết Vân nhận nuôi, rất đáng yêu a.” Lão nhân vuốt tóc hài tử đang ôm chân mình, thập phần từ ái.

Kiều Siêu Phong rất xúc động, y cười nói: “Lão bá, kỳ thật, ta là bằng hữu của Chiết Vân, mấy ngày nay không gặp hắn, có chút bận tâm, nên tới xem.”

“Như vậy a, mời công tử vào trong.” Lão nhân để Kiều Siêu Phong vào, Kiều Siêu Phong chủ động đỡ lão nhân vào nhà.

Lúc Kiều Siêu Phong thấy Chiết Vân, đó là buổi tối, Chiết Vân bị thương trở về, vào cửa liền hôn mê, bởi vì mất máu quá nhiều.

“Ta đã nói đừng nhận giao dịch này, quá nguy hiểm, nó vẫn không nghe.” Lão nhân thở dài, vuốt khuôn mặt trắng bệch của Chiết Vân. “Phụ thân liên lụy ngươi.”

“Lão bá, ta chăm sóc hắn, ngài đi nghỉ ngơi một chút.” Kiều Siêu Phong nói.

“Được rồi, nếu Chiết Vân có chuyện gì, báo ta một tiếng.” Lão nhân nói.

Làm một kẻ trộm, thất thủ, sẽ có kết cục tốt ư? Dựa vào vết thương của Chiết Vân, có thể thấy được hắn liều mạng mới chạy thoát, Chiết Vân, vì sao vẫn muốn làm kẻ trộm?

Chiết Vân tỉnh lại thì thấy Kiều Siêu Phong bên cạnh, có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục vẻ mặt cũ.

“Cám ơn ngươi chăm sóc ta.”

“Chúng ta là bằng hữu, ta nói rồi, ta ngưỡng mộ ngươi, ta chăm sóc ngươi là chuyện nên làm.”

“Sao ngươi tìm được nhà ta?”

Nhắc tới cái này, Kiều Siêu Phong lại nghiêng răng, bị Lý Hiểu Nhạc lấy không ít tiền. Chiết Vân nhìn biểu tình của y liền biết: “Ngươi dùng tiền mua tin tức?”

“Đúng vậy.”

“Bị mất kha khá.”

“Sao ngươi biết?”

“Ngươi viết toàn bộ trên mặt.”

“Thật sao? Hắc hắc hắc hắc.....” Kiều Siêu Phong xấu hổ cười.

Kiều Siêu Phong cứ như vậy trở thành khách quen trong nhà Chiết Vân, lão nhân và bọn nhỏ rất yêu mến y, bởi vì lúc y đến đều mang thức ăn ngon, Chiết Vân trông thấy y đến, luôn cười nhẹ nhàng ôn nhu, Kiều Siêu Phong rất thích nhìn Chiết Vân cười.

Ngày đó Kiều Siêu Phong đến, không gặp Chiết Vân.

“Kiều công tử, Chiết Vân nhận một giao dịch, đi trốn dạ mình châu của Bạch Hồ Vương, ta bảo nó không đi, nhưng vì chữa bệnh cho ta, nó nhận giao dịch đó. Ngươi biết Bạch Hồ vương phủ có bao nhiêu nguy hiểm, ta không muốn nó đi chịu chết.” Lão nhân nói. “Năm đó, ta ở thanh lâu, trông thấy Chiết Vân vừa bị bán vào, cảm thấy nó là hài tử sạch sẽ, không nên ở đó. Ta mua lại nó, xem nó như nhi tử. Nhưng ta đã quên, ta là một kẻ trộm, khi ta phát hiện Chiết Vân biến thành kẻ trộm như ta, ta cảm thấy trên châu đã bị ta nhiễm bẩn. Ta là kẻ trộm, sao để nhi tử của mình cũng biến thành kẻ trộm, ta vô cùng hối hận. Chiết Vân là hài tử tốt, ta không muốn nó chết, ngươi cứu nó. Kiều công tử, nếu ngươi thật tâm yêu mến nó, cứu nó a.”

Kiều Siêu Phong chạy như điên tới Kỳ Lân vương phủ.

“Lý Hiểu Nhạc, ta bỏ rất nhiều tiền, ngươi phải giúp ta. Cứu Chiết Vân!” Kiều Siêu Phong bỏ nhào vào người Lý Hiểu Nhạc, nắm chặt hán, thở phì phò nói.

Kiều Siêu Phong khiến Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc đều sợ hãi: “Sao vậy, có việc từ từ nói.”

“Chiết Vân muốn đi trốn dạ mình châu ở Bạch Hồ vương phủ, ngươi cứu hán, thay ta đi ngăn cản hán.” Kiều Siêu Phong vội vàng nói.

“Chuyện lần này, không dễ làm nha.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Nghe đồn Bạch Hồ Vương rất lạnh khốc, không có nhân tính như Kỳ Lân Vương.” Ôn Lương Ngọc ngẫm nghĩ.

“Các ngươi muốn bao nhiêu tiền, ta có thể cho các ngươi, chỉ cần cứu Chiết Vân.”

Lúc đầu nhóm người Chiết Vân ăn cắp dạ mình châu phi thường thuận lợi, nhưng sau đó bị phát hiện. Nhóm người Chiết Vân bị thị vệ của Bạch Hồ Vương vây quanh, Chiết Vân liều mạng chém giết, muốn chạy trốn, nhưng thị vệ càng ngày càng nhiều, hơn nữa võ công cũng rất cao. Đồng bọn của hán nhanh chóng bị giết chết.

“Được rồi, dừng tay, không được làm Chiết Vân bị thương.” Bạch Hồ vương đứng phía sau lên tiếng, thị vệ lập tức dừng tay.

Chiết Vân minh bạch, đó là một cái bẫy. Bạch Hồ Vương đi tới trước mặt Chiết Vân: “Chiết Vân, mẫu thân của ngươi muốn gặp ngươi, nàng sắp không chống đỡ được nữa. Ta không còn cách nào, mới bố trí cái bẫy này.”

“Ngài nói cái gì, ta có mẫu thân ư? Sao ta không biết, ta là cô nhi, không cha không mẹ.” Chiết Vân lạnh lùng nhìn Bạch Hồ Vương.

“Mẫu thân của ngươi rất hối hận, mỗi ngày nàng niệm Phật sám hối, ngươi đến gặp nàng một lần a.”

“Không gặp, ta nói rồi, ta không cha không mẹ, là cô nhi.”

“Kỳ thật, lần này ta bố trí muốn bắt ngươi, là vì muốn ngươi trở về, tiếp nhận vị trí của ta, ngồi lên vị trí Bạch Hồ Vương.”

“Ngươi có thể từ, không cần ta tiếp nhận a.”

“Ta muốn mang thể tử đi, cho nên, ngươi phải tiếp nhận vị trí của ta.”

“Ta sẽ không nhận vị trí của ngươi, ngươi chó quên, ta bị ngươi bán vào thanh lâu, mà bây giờ ta là kẻ trộm. Ngươi có thấy tên trộm nào là Vương gia không?”

“Nếu không vì mẫu thân ngươi gạt ta, nói ngươi là nàng và người yêu vụng trộm sinh ra, ta đâu vì giận dữ mà bán ngươi!”

“Đúng vậy, nàng lừa ngươi, còn ngươi thì sao, ngươi đã yêu đứa con mới đúng là do nàng vụng trộm sinh ra, lập hán làm thế tử. Hán và ngươi không có quan hệ huyết thống, ngươi lại cưng chiều hán. Ta là con ngươi, bị bán rồi phải làm kẻ trộm. Ngươi cần hay không cần thì chà đạp sao. Ngươi và vương phi của ngươi, còn có thể tử của ngươi, một lũ ma quỷ!”

Bạch Hồ Vương bị chọc giận, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại. “Phải giam giữ ngươi cũng không cho ngươi rời đi.”

“Thật sao, ngươi cho rằng ngươi là ai, ngươi cho rằng mọi việc đều bị ngươi khống chế sao.”

“Ngươi thật sự không đi gặp nàng, nàng là mẫu thân của ngươi, hơn nữa nàng rất muốn gặp ngươi.”

“Ta nói rồi, ta là cô nhi.”

“Người tới, mang thể tử đi gặp Vương phi!”

Bạch Hồ Vương thấy khuyên bảo không có hiệu quả, dứt khoát hạ lệnh. Thị vệ xông lên bắt Chiết Vân, Chiết Vân liều chết phản kháng, nhưng khó mà thoát.

“Một hai ba ngược lại!”

Vừa dứt lời, mọi người trong sân đều ngã xuống đất, không nhúc nhích được. Hai hắc y nhân xuất hiện, còn bắt Bạch Hồ Vương uống một viên dược: “Chiết Vân, ta vừa cho Bạch Hồ Vương độc dược, ta đem giải dược cho ngươi, nửa tháng cho hắn uống một lần, xem hắn còn dám làm vậy với ngươi không.”

Hắc y nhân giao một lọ giải dược cho Chiết Vân.

“Bạch Hồ Vương, ta cho ngươi biết, nửa tháng độc tái phát một lần, mỗi lần độc phát, toàn thân ngươi sẽ khó chịu, nhưng nếu ngươi giờ cao hai tay thì có thể giảm bớt, sau đó đến Chiết Vân lấy giải dược.” Hắc y nhân cười xấu xa.

Chiết Vân được hắc y nhân đưa đến chỗ Kiều Siêu Phong, sau đó hắc y nhân rời đi.

“Cám ơn ngươi, đã cứu ta.” Chiết Vân nói.

“Ta thấy lúc này ngươi rất khó chịu, muốn khóc sao? Ta cho ngươi mượn bả vai, được không?” Kiều Siêu Phong nhẹ nhàng ôm lấy Chiết Vân, Chiết Vân tựa vào lòng y mà khóc.

Chiết Vân gả cho Kiều Siêu Phong, không làm kẻ trộm nữa. Nhưng mỗi lần ngứa tay cũng thích lấy trộm túi tiền người ta, Kiều Siêu Phong rất bất đắc dĩ, Chiết Vân xấu hổ cười cười: “Thói quen nghề nghiệp, nhất thời không đổi được.”

“Ngươi không cần thay đổi, thiên hạ có rất nhiều kẻ trộm, thiếu ngươi cũng không kém.” Kiều Siêu Phong cảm thán một tiếng, “Ai bảo ta bước xuống thuyền của kẻ trộm chứ.”

Mỗi lần Bạch Hồ Vương độc phát, giờ hai tay lên mới cảm giác tốt một chút. Đến lúc thật sự chịu không được, đến Chiết Vân lấy giải dược. Hạ nhân đều thầm nói Bạch Hồ Vương như một con hàu tử.

“Thân thân lão bà, ngươi cho Bạch Hồ Vương dùng độc dược gì, sao hắn biến thành như vậy?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Đâu phải độc, dược hoàn làm từ bột mì bình thường, giải dược cũng vậy.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Tại sao Bạch Hồ Vương hành động như thế?”

“Tác dụng tâm lý.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Cuộc sống luôn bình bình đạm đạm, không có thay đổi, còn gì là vui thú? Con người luôn thông minh, họ dễ dàng tìm được vui thú cho bản thân. Đối với phần lớn người bận rộn, có chút mệt mỏi mà nói, nếu muốn thả lỏng mình, nên đi du lịch.

Lý Hiểu Nhạc mỗi ngày tân tân khổ khổ làm hết bốn phần quản gia, nghĩ cách kiếm tiền, vợ vét của cải, thân giữ của cũng có lúc mệt mỏi. Gần đây hắn luôn chán nản.

Ôn Lương Ngọc mỗi ngày nghiên cứu dược vật kỳ quái, nghĩ cách tìm đối tượng thí nghiệm, nghĩ cách mang đến tai họa cho người. Cứ trôi qua như vậy cũng cảm thấy tẻ nhạt, gần đây y không có tinh thần.

Đôi vợ chồng ngoại trừ làm việc thì luôn ỉu xiu, Bảo Bảo cùng Bối Bối thấy thế, bọn họ đến thời mẫn kinh ư? Không đúng, nào có người mới hơn 20 tuổi

đến thời kỳ mãn kinh.

“Xong rồi xong rồi xong rồi, trông thấy không, hai phụ thân cảm giác cuộc sống tẻ nhạt.”

“Xong rồi xong rồi xong rồi, bọn họ cứ nửa chết nửa sống thế này, chẳng lẽ xuất hiện nguy cơ tình cảm?”

“Xuất hiện đi, xuất hiện đi, Tiểu phụ thân không cần Phụ thân, chúng ta có cơ hội!”

“Tiểu phụ thân xinh đẹp như vậy, ta đã sớm xem vẻ đẹp của hần là tiêu chuẩn để chọn lão bà, đây là một cơ hội trời cho!”

“Bọn họ chia tay, chúng ta chọn Tiểu phụ thân làm lão bà cho an toàn.”

“Được a!” Hai cái tiểu tử đang vui vẻ nói đến nguy cơ tình cảm của phụ thân, chọc giận Lý Hiểu Nhạc xé cổ áo chúng, ném ra ngoài.

“Xú tiểu tử, dám để ý lão bà của ta! Ai nói chúng ta muốn ly hôn, tình cảm của chúng ta thật tốt, các ngươi vĩnh viễn không có cơ hội.”

Sau đó, Lý Hiểu Nhạc đóng cửa, ôm Ôn Lương Ngọc đang cười hân, lên giường vận động.

Thuần vương phi có chút nhàm chán, hiện tại không có chuyện gì làm, Kỳ Lân Vương cũng chán ghét xã giao, ở nhà tới mốc meo. Đôi phu thê luyện thân công đập ruồi.

“Phụ vương, mẫu phi, hải tử hàng xóm nói, nhà bọn họ đi dạo chơi ngoại thành, ta cũng muốn đi.” Tiểu thế tử nói.

“Dạo chơi ngoại thành, ý kiến hay.” Kỳ Lân Vương vừa nghe, tinh thần tỉnh táo, ôm Thuần vương phi, “Thuần thân ái, chúng ta đi dạo ngoại thành a, thuận tiện ôn lại tuần trang mặt.”

“Được.” Thuần vương phi rất cao hứng, “Ta lập tức chuẩn bị.”

Tiểu thế tử đem chuyện mình muốn dạo chơi ngoại thành nói cho Bảo Bảo, Bảo Bảo về nhà, nói với Lý Hiểu Nhạc: “Phụ thân, không tốt! Quách nhi muốn đi dạo ngoại thành!”

“Đây là chuyện tốt a, sao lại không tốt?” Lý Hiểu Nhạc kỳ quái hỏi.

“Phụ thân, hần đi dạo ngoại thành, vạn nhất gặp người xấu, ai bảo vệ hần a! Lỡ như hần gặp người có tiền hơn ta, đổi tâm thì sao? Ta phải trông chừng hần!”

“Cũng có đạo lý, con dâu của ta không thể để người khác cướp đi.” Lý Hiểu Nhạc sờ cằm, “Chúng ta cũng dạo chơi ngoại thành!”

“Dạo chơi ngoại thành! Thật tốt quá! Ta đi chuẩn bị.” Ôn Lương Ngọc nói.

Ôn Tiểu Nhu một lòng muốn làm mỹ nhân nhu nhược, mỗi ngày được Thanh Long vương che chở đầy đủ: “Vương gia, nhà sư huynh của ta cùng nhà Kỳ Lân Vương dạo chơi ngoại thành, chúng ta cũng đi nhé.”

Mỹ nhân làm nũng, bộ dáng càng đẹp, Thanh Long vương yêu mến, hôn một cái nồng nhiệt, sau đó nói với quản gia: “Dạo chơi ngoại thành, đi chuẩn bị!”

Quản gia Thanh Long vương phủ vừa nghe, đây là một cơ hội có thể gần gũi Ôn Lương Ngọc, quá tốt? Ôn mỹ nhân, ca ca vẫn thích người. Trờ về ôm bức họa Ôn mỹ nhân, hôn lại hôn.

Dạo chơi ngoại thành, đi Nam Sơn, phong cảnh ở đó khá đẹp. Một nhà Kỳ Lân Vương, Lý Hiểu Nhạc cộng thêm một nhà Thanh Long vương cùng dạo chơi ngoại thành. Cười Nguyên Bảo, Kim Ngân, kéo theo Vượng Tài, Đại Lang, dẫn hải tử, lưng Lý Hiểu Nhạc còn mang một tay nải lớn, đặc biệt khiến người chú ý.

“Oa! Lý quản gia, người xác định người dạo chơi ngoại thành mà không phải dọn nhà.” Quản gia Thanh Long vương phủ hỏi.

“Người biết cái gì, no bụng mang lương khô, rét mang quần áo, khát mang nhiều nước.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Thôi đi người, đây là lý luận gì a!” Quản gia Thanh Long vương phủ thập phần khinh thường nguy biện của Lý Hiểu Nhạc, quý hẹp hòi chính là quý hẹp hòi, muốn tiết kiệm tiền thì có!

Leo núi, leo mãi, mệt mỏi, khát.

“Phụ thân, ta khát.”

“Phụ vương, ta muốn uống nước.” Bọn nhỏ chịu không được, hỏi người lớn muốn nước uống.

Phu thê Kỳ Lân Vương nhìn Lý Hiểu Nhạc, bọn nhỏ cũng nhìn Lý Hiểu Nhạc. Lý Hiểu Nhạc cười: “Không vấn đề.” Hần sờ sờ trong tay nải, lấy ra ba túi nước đầy.

“Lý thúc thúc tốt nhất!”

“Phụ thân thật là lợi hại!”

“Trưởng công, người giỏi quá!”

“Lý quân gia có năng lực, bọn vương không nhìn lầm người!”

Kỳ Lâm vương phủ cao thấp khích lệ Lý Hiểu Nhạc, Ôn Tiểu Nhu dựa vào lòng Thanh Long, cũng cảm thấy có chút khát: “Quân gia, chúng ta mang nước không?”

“Mang, Vương phi, ta. Mang” Quân gia Thanh Long vương phủ mang theo một bình nước, chỉ đủ Vương gia Vương phi uống. Chính mình không có uống, sớm biết thế mang nhiều nước a!

Đi hơn phân nửa ngày, quân gia Thanh Long vương phủ khát khô cả cổ, thấy phía trước có hàng bán dưa leo, vội vàng chạy tới: “Dưa leo, nhanh lên, ta muốn ăn dưa leo!”

Lão bà bà bán dưa leo đưa cho hắn một trái, không đủ giải khát, quân gia Thanh Long vương phủ ăn liên tiếp mười trái mới thoải mái.

“Ông trời của ta, rốt cục sống lại.”

Lão bà bà cười tủm tỉm nói: “Công tử, ngài còn chưa trả tiền.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Một lượng bạc một trái.”

“Cái gì, một lượng bạc một trái! Đắt như vậy a.”

“Đắt? Dưa leo trên núi thế là còn rẻ, mười văn tiền một trái người xuống núi mà mua, người trở lại kinh thành rồi bò lên núi xem sao!”

“Người xảo trá!”

“Nước lên thuyền cao, núi cao, leo mệt, dưa leo đắt. Nếu người không trả tiền, đưa ta mười trái dưa leo.”

“Ăn vào trong bụng, sao trả lại người!”

“Ta không cần biết!”

Mắt trắng mười lượng bạc, quân gia Thanh Long vương phủ đau lòng a.

“Phụ thân, dưa leo mắc như vậy, chúng ta ăn không nổi.” Bảo Bảo nói.

“Đúng vậy, sớm biết thế đã mang theo. Tội nghiệp đại thúc xui xẻo kia.” Bối Bối nói.

“Kẻ ngu ngốc, không bị lừa mới lạ.” Lý Hiểu Nhạc có chút hả hê.

“Nhưng ta muốn ăn dưa leo.”

“Phụ thân của người có, người yên tâm đi.” Ôn Lương Ngọc cười đến vui vẻ.

“Chúng ta nghỉ ngơi, ăn chút hoa quả a.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Được, a a a~” Kỳ Lâm vương phủ vang lên tiếng hoan hô.

Ôn Lương Ngọc lấy một tấm vải dầu ra, trải trên mặt đất. Vương gia Vương phi, tiểu thế tử, Bảo Bảo Bối Bối ngồi xuống, Lý Hiểu Nhạc giống như áo thuật biến dưa hấu, nho, đào, dưa đỏ từ bao quần áo ra... Ôn Tiểu Nhu liền nói với Thanh Long vương: “Chúng ta cũng qua đó.”

“Quá đó ăn, Lý Hiểu Nhạc đòi tiền.” Thanh Long vương biết rõ, Lý Hiểu Nhạc nổi danh yêu tiền.

“Sư huynh của ta là lão bà của hắn, hắn sẽ không đòi chúng ta tiền.”

“Không mất tiền, phải đi!”

Nhìn mọi người ăn vui vẻ, quân gia Thanh Long vương phủ đầy hối hận, mình ăn nhiều dưa leo quá, giờ ăn không vô nữa! Sớm biết Lý Hiểu Nhạc có nhiều như vậy, ta tình nguyện mua của hắn, cũng không nguyện mua dưa leo, mười lượng bạc của ta a. Đáng nhẽ ta nên chờ một chút.

Phía trước có dòng suối nhỏ, cách dòng suối không xa có một quán trà, quán trà! Trong quán trà có bán đồ ăn!

Quản gia Thanh Long vương phủ lại khát lại đói, thẳng hướng quán trà, lão bản quán trà cười tủm tỉm “Hoan nghênh quang lâm!”

“Cho ta trà, chết khát ta!”

“Một lượng bạc một chén.”

“Gi! Một lượng bạc!”

“Đúng vậy.”

“Nước trà của ngươi không phải là nước suối chứ.”

“Không phải, lá trà là của ta, nước ta nấu.”

Quản gia Thanh Long vương phủ bắt đầu dỗi, quá xui xẻo! Sao đi ngắm phong cảnh giải tỏa cũng đen như vậy!

“Ngươi có đồ ăn gì?”

“Có bánh bao.”

“Bánh bao bao nhiêu tiền?”

“Mười lượng bạc một cái.”

Quản gia Thanh Long vương phủ dỗi không chịu nổi, bỏ hơn mười lượng bạc ăn một bữa cơm.

“Phụ thân, bọn họ quá xảo trá, đòi tiền thiệt nhiều a.”

“Đúng vậy, đại thúc kia thật đáng thương.”

Hai nam hài vô cùng thông cảm cho quản gia Thanh Long vương phủ. Ngược lại, Lý Hiểu Nhạc nhìn đồng nghiệp của mình, có chút hả hê.

“Phụ thân, chúng ta đói bụng.”

“Tướng công ta đói bụng.”

“Lý quản gia, Vương gia, Quách nhi cùng ta cũng đói bụng.”

Lý Hiểu Nhạc cười: “Chúng ta nấu cơm, các ngươi đi nhặt củi!”

Lý Hiểu Nhạc ra lệnh một tiếng, mọi người đều đi nhặt củi, Lý Hiểu Nhạc dùng hai tảng đá xếp thành một cái bếp đơn giản, vừa vẫy mọi người nhặt củi trở lại, ngay cả Vương Tài và Đại Lang cũng ngâm củi về. Lý Hiểu Nhạc lấy hai cái nồi cùng một đồng nguyên liệu nấu ăn ra, thêm xèng, thìa.....

“Lý quản gia, ngươi xác định ngươi không phải dọn nhà?” Kỳ Lân Vương sợ hãi hỏi.

“Ngươi có thấy ai dọn nhà mà chỉ chuyển phòng bếp không?” Lý Hiểu Nhạc đáp.

Nhóm lửa, nấu cơm! Tay nghề của Lý Hiểu Nhạc rất tốt, chiên xào thành thạo, mùi đồ ăn bốc lên. Ôn Tiểu Nhu nhìn bánh bao trong tay mình, tức giận, cũng là quản gia, sao lại kém nhiều như vậy! Sắc mặt Thanh Long vương cũng càng ngày càng không tốt.

“Chúng ta sang bên kia ăn.” Thanh Long vương ném bánh bao cho quản gia, đỡ Tiểu Nhu qua chỗ Lý Hiểu Nhạc chực cơm.

Hiện tại quản gia Thanh Long vương phủ cực kỳ hối hận, tại sao mình không mở to mắt, lại trở thành kẻ coi tiền như rác, còn bị lão bản ghét, ô ô ô.....

Mọi người bắt đầu dùng cơm, khen ngợi tay nghề Lý Hiểu Nhạc, Lý Hiểu Nhạc vui tới mức cười híp mắt, Ôn Lương Ngọc cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, nhìn lão công của ta, thập toàn đại bổ hoàn!

Ăn xong cơm, mọi người bắt đầu du ngoạn, ai cũng có đôi có cặp với nhau, mà ngay cả Bảo Bảo cũng kéo tiểu thê tử chạy. Quản gia Thanh Long vương phủ cô đơn, thậm chí không bằng hài tử, trở mặt nhìn Ôn mỹ nhân bị Lý Hiểu Nhạc mang đi, mình phải ở lại rửa chén, buồn bực! Ai, quản gia Thanh Long vương phủ tới cạnh dòng suối nhỏ, nhìn Bối Bối chơi đùa với Đại Lang và Vương Tài, hơi khát, trông thấy bên cạnh có một bình nước, cầm lên uống sạch. Một hồi Bối Bối đi tới, cầm lấy cái bình, thấy bên trong trong trẻo: “Di, ếch với nòng nọc ta bắt đâu?”

“A!” Quản gia Thanh Long vương phủ vừa nghe, đột nhiên cảm giác bụng mình kêu ồm ộp vài tiếng, rầm! Xong vào suối mà nôn, mà quý, tất cả bọn nhỏ đều là ma quỷ!

Qua một hồi lâu, Kỳ Lân Vương và Thuần vương phi đã trở lại, Lý Hiểu Nhạc cùng Ôn Lương Ngọc cũng về, mang theo cả hoa đại. Thanh Long vương

ôm Ôn Tiểu Nhu, thân mật trở lại. Chỉ còn tiểu thể tử và Bảo Bảo, hai tiểu quý đã chạy đi đâu? Người lớn quyết định tìm hài tử, đúng lúc này, Bảo Bảo và tiểu thể tử chạy trở về: “Phụ thân, cứu mạng!”

Sau bọn chúng là một con gấu, hướng thẳng tới đám người. Mọi người đều chạy đi, chỉ còn lại quản gia Thanh Long vương phủ sững sờ, chột nghe bịch một tiếng, quản gia Thanh Long vương phủ tưởng mình xong rồi, Lý Hiểu Nhạc lại đứng trước mặt hắn, một quyền đánh chết gấu.

“Người nói tay của con gấu này trị giá bao nhiêu tiền?” Lý Hiểu Nhạc hỏi Ôn Lương Ngọc.

“Đến hỏi lão bản của Phúc Mãn lâu là được.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Đa gấu làm nệm a.” Lý Hiểu Nhạc cười nói.

Thanh Long vương phủ kéo quản gia của y, quản gia vừa đi vừa lẩm bẩm: “Hài tử là ma quý, hài tử là ma quý, hài tử là ma quý.”

Trời sắp tối, không có khách điểm, làm sao bây giờ?

“Xem, phía trước có một hộ gia đình, chúng ta đến đó xin ngủ trọ a.”

Phía trước không phải nhà mà là một chùa miếu nhỏ, bên trong có hai hòa thượng, thấy người đến tá túc, vô cùng nhiệt tình tiếp đón. Đêm đã khuya, mọi người bận rộn một ngày, mệt mỏi nên ngủ rất say, động tĩnh gì cũng không nghe được. Nhưng câu khác với người, bọn chúng rất cảnh giác. Đêm khuya chúng phát ra thanh âm ô ô, cảnh báo có người ngoài. Lý Hiểu Nhạc cũng rất đề phòng, hắn và Ôn Lương Ngọc căn bản không ngủ, chỉ chốc lát, cửa sổ bị khoét, có người thổi khói mê vào phòng. Sau đó cửa mở ra, hai người bước vào, trong tay cầm đao.

“Nhị vị, chúng ta đợi đã lâu!” Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm.

“A!” Hai tên cướp hoảng sợ, hóa ra bị phát hiện, hai người định chạy, Vương Tài và Đại Lang cản hai người không tha, Ôn Lương Ngọc vùng được phần. Hai tên trốn gục!

“Chỉ bằng các người mà đòi cướp.” Lý Hiểu Nhạc mắng.

Động tĩnh lớn như vậy, đánh thức mọi người, nhìn hai tên cướp bị trói liền hiểu rõ.

“Bọn họ là hai hòa thượng.”

“Hóa ra là cướp!”

Lý Hiểu Nhạc đâu? Mọi người phát hiện, không thấy phu thê Lý Hiểu Nhạc, Kỳ Lân Vương bình tĩnh nói: “Bọn họ dẫn Nguyên Bảo, Kim Ngân, Vương Tài, Đại Lang đi tìm nơi kẻ trộm giấu tiền.”

..... Mọi người im lặng.

“Người nói xem, các người định cướp thế nào.” Kỳ Lân Vương hỏi hai tên cướp.

“Ta hoá trang thành lão bà bà, bán dưa leo cho các người, quan sát các người.” Một tên cướp nói.

“Định hạ mê dược tại quán trà nhưng không thành công, các người dẫn theo đầu bếp, tự mình làm cơm, không đến quán trà ăn.”

“Chúng ta đành phải chờ các người trong miếu đồ nát này, tìm cơ hội ra tay.”

Quản gia Thanh Long vương phủ vừa nghe, tức điên lên: “Lão tử bị các người lừa mấy chục lượng bạc, các người để đâu!”

“Có lẽ hiện giờ bạc đã vào tay Lý Hiểu Nhạc.” Kỳ Lân Vương dùng hiểu biết của mình, nói ra.

“Lý Hiểu Nhạc, đưa bạc cho ta!” Quản gia Thanh Long vương phủ chạy tới bên cạnh Lý Hiểu Nhạc, hô.

“Nào có bạc của người! Bạc đến tay ta, là của ta.” Lý Hiểu Nhạc kiên quyết không trả.

Rầm! Một bao dược phần vung qua, quản gia Thanh Long vương phủ ngồi phịch dưới đất, Ôn Lương Ngọc vỗ vỗ tay, “Nào có bạc của người? Ta hỏi bạc một chút, xem bạc trả lời thế nào.” Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm cầm bạc hỏi, “Bạc bạc, các người là của quản gia Thanh Long vương phủ thì ừ một tiếng. Người xem, bạc không nói lời nào, cái này chứng minh không phải bạc của người.”

Ôn mỹ nhân, Ôn mỹ nhân ta ái mộ, sao người có thể đối xử với ta như vậy! Quản gia Thanh Long vương phủ ngồi phịch trên đất, khóc không ra nước mắt.

Trên đường về nhà, Lý Hiểu Nhạc biến ra rất nhiều đồ ăn ngon như trước.

“Lý quản gia, người tìm được đồ ăn ngon như vậy ở đâu.” Thuần vương phi hỏi.

“Trong phòng bếp của kẻ cướp.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Ngươi trộm phòng bếp của người ta.” Kỳ Lân Vương nói.

“Dù sao bọn họ cũng không dùng được, ta thay bọn họ dùng.”

Bối Bối hảo tâm đưa trái cây cho quân gia Thanh Long vương phủ: “Thức thức, ăn dưa leo, ngươi thích ăn nó mà?”

Dưa leo, dưa leo, dưa leo..... Quân gia Thanh Long vương phủ lão đảo ngã xuống đất.

Một đám lang vây quanh cây đại thụ, nhảy dựng lên cắn thứ gì đó treo trên cây, vật kia liền động, tránh né lang tấn công, phát ra tiếng kêu thảm thiết: “Đừng ăn ta!”

“Nurong a, cứu mạng a, sau này chúng ta không bao giờ cướp nữa!”

“Lý quân gia, sao không thấy hai tên cướp.” Ôn Tiểu Nhu hỏi.

“Hai tên cướp đang múa với lang.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Công chúa là ai, là nữ nhi của hoàng đế a, cỡ nào cao quý. Nhưng công chúa luôn phải ở thâm cung, chờ được gả đi.

Cửu công chúa, là công chúa nhỏ nhất của hoàng đế, diện mạo vô cùng xinh đẹp, nàng thừa hưởng ưu điểm của phụ mẫu, nhưng, mắt thấy tỷ tỷ muội muội đều xuất giá, còn mình vẫn cô quạnh trong nội cung, không phải phụ thân không cho nàng chọn con rể, mà là không ai muốn lấy nàng. Bởi vì công chúa trời sinh tàn tật, không thể đi lại, mỗi ngày có một thị vệ ôm nàng đi tới đi lui, thành hai chân của nàng. Ai nguyện ý lấy một lão bà tàn phế chứ, dù nàng là công chúa, cũng không muốn. Kỳ thật cửu công chúa chẳng những tàn tật, mọi người còn rất sợ hãi cửu công chúa, vì nàng có ham mê đặc biệt, nàng là hủ nữ. Trong kinh thành, phàm là tiểu thuyết nam nam tương luyện đều xuất từ bút tích của nàng. Một nữ hải tử yêu thích cái này, hoàng thượng rất tức giận, giáo huấn cửu công chúa nhiều lần, nhưng dạy mãi không sửa, ngược lại còn muốn đem nam nam tương luyện tuyên truyền, muốn đoàn kết đại bộ phận hủ nữ cả nước, giờ cao là cò đàm nỉ!

“Ngươi nhìn xem, thành tích tháng này trượt dốc, độc giả phản ánh không tốt, các ngươi không tìm ra nguyên nhân ư!” Cửu công chúa bắt đầu luyện thuyết với các tác giả của mình. “Truyện nào cũng tình tiết tương tự nhau, các ngươi sáng tạo chút được không. Nhìn xem, xuyên qua không còn lưu hành. Ngược luyện tàn tâm, đây mà ngược sao, hải văn, ta xem cũng cười không nổi, quần chúng nhân dân đọc, cười được mới là lạ a!”

“Công chúa, mọi người rất cố gắng, nhiều tác phẩm của chúng ta độc giả đánh giá không tệ lắm.” Một tác giả nói ra.

“Đúng thế, ta cảm thấy giang hồ văn và cung đình văn được đánh giá rất tốt.” Một tác giả khác giải thích.

“Đúng vậy, các ngươi có thành tích, điểm này nói rõ mọi người rất cố gắng, ta sẽ ban thưởng thích hợp. Nhưng cái độc giả muốn thấy không đủ, dù sao độc giả là áo com của chúng ta, muốn đem đam mê vào cuộc sống, phải dựa vào bọn họ. Chúng ta phải tôn trọng độc giả, có độc giả phản ánh, chúng ta miêu tả tình yêu không hấp dẫn. Nguyên nhân từ đâu?”

Cửu công chúa nhìn các tác giả, các tác giả, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nửa ngày không nói. Cuối cùng một vị bộ phận mắt nhỏ nói: “Công chúa, không gạt ngươi, chúng ta chưa kết hôn, chưa yêu, ngay đồng cung đồ cũng chưa xem.”

“Hiểu biết thực tế không có, làm sao viết ra chuyện tình yêu cảm động, trở về nhanh chóng nói chuyện yêu đương đi, tốt nhất là thất tình mấy lần. Tự thân cảm thụ mới được, về phần đồng cung đồ, phải xem trực tiếp, mới gọi là kích động.” Cửu công chúa nắm tay nói.

“Chúng ta đi đâu xem, chúng ta không bị mọi người nghĩ là biến thái mới lạ.” Bộ phận nói.

Cửu công chúa nghĩ nghĩ, quả có chút khó khăn, ngoại trừ thanh lâu, còn nơi nào xem được nữa? Liên phân phó thị vệ bên người: “Đến Xuân Sắc Vô Biên lâu, nghe nói các tiểu quan ở đó có thể công có thể thụ, chúng ta tìm một gian phòng, tìm tiểu quan tốt nhất, cho các vị mở mang.”

Cửu công chúa dẫn theo nhóm tác giả đi tới Xuân Sắc Vô Biên lâu, cửu công chúa được thị vệ ôm vào, Thập Nhị vừa thấy, mặt mày hớn hờ: “Các vị là lần đầu tiên đến đây a.”

“Chúng ta đặt phòng chữ Thiên, ngươi biết.” Cửu công chúa nói.

“Đúng vậy, ta đang nghĩ ai có thể đặt phòng chữ Thiên chứ, nhất định là quan lớn, xem cô nương là quý nhân, mời vào mời vào, chúng ta đã chuẩn bị tốt.”

Thập Nhị dẫn đoàn người cửu công chúa vào phòng chữ Thiên. Gian phòng rất lớn, bên trong có vài vị tiểu quan đã sớm chuẩn bị xong, thấy bọn họ tiến đến, ngồi xuống. Thập Nhị ra lệnh một tiếng, tiểu quan liền bắt đầu cởi quần áo, sau đó hai người ôm nhau vừa hôn vừa sờ. Mọi người xem cực kỳ chăm chú, rất mê mẩn. Thập Nhị cười như một đóa hoa, tiểu quan ở Xuân Sắc Vô Biên lâu của chúng ta là xuất sắc nhất. Sau đó Thập Nhị rất thức thời, đóng cửa rồi đi.

“A, ta chịu không được ——” Vài người lao ra từ phòng chữ Thiên, chạy như điên không ngừng.

Thập Nhị cho rằng xảy ra chuyện lớn, liền đẩy cửa vào nhìn, tiểu quan còn đang ra sức làm việc, vận động trên giường. Lại nhìn những tác giả kia, người chống mặt, người run rẩy, chỉ cửu công chúa vẻ mặt bình tĩnh, tựa vào lòng thị vệ, uống trà. Còn một người duy nhất vẫn không nhúc nhích, chính là thị vệ, sừng sững không ngả.

“Bị bắt, người a, thoát nhìn rất thuần khiết, không ngờ già đời như thế.” Cửu công chúa khen ngợi.

Thập Nhị cười tủm tỉm đi lên, đẩy đẩy thị vệ, thị vệ oa một tiếng, khóc: “Ta đái ra quần .”

“Nhìn các người, chút cam đảm cũng không có. Năm đó ta trốn dưới giường phụ hoàng, nghe lên phụ hoàng sủng hạnh nam phi.” Cửu công chúa dương dương đắc ý nói, thị vệ hắc tuyến.

“Công chúa, người nghe lên không có chuyện gì, tiểu nhân có thể bị hoàng thượng chém đầu.” Thị vệ hảo tâm nhắc nhở.

“Nhà các người có hai vị phụ thân, có thể trở về thỉnh giáo bọn họ một chút.” Công chúa tiếp tục phân công nhiệm vụ, “Mỗi người ghi một bản cảm giác sau khi xem.”

Bạch Hổ Vương sủng ái Tĩnh thế tử, đây là chuyện ai cũng biết, Tĩnh thế tử có yêu cầu gì, y đều tận lực thỏa mãn. Trong mắt người đời, Bạch Hổ Vương tức giận cũng không thể từ bỏ, bởi vì con của y rất giống ái nhân đã qua đời của y.

Gần đây Tĩnh thế tử rất buồn bã, bởi vì ca ca Chiết Vân cùng mẹ khác cha của hắn không chịu trở về. Bạch Hổ Vương muốn Chiết Vân tiếp nhận vị trí Bạch Hổ vương, sau đó mang hắn rời khỏi kinh thành, nhưng Chiết Vân không trở lại. Chiết Vân rất căm hận cha mẹ mình, phải làm thế nào mới tốt?

Chiết Vân gả cho Kiều Siêu Phong, cuộc sống hạnh phúc, hai người như hình với bóng, mang theo hai tử đệ bọn họ nhận nuôi, chiếu cố dưỡng phụ, một nhà hoà thuận vui vẻ, khiến người ngoài vô cùng hâm mộ.

“Người xem, Kiều gia a, gia đình mẫu mực.”

“Phụ tử tử hiếu, phu thê ân ái.” Mọi người hâm mộ.

Một hôm, Chiết Vân nhất thời ngứa tay lấy túi tiền của người ta, lại cảm thấy xấu hổ, sao thói quen không đổi được chứ!

“Tiền sinh, ngài roi túi tiền.” Chiết Vân xấu hổ trả lại tiền cho người ta.

“Cám ơn, người thật sự thiện tâm.” Người mất nhận lấy túi tiền, khen Chiết Vân hai câu.

“Là chuyện nên làm” Chiết Vân nói.

“Vi sao người cảm ơn hắn, là hắn trộm tiền của người.” Tĩnh thế tử đã sớm nhìn thấy, nhảy ra vạch trần Chiết Vân.

“Người, sao có thể nói người ta như vậy, nếu là hắn trộm thì hắn trả lại cho ta làm gì. Hay là người có tật xấu, trông thấy người ta không nhặt của rơi trên đường, người đổ kị!” Tĩnh thế tử có ý tốt vạch trần, nào ngờ bị người mất của trách móc, tức giận đến mặt đỏ rần. Chiết Vân đứng một bên, cười tủm tỉm, xem náo nhiệt.

“Cười cái gì mà cười, một tên trộm như người dám chê cười ta, người dựa vào cái gì chê cười ta!” Tĩnh thế tử rất tức giận.

“Ta cười người, người nghĩ thế nào thì nghĩ, kệ người.” Chiết Vân xoay người rồi đi.

“Ai cho người đi, người đứng lại.” Tĩnh thế tử gọi Chiết Vân.

“Người lấy tư cách gì ra lệnh cho ta? Chiết Vân ta chẳng sợ ai, người ý vào phụ thân người ư, nếu không có Bạch Hổ Vương, người chẳng là gì.” Chiết Vân vô cùng khinh miệt nói.

Tĩnh thế tử phát hiện nếu mình tiếp tục tranh chấp với Chiết Vân như vậy, mục đích hôm nay sẽ không đạt được.

“Chiết Vân, ta đến không phải cãi nhau, ta muốn cùng người nói chuyện.”

“Nói chuyện gì.”

“Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh nói.”

Cửu công chúa được thị vệ ôm đi, từ xa trông thấy Tĩnh thế tử cùng một mỹ nhân tranh luận gì đó với một lão đầu. Lão đầu rời đi, chỉ còn lại mỹ nhân và hần, nghe nói Bạch Hồ Vương và Tĩnh thế tử là phụ tử luyện mà, sao Tĩnh thế tử bò tường sau lưng Bạch Hồ Vương! May mắn, xuất môn một chuyến, tất có thu hoạch. Nhưng Bạch Hồ Vương biết không? Không được, mình phải báo cho Bạch Hồ Vương, phụ tử luyện của người sắp sụp đổ. Hiện tại phụ tử luyện là vương đạo, không thể bị bên thứ ba phá hủy.

“Nhanh, đến Bạch Hồ vương phủ, thông tri hoàng thúc, đến Phúc Mãn lâu tìm ta, Tĩnh thế tử muốn bò tường!” Cửu công chúa ra lệnh cho thị vệ, một thị vệ lập tức đi thông báo cho Bạch Hồ Vương.

“Vương gia, không tốt, công chúa nhà ta nhìn thấy, thế tử của ngài cùng một mỹ nhân gian tình!” Thị vệ nói như thế.

“Cái gì!” Điều nam nhân không thể chịu đựng nhất là bị cấm sủng, dù y không thích, cũng không muốn bị người của mình cấm sủng! Bạch Hồ Vương thì triển khinh công đến Phúc Mãn lâu, tìm được Cửu công chúa.

“Tĩnh thế tử, hần và ai thông dâm a!” Bạch Hồ Vương xanh mặt, hỏi Cửu công chúa.

“Hoàng thúc, bọn họ vừa vào phòng bên cạnh, ta bảo thị vệ vận công chọc thủng tường, chúng ta có thể nghe bọn họ nói chuyện.” Đại nội thị vệ võ công bất phàm, bị cửu công chúa dùng làm chuyện này, thị vệ cũng không còn cách nào.

“Hoàng thúc, người không nên gấp gáp, cũng không nên kích động, chúng ta phải bắt gian tại giường. Nghe một chút, bọn họ nói chuyện gì.” Cửu công chúa và Bạch Hồ Vương đem lỗ tai dán trên vách tường, bắt đầu nghe lén.

“Chiết Vân, người trở về a, phụ vương rất hối hận, chuyện năm đó, mẫu hậu cũng rất hối hận, bọn họ rất nhớ người.”

“Ta đã nói, ta không có cha mẹ, ta là cô nhi.”

“Chiết Vân, người cần gì như vậy, người trở về, kế thừa vương vị không tốt sao.”

“Ngài là người thừa kế chính thống, Tĩnh thế tử, bảo bối Bạch Hồ Vương nâng trong lòng bàn tay, Chiết Vân ta là một tên trộm, không đáng để các người lo lắng như vậy.”

“Người biết, người là hài tử của phụ vương và mẫu hậu, ta không phải, người mới là người có quyền kế thừa. Phụ thân cũng nói, vương vị sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của người, người và Kiều Siêu Phong vẫn có thể bên nhau.”

“Ta không có phụ thân, ta chỉ có dưỡng phụ, ta chẳng những đã làm trộm, còn bị bán vào thanh lâu làm tiểu quan. Người như ta làm vương gia, quá buồn cười.”

“Người hận phụ thân hận mẫu thân như vậy sao, thật sự không muốn trở về sao.”

“Có hận hay không, không sao cả, ta đã không quan tâm nữa. Còn người, đương nhiên không biết hận là gì, khi còn bé người được mẫu thân bảo vệ, mẫu thân rất ghét ta, phụ thân rất thích người, bởi vì người giống ái nhân đã chết của y. Khi người còn bé, mỗi lần phạm sai lầm, toàn bộ đều đổ lên người ta, nói là ta làm. Vì thế ta bị đánh vô số lần, người biết cha mẹ thiên vị người, người đem bức họa ái nhân của phụ thân lưu lại xé đi, lại tiếp tục đổ tội cho ta, lần đó, thiếu chút nữa ta bị đánh chết, người hy vọng phụ thân quên đi người kia, chỉ thích một mình người. Nhưng ta cho người biết, con người đều có tình cảm, người y yêu, sao y có thể quên dễ dàng. Người xé bức họa nhưng người kia vẫn tồn tại trong lòng y, người không tranh được. Còn mẫu thân, nữ nhân xinh đẹp kia, luôn cảm thấy mình là người bất hạnh, muốn trả thù người khác, nàng cùng người tư thông, sinh ra người, sau đó nàng nói ta mới là con hoang, nàng biết rõ Bạch Hồ Vương sẽ làm thế nào, muốn Bạch Hồ Vương nhắc nhở cảm giác thống khổ khi mất đi đứa con ruột. Bạch Hồ Vương sẽ quan tâm ư? Y sẽ không, vì trong lòng y chỉ có người đã chết kia, cùng kẻ rất giống người chết kia là người. Mẫu thân, nàng có nghĩ tới, ta cũng là con của nàng, các người có ai nghĩ tới ta, có ai thật tình thương ta? Hiện giờ các người vì lợi ích của mình, cần ta, nói cho người biết, ta sẽ không trở về, đây không phải nhà của ta. Ta là Kiều phu nhân, ta có nhà của mình, có người ta yêu, việc gì ta phải cùng người trở về.”

“Trước kia chúng ta thật có lỗi với người, hiện giờ chúng ta đền bù tổn thất cho người, chúng ta.....”

“Ta không thiếu thốn gì cả, nói cho cha mẹ người, đừng đến làm phiền ta.”

“Oa, hoàng thúc, xem ra trong nhà người có thiệt nhiều bí sử, lần đầu tiên Tiểu Cửu nghe được, nhanh cầm bút đến, để ta ghi lại. Ngày mai phải viết thành tiểu thuyết, nội dung bộ phụ tử mới sẽ là, một phụ thân được hai đứa con trai yêu mến. Phụ thân yêu mến một trong hai người đó, cho rằng người kia là con hoang, bán hần vào thanh lâu. Sau này phụ thân đã yêu đứa con ruột lớn lên bên ngoài, trải qua quanh co, một nhà ba người đoàn viên. Thế nào, được không. Ta nghĩ sẽ bán rất chạy! Ta thật sự quá thông minh! A.....” Cửu công chúa đắm chìm trong ảo tưởng, cười dù ta ác, thanh âm lớn đến mức phòng cách vách cũng nghe được, mặt Bạch Hồ Vương tái nhợt.

Rầm, một thanh âm vang lên, tường nát, Chiết Vân cùng Tĩnh thế tử đen mặt đi về hướng cửu công chúa.

“Người nói cái gì, lặp lại lần nữa cho ta nghe. Người nói ta thích phụ thân của ta? Đại nào người không bình thường ư, ta sẽ yêu một kẻ vô tình, từng thương tổn ta sao. Người bị ngược đãi cuồng à.” Chiết Vân hung dữ uy hiếp.

Cửu công chúa đỏ mặt hơi lạnh, ba nam nhân vô cùng tức giận, hơn nữa võ công đều rất tốt đứng trước mặt nàng, nàng chỉ là một tác giả, lùi bước vẫn tốt hơn: “Vậy nếu ngươi không thích, chúng ta thương lượng một chút, các ngươi nói, các ngươi muốn ta sửa tình tiết nào. Cái này có thể thương lượng.”

“Thương lượng cái gì, ngươi dám ghi chuyện nhà ta, ta sẽ không để yên cho ngươi.” Tinh thể tử uy hiếp.

“Ngươi uy hiếp ta, ngươi đâu phải con ruột của Bạch Hồ Vương, uy hiếp ta, ta sẽ nói cho phụ hoàng!” Cửu công chúa không hề sợ thể tử này.

“Tiểu Cửu, đây là chuyện nhà hoàng thúc, không thể ghi, việc xấu trong nhà không thể kể ra ngoài.” Bạch Hồ Vương nói.

“Đâu lấy tên thật, các ngươi lo lắng cái gì, trong kinh thành chỉ có một đôi phụ tử luyện cung cấp tư liệu sống cho ta, ta không phát hiện ai khác, mục tiêu hiện tại của ta là phụ tử luyện, hoàng thúc, ta ủng hộ các ngươi! Ta muốn phát động tất cả đồng nghiệp nữ đồng nghiệp nam, mọi người cùng nhau ủng hộ các ngươi. Ủng hộ các ngươi, tiền đồ của các ngươi vô hạn sáng sủa a!” Cửu công chúa nắm chặt tay, trang nghiêm tuyên thệ.

“Bà điên từ đâu đến, thật sự buồn nôn.” Chiết Vân bĩu môi, “Gặp các ngươi không có chuyện gì tốt, không hẹn, từ nay về sau đừng đến quấy rầy ta.” Chiết Vân quay đầu đi.

“Cái gì! Ngươi dám nói ta là bà điên! Hoàng thúc, ta là bà điên ư?” Cửu công chúa hỏi Bạch Hồ Vương, Bạch Hồ Vương gật gật đầu, Tinh thể tử cũng gật đầu.

“Cái gì!” Âm điệu của cửu công chúa tăng cao, hỏi thị vệ: “Ta là bà điên ư?”

“Không phải.” Thị vệ nghiêm túc trả lời.

“Ta đã nói ta không phải mà, ta là Cửu công chúa, nữ nhi của hoàng gia sao có thể là bà điên. Ngươi nói, công chúa ta là hạng người gì?” Cửu công chúa hỏi thị vệ.

Thị vệ nghĩ nghĩ: “Cửu công chúa là hủ nữ thân tàn chí kiên, là cực phẩm kẻ điên trong đam mê lang.”

Lời này sao có vẻ không được tự nhiên. Cửu công chúa: “Hừ, ngươi dám mắng ta, hôm nay ta đến nhà hắc, nghe tên Chiết Vân kia cùng chồng hắc hoan hảo, thuận tiện ghi chép, hắc hắc hắc hắc.”

Mọi người một thân mồ hôi lạnh.

Chiết Vân đi trên đường hắt xì một cái, “Ai tính toán sau lưng ta, xem ra tối nay phải cẩn thận một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kỳ Sứ Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chu Tước Vương còn nhớ rõ, lúc nhỏ, hắc là tiểu nhi tử của tiên hoàng, được tiên hoàng vô cùng cưng chiều. Hắc và các ca ca cùng nhau chơi đùa, bởi vì tuổi còn nhỏ, chân ngắn, giống như Tiểu Đậu Đình sôi nổi theo sau ca ca.

“Ca ca, chờ ta một chút a!”

“Ngươi nhanh lên, chậm như vậy! Thật đúng là Tiểu Đậu Đình.”

Tiểu Đậu Đình liều mạng đuổi theo ca ca, nhưng ca ca không chờ nó. Ca ca lớn tuổi, chân dài, đi đường nhanh, mặc cho Tiểu Đậu Đình cố gắng thế nào vẫn không đuổi kịp. Tiểu Đậu Đình gấp đến độ khóc lớn, “Ca ca xấu xa!”

Lúc này, ca ca mới quay đầu lại, đến bên cạnh nó, ôm nó vào lòng: “Chẳng chút tiền đồ, nam nhân không được khóc.”

Tiểu hài tử thường thích chơi đùa, dù là hài tử hoàng gia cũng vậy. Sáu hài tử bày năm cái ghế, sau đó cùng nhau vây quanh hồ to, lúc ngừng hồ, mọi người tranh nhau ngồi xuống, người chập chạp liền mất phần. Các ca ca đều lớn hơn Chu Tước Vương lúc đó còn là Tiểu Đậu Đình, Chu Tước Vương không thể nào tranh nổi. Mà ngay cả đại ca ca luôn cưng chiều nó cũng không nhường, sau đó Tiểu Đậu Đình nổi giận, khóc chạy tới chỗ phụ hoàng cáo trạng: “Phụ hoàng, phụ hoàng, bọn họ khi dễ ta!”

Tiên hoàng rất tức giận, trách cứ các ca ca: “Các ngươi lớn như vậy, cũng không biết nhường cho tiểu đệ đệ.”

“Phụ hoàng, không phải chúng con không nhường nó, mà là cảm thấy tiểu hoàng đệ thật sự quá đáng yêu, nhất là khi ủy khuất, méo máo muốn khóc.”

Đại hoàng huynh khi đó là Thái tử mà hiện giờ là Hoàng thượng, nói ra.

“Thật sao? Trẫm nhìn một cái, tiểu hoàng tử đáng yêu của chúng ta, bấu môi cho phụ hoàng xem.” Tiên hoàng bắt đầu trêu chọc tiểu nhi tử của mình.

“Không cần, ta mới không khóc!” Muốn nhìn ta khóc, không có cửa đâu! Tiểu Đậu Đình mân mê miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn phình ra.

“Ha ha ha, thật sự là quá đáng yêu!” Tiên hoàng cười lớn.

Tiểu Đậu Đình không phục, phụ hoàng chẳng giúp ta trút giận, phụ hoàng bắt công, phụ hoàng không thương mình! Tiểu Đậu Đình quyết định tự tay báo thù, vì vậy Tiểu Đậu Đình len lén về rửa lên bài tập của đại ca, đại ca bị thái phó đánh. Hừ hừ, Tiểu Đậu Đình đâu dễ bị ức hiếp! Vụng trộm bỏ thuốc xổ vào trà của Nhị ca, Nhị ca tiêu chảy. Tươi phấn thổi lên hoa lan Tam ca thích nhất, Tam ca bị xông chết. Bỏ ruồi bọ lên cơm của Tứ ca, trông thấy Tứ ca chán ghét nôn ra, Tiểu Đậu Đình cao hứng cực kỳ.....

Sau đó hài tử làm chuyện xấu bị tiên hoàng đánh mông. Tiểu Đậu Đình khóc lóc: “Phụ hoàng bắt công, phụ hoàng không thương ta!”

“Sao ta không thương ngươi chứ?” Tiên hoàng kỳ quái hỏi.

“Mỗi lần các ca ca ức hiếp ta, ngươi đều không đánh đòn, người ta ức hiếp bọn họ, ngươi liền đánh, ngươi bắt công!”

“Các ca ca chỉ trêu chọc ngươi, bọn họ nào có ức hiếp ngươi.”

“Có, ta nói có.”

Tiên hoàng không tranh cãi Tiểu Đậu Đình, dỗ dành nhi tử: “Rồi, là phụ hoàng không đúng, phụ hoàng bắt công, Đậu Đình đừng khóc.”

“Ta không phải Đậu Đình!” Tiểu Đậu Đình há há cái mũi, dùng long bào của tiên hoàng lau mặt, tiên hoàng buồn cười nhìn tiểu nhi tử đáng yêu đang len trà thù.

Một năm kia, ca ca của tiên hoàng phản loạn, bị tiên hoàng xử tử.

“Phụ hoàng, vì sao hoàng thúc phản loạn?” Tiểu Đậu Đình hỏi phụ hoàng của mình.

“Hắn nha, coi trọng cái ghế phụ hoàng ngồi.” Tiên hoàng nói.

“Cái ghế? Phụ hoàng có nhiều cái ghế như vậy, hắn thích thì cho hắn một cái, tại sao phải đoạt?”

“Đậu Đình, ngươi thật sự đáng yêu.” Tiên hoàng hôn nhẹ tiểu nhi tử, ôm Đậu Đình vào triều, chỉ vào lòng ý, “Hắn là muốn cái ghế này, ngươi nói phụ hoàng có thể cho hắn không?”

“Không thể, long ý làm bằng vàng, rất đáng giá, có thể mua nhiều đồ ăn ngon, không thể cho hắn! Cho hắn chúng ta sẽ không có tiền.”

Tiên hoàng vừa cười vừa hỏi: “Nếu có một ngày, phụ hoàng không còn, ngươi và các ca ca tranh đoạt cái ghế này, ngươi sẽ thắng chứ? Ngươi xem xem, hiện giờ ngươi không tranh đoạt được với bọn họ.”

“Đó là vì ta nhỏ, chờ ta trưởng thành, trò chơi đoạt ghế, ta sẽ thắng.”

“Vậy phụ hoàng lưu cái ghế này, chờ Đậu Đình lớn lên a.”

Chu Tước Vương nhớ kỹ, cái ghế là để lại cho ta, là của ta. Nhưng tiên hoàng không đợi Chu Tước Vương lớn lên đã chết. Chu Tước Vương nhìn đại ca ngồi trên cái ghế, đó là của ta mà! Chu Tước Vương nho nhỏ chỉ có thể ủy khuất bấu môi, bất mãn, vô cùng bất mãn, lại đoạt đồ đặc của ta!

Chu Tước Vương muốn làm phản, kế hoạch không phải ngày một ngày hai. Tỷ như các lần ám sát, tuy tỷ lệ thành công không lớn, nhưng những người trở ngại hắn cũng bị giết không ít. Hắn chờ thời cơ mưu phản.

Viên Vũ lâu không muốn theo Chu Tước Vương mưu phản, nhưng gã do một tay Chu Tước Vương đề bạt, lại bán đứng người yêu của mình mới lấy được địa vị hôm nay. Chu Tước Vương đối với gã cũng tốt, đó là quan hệ tình nhân lợi dụng lẫn nhau. Có khi Viên Vũ lâu cảm giác mình rất mệt mỏi, gã nhớ thời gian trước kia, khi đó cùng Ôn Lương Ngọc bên nhau là cỡ nào hạnh phúc. Hiện tại mình biến thành cái dạng này, Ôn Lương Ngọc cũng thành thân với người khác. Thân giữ của kia có gì tốt, Ôn Lương Ngọc lại khẳng khái đi theo hắn, cuộc sống còn vui vẻ. Trong lòng gã ngón ngàng trăm vị.

Ôn Lương Ngọc một mình đi ra ngoài mua vật phẩm chuẩn bị cho mua đông, cầm trong tay danh sách thật dài, “Áo bông của Bảo Bảo Bối Bối, hài, mũ, chăn màn mới, cửa sổ cần sửa chữa lại.....” Vừa đi vừa lầm bầm, hình tượng bà quản gia mẫu mực.

“Ôn tiên sinh, chúng ta mang đồ đến quý phủ cho ngài.” Lão bản của hàng quần áo nói.

“Phiền ngài.” Ôn Lương Ngọc thập phần khách khí.

“Không có không có, ngài là khách hàng quen, ngài còn khách khí với ta làm gì.”

“Chường quày luôn nhiệt tình và hòa khí như vậy, chắc chắn phát tài.”

Viên Vũ Lâu thấy Ôn Lương Ngọc đi một mình, liền bước qua: “Tiểu Ngọc!”

“Viên tướng quân, thật sự là hiếm thấy a.” Ôn Lương Ngọc chấp tay.

“Tiểu Ngọc, người tốt không?” Viên Vũ Lâu hỏi.

“Rất tốt, tướng công đối đãi ta rất tốt, người nhà hần cũng tốt.”

“Kỳ thật, Tiểu Ngọc, ta luôn muốn nói cho người biết một chuyện, người cùng ta đi một lát được không?” Viên Vũ Lâu rất trịnh trọng nói, Ôn Lương Ngọc cảm thấy sự tình hẳn là rất nghiêm trọng, liền đi cùng Viên Vũ Lâu.

Cửu công chúa thân ái của chúng ta, chỗ nào cũng soi đàn mĩ lang, yêu nhất nam nhân xinh đẹp. Nàng giữ danh sách các đôi phu thê nam nam trong kinh thành, hơn nữa còn vụng trộm quan sát bọn họ. Người nói, hôm nay ranh rồi, làm gì mới tốt? Di, ta nhìn thấy, Viên Vũ Lâu, Viên Đại tướng quân đi cùng Ôn mĩ nhân!

Tin tức, tin tức lớn! Chắc chắn có gian tình, ta có văn về để viết! “Nhanh lên, theo bọn hần!”

Cửu công chúa lại đi vào Phúc Mãn lâu, ai, những người này, sao luôn chọn Phúc Mãn lâu để nói chuyện chứ, có thể đối quán khác không!

Thị vệ dùng Nhất Dương Chỉ chọc một lỗ thủng trên tường, để cửu công chúa nghe lén.

“Tiểu Ngọc, các người nhanh rời đi a.”

“Tại sao chúng ta phải rời đi?”

“Biến thiên, các người không thể ở trong kinh thành, nhất là Kỳ Lân vương phủ.”

“Biến thiên? Biến cái gì thiên?”

“Ai nha, sao đầu óc người lại không nhanh nhạy vậy, biến thiên là đoạt vương vị.”

“Chu Tước Vương muốn làm phản.”

“15 tháng 8.”

“Vì sao nói cho ta biết, người không sợ ta để lộ bí mật!”

“Cho dù người để lộ bí mật, cùng lắm thì mưu phản sớm, trước kia ta có lỗi với người, ta không muốn người chết. Người cùng Lý Hiểu Nhạc nhanh chóng rời đi, đừng trở lại kinh thành.”

“Người chắc chắn các người có thể thành công?”

“Chắc chắn, người không nên hỏi.”

“Vậy người thì sao?”

“Cùng Chu Tước Vương, đây là lựa chọn lúc trước của ta.”

Chu Tước Vương muốn đoạt long ý của phụ hoàng vào ngày 15 tháng 8, để cái ghế cho người, chúng ta chơi cái gì! Cửu công chúa viết một tờ giấy, đưa cho thị vệ: “Nhanh chóng giao phụ hoàng.”

Ôn Lương Ngọc không tiết lộ tin tức cho người khác, nhưng khi hoàng đế gọi Kỳ Lân Vương tiến cung, Kỳ Lân Vương trở về nói, Chu Tước Vương có ý đồ mưu phản. Kỳ Lân Vương mời ba vị Vương gia đến tiệc trà, chủ đề tiệc trà là, làm thế nào ăn chim nhỏ.

“Ta tán thành hấp.” Huyền Vũ Vương nói.

“Kho lên ngon hơn.” Bạch Hổ Vương nhấp một miếng trà.

“Hầm cách thủy ăn đi.” Thanh Long vương hiếm khi mở miệng.

“Nướng chín ăn.” Kỳ Lân Vương phát biểu.

“Kỳ thật a, tiểu nhân có một ý kiến, ba vị Vương gia nhất định hứng thú.” Lý Hiểu Nhạc cười vô cùng xấu xa, mấy người rùng mình một cái.

“Chú ý của người cần tiền a.” Huyền Vũ Vương hỏi.

“Vương gia, ngài thật sự hiểu ý ta.” Lý Hiểu Nhạc cười xấu xa hơn, “Một người muốn có được cái gì đó, không thể dễ dàng cho hắn, muốn hắn thấy mà không ăn được, mỗi ngày treo trước mặt hắn, như vậy mới tốt. Đây là cảnh giới cao nhất của chính người.”

Chia nhau thu phục loạn đảo, mọi người không muốn thiệt thòi. Bốn vị Vương gia nghiên cứu nửa ngày, vì số lượng quân tảo phản ở mỗi nhánh không bằng nhau, không ai muốn nhận phần nhiều hơn.

“Bạch Hổ Vương, người lớn hơn chúng ta, võ công cao hơn chúng ta, người nên đi đối phó với phản quân Đông Lộ.”

“Dựa vào cái gì mà ta phải đi, Thanh Long vương, người tuổi trẻ, thời kì sung sức, người nên đi mới đúng.”

“Không, Bắc Lộ về ta.”

“Vậy không được, ta muốn đại quân Bắc Lộ, ít người.”

“Các người, huynh đệ không có tình nghĩa, đáng lẽ nên dành việc khó làm mới đúng.”

“Vậy người đi đối phó đại quân Đông Lộ a!”

“Không đi.”

Bốn vị Vương gia chỉ thiếu nước đánh nhau!

“Các vị, bình tĩnh, bình tĩnh, tiểu nhân có một biện pháp tốt.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Lý quân gia, biện pháp gì?” Bạch Hổ Vương hỏi.

“Bắt thăm a!”

Chu Tước Vương chia ra bốn lộ, muốn mưu phản, bốn vị Vương gia chia nhau ngăn cản.

Kỳ Lân Vương vận may khá tốt, bắt trúng đại quân Tây Lộ. Thanh Long vương vận may rất tốt, đại quân Bắc Lộ, ít người, dễ xử lý. Huyền Vũ Vương cũng không tệ, đại quân Nam Lộ, nghe nói tướng quân không lợi hại, mà gã còn có phương pháp trị thổ chân, phải bắt sống gã! Bạch Hổ Vương vận khí quá đen, đại quân Đông Lộ, quân đội của Viên Vũ Lâu, hết sức lợi hại.

Bạch Hổ Vương vất vả giao chiến, mắt thấy sắp chống đỡ không nổi, đột nhiên một mũi tên lẳng không bay tới, bắn Viên Vũ Lâu ngã ngựa. Bạch Hổ Vương từ xa xa trông thấy, trên gò núi có một người cầm cung tiễn, dung mạo xuất trần, là Chiết Vân! Kiêu Siêu Phong đứng phía sau hắn, Chiết Vân vén tay áo lên, trên cánh tay là hình hồ điệp xinh đẹp.

Bạch Hổ Vương chợt nhớ tới, người y yêu nhất, trước khi chết nói với y: “Ta muốn hóa thành hồ điệp xinh đẹp, bay lượn bên cạnh người, người phải tìm được ta a, phải yêu ta thật nhiều, nếu không, ta sẽ vĩnh viễn rời khỏi người, cùng người khác bay đi.”

Hồ điệp bay mất! Hồ điệp của ta bay mất rồi! Bạch Hổ Vương chỉ ngậy ngốc đứng đó.

Chu Tước Vương trực tiếp lãnh binh tiến cung, trong nội cung rất yên tĩnh, Hoàng thượng đang ngồi trên ghế rồng, đang chờ hắn.

“Đậu Đình, rốt cục người đã tới, hoàng huynh đợi người lâu rồi.” Hoàng thượng cười tủm tỉm.

“Hóa ra người sớm chuẩn bị xong.” Chu Tước Vương tức giận, dựa vào cái gì mà mỗi lần y đều thắng!

“Đúng thế, người chơi nhiều năm như vậy, ta cùng người chơi nhiều năm như vậy, suy nghĩ của người, ta còn không biết ư!” Hoàng Thượng cười càng vui vẻ.

“Người sớm biết ta muốn mưu phản, vì sao không giết ta.”

“Tại sao ta phải giết người? Thiếu người, triều đình có thể nào nhiệt ư!”

“Người đùa ta!” Chu Tước Vương phát hỏa.

“Ta không đùa người, đây là biểu hiện tình yêu của ta. Người xem người, bộ dáng tức giận, đáng yêu hết lúc còn bé!”

“Không được nói ta đáng yêu!”

“Có muốn ngồi lên lòng ư?”

“Muốn.”

“Muốn thì nói với ca ca, đến, đến bên cạnh ca ca.”

Chu Tước Vương bĩu môi, cực không tình nguyện đi tới bên cạnh hoàng đế, hoàng đế kéo hắn cùng ngồi xuống.

“Long ý thoải mái không?”

“Thực cứng, rất không thoải mái. Ca ca nên đặt cái đệm.”

Hoàng đế cười ôm Chu Tước Vương, để hắn ngồi trên đùi mình, “Thế này thoải mái hơn a.”

“Không thoải mái, ta không phải sủng phi của ngươi.” Chu Tước Vương gãy dựa.

“Rồi, Đậu Đình, ngoan ngoãn, đừng nháo. Ngươi đã cảm thấy cái ghế không thoải mái, sẽ không cùng ca ca đoạt.”

“Không, ta muốn mang cái ghế này về, còn ngươi cứ ngồi ở đó.”

“Ca ca không thể đưa cho ngươi, như vậy đi. Ngươi mỗi ngày ở bên cạnh ca ca, trông chừng cái ghế được không?”

“Ta muốn nó thuộc về ta.”

“Sao có thể, nào có chuyện không bỏ giá lớn lại mua được cái ghế này?”

“Ngươi muốn giá lớn gì?”

“Làm hoàng hậu của ca ca thế nào?”

“Gi?”

Cửu công chúa đã sớm canh giữ ngoài cửa liền nói với thị vệ: “Còn không mau đóng cửa! Không thấy phụ hoàng ta muốn ăn chim nhỏ sao, không có nhân lực!”

Thị vệ lập tức đóng cửa lại, chợt nghe Hoàng thượng nói: “Tiểu Cửu, nếu lại để ta biết ngươi đang ở ngoài cửa nghe lén, ngươi nhất định phải chết.”

Hoàng thượng đã có hoàng hậu – chính là Chu Tước Vương, mỗi ngày hoàng hậu được Hoàng thượng mang theo bên cạnh, mà ngay cả vào triều cũng ngồi một chỗ. Vì sao?

“Các ngươi không thấy ư, hoàng hậu là vì yêu mến long ý của trẫm mới cùng trẫm ngồi chung! Mỗi ngày không cho hắn ngồi một lát, trở về hắn sẽ không cho trẫm lên giường.” Hoàng thượng nói, “Chủ ý của Lý Hiểu Nhạc thật tốt, một người muốn có được cái gì đó, không thể dễ dàng cho hắn, muốn hắn thấy mà không ăn được, mỗi ngày treo trước mặt hắn, như vậy mới tốt. Nếu không, phải đợi đến lúc nào ta mới có thể ôm mỹ nhân về? Cần thương lớn cho Lý Hiểu Nhạc a.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Phi Thúy là một loại ngọc thạch vô cùng xinh đẹp, mị lực của nó chính là sắc thái muôn màu muôn vẻ, nhìn trong suốt như nước, rồi lại mờ ảo như sương. Dưới ánh mặt trời, nó tỏa sáng lấp lánh, khiến người ta chói mắt, khiến người ta khó có thể quên. Nhìn Phi Thúy châu xinh đẹp, Bạch Hổ Vương tựa hồ say mê. Phi Thúy của y, Phi Thúy không ai có thể thay thế, vì sao y không tìm lại được?

Chiết Vân nhìn bố cáo, biên quan có ngoại tộc xâm lấn, chiêu mộ nhân tài đi kháng địch.

“Ta muốn tham gia quân đội, tới biên quan, được không?” Chiết Vân hỏi Kiều Siêu Phong.

“Ngươi muốn đi, ta cũng đi.” Kiều Siêu Phong nói.

“Nhưng ngươi không võ công a.”

“Không sao, ta có thể làm quân sư.”

“Ngươi được không?”

“Năm đó phụ thân của ta đi theo Phi Vũ tướng quân nổi danh, từng ra chiến trận, đã làm quân sư.”

“Tốt lắm, chúng ta đi báo danh a. Có ta ở đây, ngươi không sao.” Chiết Vân kéo tay Kiều Siêu Phong, cùng đi báo danh.

Chủ trì chiêu mộ nhân tài là Bạch Hồ Vương, y thật không ngờ Chiết Vân sẽ đến báo danh, cũng không ngờ, Kiều Siêu Phong cùng tới báo danh. Kiều Siêu Phong tự xưng là quân sư nhân tài, nhưng không võ công. Chiếu theo lời của Kiều Siêu Phong mà nói: “Ta tới trông chừng lão bà, lão bà của ta xinh đẹp như vậy, rất nhiều người nhớ thương.”

Có người cười nhạo Chiết Vân, “Người xinh đẹp nên để trang trí trong nhà, chỉ là gồi thêu hoa.”

Chiết Vân vừa nghe, lời này rất đáng ghét, ta xinh đẹp thì sao, dám gọi ta gồi thêu hoa, rồi việc! Khi luận võ, kiếm pháp của Chiết Vân như nước chảy mây trôi, nổi bật dáng vẻ thần tiên của hắn, hắn đã bại kẻ nhạo báng kia, cười chói mắt: “Ngươi thua dưới tay gồi thêu hoa, ngươi chính là bao cò!”

Một câu, khiến Bạch Hồ Vương như bị sét đánh! Phi Thụy! Hắn là Phi Thụy!

Phi Thụy nghe mọi người nói phụ thân của mình là một người xấu, hắn phản bội quốc gia, đầu hàng địch quốc. Nhưng Phi Thụy nhớ rõ phụ thân của mình là người rất thiện lương, dung mạo phụ thân xuất chúng, một số người đùa giỡn gọi hắn là mỹ nhân tướng quân, phụ thân cũng không để ý, hắn nói: “Đây là một loại thừa nhận.” Vậy mà một người như thế lại phản bội quốc gia của mình, cùng vương gia của địch quốc bỏ chạy! Bỏ rơi mình cùng mẫu thân, chịu người khác khinh thường và trào phúng.

“Đưa con của tướng quân phản quốc!”

“Đúng vậy, đưa con và lão bà của phản đồ, không phải thứ gì tốt.”

Mỗi lần nghe đến điều đó, hai người đều chết lặng. Mẫu thân của Phi Thụy rất kiên cường, trọng phu phản bội không khiến nàng suy sụp, mỗi ngày nàng làm việc đến khuya, vất vả kiếm tiền nuôi sống hai tử, dạy bảo hai tử.

“Con đừng giống phụ thân của con, vì tình yêu mà buông tha đại nghĩa quốc gia. Con phải kiên cường, chúng ta không phản quốc, phản quốc là nam nhân kia, không liên quan tới chúng ta.”

Quá độ mệt nhọc, tăng thêm tích tụ trong lòng, mẫu thân của Phi Thụy bệnh chết, Phi Thụy thành cô nhi, được cậu thu dưỡng, cậu của hắn là quân gia của Bạch Hồ vương phủ, bởi vì không có hai tử, thu dưỡng Phi Thụy. Cậu của Phi Thụy là người ôn hòa, đối xử với Phi Thụy rất tốt, dù sao mình còn phải dựa vào Phi Thụy để dưỡng lão. Ông không tiếc giá đường Phi Thụy, hy vọng có một ngày, Phi Thụy có thể trở thành một khối ngọc tốt nhất, tỏa hào quang của riêng mình.

Lúc đó Bạch Hồ Vương còn rất trẻ, lần đầu tiên nhìn thấy Phi Thụy, y có chút kinh ngạc, mỹ thiếu niên ở đâu đến vậy, giống như một khối Phi Thụy xinh đẹp, hấp dẫn Bạch Hồ Vương. Lúc Bạch Hồ Vương biết rõ thân thế của Phi Thụy, thường cười nhạo hắn: “Nhìn ngươi vô dụng, đứng là gồi thêu hoa.”

Phi Thụy rất lưu loát đánh ngã Bạch Hồ Vương xuống đất, Phi Thụy cười chói mắt: “Ngươi thua dưới tay gồi thêu hoa, ngươi chính là bao cò!”

Không chịu thua, mỗi ngày Bạch Hồ Vương đều khiêu khích Phi Thụy, mỗi ngày đều bị Phi Thụy đánh, Phi Thụy cũng không vì thân phận của y mà nhường. Bạch Hồ Vương cũng biết, quân gia là cậu của Phi Thụy, quân gia hao hết tâm trí bồi dưỡng hai tử này, là mong về sau hắn có thể nổi danh. Phi Thụy rất cố gắng, đọc sách tập võ, chưa bao giờ kêu khổ, kêu mệt mỏi, cũng không phản nản qua. Khi có người dùng lý do phụ thân hắn phản quốc để cười nhạo hắn, Phi Thụy nói: “Hắn là hắn, ta là ta, chúng ta không giống nhau. Hắn làm gì ta không xen vào, cũng không cần biết, chính mình làm tốt là được. Chỉ phế vật vô dụng mới cười nhạo người ta.”

Bạch Hồ Vương không hề cười nhạo Phi Thụy, y đang âm thầm phân cao thấp với hắn, điều kiện của y tốt hơn Phi Thụy nhiều, y phải vượt qua Phi Thụy! Bạch Hồ Vương bắt đầu hăng hái cố gắng, hoàn thành mục tiêu vượt qua Phi Thụy!

Lần đầu tiên Bạch Hồ Vương đi sứ địch quốc, Phi Thụy liền tới tìm y: “Vương gia, ngươi dẫn ta đi cùng được không?”

“Tại sao ngươi muốn đi, ngươi muốn gặp phụ thân ngươi?” Bạch Hồ Vương hỏi.

“Đúng vậy, ta muốn gặp hắn, nhưng ta không muốn cậu mất hứng. Bây giờ cậu vẫn hận phụ thân, nếu cậu biết, nhất định sẽ rất tức giận.” Phi Thụy khó xử thỉnh cầu Bạch Hồ Vương.

“Tại sao ta phải giúp ngươi, lỡ ngươi mật báo gì cho phụ thân của ngươi thì sao.”

Phi Thụy thất vọng nhìn Bạch Hồ Vương, tựa như Bạch Hồ Vương là một cục phân.

“Từ nay về sau ta không cần ngươi giúp đỡ.” Phi Thụy đi, Bạch Hồ Vương rất muốn giữ chặt hắn, kỳ thật y rất muốn giúp Phi Thụy, nhưng không biết tại sao, y không vươn tay giữ lại.

Phi Thúy đi, lưu lại thư bảo là muốn lưu lạc một phen, quân gia Bạch Hổ vương phủ lo lắng mấy ngày không ngủ, sai người tìm kiếm Phi Thúy. Bạch Hổ Vương rất hối hận, y không đáp ứng thỉnh cầu của Phi Thúy, Phi Thúy cứ như vậy rời đi, cuộc sống của y thiếu thốn một bộ phận rất lớn, hóa ra, y thích có Phi Thúy bên cạnh, y thích Phi Thúy. Bạch Hổ Vương cho mình hai cái tát, ngu ngốc! Mình là một kẻ ngu ngốc!

Bạch Hổ Vương nhìn thấy phụ thân của Phi Thúy trong phủ vương gia của địch quốc, mỹ nhân tướng quân. Mỹ nhân vẫn là mỹ nhân, nhưng ánh mắt tràn đầy do dự, hần theo sau vương gia, đứng bên cạnh Lam Vương là một vị mỹ nhân khác rất đẹp, nhìn cách che chở của Lam vương với vị mỹ nhân này, xem ra đây mới là yêu.

Buổi tối, có một vị khách đến chỗ Bạch Hổ Vương, đó là mỹ nhân tướng quân.

“Phi Thúy đang ở chỗ ta, ta hy vọng ngài có thể mang nó về.” Mỹ nhân tướng quân nói.

“Phi Thúy ở chỗ của ngươi, không an toàn!” Bạch Hổ Vương nói ra, “Chúng ta đang tìm hần, lần này ngươi không đến, ta cũng phải tìm cơ hội hỏi ngươi. Phi Thúy đâu?”

“Ngươi đi theo ta.” Mỹ nhân tướng quân nói.

Mỹ nhân tướng quân dẫn đường, mang Bạch Hổ Vương đến một tiểu viện vắng vẻ, gõ gõ cửa, cửa mở: “Phụ thân, ngươi đã trở lại!”

Phi Thúy cười tủm tỉm, nghênh đón phụ thân của mình. Nhưng hần vừa thấy Bạch Hổ Vương, sắc mặt liền khó xem. “Hóa ra vương gia đến đây, mời vào.”

“Phi Thúy, ngươi và Bạch Hổ Vương đi đi.” Mỹ nhân tướng quân nói.

“Vì sao, phụ thân đi cùng chúng ta.” Phi Thúy nói.

“Ta là một kẻ phản bội quốc gia, ta trở về chỉ có bị người phi nhử.”

“Phụ thân, ngươi ở đây không hạnh phúc, Lam Vương kia đối xử với ngươi không tốt.”

“Đây là ta lựa chọn, là rượu ta ư, chỉ có thể tự mình uống.”

“Ngươi không quan tâm ta và mẫu thân, hạ quyết tâm cùng Lam Vương rời đi, không phải là vì tìm kiếm tình yêu tốt đẹp sao. Hy sinh chúng ta, hy sinh hết thảy, ngươi đổi lấy chỉ là thương tổn, vì sao ngươi không chọn lần nữa, cho mình cơ hội lần nữa?”

“Mọi thứ không đơn giản như ngươi nghĩ, ta trở về, vẫn là kẻ phản bội, ở đây vẫn là kẻ phản bội. Điều duy nhất ta cảm thấy có lỗi là ngươi và mẫu thân của ngươi, ta hại các ngươi. Phi Thúy, ngươi là con của ta, là người duy nhất ta lo lắng. Sống thật tốt, đừng như phụ thân của ngươi, vì yêu mà bỏ mặc hết thảy. Ngươi coi như phụ thân đã chết, không cần lo lắng.” Mỹ nhân tướng quân bi thương nhìn đứa con của mình, Phi Thúy trầm mặc.

“Ta cùng y rời đi, phụ thân, ngươi phải bảo trọng.” Phi Thúy cho mỹ nhân tướng quân một cái ôm, phụ thân, ngươi nên rời khỏi Lam Vương a, trong đời không đơn giản chỉ có tình yêu, còn rất nhiều ngươi quan tâm ngươi, kỳ thật bọn họ quan trọng hơn tình yêu.

Mỹ nhân tướng quân ngồi trong tiểu viện, nhìn trăng sáng, mọi âm thanh yên tĩnh. Tâm tình của hần buồn lòng, có lẽ là vì hần trông thấy con của mình, bình an, xinh đẹp, trong lòng rất an ủi.

“Mỗi ngày ngươi đều đến đây, là cùng ai vụng trộm?” Trong đêm đen, thanh âm của Lam Vương vang lên. Mỹ nhân tướng quân không hề động, vẫn ngồi như vậy.

“Ngươi mang Bạch Hổ Vương tới đây, là muốn về quốc gia của ngươi, bán đứng ta sao?”

“Về? Ta đã không còn quốc gia để về.” Mỹ nhân tướng quân tự giễu, “Ta hiện tại đi đâu cũng là tội nhân.”

“Ngươi hối hận, hối hận lúc trước cùng ta.”

“Ta không hối hận, hối hận vô ích. Ta có yêu, có hận qua, ta rơi vào kết cục hiện giờ là tự chuốc lấy, chẳng trách người khác. Chỉ thương hải tử kia, từ nhỏ phải bêu danh trên lưng.” Mỹ nhân tướng quân thở dài một tiếng. “Vương gia, thật có nhã hứng, không cùng tân vương phi của ngươi, đến tiểu viện rách nát này làm gì, ở đây không có quyền thế tốt đẹp ngươi muốn, mời ngươi rời đi.”

“Ngươi đang trách ta sao, ta không có cách nào, hoàng thượng không cho ta lấy người dị quốc làm Vương phi.”

“Ngài không cần giải thích, ta hiểu. Ta không có giá trị lợi dụng, đã sớm là một món hàng vứt đi.” Mỹ nhân tướng quân nói. “Ngài cưới bao nhiêu dị quốc mỹ nhân làm phi bên cạnh, chính ngài rõ ràng nhất. Ngài chưa nghe sao, giải thích chính là che giấu.”

“Ta không lừa gạt ngươi, ta thật tình thích ngươi.”

“Vương gia phải nói, ngài đã từng thật tình thích ta, nhưng giờ thì không. Vương gia, trở về cùng vương phi của ngươi a, ta một người yên tĩnh đã quen, không thích có người quấy rầy.”

Phi Thúy cực không tình nguyện cùng Bạch Hổ Vương trở lại Bạch Hổ vương phủ. Bạch Hổ Vương giống như động kinh, đối với hắn vô cùng tốt. Phi Thúy hoài nghi, đầu Bạch Hổ Vương bị lừa dối. Trước kia chúng ta không tốt mà, sao giờ lại giống như vô cùng tốt vậy. Mỗi ngày Bạch Hổ Vương đều cười hỏi hắn: “Phi Thúy, chúng ta cùng nhau học a.” Một hồi còn nói: “Phi Thúy, chúng ta cùng luyện kiếm.” Một hồi lại tiếp, “Phi Thúy, ngươi đói bụng không, khát không.”

Bạch Hổ Vương lẽ mề dong dài như lão mụ, Phi Thúy ngẫm nghĩ, không phải Bạch Hổ Vương có âm mưu gì chứ?

Rất cực nhìn không được, Phi Thúy hỏi Bạch Hổ Vương: “Vì sao ngươi đối xử với ta tốt như vậy?”

“Ta muốn theo đuổi ngươi.” Bạch Hổ Vương nói.

“Vương gia, ngươi nên rõ ràng, ta là đứa con của kẻ phản quốc.”

“Ngươi không phản quốc, chuyện của phụ thân ngươi không liên quan tới ngươi.”

“Nhưng, Bạch Hổ Vương, ta không yêu ngươi.”

“Không sao, chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm.”

“Vương gia, kỳ thật ta muốn làm tướng quân, mà không phải vương phi, ngươi biết không.”

“Ta biết rõ, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến chuyện ngươi làm tướng quân, ngươi có thể thực hiện lý tưởng của ngươi, ta sẽ ở bên cạnh nhìn, không được sao?”

Phi Thúy thật sự tòng quân, hơn nữa làm rất xuất sắc. Mỗi ngày Bạch Hổ Vương đều ở trong quân đội trông chừng Phi Thúy, vì phòng ngừa bảo bối của mình bị người cướp mất. Bạch Hổ Vương bị cười nhạo thật lâu, trông thấy Bạch Hổ Vương không, tựa như một con chó trông chừng khúc xương, mà Phi Thúy là xương của nó.

“Tướng quân, ta đã nói với ngươi, ta rất thích ngươi.” Tiểu binh lại tiếp tục tỏ tình với Phi Thúy.

“Cám ơn ngươi, ta thật vui khi ngươi thích ta.” Phi Thúy cười càng thêm chói mắt, khiến tiểu binh kia mê mẩn.

“Tướng quân. Có thể cho ta một cơ hội không?”

“Cơ hội?”

“Chúng ta thử hẹn hò a, xem có hợp nhau không.”

“Được.” Phi Thúy đáp ứng.

Bạch Hổ Vương cực kỳ tức giận, tên tiểu binh chết tiệt! Bạch Hổ Vương đen mặt kéo Phi Thúy đi, Phi Thúy còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị Bạch Hổ Vương hôn.

“Ngươi là của ta, ngươi là của ta! Không cho phép ngươi yêu người khác!”

Phi Thúy bắt đầu dĩ run rẩy khoe miệng. “Vương gia, ta Phi Thúy, chính là Phi Thúy, là thuộc về chính mình, ta không thuộc về bất kì ai.”

“Ngươi chưa bao giờ đồng ý hẹn hò với ta, sao lại đồng ý hẹn hò với hắn.”

“Hắn là tiểu binh, ngươi là vương gia, ta và tiểu binh bên nhau sẽ không có áp lực. Cùng ngươi phải lo lắng rất nhiều.”

“Chỉ cần ta yêu ngươi, ngươi còn lo lắng gì?”

“Vương gia, cuộc sống không chỉ yêu là có thể giải quyết vấn đề, nó không đơn giản như vậy. Ta muốn sống đơn giản một chút.”

Mỗi ngày tiểu binh đều theo đuổi Phi Thúy khiến Bạch Hổ Vương vô cùng căm tức, ngươi chỉ là tiểu binh, người của ta cũng dám đoạt!

“Ta nói, ngươi không biết Phi Thúy là người của ta sao?”

“Biết rõ a.” Tiểu binh nói.

“Vậy ngươi còn theo đuổi hắn, ngươi biết đối nghịch với ta có kết quả gì chứ?”

“Vương gia, tướng quân vẫn chưa chính thức đáp ứng ngươi a.”

“Đó là chuyện sớm muộn.”

“Vậy ta còn có cơ hội mà.”

“Ngươi!”

“Ngươi cái gì ngươi, ta là một tên lính quèn, nhưng ta yêu tướng quân, tướng quân vẫn độc thân, ta có quyền theo đuổi hân. Hân đâu phải đồ vật của ngươi.”

“Được, vậy ngươi nên tự bảo trọng, đừng trên chiến trường. Ngươi có thể trông thấy hân mỗi ngày.”

“Vương gia cũng vậy, bảo trọng a.”

Hai người nhìn nhau tóe lửa, hận không thể dùng mắt giết chết đối phương.

Tiểu binh rất thông minh, võ công rất tốt, nhanh chóng trở thành thị vệ bên cạnh Phi Thúy. Bạch Hồ Vương càng phát hỏa, Phi Thúy không cự tuyệt tiểu binh theo đuổi, cũng không cự tuyệt Bạch Hồ Vương theo đuổi. Ai cũng không rõ suy nghĩ của Phi Thúy.

Phụ thân của Phi Thúy chết, Phi Thúy khổ sở một thời gian. Phụ thân chết vì u buồn, Lam Vương khổ nạn, vì sao ngươi không chết luôn!

Không lâu sau chiến tranh nổ ra, lần này vương triều toàn diện tiến công địch quốc, muốn tiêu diệt địch quốc!

Phi Thúy như một phen lợi kiếm, hân và quân đội của hân phá vỡ phòng tuyến, từng bước cắn nuốt địch quốc. Bọn họ xông vào kinh thành địch quốc, hoàng đế địch quốc đầu hàng. Phi Thúy cười rất vui vẻ, rất mỹ lệ, như tảng đá trong lòng hân đã được thả xuống, nhẹ nhõm.

“Ta có thể nói cho ngươi biết, vì sao các ngươi thất bại.” Phi Thúy nói với hoàng đế địch quốc.

“Vì sao?” Hoàng đế địch quốc hỏi.

“Đến hỏi Lam Vương, phụ thân của ta thế nào, nếu hân còn sống, ta sẽ nể mặt phụ thân mà cho các ngươi một con đường sống. Nhưng nếu hân đã chết, các ngươi sẽ phải trả giá rất nhiều.” Phi Thúy trào phúng cười.

“Phụ thân ngươi, phụ thân ngươi là ai?” Hoàng đế địch quốc hỏi.

“Ngài cũng biết, hân rất nổi tiếng, chính là mỹ nhân tướng quân nổi tiếng vương triều, cùng Lam Vương bỏ chạy, ở lại quốc gia các ngươi, các ngươi không đối xử tử tế với hân, các ngươi phải trả giá.”

“Trẫm hạ lệnh ban chết cho Lam Vương, ngươi sẽ lui binh?”

“Sẽ không, ta muốn cả vương tộc, cả quốc gia các ngươi, vì hân chôn cùng.”

“Ngươi sẽ gặp báo ứng!”

“Ta không tin báo ứng, bởi vì ta chính là báo ứng.”

Lam Vương ngờ ngác, hân thật không ngờ, lại bởi vì mỹ nhân tướng quân chết, mà bọn họ rơi vào kết cục này.

Mỹ nhân tướng quân nằm trong một quan tài thủy tinh đặt tại băng thất, hân vẫn xinh đẹp như lúc còn sống, không biết là ai đã bảo tồn thi thể của hân.

Phi Thúy đem quan tài thủy tinh, toàn bộ tài bảo và hoàng thất địch quốc trở về vương triều. Những thành viên hoàng thất kia, mất đi hết thảy, chỉ còn là tù nhân. Bọn lính rất không khách khí với họ, có người còn bị đùa bỡn, Phi Thúy cũng không ngăn lại, bởi vì Bạch Hồ Vương mới là người chân chính áp giải, Bạch Hồ Vương không ngăn, hân không quản.

“Phụ thân, xem, phía trước là cổ thổ ngươi luôn mong trở về, ngươi vui vẻ chứ?” Phi Thúy nhìn mỹ nhân tướng quân trong quan tài thủy tinh mà nói chuyện, đôi khi mọi người cảm thấy hân điên rồi. Tiểu binh kia luôn đứng bên cạnh Phi Thúy, cùng hân.

“Kỳ thật ta biết rõ ngươi luôn muốn trở về, nhưng ngươi sợ hãi, sợ hãi sẽ nghe mọi người thóa mạ, sẽ hành hạ chết ngươi. Ngươi vẫn mang một tia hy vọng, hy vọng Lam Vương kia quay đầu nhìn ngươi. Ta cho ngươi biết, Lam Vương kia giờ là tù nhân của ta, ngươi nhìn bộ dáng hiện tại của hân, rất thú vị. Ta để hân đánh xe ngựa mỗi ngày, làm nô bộc của ngươi, chờ đến nhà chôn cất ngươi xong, ta bắt hân thủ mộ cho ngươi, mỗi ngày trông coi ngươi, làm người hầu cho ngươi cả đời.”

Lam Vương bên cạnh xe ngựa nhìn Phi Thúy lăm lăm, không nói một lời. Hân bị những ngày này tra tấn, đen gầy, trên đầu cũng sinh ra rất nhiều tóc trắng. Quan trọng nhất là, hân đi cả một ngày mà không ăn gì.

“Lâm Tử, đưa cho Lam Vương chút gì ăn, ta cũng không muốn hân chết. Hân chết, ai làm hạ nhân cho phụ thân ta.” Phi Thúy nói với tiểu thị vệ bên cạnh.

“Vâng, tướng quân.” Lâm Tử đưa thức ăn nước uống cho Lam Vương. Lam Vương cũng không có hình tượng gì, cầm lấy, nhét vào miệng.

“Kỳ thật, Lam Vương điện hạ, ngươi nói xem, điều này sao có thể trách ta. Có trách thì trách ngươi không tốt! Ngươi chia rẽ nhà của chúng ta, bắt cóc phụ thân ta, ta nghĩ, phụ thân yêu ngươi như vậy, vì ngươi hy sinh tất cả, ngươi nên đợi hân, dù sao tình yêu của các ngươi là hy sinh ta và mẫu thân của ta

để đòi lấy. Ta vẫn không quên, mẫu thân của ta chết như thế nào. Ta không quên, khi còn bé bị nói là đứa con của kẻ phản quốc. Chúng ta bên danh trên lưng, khó khăn sống sót, nhưng người đối xử với phụ thân thế nào, hẳn trong lòng người biết rõ! Hẳn chưa già đã chết. Vì thế các người phải trả giá thật nhiều, đây là các người tự chuốc lấy, chẳng trách người khác.” Phi Thúy chậm rãi nói.

“Ta yêu phụ thân người, ta thật sự thương hẳn!”

“Tình yêu của vương gia như các người quá rẻ, chứa đựng rất nhiều lợi ích, dối trá và bẫy rập. Người hỏi phụ thân ta xem, hẳn sẽ tin lời người ư?”

Lời của Phi Thúy, không chỉ nói cho Lam Vương nghe, mà còn nói cho Bạch Hổ Vương nghe.

“Lam Vương điện hạ, người yêu phụ thân ta, lúc hẳn chết, người đang chuẩn bị lấy thêm một phi tần nữa ? Đây là tình yêu của người ư, người lừa gạt cha ta, hay lừa chính mình. Người thương hẳn thì nên cùng hẳn chết, hẳn đã chết, vì sao người còn sống?” Ánh mắt Phi Thúy sắc bén, như muốn xé Lam Vương thành trăm mảnh, Lam Vương cảm thấy rất sợ hãi.

“Người vì phụ thân thủ mộ cả đời a, người hướng hẳn mà sám hối, kẻ lừa đảo.”

Nghe nói đêm hôm đó, Lam Vương khóc thật lâu, nói thật lâu với người trong quan tài, hôm sau, Lam Vương chết bên cạnh quan tài.

Bạch Hổ Vương hướng hoàng đế thỉnh cầu, hạ chỉ tứ hôn cho mình và Phi Thúy. Hoàng đế cự tuyệt.

“Một nam vương phi không sinh được hài tử, người cần người thừa kế, phụ hoàng cho người chọn một vương phi tốt, chờ các người có hài tử, người hãy cầu hôn với Phi Thúy.”

“Phụ hoàng, nếu không phải Vương phi, Phi Thúy chắc chắn không đồng ý. Dù là Vương phi, Phi Thúy cũng chưa chắc đồng ý gả cho ta, để hẳn làm thứ phi, hẳn lại càng không đồng ý.”

“Nếu hẳn thật sự yêu người, hẳn sẽ chịu ủy khuất.”

“Phụ hoàng, ta không biết hẳn có yêu ta hay không, nhưng ta muốn hẳn. Đây là tình yêu duy nhất của ta, ta muốn hẳn.”

“Hẳn giúp phụ hoàng mở rộng lãnh thổ, lập công lớn, làm hoàng đế, trăm không thể bắt buộc một công thần làm chuyện hẳn không muốn. Cả triều văn võ sẽ nói phụ hoàng thế nào? Trăm không thể bắt buộc hẳn, trừ khi hẳn tự nguyện. Nhưng trăm phản đối người lấy hẳn làm vương phi, người là vương gia, người phải có người thừa kế, người phải lấy nữ vương phi, người biết không.”

Phi Thúy được phong hào Phi Vũ tướng quân, Tiểu Lâm cũng thăng chức vị, nhưng y không nhận, y kiên trì ở bên cạnh làm thị vệ của Phi Thúy. Mọi người đều chê y ngốc, Tiểu Lâm kiên định nói, “Ta không ngốc, ta kiên trì làm chuyện ta muốn làm.”

“Người xem, hẳn là Phi Vũ tướng quân, người là một tên lính quèn, người dựa vào cái gì theo đuổi người ta, người dùng cái gì cho người ta hạnh phúc? Các người không xứng, từ bỏ đi, Bạch Hổ Vương vẫn xứng với Phi Vũ tướng quân hơn, người mơ mộng xa xôi. Bọn họ cùng nhau lớn lên, người có ưu thế gì, tất cả mọi người rất yêu mến Phi Vũ tướng quân, nhưng chỉ có thể dấu trong lòng, người ngốc nghếch nói ra, hiện giờ người đều bị mọi người căm ghét.”

“Ta yêu mến tướng quân, ta muốn theo đuổi hẳn, tại sao ta phải dấu trong lòng. Người nhu nhược mới không dám nói ra, vì sao ta không thể nói ra chứ, ta có thể hướng toàn bộ thế giới nói, ta yêu mến Phi Thúy, ta yêu Phi Thúy, các người có thể không? Người nhất gan.”

Phi Thúy cười, nhìn Tiểu Lâm cùng những binh lính kia cãi cọ, cuối cùng cho Tiểu Lâm một cái đánh giá.

“Ngốc tử vẫn là ngốc tử, trâu đất vào kinh thành vẫn là trâu.”

Mỗi ngày Bạch Hổ Vương nghĩ hết biện pháp tiếp cận Phi Thúy, tận lực cùng Phi Thúy ở chung, nói là bồi dưỡng tình cảm. Người muốn bồi dưỡng tình cảm, lại có một tình địch mạnh mẽ canh giữ bên cạnh, Bạch Hổ Vương rất khó chịu. Nhìn Vương gia và một tên thị vệ tranh nhau, rất thú vị.

Mỹ nhân chính là mỹ nhân, mỹ nhân tắm mới thực sự hấp dẫn người, Tiểu Lâm không ngốc, Tiểu Lâm cũng là nam nhân, cũng thích nhìn lên mỹ nhân tắm rửa. Phi Thúy phát hiện có người nhìn lên, kỳ thật biết là Tiểu Lâm. Dứt khoát trần truồng đứng lên, cho Tiểu Lâm nhìn hết, Tiểu Lâm nhất thời nhìn không được, máu mũi ào ào chảy, bịt mũi chạy ra.

“Thật vô dụng!” Phi Thúy cười mắng.

Một hồi, chợt cảm giác có người lại đang nhìn lên.

“Chưa rút ra bài học.” Phi Thúy cầm bầu nước, quăng ra ngoài, chợt nghe hết thảm một tiếng. Ngoài cửa có người hô: “Vương gia, ngài không sao chứ! Sao ngài sưng một cục trên đầu vậy!”

“Ai!” Phi Thúy ôm đầu, thờ dài một tiếng.

Bạch Hổ Vương sắp lấy vương phi, mọi người đều cho rằng y sẽ lấy Phi Thúy, Phi Thúy cười cười: “Y sẽ không lấy ta, mà ta cũng sẽ không cùng y, bởi vì y là Vương gia, có nhiều thứ y không bỏ được, ta cũng không thể cho y.”

Quả nhiên Bạch Hổ Vương cưới một thiên kim tiểu thư. Y hướng Phi Thúy cầu hôn, muốn Phi Thúy làm thứ phi của y, Phi Thúy cự tuyệt: “Ta không có hứng thú cùng nữ nhân tranh giành tình cảm, cũng không tin tưởng người thật tâm yêu ta. Tình yêu của người, quá nhiều tạp chất.”

Tiểu Lâm hướng Phi Thúy cầu hôn, Phi Thúy hỏi Tiểu Lâm: “Người lấy cái gì hướng ta cầu hôn, Bạch Hổ Vương có rất nhiều sính lễ.”

“Ta có sính lễ a, người xem, ta có một chiếc trâm cài bình an bằng Phi Thúy, là gia truyền. Mẫu thân ta nói, muốn ta đưa cho người mình thích nhất làm tín vật đính ước.” Tiểu Lâm lấy một chiếc trâm cài từ trong lòng ra, màu xanh biếc tinh xảo, chói lọi dưới ánh mặt trời.

Phi Thúy vuốt trâm cài bình an, trâm mặc không nói.

“Nếu người ngại ít, ta còn có sính lễ. Ta đem mình cho người, ta đem mình đời đời kiếp kiếp đều cho người. Ta đời đời kiếp kiếp đều trông coi người, yêu người. Ta không có tiền, không có địa vị, chỉ có yêu. Tuy nó không thể cho cơm ăn áo mặc, nhưng nó là toàn bộ tình cảm của ta, ta đem mình làm sính lễ, người có muốn không?” Tiểu Lâm sốt ruột, Phi Thúy trầm mặc làm y rất bất an. Y không dám xác định trong lòng Phi Thúy có y hay không, y chỉ dám xác định, Bạch Hổ Vương có vị trí trong lòng Phi Thúy. Nhưng vị trí đó chưa đủ để Phi Thúy chịu ủy khuất mà làm thứ phi, hấn và Bạch Hổ Vương không có khả năng, vậy mình có vô hạn cơ hội!

Phi Thúy nở nụ cười, tựa như ngọc thạch trong suốt mê hoặc nhân tâm: “Người nói, đem mình cho ta, đời đời kiếp kiếp đều cho ta, không thể đổi ý a.”

“Ta không hối hận!”

Phi Thúy cùng Tiểu Lâm thành thân, Bạch Hổ Vương buồn bực say xỉn. Minh, một vương gia không bằng một tên lính quen. Bạch Hổ Vương chưa từ bỏ ý định, mỗi ngày y tìm cơ tiếp cận Phi Thúy. Lần này Tiểu Lâm rất thẳng thắn nói: “Vương gia, ta là phu nhân tướng quân chính thức cưới vào cửa, người đừng ngăn trở chúng ta.”

Đúng vậy, bọn họ không có chương ngại, có chương ngại chính là mình và Phi Thúy. Minh dụng rào chắn trước, sau đó Phi Thúy khóa chặt cửa lại, chúng ta gần đến vậy, cảm giác lại như cách muôn sông nghìn núi.

Hoàng đế không quan tâm chuyện này, Phi Thúy đã thành thân, Bạch Hổ Vương hết hy vọng, ông cần tướng quân trẻ tuổi này bảo vệ lãnh thổ giúp ông.

“Sao ta có thể hết hy vọng! Ta thật sự yêu mến một người, Phi Thúy là người ta yêu, ta sẽ không từ bỏ. Buông từ bỏ! Ta muốn Phi Thúy cam tâm tình nguyện trở thành người của ta!”

Phi Thúy xuất chinh, hấn mang theo Tiểu Lâm rời đi, cách Bạch Hổ Vương càng thêm xa xôi. Phi Thúy không ở gần, Bạch Hổ Vương càng thêm tưởng niệm Phi Thúy.

Phi Thúy đi đã nhiều năm chưa trở về. Vương phi của Bạch Hổ Vương sinh một hài tử cũng chết non. Biên quan lại đại thắng, tin chiến thắng vang vọng kinh thành, hoàng đế vừa nghe, mặt rồng cực kỳ vui mừng. Phi Thúy chiến thắng mà về! Bạch Hổ Vương không thể chờ đợi được ngày nghênh đón Phi Thúy.

Phi Thúy trở về, hấn nằm bên quan tài thủy tinh, trong quan tài thủy tinh là Tiểu Lâm. Y vì bảo vệ Phi Thúy mà chết, Phi Thúy trọng thương. Không ai cười nổi, nhất là Bạch Hổ Vương. Bạch Hổ Vương đến tướng quân phủ ở, chiếu cố Phi Thúy. Mặc cho Vương phi nói thế nào, y vẫn không đi.

Phi Thúy luôn luôn bị thương, không chút biểu cảm, mỗi ngày Phi Thúy cầm trâm cài bình an xanh biếc, ngăn người. Bạch Hổ Vương biết, hấn đang nhớ Tiểu Lâm. Trong suy nghĩ của hấn, mình là cái gì? Dù ta là vương gia, nhưng trước mặt tình yêu cũng là kẻ nô bộc. Nếu ta cứ xem mình là vương gia, Phi Thúy cả đời cũng không liếc mắt nhìn ta.

Hoàng đế lệnh Bạch Hổ Vương trở lại vương phủ, không được tiếp tục hờ dờ. Lần đầu tiên Bạch Hổ Vương phản kháng mệnh lệnh của hoàng đế. “Ta sẽ không đi, ta nghe lời phụ hoàng, cưới nữ nhân ta không thương, lại mất đi quyền lợi theo đuổi Phi Thúy, trơ mắt nhìn hấn và người khác bên nhau. Ta không cần hấn chịu ủy khuất vì lợi ích toàn cục, ta yêu hấn. Ta sẽ như vậy cùng hấn, ta không muốn rời khỏi hấn! Hấn vì vương triều này trả giá quá nhiều rồi, chúng ta không thể chỉ biết đứng nhìn, cũng nên học hấn mà trả giá!”

Phi Thúy được Bạch Hổ Vương chăm sóc, không còn bị thương như trước đây. Hấn cũng biết, Bạch Hổ Vương vì hấn mà kháng lệnh hoàng đế. Nói không cảm động là gạt người, nhưng Phi Thúy biết rõ, thân thể của mình đã đến cực hạn, cái chết đang gần kề.

“Ta biết rõ, người rất yêu ta. Nếu khi đó, người phản kháng mệnh lệnh hoàng thượng, hướng ta cầu hôn, ta nghĩ ta sẽ đồng ý. Những ngày này, người đối với ta thật tốt, ta sẽ không quên, cho nên, ta cho người một cơ hội, chỉ có một cơ hội. Kiếp sau ta muốn hóa thành hồ điệp xinh đẹp, bay lượn bên cạnh người, người phải tìm được ta a, phải yêu ta thật nhiều, nếu không, ta sẽ vĩnh viễn rời khỏi người, cùng người khác bay đi.”

Phi Thúy mang theo lời hứa cuối cùng, chết trong lòng Bạch Hổ Vương.

“Thân thân tướng công, người tặng ta ư?” Chiết Vân cầm một cái trâm cài bình an bằng phi thúy màu xanh biếc, cười vui vẻ với Kiều Siêu Phong. Bạch Hổ Vương thấy mặt hấn và mặt Phi Thúy lồng vào nhau.

“Đây là lúc ta còn bé, gia gia đưa cho ta. Gia gia nói, tặng nó cho người mình yêu nhất, người kia sẽ vĩnh viễn không rời khỏi người. Hiện tại ta khóa chặt người.” Kiều Siêu Phong cười rạng rỡ như Tiểu Lâm năm đó. Bạch Hổ Vương có chút hoảng hốt.

“Muốn khoá chặt ta, không dễ dàng như vậy đâu.” Chiết Vân để Kiều Siêu Phong đeo trâm cài cho mình, còn mặc y hôn trộm mình một cái.

“Vậy nếu ngươi ngại ít, ta đem mình cho ngươi, ta đem mình đời đời kiếp kiếp đều cho ngươi. Ta đời đời kiếp kiếp đều bên ngươi, yêu ngươi.” Kiều Siêu Phong nói.

“Ngươi chỉ biết đồ ngon đồ ngọt.” Chiết Vân rất cao hứng, Kiều Siêu Phong yêu hấn vậy mà.

“Ta nào có đồ ngon đồ ngọt, ta nói sự thật.” Hai người thân thiết, nắm tay về nhà, chuẩn bị thu dọn đồ đạc, đến quân doanh.

“Phi Thúy.....” Bạch Hồ Vương vươn tay muốn bắt Chiết Vân, nhưng ngay cả góc áo cũng không chạm được. Nhìn hai tay trống không của mình, trâm mặc thật lâu.

Hóa ra mình luôn sai lầm, kỳ thật Phi Thúy chính là Chiết Vân, tại sao mình không nghĩ tới, Phi Thúy không phải Tinh! Mình lại bỏ lỡ Phi Thúy, mình là kẻ ngu, là kẻ ngu ngốc! Một người chuyển thế, sao có thể giống hệt dung mạo kiếp trước, ta lại mất đi hấn.....

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nghe nói Chiết Vân cùng Kiều Siêu Phong muốn đến biên quan bảo vệ quốc gia, Ôn Lương Ngọc quyết định mở tiệc thiết đãi bọn họ. Hiển nhiên Lý Hiểu Nhạc không nỡ dùng tiền, bởi vậy yến tiệc tổ chức trong nhà hấn! Lý Hiểu Nhạc bảo Vũ Trương chuẩn bị không ít nguyên liệu nấu ăn, tự tay làm. Kiều Siêu Phong và Chiết Vân nhìn Lý Hiểu Nhạc dần dần nấu ra các món ăn ở Phúc Mãn lâu, mắt mở cực kỳ lớn.

“Ôn huynh, tướng công nhà ngươi, tay nghề thật sự cao siêu a.”

“Học ở đâu vậy?”

“Ngự trù trong hoàng cung cũng chỉ đến thế.”

“Ôn huynh, các ngươi bình thường đều ăn như vậy?”

“Thật hạnh phúc a.”

Ôn Lương Ngọc cười nói: “Nếu muốn chiếm được tâm mỹ nhân, phải thu phục được dạ dày của mỹ nhân. Danh ngôn của tướng công ta.”

Chiết Vân nhìn Kiều Siêu Phong, ngươi xem danh ngôn của người ta kia. Ngươi cũng học hỏi đi! Nói yêu ta mà không biết xuống bếp.

Kiều Siêu Phong nhìn Chiết Vân, vì sao ngươi không học, ngươi cũng rất yêu ta mà, yêu ta phải thu phục dạ dày của ta, ngươi thấy không, nó đang chờ ngươi thu phục.

Đang chuẩn bị ăn cơm thì ba người từ bên ngoài vào, Bảo Bảo nhìn, nở nụ cười, là Kỳ Lân Vương. Thuận vương phi còn có Quách Nhi. Bảo Bảo chạy tới, vẫn an, sau đó nắm tay Quách nhi, “Chúng ta chuẩn bị ăn cơm, các ngươi tới đúng lúc, cùng ăn một bữa.”

Trong lòng Lý Hiểu Nhạc đem Bảo Bảo mắng một ngàn lần, không có tiền đồ, chưa lấy được lão bà đã học nịnh nọt, sao không thấy ngươi hiểu kính cha ngươi như vậy. Còn Kỳ Lân Vương, một nhà các ngươi chuyên chọn lúc ăn cơm mà đến, chắc chắn đến chực cơm. Nào có cơm thừa cho các ngươi, ngươi đang chơi xỏ ta, ta là quân gia của ngươi, không phải đầu bếp!

“Vương gia a, mau mời ngồi, Vũ Trương, thêm bát đĩa chén rượu.” Ôn Lương Ngọc vừa cười vừa nói, Vũ Trương lập tức lấy bát đĩa cho một nhà Kỳ Lân Vương.

“Hôm nay chúng ta mở tiệc tiễn Kiều huynh và Chiết Vân huynh, ngài tới đúng lúc.” Ôn Lương Ngọc khách khí nói.

“Đến, phu thê Kiều tiên sinh thật sự là yêu nước, cùng nhau tòng quân, bốn vương rất khâm phục. Bốn vương kính các ngươi một ly!” Phu thê Kỳ Lân Vương giờ chén rượu, kính Kiều Siêu Phong và Chiết Vân; Lý Hiểu Nhạc mắng thầm, mời rượu, lấy rượu nhà ta, mua hào thanh danh cho ngươi, ngươi còn keo kiệt hơn ta.

Bảo Bảo nhiệt tình gấp thức ăn cho Quách nhi, Quách nhi cũng uy com cho Bảo Bảo, hai hài tử chẳng thèm để ý cảm thụ của người lớn, thân thân thiết thiết. Thế nô thế nô! Nhỏ như vậy đã nghe lời lão bà, trưởng thành, chính là lão bà nô. Bảo Bảo, cha ngươi – ta đây là nam nhân anh hùng khí khái, sao ngươi không học! Thật sự là quá thất vọng rồi. Lý Hiểu Nhạc đang thờ dài trong lòng, Ôn Lương Ngọc nói: “Tướng công, mấy món đã hết, sao ngươi không nấu thêm a.”

“Được, phu nhân, vì phu làm ngay.” Lý Hiểu Nhạc lập tức chạy vào phòng bếp. Trong lòng mọi người cảm thán, thê nô a! (Thê nô đi truyền ^_^)

Món mới lên bàn, mọi người hoà thuận vui vẻ cùng ăn uống, cười nói.

Ôn Tiểu Nhu cùng Thanh Long vương đang đi trên đường, đột nhiên Ôn Tiểu Nhu ngửi thấy mùi hương quá mê người, Ôn Tiểu Nhu không tự chủ được, bị mùi thơm hấp dẫn, theo bản năng bay đi. Thanh Long vương nhìn, mắt choáng váng, lão bà bay đi, làm sao vậy?

“Tiểu Nhu, ngươi làm sao vậy, ban ngày còn mộng du ư?”

Lý Hiểu Nhạc đang nỗ lực nấu món mới trong phòng bếp, “Xong rồi, Vú Trương, bung lên!” Lý Hiểu Nhạc hô Vú Trương, không thấy Vú Trương đến, xảy ra chuyện gì? Vừa quay đầu lại, giật mình, Ôn Tiểu Nhu đang nhìn chằm chằm thức ăn trong tay hắn, như muốn nói, ngươi không cho ta, ta sẽ liều mạng với ngươi, Lý Hiểu Nhạc sợ tới mức vội vàng đem chén đĩa cho Ôn Tiểu Nhu.

“Thiệt là, Lý ca ca, người ta là mỹ nhân nhu nhược, sao có thể cầm đĩa mà ăn.” Ôn Tiểu Nhu nhẹ nhàng nói.

Ngươi không cầm đĩa ăn, vậy ngươi liều mạng nhìn đĩa làm gì vậy! Chén đĩa nhà ta không phải đồ cổ! Ngươi xem, ngươi chảy nước miếng, còn mỹ nhân nhu nhược..... Lý Hiểu Nhạc hào tâm nhắc nhở: “Tiểu Nhu, hình tượng hình tượng!”

Ôn Tiểu Nhu xấu hổ lau nước miếng, “Lý ca ca, không ngại ta ăn cơm ở đây chứ.”

Má ơi, lại đây một kẻ ăn chực.

“Lý quân gia, phiền toái.” Thanh Long vương như một u linh, xuất hiện sau lưng Ôn Tiểu Nhu. Ngạch, nương a, lại một kẻ chực cơm nữa tới!

Ôn Tiểu Nhu và Thanh Long vương xuất hiện trên bàn cơm, mọi người cảm thấy náo nhiệt hơn.

“Kiều huynh, Chiết Vân huynh, Vương gia nhà ta cũng muốn đi biên quan, đến lúc đó tất cả mọi người là đồng liêu.” Ôn Tiểu Nhu nói, tay đao không ngừng, chậm rãi, ưu nhã ăn cơm. Mọi người thập phần kinh dị, Ôn Tiểu Nhu chưa nuốt thức ăn xuống, sao có thể nói chuyện rõ ràng như vậy, thật là thần kỳ.

“Thật sao, vậy thì tốt quá. Nghe nói võ công của Thanh Long vương siêu quần, đến lúc đó Chiết Vân cùng Vương gia luận bàn một chút.”

“Không thành vấn đề.” Thanh Long vương vẫn là bộ mặt người chết.

“Ta cũng đi.” Ôn Tiểu Nhu còn nói thêm.

“Ngươi cũng đi? Biên quan không phải là nơi mỹ nhân nhu nhược đứng ngốc.” Kỳ Lân vương phủ buồn cười nói.

“Ta không tới nhìn, lỡ như Vương gia nhà ta có chuyện gì, ai bảo vệ mỹ nhân nhu nhược ta a.” Ôn Tiểu Nhu nghiêm túc nói. Mọi người câm nín.

“Tiểu Nhu, chiến trường không phải đùa, rất nguy hiểm, không nên đi.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Sư huynh, vậy ngươi cho ta Nhuyễn Cân Tán. Được của ngươi thần tiên cũng ngã, huống chi là người!”

“Ngươi muốn bao nhiêu?”

“Trước là 20 cân a.”

Mỹ nhân nhu nhược nhìn thức ăn trên bàn lại như ác lang, mắt lóe sáng, nhưng động tác thật sự ưu nhã, nếu ngươi gấp món ăn hắn thích, hắn sẽ nhìn chằm chằm ngươi, nhìn tới lúc ngươi ăn xong, khiến tất cả mọi người không dám vươn đầu. “Sao mọi người không ăn, chỉ xem mình ta ăn, ta rất xấu hổ a.” Ôn Tiểu Nhu yếu ớt nói.

“Chúng ta đều ăn no.” Một nhà Kỳ Lân Vương, phu thê Chiết Vân, một nhà Lý Hiểu Nhạc đều gật gật đầu.

“Như vậy a, còn mình ta ăn, rất ngại. Vú Trương, Vương gia, gói thức ăn lại, về nhà chúng ta từ từ ăn.” Ôn Tiểu Nhu cười tủm tỉm nói.

Ôn Tiểu Nhu cùng Chiết Vân theo Ôn Lương Ngọc vào phòng dược, ra sức vợ vét. Nhất là Kiều Siêu Phong, dặn dò Chiết Vân: “Lý Hiểu Nhạc lấy của chúng ta không ít bạc, chúng ta không thể tiện nghi hắn!” Chiết Vân nghe vậy, không khách khí, cái gì có thể lấy đều lấy hết. Lý Hiểu Nhạc đau lòng nhưng không thể nói, ghi hận, các ngươi chờ, ta nhất định đòi tiền trở về!

Cơm nước xong, mọi người quyết định đi đến Hộ Quốc tự cầu phúc cầu bình an. Trong Hộ Quốc tự có quốc sư đại nhân, để hắn cầu phúc cho mọi người, thật tốt.

Sắc Tam Nhi, gần đây bị lão gia tử nhà hắn phong tỏa kinh tế, không có tiền thì làm sao bây giờ? Phải đi cướp! Sắc Tam Nhi đứng đầu cầu, cản đường đòi tiền. Bắc qua sông chỉ có cái cầu này, người đi qua nhất định phải trả thù lao, bởi vì cầu này do phụ thân hắn xây.

Đoàn người Lý Hiểu Nhạc thấy đầu cầu có kẻ thu tiền, sao vậy, mệnh lệnh của hoàng đế ư? Không có khả năng! Nhìn kỹ, là Sắc Tam Nhi. Vốn lửa giận

trong lòng Lý Hiểu không có chỗ phát, giờ tốt quá, tìm được bia ngấm sống.

“Ngươi dám ở đây thu tiền, đây là đường đi tới Hộ Quốc tự, ngươi thật lớn mật!” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Thì sao, lần này ngươi không thể xen vào. Cầu này là cha ta xây, cha ta bỏ tiền, ta có quyền thu!” Sắc Tam Nhi hùng hồn nói.

“Ai chứng minh cầu này là cha ngươi xây?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

Sắc Tam Nhi chỉ vào một tấm bia đá, trên đó có khắc tên người xây cầu. Lý Hiểu Nhạc nhìn hồi lâu, nhìn thấy tên phụ thân của Sắc Tam Nhi.

“Ngươi còn mặt mũi lấy tiền, cha ngươi chỉ góp hai mươi lượng, ngươi ở đây thu bao nhiêu!”

“Nhiều năm như vậy, thêm lợi tức, không chỉ hai mươi lượng!”

“Ngươi cho vay nặng lãi a!”

“Thừa kế nghiệp cha, thiên kinh địa nghĩa.”

“Ngươi thu mấy ngày rồi?”

“Mười ngày!”

“Kháo, ngươi là vương bát đần, mười ngày thu phí qua đường, thừa sức thu đủ cả vốn lẫn lời, tránh đường cho lão tử!”

“Ai nói ta thu đủ, phần của nương ta chưa có thu!”

“Phần của nương ngươi, nương ngươi tên là gì?”

Sắc Tam Nhi hùng hồn chỉ vào cái danh tự đã góp một ngàn lượng trên tấm bia đá, “Đây chính nương ta!”

Lý Hiểu Nhạc nhìn kỹ, Lý U Lam, quyền một ngàn lượng. Đây không phải nương của mình sao! Ngươi là vương bát đần! Lý Hiểu Nhạc nổi giận, Sắc Tam Nhi bị hấn đánh khóc cha gọi mẹ.

“Vì sao ngươi đánh người?” Sắc Tam Nhi khóc hỏi.

“Vì sao đánh ngươi.” Lý Hiểu Nhạc mang Sắc Tam Nhi tới trước tấm bia đá, chỉ vào dòng chữ Lý U Lam quyền góp một ngàn lượng trên tấm bia, “Đây là nương ta! Ngươi là vương bát đần, nói đây là nương ngươi, ngươi có ý gì, ngươi nói rõ ràng cho ta!”

Đoàn người Lý Hiểu Nhạc cầm tiền Sắc Tam Nhi thu được, vô cùng vui vẻ rời đi. Sắc Tam Nhi khóc, “Ngươi chờ, chờ ca ta trở về, ta bảo hấn thu thập ngươi!”

Trong Hộ Quốc tự, bởi vì không có Sắc Tam Nhi ngăn trở, khách hành hương nhiều hơn.

“Mấy ngày này ít người, sao hôm nay nhiều như vậy, hôm nay không có pháp hội a.” Các hòa thượng cảm thấy kỳ quái.

“Đó là vì có một vị thần hộ pháp đặc biệt đuổi đi tà ma, khách hành hương mới nhiều lên.” Quốc sư nói.

“Thần hộ pháp đặc biệt?”

“Lát nữa các ngươi sẽ thấy.”

Đoàn người Lý Hiểu Nhạc đi vào Hộ Quốc tự, quốc sư tiếp đãi bọn hắn. Kỳ Lân Vương nói rõ ý đồ đến, quốc sư liền cầu phúc cho những người xuất chinh. Mọi người bận rộn, phát hiện không thấy Lý Hiểu Nhạc, đi đâu vậy?

“Quốc sư, hòm công đức của các ngươi ở đâu?” Kỳ Lân Vương hỏi.

“Tại đại điện.” Quốc sư đáp.

“Lý Hiểu Nhạc ở đó giúp các ngươi kiểm tiền.” Kỳ Lân Vương nói.

Trong đại điện, bên cạnh hòm công đức, nếu ngươi không chú ý, cho rằng đó chỉ là một con mèo. Nhưng cẩn thận nghe, con mèo nói: “Ngao ngao, 100 văn.”

A, trời ạ, mười lượng bạc. Một đồng tiền, thiếu chút. Thanh âm thật mỹ diệu a, tiền chạm nhau quá dễ nghe.

Khách hành hương nào đó hoảng sợ lơ rơi ngân phiếu vào hòm công đức, khách hành hương nóng nảy, ôm lấy hòm công đức, Lý Hiểu Nhạc cũng gấp: “Ngươi muốn làm gì!”

“Ngân phiếu ta làm rơi bên trong.”

“Đó là người bỏ thí cho chùa chiến!”

“Không có, ta không bỏ thí cho chùa chiến, ngân phiếu rơi vào.”

“Xong rồi a, ai nhìn thấy!”

“Bồ Tát nhìn thấy.”

“Bồ Tát, Bồ Tát, người thấy ngân phiếu của hấn rơi vào hòm công đức sao?” Lý Hiểu Nhạc hỏi Bồ Tát. Bồ Tát không trả lời.

“Trông thấy không, Bồ Tát không trả lời. Người bỏ thí còn đổi ý.” Lý Hiểu Nhạc nói.

Phác thông một tiếng, khách hành hương té xỉu. Mọi người cầm nín.

“Quốc sư đại nhân. Người xem, ta mang đến cho người nhiều tiền như vậy, có thể trích phần trăm cho ta không?” Lý Hiểu Nhạc nói.

“..... Quý tiền. Chết dọa quý đôi, quý đôi đạo chúng sinh, thực vật ăn vào hóa thành ngọn lửa.” Quốc sư nói.

“Quốc sư đại nhân, nào có nghiêm trọng như vậy a.” Lý Hiểu Nhạc không tin.

“Người nên vì gia đình mình mà bỏ thí. Con của người sẽ đạt được ước nguyện, nhà của người sẽ khỏe mạnh an khang.” Quốc sư nói.

“Quốc sư đại nhân, khách hành hương nhiều như vậy, chút tiền của ta” Lý Hiểu Nhạc ôm tiền đoạt được từ Sắc Tam Nhi, không buông tay. Ôn Lương Ngọc, Bảo Bảo Bối Bối vừa nghe, bỏ thí có nhiều chỗ tốt như vậy, liền bước lên đoạt tiền Lý Hiểu Nhạc cướp được, bỏ vào hòm công đức.

“Tiền của ta, tiền của ta.....” Phác thông, Lý Hiểu Nhạc hôn mê.

“Cái gì tiền của người, đây là tiền của khách hành hương. Tiền khách hành hương bỏ thí chùa chiến, tất cả đều thuộc về chùa chiến.” Quốc sư nói lời chính nghĩa. Nhưng mọi người cảm thấy, lời này không được tự nhiên.

“Xem như người lợi hại!” Lý Hiểu Nhạc nói.

Thật lâu không thấy phụ thân thua cuộc, Bảo Bảo Bối Bối phi thường sùng bái nhìn quốc sư: “Lão gia gia, người thật là lợi hại.”

“Đúng vậy, lợi hại hơn cả phụ thân.”

“Ta là quốc sư, đương nhiên rất lợi hại.” Quốc sư đắc ý nói.

“Lão gia gia, Bảo Bảo rất sùng bái người, người lợi hại như vậy, ta có vấn đề muốn hỏi người.”

“Hỏi đi, vấn đề gì cũng có thể.”

“Khi còn bé, nếu người đá dầm, người sẽ làm sao?”

“Ưc.....” Quốc sư đắc ý không nổi.

“Gia gia, ta thấy người cũng không biết, người xem cha ta là biết.” Bảo Bảo quay đầu hỏi Lý Hiểu Nhạc: “Phụ thân, khi còn bé, nếu người đá dầm, người sẽ làm sao?”

“Đem chấn nệm ra phơi nắng chứ sao, có cái gì mà ngại, ai chưa từng đá dầm a.” Lý Hiểu Nhạc trả lời.

“Vẫn là cha ta lợi hại hơn.” Bối Bối tổng kết.

“Đúng vậy, Lý quân gia phi thường lợi hại, chỉ cần có đủ bạc, hấn có thể diệt một quốc gia.” Kỳ Lân Vương nói.

“Lý quân gia, có hứng thú ra sức vì nước không?”

“Không đi, quân lương ít, còn muốn lão tử bán mạng, bóc lột! Chỉ có gốc tử mới đi!”

Kiều Siêu Phong, Chiết Vân, Thanh Long vương, một đám muốn đi biên quan liền nổi giận, người nói chúng ta là gốc tử! “Lý Hiểu Nhạc, người nhất định phải chết!”

“Cứu mạng a...”

Đình cách đình cách, rầm, mọi người dừng tay, bởi vì hòm công đức bị đập hư.

“Các ngươi cút cho ta, từ nay về sau cấm các ngươi tới Hộ Quốc tự!”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Người thích đẹp, mỗi ngày đều để ý dung mạo của mình, làm rất nhiều chuyện giữ gìn làn da. Bảo dưỡng nó, tỉ mỉ chăm sóc nó, để nó luôn luôn xinh đẹp như vậy. Nhưng nào có người vĩnh viễn không già, bắt đầu từ lúc sinh ra, con người nhất định lớn lên, già yếu từ vong. Người nói mỗi ngày giữ gìn diện mạo, cho mình xem, hay cho người khác xem, hay là vì khác cái gì.

Một nhà Lý Hiểu Nhạc rất tiết kiệm tiền ở phương diện này, bởi vì trong nhà là triết đề dương thịnh âm suy, vật phẩm của nữ nhân, cơ bản không có, chớ nói chi là mỹ dung, son phấn.

Theo lời Ôn Lương Ngọc: “Tâm trạng thoải mái diện mạo sẽ đẹp, cho nên chúng ta cứ ăn ngon, ngủ ngon, chính là mỹ dung tốt nhất.” Lý Hiểu Nhạc rất tán thành cách nói của Ôn Lương Ngọc, đúng vậy, tiết kiệm tiền chỗ nào cũng có, nhưng kiếm tiền không phải nơi nào cũng được!

Ôn Lương Ngọc mới làm ra mỹ dung đường nhan, bán rất khá. Lý Hiểu Nhạc nhìn tiền vào cửa hàng rắc... rắc... , vui sướng trong lòng tăng lên theo cấp lũy thừa. Ai nói nữ tử và hài tử khó nuôi, trông thấy không, nữ nhân vì xinh đẹp mà điên cuồng mua sắm, gia đình vì hài tử mà liều mạng xuất tiền, đúng là nhân lực hùng hậu phát triển kinh tế xã hội, Lý Hiểu Nhạc tổng kết, nữ tử và hài tử dễ kiếm tiền. Chúng ta có thể xây trường học, thu tiền dạy dỗ hài tử, hắc hắc hắc..... Làm quản gia được bao nhiêu, phải dùng quyền mưu mới có lợi nhuận.

Lý Hiểu Nhạc là một quý tiền, nhưng nếu quý tiền chạm mặt ma quỷ, người nói có náo nhiệt không?

Hôm nay, Ôn Lương Ngọc không có việc gì, đi ra ngoài tản bộ. Lý Hiểu Nhạc nói hần đi làm việc cho Vương gia, ngày mai mới trở về. Ôn Lương Ngọc vào cửa hàng này nhìn một cái, vào cửa hàng kia nhìn một cái. Di, phía trước không phải là Lý Hiểu Nhạc ư, hần không làm việc cho Kỳ Lân Vương, sao xuất hiện ở đây? Ôn Lương Ngọc theo đuôi hần, trông thấy Lý Hiểu Nhạc cùng một nam nhân vô cùng anh tuấn cao lớn đứng cạnh nhau, khanh khanh ta ta. Lý Hiểu Nhạc, người ở sau lưng ta bò tường! Ôn Lương Ngọc cảm thấy toàn thân đều lạnh băng, giận tới phát run.

Buổi tối, Lý Hiểu Nhạc vô cùng cao hứng về nhà: “Lão bà, thân thân tướng công đã trở lại.”

Ôn Lương Ngọc không để ý tới hần, vẫn ngồi chỗ kia, vẫn không nhúc nhích. Lý Hiểu Nhạc cảm thấy kỳ quái, Ôn Lương Ngọc làm sao vậy? Y không thoải mái ư, sao không nhúc nhích, đã xảy ra chuyện gì.

“Lão bà, người làm sao vậy?” Lý Hiểu Nhạc vươn tay sờ sờ trán Ôn Lương Ngọc, không phát sốt.

“Lý Hiểu Nhạc, người giả vờ cái gì chứ, người tên vương bát đản phụ lòng!” Ôn Lương Ngọc bạo phát, như một Bá Vương Long, thi triển tam muội chân hóa, chết cháy người!

“Ta phụ lòng?” Lý Hiểu Nhạc không hiểu chuyện gì xảy ra? Đang êm đẹp đột nhiên mình biến thành kẻ phụ lòng. Oan chết ta, ta chỉ có một lão bà là Ôn Lương Ngọc, không hề hái hoa ngắt cỏ, sao ta lại thành kẻ phụ lòng!

“Người còn giả vờ với ta!” Ôn Lương Ngọc ủy khuất khóc, “Người hôm nay cùng một nam nhân rất tuấn mỹ thân mật, người ở sau lưng ta bò tường, về nhà còn giả vờ với tôi!”

“Nào có việc này, oan chết ta, hôm nay ta và Vương gia giải quyết việc vận chuyển quân lương, sao có thể cùng nam nhân khanh khanh ta ta! Ta chạy khắp hộ bộ binh bộ, mệt chết đi được. Làm sao có thời giờ đi cùng nam nhân tuấn mỹ nào đó khanh khanh ta ta.”

“Ta trông thấy trên đường, sao có thể nhầm, cũng là bộ quần áo này, cũng là dung mạo này.” Ôn Lương Ngọc nhìn Lý Hiểu Nhạc, nói.

“Ta không có a, ta oan chết, người đi hỏi Vương gia, có phải hôm nay ta làm việc cùng hần không!” Lý Hiểu Nhạc tức giận đến mức chạy tới thư phòng Kỳ Lân Vương, khiêng Kỳ Lân Vương đến, Kỳ Lân Vương mơ mơ hồ hồ.

“Lý quản gia, người khiêng bốn vương vào nhà người làm cái gì?”

“Vương gia, người nói, hôm nay ta cùng người giải quyết công việc phải không?” Lý Hiểu Nhạc hỏi Kỳ Lân Vương.

“Đúng vậy, hôm nay người cùng ta giải quyết công việc, nếu không có người, bốn vương phải đau đầu dài dài, người ngại bốn vương không có phần thưởng cho người sao?” Kỳ Lân Vương hỏi.

“Không phải, Vương gia, hôm nay Tiểu Ngọc nói ta bò tường sau lưng hần, nói ta cùng mỹ nam tử thân thiết.” Lý Hiểu Nhạc thờ phào một cái, “Ta oan

chết!”

“Như vậy a, Ôn huynh, người yên tâm đi, xác thực Lý Hiểu Nhạc cùng bốn vương giải quyết công việc, không gặp mỹ nhân nào. Chúng ta vừa trở về.” Kỳ Lân Vương hào tâm giải thích.

Ôn Lương Ngọc vừa nghe, trong lòng thoải mái nhiều hơn, xem ra mình nhìn lầm người.

“Ôn huynh, thiên hạ người giống người nhiều vô số, người hấn nhìn nhầm.”

“Có lẽ.” Ôn Lương Ngọc từ khuôn long biến thành thực nam, lập tức cười tủm tỉm, “Tướng công, nhân gia oan uổng người, thực xin lỗi sao, đừng tức giận.”

“Thân thân lão bà, nếu mỗi ngày người đều thế này, ta có mấy cái mạng cũng bị người dọa a.”

“Nhân gia không phải thật tâm yêu người sao, không thương người, sao ta có thể ghen tuông.”

“Biểu hiện tình yêu của lão bà, có điểm kinh người.”

“Ta nói, quân gia, người nên đem ta về thư phòng, người khiêng ta tới là vì xem phu thê các người thật mật sao?” Kỳ Lân Vương hào tâm nhắc nhở. Lý Hiểu Nhạc cười đẩy Kỳ Lân Vương ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Ở bên trong nói: “Hôm nay trăng sáng, Vương gia có thể đập trăng mà đi, thông thả không tiền.”

“..... Lý Hiểu Nhạc, người là tiểu tử gấp sắc quên nghĩa!”

Phu thê Lý Hiểu Nhạc cũng không đem chuyện này để trong lòng, cuộc sống an bình như trước. Ngày đó bọn họ tới thăm Huyền Cơ tiên sinh, Huyền Cơ tiên sinh đang sống cùng Bạch Lộ, Bạch Lộ không làm tú bà thanh lâu nữa, cũng không vẽ loạn sơn phấn lên mặt, khuôn mặt thật tuy có dấu vết năm tháng, nhưng rất xinh đẹp, trách không được Huyền Cơ si mê hấn, xem hấn như bảo bối. Bạch Lộ vừa thấy Lý Hiểu Nhạc, khó hiểu hỏi: “Tiểu Nhạc, hôm qua người đã tới mà, cùng một đệ tử của Huyền Cơ tới thăm, sao hôm nay lại đến nữa?”

“Xem ra ta rất được Tiểu Nhạc hoan nghênh!” Huyền Cơ cười nói.

Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc nhìn nhau, đây là chuyện gì, ngày hôm qua hai người tới thăm ca ca của Lý Hiểu Nhạc mà, sao có thể tới thăm Huyền Cơ tiên sinh? Xem ra có người giả dạng Lý Hiểu Nhạc, đi khắp nơi gạt người! Ta nhất định phải bắt được người! Lý Hiểu Nhạc âm thầm thề!

Chờ Lý Hiểu Nhạc về đến nhà, có một tuần mỹ nam nhân tìm tới cửa, nói Lý Hiểu Nhạc lừa gạt tình cảm của hấn! Cái gì chứ! Ôn Lương Ngọc giải thích: “Có người giả mạo tướng công nhà ta, khắp nơi gạt người, người bị kẻ giả mạo kia lừa!”

“Cái gì, không thể nào, rõ ràng chính là người!”

“Nhưng mấy ngày nay ta đều ở cùng lão bà, nào có gặp qua người. Xin hỏi người họ gì?” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Ta không tin, chính là người, không sai!” Tuần mỹ nam nhân tức giận. Ôn Lương Ngọc vung được phần qua, tuần mỹ nam tử ngồi phịch trên đất.

“Thật sự là ỏn chết, xem ra phải bắt được kẻ giả mạo kia.” Lý Hiểu Nhạc quyết tâm vận dụng tình báo của Lý U Lam, bóp chết kẻ kia.

Rất nhanh có tin tức, Lý Hiểu Nhạc quyết định bắt thỏ. Trong đêm, tại làng chơi. Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc trông thấy kẻ giả mạo kia cầm tay tuần mỹ công tử, khanh khanh ta ta.

“Mẹ ôi, y hết ta.”

“Trông thấy không. Ngay cả tật xấu nhặt tiền cũng học người.”

“Mẹ kiếp, giúp người thu phí cũng học ta.”

“Tướng công, người xem, chúng ta nên thu thập hấn thế nào?”

“Đương nhiên hung hăng đánh hấn tới mức mẹ hấn cũng không nhận ra!”

Lý Hiểu Nhạc nhảy tới trước mặt kẻ giả mạo, nói giận đùng đùng, phun mấy chữ từ kẻ rằng: “Người học ta rất giống, người, kẻ giả mạo!”

Tuần mỹ công tử choáng váng, nhìn kẻ giả mạo, nhìn Lý Hiểu Nhạc, hôn mê. Ôn Lương Ngọc nhìn tuần mỹ công tử đã hôn mê, thật vô dụng, ngày đó còn tìm đến nhà ta náo loạn, bản lĩnh của người đây sao!

“Chúng ta tính sổ a, người nói một chút, người định bồi thường cho ta thế nào!”

Kẻ giả mạo vừa thấy Lý Hiểu Nhạc liền bỏ chạy, Lý Hiểu Nhạc đuổi theo đằng sau, hôm nay phải bắt được hấn, đập bẹp hấn, tiết hận! Mẹ kiếp, kẻ giả mạo chạy rất nhanh, tốc độ của Lý Hiểu Nhạc cũng không kém, một mực đuổi ra ngoài thành. Kẻ giả mạo đột nhiên dừng lại, kéo tầng da trên mặt xuống, mặt nạ là một bức tranh rất đẹp. Kẻ giả mạo vừa quay đầu, lộ ra mặt quỷ. Mặt xanh nanh vàng, đầy máu, rống rống kêu.

“Nhìn người, nghĩ làm ta sợ, ta sợ người a.” Lý Hiểu Nhạc giờ đại chui lên, đập xuống, lúc đầu con quý và Lý Hiểu Nhạc đánh ngang tay, sau đó dần dần không địch lại. Đầu quý bị Lý Hiểu Nhạc đánh rơi, lăn đến một bên, tay vung vẩy sờ loạn. Lý Hiểu xách đầu quý lên, hỏi: “Người nói, tại sao người giả dạng ta!”

Con quý cũng sợ hãi: “Ta muốn người chú ý, mới làm như vậy.”

“Vì cái gì?”

“Ta muốn người giúp ta một việc.”

“Giúp, đến nhà của ta tìm là được, người giả dạng ta, hại chết ta!”

“Môn thần (thần giữ cửa) nhà người không cho ta vào nhà.”

Ôn Lương Ngọc đuổi tới, trông thấy Lý Hiểu Nhạc đang nói chuyện cùng một cái đầu quý, sợ tới mức ngất đi.

“Lão bà!” Lý Hiểu Nhạc ném đầu quý, ngay lập tức chạy tới ôm lão bà của mình. Con quý sờ sờ, đem đầu mình gắn lại.

“Ta nói, người không thể biến mình xinh đẹp một chút sao.”

“A.” Quý quai lên tiếng, nhặt mặt nạ, phủ lên, lại biến thành Lý Hiểu Nhạc.

“Người có thể đổi mặt nạ không!” Lý Hiểu Nhạc vừa thấy con quý biến thành bộ dáng của mình, trong lòng không thoải mái.

“Ta chỉ có mặt nạ này, không đổi. Mặt nạ này ta lấy được từ người khác.” Con quý nói.

“Là ai có bức họa của ta?” Lý Hiểu Nhạc kỳ quái hỏi.

“Cửu công chúa. Cửu công chúa có rất nhiều bức họa xinh đẹp, có lão bà của người và bằng hữu của người.”

“Nữ nhân diên chết tiệt!”

“Ta muốn nhờ người giúp đỡ.” Con quý nói.

“Giúp đỡ?” Lý Hiểu Nhạc sờ sờ cằm. “Ta dựa vào độ khó dễ, thu phí.”

“Ta có tiền.” Con quý lấy ra rất nhiều ngân phiếu, giao cho Lý Hiểu Nhạc. “Đây là ta lấy được từ tuần mỷ công tử, người xem đủ chưa.”

“Đủ rồi đủ rồi.” Lý Hiểu Nhạc là điển hình của thấy tiền sáng mắt.

“Ta vốn là son quý, về sau được một tiên nhân dạy dỗ, tu luyện thành tinh. Năm đó ta gặp được một thư sinh nghèo, hắn rất yêu thích ta, lúc ấy bộ dáng của ta không như thế này, ta rất đẹp. Hắn yêu ta, chúng ta thành thân, rồi hắn lên kinh thành cầu công danh, sinh bệnh nặng. Ta không muốn thấy hắn chết, ta đem nội đan của mình cho hắn, cứu sống hắn, ai ngờ hắn trông thấy ta không có nội đan, trở nên xấu xí thì bỏ ta, mời đạo sĩ đánh ta trở lại nguyên hình!” Vừa kể con quý vừa khóc lên.

“Người cũng thật đáng thương, ta bớt cho người một phần.” Lý Hiểu Nhạc hiếm khi thiện tâm, đưa cho con quý một tờ ngân phiếu, nhưng con quý vẫn khóc. Chẳng lẽ chê ít? Không thể cho thêm, một phần là cực hạn rồi!

“Ta là muốn nhờ người đưa kẻ phụ lòng kia tới trước mặt ta, ta muốn lấy lại nội đan.” Con quý nói.

“Cái này dễ thôi, ta thu bạc của người, người cứ yên tâm” Lý Hiểu Nhạc cười nói.

Muốn Lý Hiểu Nhạc đưa một người ra khỏi nhà, hết sức dễ dàng. Lý Hiểu Nhạc mặt đầy hắc tuyến đứng trước nhà kẻ phụ lòng kia, khắp nơi dán phù chú, kháo, đúng là đồ cặn bã! Người ta cứu người, người dám ghét bỏ, quý thì sao, quý cũng có tình có nghĩa hơn người.

Lý Hiểu Nhạc khiêng kẻ phụ lòng kia đến nơi hẹn, quý quai đã chờ ở đó. Vừa thấy Lý Hiểu Nhạc ném gã xuống liền cao hứng, vội vàng thi triển pháp thuật, thu hồi nội đan, cởi bỏ mặt nạ của Lý Hiểu Nhạc, lộ ra diện mạo thật sự. Lý Hiểu Nhạc nhìn, đúng là thật xinh đẹp, nhưng không đẹp bằng lão bà của mình.

“Cám ơn người, Lý Hiểu Nhạc, ta gọi là Liễu Như Họa, từ nay về sau ta sẽ hảo hảo báo đáp người.” Con quý nói.

“Được rồi, người ít gây họa cho ta là tốt.” Lý Hiểu Nhạc nói.

Kẻ phụ lòng chậm rãi tỉnh, gã nhìn thấy Liễu Như Họa khôi phục khuôn mặt xinh đẹp vốn có. “Như Họa, người biến trở về!”

“Đúng vậy, ta cầm lại nội đan của ta, đương nhiên biến trở về.” Liễu Như Họa nói.

“Nội đan, ngươi cầm lại nội đan! Ta làm sao bây giờ! Như Họa, ngươi không thể tuyệt tình như vậy!”

“Ta tuyệt tình, cũng không tuyệt tình bằng ngươi.”

“Như Họa, ta trước kia không đúng, ta sai rồi, ngươi tha thứ ta được không.”

“Không được.”

“Không có nội đan ta sẽ chết, ngươi có thể nào thấy chết mà không cứu.”

“Ta cứu ngươi, lại một lần nữa chờ ngươi đến hại chết ta sao?”

“Sẽ không, Như Họa, ta sẽ không hại ngươi!”

“Ta không tin ngươi. Ngươi bình thường giả vờ quân tử, lại không tình nghĩa bằng thần giữ cửa. Ta với ngươi không có liên quan, gặp lại sau a.” Liễu Như Họa biến mất không thấy, kẻ phụ lòng muốn đứng dậy đuổi theo, nhưng toàn thân mất hết khí lực, bệnh trước kia đã trở lại, lúc này ngồi dưới đất rên hừ hừ.

“Ai tới đưa ta về nhà, có ai không!” Kẻ phụ lòng hô, “Cứu mạng a...”

“Ngươi hô cái gì! Ta không phải người sao.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Ngươi là đồng lõa của Liễu Như Họa, không phải người tốt!” Kẻ phụ lòng nói.

“Đúng, ta làm việc cho quý lấy tiền, ta không phải người tốt! Ta có thể nói cho ngươi biết, mười dặm quanh đây chỉ có một mình ta, ngươi thử nói xem nên làm gì bây giờ?” Lý Hiểu Nhạc ôm tay, xem kịch vui.

“Ta cầu ngươi, đưa ta về nhà a.” Kẻ phụ lòng nói.

“Không thành vấn đề, chỉ cần giá tiền hợp lý, cái gì cũng dễ thương lượng.”

Lý Hiểu Nhạc vui vẻ về nhà, vừa tới cửa, Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm: “Tướng công, ngươi trợ giúp con quý kia, tiền đâu, sao chưa nộp lên?”

“Nào có tiền a, ta thương cảm nên giúp đỡ.” Lý Hiểu Nhạc rất chính nghĩa nói.

“Ta đều nghe được, ngươi bớt cho hán một phần.”

“Không phải ngươi bắt tình sao!”

“Nói nhảm, ta không giả vờ bất tình, sao có thể nghe thấy ngươi đem tiền công làm tiền riêng.”

“Đây không phải là tiền riêng, ta đang chuẩn bị nộp lên cho ngươi.” Lý Hiểu Nhạc nhìn đầu ngoan ngoãn đem ngân phiếu nộp lên. Ôn Lương Ngọc cầm ngân phiếu, vui vẻ hôn Lý Hiểu Nhạc, “Tướng công thực ngoan.”

“Hiển nhiên, ta là thập toàn đại bổ hoàn.” Lý Hiểu Nhạc cười nói. Ôn Lương Ngọc xoay người đi cất ngân phiếu, Lý Hiểu Nhạc thở phào một cái, khá tốt, bạc của gã kia không bị phát hiện, Lý Hiểu Nhạc cười sờ sờ bạc trong ngực.

“Sao ta cảm thấy ngươi vẫn tồn tiền riêng, tướng công, ngươi tới, để lão bà của ngươi cởi áo cho ngươi xem sao?”

“A!” Toàn diện điều tra! Lý Hiểu Nhạc vừa nghe, cũng thiếu chút nhân ngồi phịch trên mặt đất!

Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc đi trên đường, xa xa trông thấy Lý Hiểu Nhạc giả đang dọa dẫm một kẻ lưu manh. Lý Hiểu Nhạc nổi giận, Liễu Như Họa, ngươi lại khoác mặt nạ của ta, quýt tiền của người khác!

Liễu Như Họa dọa dẫm xong, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Lý Hiểu Nhạc chính thức đứng phía sau hắn, trợn mắt nhìn. Liễu Như Họa cười nói: “Lý ca ca, tiểu nhân đang muốn đem bạc kính dâng ngài, ngài đứng sau ta lúc nào, sao ta không phát hiện.”

Lý Hiểu Nhạc rất không khách khí cầm bạc trong tay Liễu Như Họa: “Nếu lại để ta trông thấy ngươi giả mạo ta, ta sẽ thu thập chết ngươi.”

“Lý ca ca, người ta vốn đã chết một ngàn năm rồi.” Liễu Như Họa nhắc nhở.

“Vậy lại cho ngươi chết thêm một ngàn năm!”

Lý Hiểu Nhạc xoay người cầm bạc đi, nhìn thấy Ôn Lương Ngọc đứng phía sau, lập tức đưa bạc, cười nói: “Lão bà, tiền lương tiền thưởng cùng nhau nộp lên, ta thật biết điều a.”

“Xét thấy biểu hiện của ngươi khiến ta hài lòng, bạc này cho ngươi tiêu vặt.” Ôn Lương Ngọc nói.

Sau đó, Lý Hiểu Nhạc rút ra kết luận, kỳ thật trên đời này, người còn đáng sợ hơn quỷ, nhất là nhà ai mà có người luôn ngồi trước gương trang điểm, còn hỏi người, tướng công, hôm nay ta có xinh đẹp không!

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Xúc cức, nói trắng ra chính là đá cầu, một môn vận động rất thú vị. Nhưng vào tay một số người, nó lại trở nên nhàm chán, thí dụ như, người có tiền có thể lợi dụng trận đấu kiếm bạc.

Bất quá, đó chỉ là đồn đãi mà thôi!

Kỳ thật, người vương triều không ai biết xúc cức, bởi vì ở đây không có loại vận động này, nhưng người ngoại quốc lại thích.

Chiết Vân, Kiều Siêu Phong, phu thê Thanh Long vương tử chiến trường trở về, chiến thắng ngoại quốc xâm lấn vương triều, còn dẫn theo sứ thần. Hoàng đế cực kỳ vui mừng, quyết định phong thưởng lớn. Chiết Vân từ chối, cùng Kiều Siêu Phong về nhà, sống cuộc sống an bình, tuy nói thế, hoàng đế vẫn ban cho Chiết Vân và Kiều Siêu Phong một tấm biển, khắc ghi công lao của bọn hắn. Tấm biển được người trong gia tộc của Kiều Siêu Phong rất coi trọng, Hoàng Thượng ngự tứ, vinh quang a! Đây là vinh quang của gia tộc! Mấy đời Kiều gia chưa từng được hoàng đế phong thưởng, vì thế Kiều gia ăn mừng một chút, xếp đặt tiệc rượu. Chiết Vân chính thức được người Kiều gia coi trọng.

Lần này Ôn Tiểu Nhu triệt để thành mỹ nhân nhu nhược, hẳn vì cứu Thanh Long vương mà bị thương, hơn nữa bị thương rất nặng, được Thanh Long vương ôm trở về. Ôn Lương Ngọc đến chữa thương cho hắn, Ôn Tiểu Nhu đau đến kêu to: “Ta không bao giờ... làm mỹ nhân nhu nhược nữa, đau chết mất!” Lý Hiểu Nhạc chẳng hề thương cảm, ai bảo lúc gần đi bọn họ gõ ta một số lớn, hại ta “Xuất huyết nhiều”, tổn thất tiền. Người xem, hiện tại người cũng xuất huyết nhiều, đau chết người!

Cửu công chúa nhìn sự nghiệp đam mỹ của mình, sao không thấy phát triển chứ? Số lượng tiểu thuyết phát hành càng ngày càng giảm, phải nâng cao trình độ của tác giả.

“Các người có đạo đức nghề nghiệp không, viết tiểu thuyết phải chuyên tâm, chuyên tâm! Phải dung nhập vào nhân vật, người chính là diễn viên, cũng là phối hợp diễn, phải có cảm tình!”

“Dung nhập nhân vật là thế nào, công chúa điện hạ.” Tiểu Bàn Đôn hỏi.

“Người xem, người viết ngược văn lại không hề đau thương, viết rất giả tạo.” Cửu công chúa nói.

“Nhưng gần đây tâm tình ta rất tốt, không đau khổ nổi.” Tiểu Bàn Đôn nói.

“.....” Cửu công chúa nghĩ nghĩ, “Thị vệ, đi tìm nhạc sĩ của ta đến đây!”

Chỉ chốc lát nhạc sĩ đến, Cửu công chúa hạ lệnh: “Các người diễn tấu nhạc khúc bi thương cho hắn, hiện tại ta muốn hắn đau khổ.”

Nhạc sĩ lập tức diễn tấu, nhạc khúc bi thương, nhưng Tiểu Bàn Đôn nghe xong lại cười to. Cửu công chúa rất tức giận, người cao hứng, ta xem người cao hứng nổi không: “Tiểu Bàn Đôn, người ngấm lại, nếu người không viết được ngược văn, ta sẽ sa thải người. Người không có công việc sẽ không có tiền, không có tiền sẽ không mua được gì, chẳng những đói bụng, còn không lấy được lão bà.” Lời của cửu công chúa lập tức khiến Tiểu Bàn Đôn cười không nổi, lại phối hợp nhạc buồn, Tiểu Bàn Đôn bắt đầu ảo tưởng cảnh mình ăn đói mặc rách.

“Trời giá rét đông lạnh, người không có lấy một bộ quần áo ấm, giày rách nát, đói khổ lạnh lẽo. Gầy chỉ còn xương cốt, cuối cùng vì lấp đầy bụng, cùng cầu tranh đồ ăn.....”

Tiểu Bàn Đôn bắt đầu méo mồm, bắt đầu rơi lệ, cuối cùng hét chói tai: “Ta không sống nữa!” Chạy ra ngoài, nhảy xuống hồ nước.

“Cứu mạng a!” Tiểu Bàn Đôn hoảng sợ hô to!

“Người không muốn sống mà, ta đâu thể cứu người.” Cửu công chúa nói.

“Ta lập tức viết ngược văn tốt nhất, ngược chết tất cả!” Tiểu Bàn Đôn nói.

“Thế thì tốt.” Cửu công chúa gật gù đầu, “Người đứng lên là được, hồ nước không sâu, chỉ đến eo người! Người lo lắng cái gì!”

Sứ thần ngoại quốc biểu diễn xúc xúc, lúc đầu hoàng đế hoàng hậu rất có hứng thú, nhưng hai hoàng đế nhanh chóng khó chịu, những người ngoại quốc đá cầu kia luôn nhìn chăm chăm hoàng hậu của y – Chu Tước Vương. Nhìn cái gì mà nhìn! Hoàng hậu xinh đẹp là của trẫm, các ngươi hạ lưu bại hoại, dám nhìn hoàng hậu của trẫm, còn cười xấu xa! Chu Tước Vương rất tức giận, còn có kẻ không biết sống chết cho hấn một cái hôn gió. Hoàng đế xanh mặt, sứ thần ngoại quốc thấy hoàng đế mất hứng, cũng biết thủ hạ quá phận, đành phải ngượng ngùng nói: “Bệ hạ không nên tức giận, phong tục của chúng ta là vậy, nhìn thấy người xinh đẹp, bọn tiểu tử đều rất nhiệt tình.”

“Nhiệt tình quá mức đi, hoàng hậu của trẫm, bọn hấn có thể xem sao!” Hoàng đế tức giận nói, sứ thần ngoại quốc lau mồ hôi, mấy tiểu tử này, trở về thu thập các ngươi!

“Ta sẽ giáo huấn bọn họ.” Sứ thần nói.

Cửu công chúa được thị vệ bế đi dạo, nhìn mỹ nam tử trên đường, thuận tiện phát hiện gian tình. Di, trên đường có người ngoại quốc, hơn nữa diện mạo cũng tốt! Theo dõi bọn họ! Cửu công chúa phân phó, thị vệ lập tức bám đuôi, nhưng đến cuối cùng mất dấu!

“Các ngươi ngu ngốc! Mất dấu họ, ta đâu thể khai thác tin tức!” Cửu công chúa mắng thị vệ của mình.

“Công chúa, bọn họ chạy trốn quá nhanh, thuộc hạ không còn cách.” Thị vệ nói.

Những người ngoại quốc này, bao vây chúng ta khi nào vậy? Cửu công chúa và thị vệ giật mình.

“Nhìn xem, tiểu mỹ nhân thật xinh đẹp, có vài phần tương tự hoàng hậu hôm qua.” Một người ngoại quốc âm hiểm cười nói.

“Ngươi theo chúng ta lâu như vậy, vất vả ngươi.” Người ngoại quốc khác nói.

“Lão tử chưa từng chơi đùa với kẻ tàn phế, hôm nay muốn mở mang.”

“Lớn mật, ta là cửu công chúa đương triều, ngươi dám đụng ta!” Cửu công chúa xuất ra tư thế công chúa của nàng, nhưng không người nào để ý.

“Cửu công chúa, thật tốt quá, ta chưa từng ăn nằm với công chúa.”

“Lớn mật!” Thị vệ bảo hộ công chúa.

“Cứu mạng a!” So sánh, hai thị vệ đầu phải đối thủ của 8 người ngoại quốc, công chúa lập tức hô cứu mạng, quả nhiên hiệu quả, có hai người chạy tới.

“Các ngươi giữa ban ngày ban mặt, trong kinh thành Đại Duyệt vương triều pháp luật nghiêm, dám đoạt công chúa.”

“Nhìn bộ dạng bi ối của các ngươi, không phải người tốt.”

Người ngoại quốc từ trên cao trông xuống, nhìn hai tiểu anh hùng cứu mỹ nhân, đúng là quá thấp a! “Tiểu bằng hữu, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?” Người ngoại quốc hỏi.

Tiểu bằng hữu vừa nghe, tức giận, chiều cao chính là chỗ đau trong lòng bọn chúng! “Ta năm nay tám tuổi!”

“Bảo Bảo Bối Bối, cứu ta!” Cửu công chúa trông thấy cây cỏ cứu mạng, gắt gao bắt lấy Bảo Bảo Bối Bối.

“Công chúa, cứu ngươi, cho chúng ta bao nhiêu bạc?” Bối Bối hỏi.

“Một người một lượng được không?”

“Không được, bọn họ quá cao, bạc gấp đôi.”

“Được, được, thị vệ của ta sắp bị bọn họ đánh chết!” Cửu công chúa nóng nảy, Bảo Bảo Bối Bối thật cao hứng, vung được phần qua, thế giới an tĩnh.

Sau đó, những người ngoại quốc kia bị Bảo Bảo lục soát người, một đồng tiền cũng không chừa lại.

“Người ngoại quốc mới tới chỗ chúng ta đã dám kiêu ngạo, phải đưa tiền bảo hộ!” Bối Bối giáo huấn người ngoại quốc.

“Nhìn các ngươi như vậy, chắc chắn tại quốc gia của các ngươi cũng là lưu manh. Lưu manh trong kinh thành chúng ta nhiều hơn cả kiến, dễ dàng bóp chết các ngươi.” Bảo Bảo học khẩu khí của Lý Hiểu Nhạc.

“Ngươi xem, trên người bọn họ có một bóng cao su!” Bối Bối tìm được bóng cao su, ôm trước ngực.

“Cái này chơi thế nào?”

“Đi về hỏi hỏi nãi nãi, nàng rất hiểu biết.”

Hai tiểu nhân cứ như vậy cầm bạc chạy, cửu công chúa được thị vệ toàn thân đầy vết thương ôm về cung, vừa tới nơi, cửu công chúa bắt đầu hướng

hoàng đế khóc lóc kể lể hành vi lưu manh của những kẻ ngoại quốc kia.

“Chỉ một đám biết đá cầu cũng dám ức hiếp công chúa của trẫm, nhìn lão bà của trẫm đến chảy nước dãi, lưu manh! Trẫm phải trừng trị bọn họ!” Tất nhiên hoàng đế nuốt không trôi cục tức này, nhưng phải xử lý bọn họ thế nào đây?

Ngày hôm sau không đợi hoàng đế làm khó dễ, sứ thần ngoại quốc tìm đến, yêu cầu cùng vương triều đấu xúc súc.

“Nếu chúng ta thắng, chúng ta muốn đưa cừu công chúa của vương triều về nước, đất phong của cừu công chúa chính là của hồi môn. Nếu thua, chúng ta cắt nhường một tòa thành trì.”

“Được, so thì so, chả lẽ vương triều của ta không bằng các ngươi sao!”

Hoàng đế khoa trương nói xong, nhưng y đâu khổ phát hiện cả vương triều không ai biết xúc súc! Làm sao bây giờ, vội vàng triệu tập các vị vương gia, mọi người cùng thương lượng.

“Ta nghe Lý Hiểu Nhạc nói qua, nương hấn thường ra nước ngoài, tỷ phu hấn cũng là người ngoại quốc, hấn hấn có biện pháp.” Kỳ Lâm Vương nói.

“Đúng rồi, hỏi mẫu thân của Lý Hiểu Nhạc, hấn có biện pháp.” Huyền Vũ Vương nói.

Kỳ Lâm Vương gọi mẫu thân của Lý Hiểu Nhạc là Lý U Lam đến, hỏi chuyện xúc súc. Lý U Lam nói: “Bọn họ đá cầu nhiều năm như vậy, các ngươi mới lập đội, dù huấn luyện tốt, cũng chưa chắc có thể thắng.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Kỳ Lâm Vương sốt ruột, “Chả lẽ để cừu công chúa và đất phong của nàng công nạp cho quốc gia kia, làm một nam nhân vương triều, không thể cứu vãn nguy cơ triều đình tại thời khắc mấu chốt, thật sự là vô cùng nhục nhã!”

“Kỳ thật không khó, chỉ cần thắng là được, cái chúng ta muốn xem là kết quả, về quá trình thì cứ xem nhẹ a.” Lý U Lam cười xấu xa.

“Vương gia, chỉ cần giá tiền hợp lý, mọi việc đều không khó khăn.” Lý Hiểu Nhạc vừa cười vừa nói.

“Ngươi đúng là thần giữ cửa, không hề có lòng tận trung, đền đáp quốc gia một lần!”

“Vương gia không thể nói như vậy. Anh hùng cũng là người, cũng phải sống a.”

Lý U Lam huấn luyện đội ngũ, có phu thê Kỳ Lâm Vương, đương kim hoàng hậu Chu Tước Vương, phu thê Huyền Vũ Vương, Thanh Long vương, Ôn Tiểu Nhu vì đường thương nên không thể tham gia. Còn có phu thê Kiều Siêu Phong, Huyền Cơ tiên sinh, Ôn Lương Ngọc, Trình Văn Long, Phong Thanh Ánh và Liễu Như Họa. Liễu Như Họa nghe nói có náo nhiệt, mình chưa từng gặp qua, liền chạy đến góp vui.

“Ngươi là yêu tinh, so với con người còn bất quá hơn.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Lý ca ca, sao ngươi có thể nói người ta như vậy, người ta là yêu tinh cũng có lòng yêu nước.” Liễu Như Họa nói.

Mọi người cùng nhau luyện đá cầu, đồng thời thương lượng cách đối phó những người ngoại quốc kia.

“Trình độ đá cầu của chúng ta kém xa bọn họ, chúng ta phải kéo gần khoảng cách!”

“Làm sao để kéo gần?”

“Lý Hiểu Nhạc, ngươi có chủ ý xấu gì a!”

“Ta sẽ không hại chết bọn họ, yên tâm đi.”

Oa, nhiều mỹ nam tử như vậy, có đủ loại, từ nữ đại thúc đến nữ thanh niên, còn có Quách nhi, Bảo Bảo Bối Bối theo cùng, thật hạnh phúc a! Cừu công chúa nhìn những nam nhân xinh đẹp huấn luyện, nước miếng đều chảy ra.

“Công chúa, hình tượng hình tượng.” Thị vệ nhắc nhở.

“Cừu công chúa, tiểu nhân hỏi ngài, mong ngài giao ra một thứ dùng để đánh bại người ngoại quốc.” Lý Hiểu Nhạc cười tủm tỉm.

“Ta có thứ để đánh bại người ngoại quốc ư?” Cừu công chúa kỳ quái hỏi.

“Có.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Là cái gì?”

“Bức họa mỹ nam tử của ngài.”

Trong đêm, làng chơi rất náo nhiệt, cầu thủ ngoại quốc cũng thích đến làng chơi. Bọn họ cười nói lựa chọn đối tượng, oa, mỹ nhân đi qua trước mắt giống hệt hoàng hậu! Cầu thủ ngoại quốc háo sắc theo đuôi mỹ nhân, đi đến một ngõ cụt.

“Tiểu mỹ nhân, người thật đẹp, y hết hoàng hậu.”

“Mỹ nhân, hôm nay người cùng các ca ca thân mật một chút a?”

“Ha ha ha ha.....”

Mỹ nhân quay đầu lại cười, khiến mọi người si mê, đột nhiên mỹ nhân kéo mặt nạ xuống, hiện ra mặt quỷ đáng sợ, tiếng cười khủng bố vang lên. Duỗi ra cánh tay xương khô thật dài, chụp mấy người ngoại quốc.

“Quý, quý. Quý a...”

Có một người bị dọa ngất, một người đá ra quần, một người ngồi phịch xuống đất, còn lại đều bỏ chạy. Liễu Như Họa quay người phủ thêm mặt nạ, lại biến về bộ dáng vốn có, cười rời đi.

“Thật vô dụng.” Lý Hiểu Nhạc nhìn những người ngoại quốc sợ chết, thở dài.

Phương án đầu tiên rất thành công. Kế tiếp là phương án thứ hai, hạ thuốc xổ.

Lý Hiểu Nhạc giả mạo đầu bếp, mỗi ngày ở dịch quán nấu cơm cho người ngoại quốc, mỗi ngày đều bỏ một ít dược, mấy ngày sau họ bắt đầu mất nước. Kết quả thỉnh ngự y tới kiểm tra, ngự y nói: “Khí hậu không quen nên tiêu chảy.” Kê dược cho các cầu thủ, dược ăn vào thì tiêu chảy thật, lần này Lý Hiểu Nhạc rất vô tội nói: “Ta không bỏ thuốc xổ, bọn họ ăn uống không tốt thôi.”

Sau đó là phương án thứ ba, rượu là độc dược, sắc là dao nhọn.

Người nói, những kẻ háo sắc như vậy, sao có thể không đến Xuân Sắc Vô Biên lâu? Đến đây, há có thể buông tha bọn họ. Thập Nhị và Giang Hi Duyệt theo mưu kế của Lý Hiểu Nhạc, bỏ xuân dược vào rượu của người ngoại quốc, giới thiệu mỹ nhân hầu hạ bọn họ. Những người này ban ngày huấn luyện, buổi tối tác chiến liên tục, không được mấy ngày đều có dấu hiệu tiêu tụy.....

Dưới mưu kế của Lý Hiểu Nhạc và sự cố gắng của mọi người, cuối cùng trận đấu đã tới. Hoàng thượng ngồi trên ghế rồng, sứ thần ngoại quốc còn mời quốc vương của mình sang, cái này gọi là song long hội. Người ngoại quốc mang đến đội cổ động của bọn họ, Lý Hiểu Nhạc cũng mang đến đội cổ động, có chúng mỹ nhân của Xuân Sắc Vô Biên, có ca ca tỷ tỷ của Lý Hiểu Nhạc, hạ nhân thị vệ của vương phủ, người Kiều gia, toàn gia Bạch Hồ Vương, còn có thân bằng hảo hữu. Cứu công chúa cũng dẫn thủ hạ của nàng cùng đến.

Cổ động viên ngoại quốc hô: “Chúng ta tất thắng, vương triều tất bại!”

Bên này Lý Hiểu Nhạc giọng cao khẩu hiệu: “Vĩnh viễn hơn các ngươi một bàn!”

Quốc vương ngoại quốc nhìn khẩu hiệu, tức giận thở phì phò khiến mũi thiếu chút nữa lênh đi. Hoàng đế bên này thấy khẩu hiệu, hắc hắc hắc nhếch miệng cười, đứng là Lý Hiểu Nhạc.

Sau đó trận đấu bắt đầu, thân là hoàng hậu, Chu Tước Vương đã sớm không vừa mắt những người này, liền hung hăng tiến công, đối phương vừa thấy Chu Tước Vương, lại bị hù dọa hét to: “Quý a!” Sau đó một người hôn mê, bị khiêng ra. Chu Tước Vương khó hiểu sờ sờ mặt, ta dọa người như vậy sao? Một hồi hần lại đến trước mặt cầu thủ khác, cầu thủ kia càng khoa trương, tiểu ra quần: “Yêu quái!”

“Cầu thủ của các ngươi quá thất lễ, hoàng hậu của ta đẹp như thiên tiên, các ngươi dám nói là quý!” Hoàng đế tức giận, rõ ràng hoàng hậu của mình xinh đẹp như vậy, hoàng hậu Đậu Đình của ta xinh đẹp nhất thiên hạ!

Quốc vương ngoại quốc cũng rất tức giận, cầu thủ quốc gia mình bồi đường, sao lại vô dụng như vậy! Quá mất mặt!

Cầu thủ của vương triều, thân mình có võ công, hơn nữa được huấn luyện, kỹ thuật cũng không kém. Trước khi Giả Thành Thực xuyên qua thời không, rất hay đá bóng, có nhiều kinh nghiệm, một mình hần đã đá vào hai quả. Cầu thủ ngoại quốc bức bối, cố ý đập trúng chân Giả Thành Thực, khiến Giả Thành Thực ôm chân ngã xuống đất. Huyền Vũ Vương nóng nảy, dám làm vương phi của y bị thương, Huyền Vũ Vương liền giữ chặt cầu thủ kia, một quyền bắt đánh bay gã, kết cục, phu thê Huyền Vũ Vương phải rời khỏi sân, một người là bị đuổi, một người là bị thương. Hoàng đế rất không vui, đám cầu thủ ngoại quốc chết tiệt, Huyền Vũ Vương làm tốt lắm, hung hăng đập bọn chúng!

Ôn Lương Ngọc vào thay, vốn đang tốt đẹp, một cầu thủ ngoại quốc cố ý sờ mông hần. Ôn Lương Ngọc nổi giận, người dám sờ ta! Ôn Lương Ngọc đảo qua người cầu thủ kia, cầu thủ kia liền bắt đầu cời quần áo: “Ta là thiên hạ đệ nhất tiện nhân, các ngươi muốn xem ta trần truồng không?”

“..... Quá dọa người!” Quốc vương ngoại quốc hắc tuyến.

Liễu Như Họa cười gian, một hồi sờ sờ cầu thủ này, một hồi đụng đụng cầu thủ kia: “Thiệt là, gia luôn hy vọng các ngươi thật cường tráng, hóa ra một đám các ngươi đều kém cỏi, khiến gia thất vọng rồi.” Giọng nói nũng nịu của Liễu Như Họa vang lên, các cầu thủ ngoại quốc dựng tóc gáy. Một cầu thủ ngoại quốc mang cầu tới, Liễu Như Họa giang hai tay ra: “Đến đây đi, bảo bối, nhào vào lòng của gia a!” Cầu thủ kia bị dọa, trượt chân té ngã. Kiều Siêu Phong nhân cơ hội cướp cầu, sút vào gôn.

Cầu thủ ngoại quốc tức giận, cướp cầu của ta, ta chính chết người! Mấy cầu thủ ngoại quốc chơi xấu, lúc đoạt cầu liền hất cả đất lên, nhắm thẳng vào mắt Kiều Siêu Phong. Kiều Siêu Phong bị thương phải rời sân, Chiết Vân Sinh tức giận, liền theo sau lưng cầu thủ ngoại quốc kia, cố ý làm gã ngã, rồi

đuổi tay giả vờ đỡ, kết quả kéo quần gã xuống!

“Cái mông thật trắng a!” Khán giả sợ hãi kêu lên.

Cầu thủ ngoại quốc lập tức che bộ vị trọng yếu, chạy khỏi trường đấu.

Làm tốt lắm! Không hổ là tiền nhiệm tướng quân của trẫm, đá hết trận cầu này, lại ban cho các người một khối kim tiền!

Kỳ thật chỉ dựa vào những thủ đoạn này thì thắng không được, còn phải có thực tài. Chiết Vân thể hiện rất tốt công phu của mình, dẫn cầu, sút gọn.

“Hào!” Hoàng đế cao hứng hô. Quốc vương ngoại quốc một mực đen mặt, vương bát đần, trở về xem ta thu thập các người thế nào! Lão tử nuôi không các người!

Cầu thủ ngoại quốc cũng không phải hạng vô dụng, bọn họ nỗ lực đoạt cầu, đắc ý cười ha ha. Phong Thanh Ảnh thấy bọn họ đắc ý thì tức giận, một cái Đạn Chỉ thần công, cầu thủ ngoại quốc cảm giác vật gì đó bay vào trong miệng, còn nuốt xuống.

“Vừa rồi có một con ruồi bay vào miệng người, người không chú ý sao?” Trình Vân Long hào tâm nhắc nhở.

“Ọc.....ọc.....” Cầu thủ ngoại quốc chạy sang một bên nôn mửa.

Kỳ Lân Vương không cam lòng yếu thế, thừa cơ sút vào một quả, chiếm được nụ hôn của Vương phi. Vương phi luôn then thùng trở nên hào phóng như vậy, xem ra xúc cức là trò chơi tốt a.

Hoàng hậu Chu Tước Vương tức giận, bọn họ đều đá vào mà ta không có thu hoạch, quá mất mặt! Mất thấy đội bóng ngoại quốc đã cân bằng tỉ số, tất cả mọi người đều sốt ruột, thời gian cũng sắp hết, Chu Tước Vương liều mạng đoạt cầu, thân thể của hắn cao nhưng độ cường tráng kém người ngoại quốc rất nhiều, nhìn từ xa giống như đứa bé bị đại nhân ức hiếp! Ôn Lương Ngọc lướt qua người bọn họ, động tác của cầu thủ ngoại quốc đột nhiên chậm chạp rất nhiều, Chu Tước Vương cướp được cầu, một cước sút vào gôn, tiếng chuông chấm dứt vang lên. Vương triều thật sự thắng bọn họ một bàn..... Người nhà Lý Hiểu Nhạc lay động khẩu hiệu: “Vĩnh viễn hơn các người một bàn!”

“Ai nha, hoàng hậu của trẫm, Tiểu Đậu Đình của trẫm, thật sự yêu người chết mất!” Hoàng thượng cuồng hỉ lao xuống, ôm lấy hoàng hậu, nâng lên rất cao, Chu Tước Vương cũng cao hứng cười.

Huyền Vũ Vương băng bó vết thương cho Giả Thành Thực, hung hăng trừng cầu thủ ngoại quốc bị y đánh đến hôn mê, cầu thủ kia vừa tỉnh, Lý Hiểu Nhạc liền đem giấy của Huyền Vũ Vương đặt trước mặt của hắn, “Thật thối a!” Hắn lại bất tỉnh.

Kiều Siêu Phong rửa sạch bụi đất trong mắt, Chiết Vân và Kiêu Siêu Phong lại được hoàng đế đề biển vàng, Kiêu gia lại cao hứng thật lâu. Nhóm Kỳ Lân Vương cũng được ban thưởng, phụ thê Lý Hiểu Nhạc gõ của Hoàng thượng một số lớn, Liễu Như Họa đùa đến cao hứng, Cửu công chúa không cần lo lắng phải đến ngoại quốc, tất cả đều vui vẻ.

Quốc vương ngoại quốc tự hỏi nửa ngày, thật sự là tà môn, cầu thủ của chúng ta vô địch khắp thiên hạ, sao đá với vương triều lại thua? Giống như cầu thủ của chúng ta trúng tà.

“Phong thủy của vương triều chúng ta tốt.” Hoàng đế giải thích như thế.

Bạn đang đọc truyện *Quân Gia Kỳ Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Người nói, trên đời này có bao nhiêu loại nữ nhân, sẽ có bấy nhiêu loại cha mẹ. Dường bắt giáo, phụ chi quá (nuôi con không dạy bảo, đó là lỗi của người cha). Có thể thấy được người làm cha có tầm quan trọng thế nào đối với gia đình.

Hôm nay chúng ta nói về chủ đề phụ thân a.

Một phố có vài cái ngõ, ngõ hẻm nơi Lý Hiểu Nhạc ở, có người nghèo, cũng có người giàu. Mấy năm nay cả nước mất mùa, vì lương giá tăng lên mà rất nhiều người nghèo lo lắng. Sau đó nảy sinh vô số vấn đề.

Kế mẫu của Tiểu Thuận Từ nhà bên cạnh thường xuyên ngược đãi Tiểu Thuận Từ, mỗi ngày không đánh thì mắng, nữ nhân này hung ác, hàng xóm đều ghét nàng, nhưng phụ thân của Tiểu Thuận Từ cứ mặc kệ! Đây là đạo lý gì chứ!

Đúng năm thiên tai, họ hận hải tử không thể chết đi, bót một miếng ăn. Họ càng cho rằng hải tử không tốt, về sau, muốn bán Tiểu Thuận Từ. Gặp chuyện

bất bình, tự nhiên có người quản. Bảo Bảo Bối Bối là hóa thân của chính nghĩa, đại biểu của lòng nhân ái, sao chúng có thể thấy chết mà không cứu. Bọn nhỏ về nhà, chết sống gọi Ôn Lương Ngọc cho bọn hắn mua một đệ đệ, đệ đệ này chính là Tiểu Thuận Từ. Ôn Lương Ngọc vừa nghe liền hiểu, chắc chắn bọn nhỏ không quen nhìn Tiểu Thuận Từ chịu khổ, bởi vậy y liền tìm đến nhà Tiểu Thuận Từ, hướng phụ thân của Tiểu Thuận Từ mua đứa bé này.

“Lão bà, người xem xem, đứa bé này gầy teo, còn không khỏe mạnh bằng Bảo Bảo Bối Bối, có thể làm gì a!” Lý Hiểu Nhạc đánh giá Tiểu Thuận Từ.

“Người nghiêm chỉnh chút được không, đứa nhỏ này đáng thương, bị kẻ mẩu ngược đãi, người không chút thương xót sao.” Ôn Lương Ngọc xem vết thương cho Tiểu Thuận Từ, trên người nó đầy rẫy vết sẹo. Liền Lý Hiểu Nhạc cũng không đành lòng.

“Lão bà, thương xót là phải dùng tiền, chỉ lần này thôi, lần sau đừng thương xót như vậy được không? Thiên hạ rất nhiều người khổ cực, chúng ta quản hết sao?”

“Cũng đúng, đã tận lực rồi, không thể nhìn đứa nhỏ này bị ngược đãi đến chết!”

“Tốt lắm, Vũ Trương mang Tiểu Thuận Từ đi tắm rửa, đem quần áo cũ năm trước của Bảo Bảo Bối Bối để nó mặc tạm. Sau đó mua thêm quần áo và giày mới cho nó, còn nữa, Tiểu Thuận Từ, về sau tên người là Lý Bàn, biết không. Chúng ta đã mua người làm con nuôi, từ giờ người là đệ đệ của Bảo Bảo Bối Bối, phải có phong phạm của Lý gia.” Lý Hiểu Nhạc bắt đầu giảng giải cho hài tử, “Tiền không phải vạn năng, nhưng tuyệt đối không thể thiếu tiền. Bởi vậy phải cần kiệm, học cách tự mình kiếm tiền, nghĩ cách vơ vét tiền. Chỉ cần tiền vào túi của chúng ta, liền không có khả năng ra……”

Từng lời của Lý Hiểu Nhạc không rời chữ tiền, Tiểu Thuận Từ, không, phải gọi là Lý Bàn mới đúng, mặt đầy dấu chấm hỏi.

Trong nhà thêm người, hiển nhiên phải giới thiệu, Lý Hiểu Nhạc mời các ca ca tỷ tỷ đến gặp hài tử mình thu dưỡng. Mà gặp hài tử, thì phải li xi, các ca ca tỷ tỷ cũng thật hào phóng. Lý Bàn lớn như vậy, lần đầu có quần áo tốt mặc, lần đầu nhận tiền lì xì, lần đầu được mọi người nhiệt tình che chở, vui vẻ không nói thành lời. Bảo Bảo Bối Bối cũng cao hứng, rất cực có tiểu đệ đệ, cảm giác làm ca ca thực tốt. Vì vậy, tổ hai tiểu ác ma trên đường, giờ biến thành tổ ba người. Lý Bàn thích đánh cờ, tam ca của Lý Hiểu Nhạc – Lý Hiểu Quân rất yêu mến đứa bé này: “Mỗi ngày theo Tam bá phụ học đánh cờ được không?”

“Được!” Tiểu hài tử khò đại nói.

“Tam ca, người thật không phúc hậu, ta vừa thêm con trai, đã bị người dụ dỗ.” Lý Hiểu Nhạc bĩu môi nói.

“Thì sao, ca ca yêu mến đứa nhỏ này, ta muốn đem một thân kỳ nghệ truyền cho nó, người có ý kiến gì.” Lý Hiểu Quân uy hiếp.

“Không có ý kiến, người để lại gia sản cho nó, ta cũng không có ý kiến. Dù sao ta không thiết thòi, người muốn thay ta dạy dỗ trông nom hài tử, ta mừng không kịp.”

“Tiểu Ngũ Từ, sao ta cảm thấy người đang trả thù ca ca?”

“Nào có a!”

“Lý Hiểu Nhạc chưa từng làm chuyện tốt, thu dưỡng Lý Bàn xem như là chuyện tốt lớn nhất. Không ngờ, thần giữ của cũng có lúc thiện tâm.” Kỳ Lân Vương cảm thán.

Bảo Bảo Bối Bối cùng Tiểu Lý Bàn, thương lượng trả thù kẻ mẩu ác độc kia.

“Thả bò cạp với rết vào phòng cô ta!”

“Bỏ phân chó vào phòng cô ta!”

“Làm cô ta hôn mê, sau đó đánh một trận, trừng trị lúc trước cô ta đánh Bàn Bàn!”

“Ai đánh thì tốt?”

“Ta có Ngược Đãi Cuồng phẫn, cho chồng của cô ta ăn, để hắn đánh nàng!”

Bọn nhỏ thật sự đem tất cả biện pháp mình nghĩ ra dùng một lần, kẻ mẩu ác độc bị chính thê thảm!

Nhà Lý Hiểu Nhạc đầu hẻm, nhà trước kia của Tiểu Lý Bàn cuối hẻm, thường xuyên cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp nhau. Tiểu Lý Bàn ra ngoài chơi, nhìn thấy sinh phụ, sinh phụ không để ý tới nó, vừa thấy nó liền im lặng, kẻ mẩu vẫn rất hung ác nhìn nó. Ca ca tỷ tỷ kẻ mẩu mang đến, còn có đệ đệ cùng phụ thân sinh, nhìn nó cũng là ghen ghét. Lý Hiểu Nhạc đứng bên cạnh, thấy biểu hiện của họ bất thiện, trong lòng liền bức hỏa. Hài tử đã không liên quan gì tới các người, các người còn dám dùng ánh mắt đó nhìn nó! Trở về phải dạy hài tử tuyệt thế thần công, phòng lúc mình không ở bên cạnh liền bị ức hiếp! Tuyệt thế thần công, đương nhiên là Lý U Lam dạy, vừa học võ công, vừa tiết kiệm tiền.

“Bàn Bàn, đến phụ thân hỏi.” Lý Hiểu Nhạc hô.

Tiểu Lý Bàn nhìn sinh phụ của mình một cái, vẫn chạy đến bên cạnh dưỡng phụ. Dù sao, nó sống đến bây giờ, đối xử tốt với nó chỉ có người nhà dưỡng phụ.

“Phụ thân tìm cho ngươi một sư phụ rất tốt, từ nay về sau hảo hảo luyện võ công.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Thật sao, phụ thân, ta có thể học võ công?” Tiểu Lý Bân vừa nghe, tinh thần tỉnh táo, lôi kéo tay đường phụ, hưng phấn hỏi.

“Ngươi có muốn làm hiệp khách?” Lý Hiểu Nhạc hỏi hải tử.

“Muốn!”

“Vậy học thật tốt.”

“A, thật tốt quá, tiểu phụ thân...” Tiểu Lý Bân hưng phấn chạy vào nhà, ôm lấy Ôn Lương Ngọc, “Phụ thân nói muốn dạy ta võ công a, ta thật cao hứng.”

Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc cảm thán, Bảo Bảo Bối Bối thật là quái thai, may mà Tiểu Lý Bân có biểu hiện của hải tử bình thường. Nếu Bảo Bảo cùng Bối Bối ở trong hoàn cảnh này, bọn chúng liền hỏi, có tổn tiền không, nếu tổn tiền của ta, ta sẽ không đi. Rốt cục trong nhà có hải tử bình thường!

Phụ thân và mẫu thân của Nữ Nữ chia tay, bởi vì phụ thân của Nữ Nữ hồng hạnh xuất tường, cùng Phong Thanh Ảnh bên nhau. Vợ cả đi, Phong Thanh Ảnh nghênh ngang đến nhà Trình Văn Long ở, biến hóa nhanh chóng, liền thành Trình phu nhân! Di, son tặc hoàn lương!

“Nữ Nữ, ngươi có phụ thân mới, cái này không quá tốt. Phong Thanh Ảnh không phải người thiện lương, nếu hấn khi dễ ngươi, ngươi nói cho ta biết, ta thu thập hấn!” Bối Bối nói với Nữ Nữ.

“Phụ thân mới rất tốt với ta, không ức hiếp ta, nhưng ta không thích hấn. Nếu không có hấn, mẹ ta có thể ở lại.” Nữ Nữ cắn môi.

“Nữ Nữ, ta rất đồng tình với ngươi, nhưng chuyện của người lớn, hải tử như chúng ta không cần biết, tùy bọn họ là được rồi.” Bảo Bảo bắt đầu đi lác đầu.

“Ta vốn chán ghét phụ thân mới, nhưng hấn thật sự rất tốt a, nên ta vô cùng mâu thuẫn. Đều do phụ thân bò tường, bằng không nào có nhiều chuyện như vậy.” Nữ Nữ phàn nàn.

“Cái gì là bò tường? Ca ca?” Tiểu Lý Bân hỏi.

“..... Loại chuyện này, chỉ có thể hiểu, không thể nói. Ngươi còn nhỏ, trưởng thành sẽ rõ.” Bảo Bảo hắc tuyến.

“Nhưng, ca ca cũng không phải người lớn a!” Tiểu Lý Bân lăm bằm.

Không lâu, Nữ Nữ phải dọn nhà ! Bởi vì Phong Thanh Ảnh hỏi Nữ Nữ: “Nữ Nữ, có muốn làm nữ hiệp?”

“Muốn!” Nữ Nữ hưng phấn nói.

“Phụ thân mang ngươi đi tìm một vị thể ngoại cao nhân, học tập võ công, được không?”

“Được!” Nữ Nữ hưng phấn đem tin tức này nói cho mọi người, Bối Bối vui không nổi. Phong Thanh Ảnh, ngươi là đồ chết tiệt, muốn chia rẽ ta và Nữ Nữ!

“Nữ Nữ, ngươi đừng quên ta a!” Bối Bối khóc nói.

“Ta sẽ không quên ngươi.” Nữ Nữ phát phát tay, lên xe ngựa.

“Trình huynh, Phong huynh, đi đường cẩn thận a.” Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc tiễn bọn hấn.

“Yên tâm” Phong Thanh Ảnh vừa cười vừa nói.

Trong xe ngựa. Trình Văn Long đẩy cái tay xấy xa của Phong Thanh Ảnh ra: “Tốt lắm, không cần lo lắng cùng Lý Hiểu Nhạc kết thân gia, Bối Bối nhà hấn muốn thú nữ nhi của ta, nằm mơ! Ta thua hấn một bàn, lần này cân bằng.”

“Còn không phải chủ ý của ta, Long Long, ngươi cảm ơn ta thế nào?” Phong Thanh Ảnh cười như ác bá đùa giỡn con gái nhà lành, đương nhiên người bị đùa giỡn là Trình Văn Long.

“Ngươi muốn báo đáp cái gì?”

“Lấy thân báo đáp tốt lắm.”

“Đã cùng ngươi thành thân, ngươi đùa chưa chán sao!”

“Chưa chán!”

Phong Thanh Ảnh như lang chạp mỗi, Trình Văn Long phản kháng không có hiệu quả!

“Ai, thật sự là hết cách, có các phụ thân như vậy, ta cảm thấy mất mặt!” Nữ Nữ nhìn xe ngựa phía trước lay động, ai thán.

Tiểu Lý Bân hưởng thụ cuộc sống com no áo ấm, có người yêu thương, rất hạnh phúc. Lần đầu thấy nãi nãi Lý U Lam, nó liền hoảng sợ, bởi vì nãi nãi thật trẻ.

“[◡ ◡] Oa, nãi nãi thật trẻ, thật xinh đẹp a! Sau này ta cũng muốn lấy một lão bà xinh đẹp như nãi nãi!” Tiểu Lý Bân kêu lên.

“Thật sao, nãi nãi trẻ như vậy? Ngươi yêu mến nãi nãi? A.....” Lý U Lam vừa nghe hài từ khen nài, cười sáng chói, dọa Tiểu Lý Bân nhảy dựng.

Võ công của nãi nãi thì không đùa được, tay không bẻ gãy cọc gỗ, lợi hại! Nãi nãi có thể đơn giản bay lên lâu cao, quá lợi hại! Nãi nãi có thể một chưởng đánh nát tảng đá lớn, quá quá lợi hại! Tiểu Lý Bân tròn mắt há hốc mồm.

“Nãi nãi thật lợi hại, Bân Bân sùng bái người!”

“Nãi nãi là thiên hạ đệ nhất cao thủ, có thể không lợi hại ư. A.....” Từ đó về sau, Tiểu Lý Bân chạy tới chạy lui giữa nhà Lý U Lam và Lý Hiểu Quân, học xong võ công, học kỳ nghệ. Tăng thêm mỗi ngày ăn ngon, Tiểu Lý Bân bắt đầu khỏe mạnh phát triển, trở nên rắn chắc rất nhiều. Trên mặt cũng thêm chút thịt, không xanh xao vàng vọt dọa người, rất đáng yêu.

Ngày nào đó, Tiểu Lý Bân từ nhà Lý Hiểu Quân đi ra, gã sai vặt đã sớm chờ, Tiểu Lý Bân lên xe ngựa, đến chỗ Lý U Lam. Tiểu Lý Bân bị một người gọi lại.

“Đây không phải Tiểu Thuận Từ ư!”

Tiểu Lý Bân vừa quay đầu lại: “Kim gia gia, ngươi đã trở về!”

Trung niên nam tử rất hưng phấn ôm lấy Tiểu Lý Bân, cười đến vui vẻ: “Ai nha, cao lên rồi, Kim gia gia sắp ôm không được.”

“Kim gia gia, hiện giờ ta là Lý Bân, không phải Tiểu Thuận Từ.” Tiểu Lý Bân nói.

“Ta đã biết, ngươi gặp được người tốt, Lý gia đối đãi với ngươi rất tốt, phải hiếu kính dưỡng phụ dưỡng mẫu nghe không.”

“Vâng, Kim gia gia yên tâm đi.”

“Ta đã sớm nói, ngươi là người có phúc khí, bây giờ thì đúng a.”

“Lần này Kim gia gia xuất môn kinh thương, lại kiếm được tiền.”

“Không tồi, không tồi.”

Một lớn một nhỏ đang riu rít nói chuyện, Lý U Lam ngồi xe ngựa tìm đến.

“Bân Bân, ngươi ở đó làm gì, ta chờ ngươi nửa ngày, ngươi không đến.” Lý U Lam nói.

“Nãi nãi, ta nhìn thấy Kim gia gia. Kim gia gia là họ hàng xa của nương ta.” Tiểu Lý Bân nói.

“Là thân thích a, vậy các ngươi trò chuyện một hồi, ta chờ ngươi.” Lý U Lam xuống xe ngựa, đứng một bên nhìn xem.

Kim gia gia vừa thấy Lý U Lam, a, mỹ nhân! Mỹ nhân rất quen mặt!

“Ngươi là Lý U Lam, Lý phu nhân!” Kim gia gia kinh hi hỏi.

“Ngươi là.....” Lý U Lam cảm giác mình đã gặp hán ở đâu đó, nhất thời nghĩ không ra.

“Ta là Kim Mãn Thương a!” Kim Mãn Thương tự giới thiệu. “Ngươi đã quên lần đi Tây Vực kinh thương, ta đưwojc ngươi cứu.”

“A, nhớ rồi, là Kim lão gia.” Lý U Lam nói.

“Hóa ra người thu lưu Tiểu Thuận Từ là người nhà của ngươi, ta an tâm.”

“Bây giờ nó là con của Tiểu Ngũ Tử nhà ta, tuy Tiểu Ngũ Tử tham tài, nhưng đối xử với Bân Bân rất tốt, ngươi yên tâm đi.”

“Lý phu nhân, ngươi không biết, vốn hài tử là ta mang về nhà nuôi dưỡng. Nhưng mấy đứa con trong nhà không nên thân, thừa dịp ta xuất môn kinh thương, trả hài tử về nhà nó. Ta đi ba năm mới trở lại, về nhà không thấy hài tử liền đến chỗ thân phụ của nó hỏi, biết được hài tử bị hán bán, ta tới tìm nó, hiện tại nó sống rất tốt, ta yên tâm.”

“Kim lão gia, dù hài tử là chúng ta mua, nhưng chúng ta luôn xem nó như người nhà, nếu người nhớ hài tử, có thể đến nhà của ta thăm.”

“Cám ơn Lý phu nhân.” Kim Mãn Thương cười tươi như hoa, Tiểu Lý Bân chưa bao giờ thấy Kim gia gia cười như vậy, sợ tới mức run rẩy.

Kim Mãn Thương thường tới thăm Tiểu Lý Bân, rồi bắt đầu tiếp cận Lý U Lam, âm thầm theo đuổi. Có người theo đuổi mình, đương nhiên là chuyện vui vẻ, Lý U Lam cảm giác mình không già, hơn nữa càng sống càng trẻ, a a.....

Kim Mãn Thương là người phúc hậu, Lý U Lam biết rõ. Khi hắn còn trẻ, thê tử chết, hắn một tay nuôi hài tử lớn lên, cũng không dễ dàng, có cảm giác đồng bệnh tương liên. Nhưng hài tử của Kim Mãn Thương, lại là con sâu hút máu, không biết nỗi khổ của phụ thân, không thông cảm phụ thân vất vả. Hai người nói đến hài tử, Kim Mãn Thương hận đến nghiến răng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lý Hiểu Nhạc phát hiện, có một lão nam nhân diện mạo phúc hậu, đang theo đuổi nương của mình. Kháo! Lão sắc quỷ. Dù người là thân thích của Tiểu Lý Bân, thì thế nào! Nhưng mẫu thân cô đơn nhiều năm như vậy, có người cùng nường, cũng rất tốt. Lý Hiểu Nhạc đấu tranh nội tâm gay gắt.....

Hai lão nhân quyết định sống cùng nhau, nhưng còn phải hỏi hài tử trong nhà có đồng ý hay không.

Trong nhà Kim Mãn Thương,

“Không được, ta không đồng ý.”

“Cha lấy kẻ mấu, chắc chắn kẻ mấu vì gia sản nhà chúng ta.”

“Đúng vậy, ngài đã lớn tuổi, còn kết hôn cái gì.”

“Mặt trời còn có lúc lặn, tình yêu xé bóng có gì tốt.”

“Người tái hôn, chúng ta kiên quyết không đồng ý!”

“Chúng ta sẽ không đồng ý người khác tới phân chia gia sản của chúng ta.”

Kim Mãn Thương bị các hài tử của hắn chọc giận, nói không ra lời: “Nghịch tử, các người luôn miệng nói gia sản, gia sản là lão tử ta kiếm được, nào có chút công sức gì của các người! Nếu các người biết làm ăn, còn cần kẻ lớn tuổi như ta bốn ba tứ phương, kinh thương kiếm tiền ư!”

“Cha, muốn sống lâu cần hoạt động, đối với thân thể mới có lợi.”

“Chúng ta sợ ngài buồn chán, để ngài du sơn ngoạn thủy.”

“Dù sao nữ nhân kia vì gia sản, chúng ta không đồng ý!”

“Thừa kế nghiệp cha, thiên kinh địa nghĩa!”

Lý U Lam nghe nửa ngày, cuối cùng tổng kết một chút: “Nếu phụ thân của các người không cần phải gia sản, một mình theo ta đi, các người đồng ý không?”

“Không mang theo một phần gia sản?”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta đồng ý!”

Kim Mãn Thương tức giận đến sắp điên rồi, các người là lũ súc sinh!

“Được được được! Ta không mang một phần gia sản nào, toàn bộ lưu cho các người, ta cùng Lý phu nhân đi, từ nay về sau, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, không tiếp tục lui tới!”

Kim Mãn Thương kéo Lý U Lam rời khỏi nhà, cũng không quay đầu lại, mặt tràn đầy bi phẫn.

“Được rồi, chúng ta có rất nhiều tiền, người không cần khổ sở.” Lý U Lam nói.

“Lũ nhóc kia, nghĩ rằng ta để lại toàn bộ gia sản cho chúng, nào có đơn giản vậy.” Kim Mãn Thương cười tủm tỉm lấy một sấp ngân phiếu rất dày trong ngực ra, “Lão gia ta luôn chuẩn bị đường lui cho mình.”

Tại nhà Lý U Lam

Năm hài tử dò xét Kim Mãn Thương, Kim Mãn Thương cảm thấy vô cùng lo lắng, bởi vì bọn họ cứ chăm chú nhìn hắn, tựa như hắn không mặc quần áo trước mặt bọn họ.

Đại tỷ Lý Hiểu Húc đảo quanh Kim Mãn Thương một vòng, gật đầu: “Nhìn có đầu óc, nương ta đi theo người chắc chắn không thiệt thòi. Ta thông qua.”

Kim Mãn Thương cảm giác áp lực nhỏ đi một chút.

Nhị ca Lý Hiểu Đồng đảo quanh Kim Mãn Thương một vòng: “Nhìn có học vấn, nương ta theo người, chắc chắn không sai. Ta thông qua.”

Kim Mãn Thương cảm giác áp lực lại nhỏ đi một chút.

Tam ca Lý Hiểu Quân đảo quanh Kim Mãn Thương một vòng: “Nhìn rất phúc hậu, nhất định không gạt nương ta. Ta cũng thông qua!”

Kim Mãn Thương thở phào một cái.

Tứ tỷ Lý Hiểu Linh đảo quanh Kim Mãn Thương một vòng: “Thân thể rất rắn chắc cường tráng, hẳn không vấn đề gì. Ta cũng thông qua.”

Kim Mãn Thương hắc tuyến, ta không chết sớm thế đâu, nương người sẽ không trở thành quả phụ!

Lý Hiểu Nhạc đảo quanh Kim Mãn Thương một vòng: “Có hương vị của tiền, chắc chắn trên người không ít ngân phiếu, xem ra người rất biết kiếm tiền, ta thích, thông qua!”

Kim Mãn Thương triệt để hết chỗ nói, cái mũi thật linh mẫn a, mang theo người, hẳn tìm được kho báu!

Lý Hiểu Nhạc lại thêm thành viên mới, cảm giác có phụ thân thật tốt. Vì sao? Bởi vì Kim Mãn Thương yêu mến hài tử, chỉ cần hắn rảnh, hẳn sẽ cùng bọn nhỏ chơi đùa. Bọn nhỏ xin hắn tiền, hẳn cũng không keo kiệt. Lý Hiểu Nhạc vui vẻ, có người xem hài tử cho người, còn đắp tiền cho người, quá lợi.

Lễ mừng năm mới, gia đình quây quần, Kim Mãn Thương lì xì cho từng hài tử của Lý gia. Cảm giác có tiền lì xì thực tốt.

“Mua một hài tử về nhà, lại thêm một người cha, rất tốt rất tốt.” Lý Hiểu Nhạc cầm tiền lì xì, cười mị mắt.

“Phụ thân, vừa rồi gia gia cho ta tiền lì xì, người còn chưa cho.” Tiểu Lý Bân kéo áo Lý Hiểu Nhạc, khò đại hỏi.

Thấy hài tử chờ đợi, Lý Hiểu Nhạc nhìn tiền lì xì trong tay, lại nhìn hài tử, nhìn tiền lì xì, lại nhìn hài tử, đành nhin đau: “Bân Bân, phụ thân cho người tiền lì xì. Lễ mừng năm mới, thêm một tuổi, phải ngoan ngoãn.”

Tiểu Lý Bân thu tiền lì xì, cười tươi như hoa. Lý Hiểu Nhạc lại cảm thấy hài tử cười rất vô sỉ, rất đắc ý.

“Phụ thân, chúng ta cũng muốn tiền lì xì! Chúng ta lớn như vậy, người chưa bao giờ cho chúng ta tiền lì xì. Chúng ta muốn tiền lì xì người thiếu nợ chúng ta những năm trước, bổ sung toàn bộ!” Bảo Bảo Bối Bối nói.

“..... Tiền lì xì, ta hận tiền lì xì!” Lý Hiểu Nhạc nói xong, liền ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kỳ Sứ Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tiểu đầu không thích cướp bóc, nói cướp bóc là không có kỹ thuật. Làm một tên cướp tài giỏi cũng không dễ dàng, vì sao? Người ngắm xem, cướp bóc là nghề nghiệp đầy thử thách và nguy hiểm, chỉ cần người chịu liều mạng, có thể được rất nhiều tiền, đương nhiên đó là lúc vận khí tốt. Nếu vận khí không tốt, gặp một kẻ đã bị tiểu đầu trộm túi tiền, vậy người còn cướp được cái gì? Nếu gặp một mỹ nhân, không có tiền, người có thể cướp sắc, nếu gặp người vừa nhìn đã chán ghét, còn không có tiền, chắc chắn người sẽ tức giận! Người tức giận, vấn đề vô cùng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến muốn chết.

Cướp bóc là nghề nghiệp rất nguy hiểm, nguồn gốc của nguy hiểm là đối tượng người đánh cướp, bởi vì, nếu người cướp phải người rất lợi hại, người có thể bị hắn giết.

Cướp, cũng chia rất nhiều loại, cướp sắc, mọi người gọi là hái hoa tặc; cướp đường, mọi người gọi là thổ phỉ; chen chúc phố lớn ngõ nhỏ, mọi người gọi là lưu manh; còn có một loại chuyên chu du trên nước, chính là hải tặc. Có thể thấy được ngành nghề cướp bóc rất phát triển, nhân tài xuất hiện lớp lớp, Trường Giang sóng sau dề sóng trước, sóng trước bị chém chết trên bờ cát. Tại sao là chém chết? Bọn cướp đều dùng đao mà!

Lý Hiểu Nhạc hận nhất bọn cướp, bọn cướp từng bị hắn xử lý rất nhiều. Nghe nói gần đây trong kinh thành xuất hiện một hái hoa tặc, tuyên bố muốn vào cung trộm hoàng hậu! Bởi vì hoàng hậu xinh đẹp, lại là người hoàng đế thích nhất, quá có tính khiêu chiến và cảm giác thành tựu! Hoàng cung bắt đầu đề phòng nghiêm ngặt, hoàng đế càng cao hứng, trước kia hoàng hậu chết sống không muốn ở chung với y, hiện tại dựa vào lý do bảo vệ hoàng hậu,

liền có thể đem hoàng hậu đến phòng mình, hắc hắc hắc..... Nhưng hái hoa tặc vẫn phải xử lý! Bằng không, mặt mũi của ta để đâu! Hoàng đế thâm nghĩ, hạ quyết tâm tìm mọi người thương lượng, cuối cùng Lý Hiểu Nhạc đề nghị: “Gọi Liễu Như Họa phủ mặt nạ của hoàng hậu, giả dạng làm hoàng hậu, chúng ta bảo vệ hoàng hậu giả, thế nào?”

“Không tệ, ý kiến hay!” Hoàng đế lập tức đồng ý.

Lý Hiểu Nhạc tìm đến Liễu Như Họa, nói chuyện này với hắn, Liễu Như Họa cao hứng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Thật tốt quá, nhân gia đang muốn làm chuyện gì đó, mấy hôm nay quá tịch mịch, Lý ca ca thật hiểu ý ta.”

“Ngươi đồng ý?” Lý Hiểu Nhạc xác nhận.

“Đúng vậy, ta đương nhiên đồng ý, nhưng ta có một yêu cầu nho nhỏ.” Liễu Như Họa nhỏ giọng nói.

“Yêu cầu gì?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Ta không cần người bảo vệ, ta muốn trông thấy hái hoa tặc, ta sống lâu như vậy, chưa từng có kinh nghiệm bị người cướp sắc, ta muốn mạo hiểm một chút, được không?” Liễu Như Họa kéo ống tay áo Lý Hiểu Nhạc, làm nũng.

“Tùy ngươi, chúng ta tuyệt không ngăn cản ngươi!” Lý Hiểu Nhạc đồ mồ hôi lạnh.

“Thật tốt quá! Hái hoa tặc, đừng khiến ta thất vọng a!” Liễu Như Họa cười âm hiểm.

Đỗ Nhất Đạo, ngoại hiệu là Độc Nhất Đạo. Tại sao gọi như vậy? Bởi vì đạo pháp của y tinh diệu, ra tay tàn nhẫn, không chút lưu tình. Khinh công của y rất cao, vượt tường như giẫm trên đất bằng. Y làm gì cũng tốt, nhưng y lại muốn làm hái hoa tặc! Người ta giết tiền y cướp sắc, không giống người thường.

“Các ngươi biết cái gì, ta đâu phải đạo tặc, việc ta làm phải có bản lĩnh cao.”

Đỗ Nhất Đạo đột nhập hoàng cung, giống như y đã nói trước, y mò tới cung điện của hoàng hậu. Thật sự quá thuận lợi, thủ vệ không nghiêm ngặt! Đỗ Nhất Đạo cảm thấy mình rất may mắn, hoàng hậu ta đến đây!

Vung mê được, tất cả cung nữ thái giám hôn mê, Đỗ Nhất Đạo liền ôm hoàng hậu bỏ chạy, khinh công của y quả rất tốt.

Lý Hiểu Nhạc, hoàng thượng và hoàng hậu nhìn Đỗ Nhất Đạo cao hứng bừng bừng khiêng hoàng hậu giả đi, đều tỏ vẻ thương cảm cho y.

Đỗ Nhất Đạo dừng chân trong miếu đồ nát, buông hoàng hậu xuống.

“Hoàng hậu thật xinh đẹp a, dáng người cũng rất nhỏ nhắn, chắc chắn hương vị không tệ.” Đỗ Nhất Đạo vươn tay định cởi quần áo hoàng hậu, hoàng hậu hôn mê đột nhiên mở to mắt, cười tủm tỉm nhìn Đỗ Nhất Đạo.

“Ngươi chính là hái hoa tặc?”

“Đúng vậy, mỹ nhân.”

“Ta sống lâu như vậy, chưa từng gặp hái hoa tặc, hôm nay được mở rộng tầm mắt. Mọi người đều nói diện mạo hái hoa tặc rất hèn mọn bỉ ổi, ta thấy người lại rất sáng sủa, sao ngươi phải làm hái hoa tặc? Không thú được lão bà ư?”

“Cái đó và thú lão bà chẳng liên quan, ta thích mỹ nhân, càng thích ngủ với mỹ nhân. Nhưng thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng không trộm được. Như vậy rất mới lạ rất kích thích, vì tìm kiếm loại cảm giác này, ta mới đi trộm mỹ nhân.”

“Hóa ra là thế a, ta sống lâu như vậy, chưa từng làm với hái hoa tặc, hôm nay ta có thể hái người sao, để nhìn?”

“Gi!” Đỗ Nhất Đạo vừa nghe, choáng váng, hoàng hậu muốn hái mình? Hái hoa tặc bị hái! “Hoàng hậu, ngươi làm như vậy, chắc chắn hoàng thượng.....”

“Ta không phải hoàng hậu, ta là Liễu Như Họa.” Liễu Như Họa kéo mặt nạ của hoàng hậu xuống, lộ ra diện mạo vốn có, so với hoàng hậu còn xinh đẹp hơn vài phần. Đỗ Nhất Đạo nhìn Liễu Như Họa, chảy nước miếng!

“Để nhìn, chúng ta bắt đầu đi.” Liễu Như Họa móc ra rất nhiều thứ từ trong lòng ngực, đông cung đồ, kỹ thuật hợp phòng, còn có rất nhiều dụng cụ, Đỗ Nhất Đạo thấy mà đồ mồ hôi lạnh.

“Hái hoa tặc, vì hái người, ta đã chuẩn bị đủ, ngươi xem người, sao hưng phấn như vậy a!”

Toàn thân Đỗ Nhất Đạo đã phát run, hưng phấn cái quỷ, người không thấy ta đang sợ hãi sao!

“Ngươi nói xem, trước tiên chúng ta chơi trò ngược thân được không?” Liễu Như Họa vẩy vẩy roi da trong tay, “Ta sẽ khiến ngươi thoải mái!”

“Không cần, ta không cần...” Đỗ Nhất Đạo vội vàng chạy trốn, còn chưa ra khỏi cửa đã bị cánh tay biến dài của Liễu Như Họa bắt lấy cổ áo, kéo y

trở về. Đỗ Nhất Đạo choáng váng, má ơi, đi đường ban đêm có ngày gặp quỷ!

“Ngươi là người hay quý?” Đỗ Nhất Đạo hỏi.

“Ta là quý, nhưng ta đã tu luyện thành hình người, ngươi yên tâm đi.” Liễu Như Họa cười tủm tỉm, “Đừng cố gắng chạy trốn, hôm nay ta sẽ không cho ngươi đi.”

“Cứu mạng a! Từ nay về sau ta không bao giờ làm hái hoa tặc nữa!”

Không có kinh nghiệm thâm sâu đốn, con người không thể phát triển. Đỗ Nhất Đạo bị Liễu Như Họa lấn qua lấn lại đến chết khiếp, âm thầm thề, ta phải đổi nghề, ta không bao giờ cướp sắc nữa, nghĩ xem, mình cướp hoàng hậu, mặc dù là người giả, nhưng chắc chắn hoàng đế sẽ truy nã mình. Trốn đến đâu thì tốt? Thiên hạ đều là đất của vua, di, có, làm hái tặc tốt lắm, biển rộng, hoàng thượng chạm không đến. Ta thật thông minh!

Làm hái tặc, phải có trang phục và đạo cụ của hái tặc. Bịt mắt, vệt, mũ, quần áo. Vừa đủ, tốt, đổi nghề làm hái tặc.

Kỳ Lân Vương phải ra biển, đến quốc gia khác ngoại giao, đương nhiên cần mang theo nhiều lễ vật quý giá, bởi vậy Lý Hiểu Nhạc bị kéo tới, cùng hộ tống bảo vật. Kỳ thật Lý Hiểu Nhạc không nguyên ý đi, nhưng tin tức này bị Liễu Như Họa biết, hấn chết sống đòi theo, nói cái gì mà: “Nhân gia sống lâu như vậy, chưa từng ra nước ngoài, ta muốn đi!” Lý Hiểu Nhạc không mang theo hấn, hấn sẽ chơi xấu, ở lì trong nhà Lý Hiểu Nhạc. Lý Hiểu Nhạc không còn cách nào, đành mang theo hấn. Nhưng ra biển, ngươi có từng thấy yêu quái say tàu chưa? Lần này Lý Hiểu Nhạc đã được tận mắt thấy, Liễu Như Họa chóng mặt đến thất điên bát đảo, nôn ọe không ngừng, một thời gian sau mới thích ứng được, không còn say tàu. Mà hấn không say tàu, đến lượt bọn thị vệ suy sụp.

“Ngươi xem ngươi, cái mông lớn, vì sao không có cơ ngực.” Đây là kết quả sau khi Liễu Như Họa sờ soạng mông của một thủy thủ.

“Thật sự làm ta thất vọng rồi, ngươi là thị vệ của Thiên triều ư, nhìn kiểu đầu của ngươi, quá lỗi thời.” Liễu Như Họa vỗ vỗ bả vai thị vệ.

“Thuyền trưởng!” Liễu Như Họa sờ thuyền trưởng từ đầu đến chân mấy lần, “Trông thấy không có, cơ ngực lớn, cơ bụng rắn chắc, cái mông vênh. Đáng người nam nhân tiêu chuẩn!” Thuyền trưởng cảm giác rất tự hào, nhưng câu tiếp theo của hấn liền khiến thuyền trưởng ỉu xiu, “Bất quá, chân ngươi hơi ngắn, diện mạo không đẹp, nếu ngươi trẻ hơn chút thì tốt rồi!”

Một đường như vậy, mọi người vượt qua cuộc sống bị Liễu Như Họa tra tấn tinh thần.

“Phía trước có hái tặc!” Thủy thủ hô.

“Hái tặc?” Mọi người đều lo lắng, chỉ có Liễu Như Họa hưng phấn.

“Ta sống đến bây giờ vẫn chưa từng gặp hái tặc!”

“Bây giờ là đánh cướp, biết không, đánh cướp, các ngươi phải phối hợp hành động của chúng ta! Nếu các ngươi nghe lời, chúng ta không đã thương người, nếu các ngươi phản kháng, chúng ta đánh ra tay.” Độc nhãn Đỗ Nhất Đạo nói.

“Bây giờ là đánh cướp, nam nữ quay đầu vào tường, cám ơn!” Con vệt trên vai Đỗ Nhất Đạo tiếp lời.

Lý Hiểu Nhạc vừa nghe, ôm bụng cười cười to, bọn hái tặc rất tức giận, các ngươi thật sự không coi ai ra gì! Dám xem thường chúng ta.

“Không phải xem thường các ngươi, mà là hoàn toàn không để các ngươi vào mắt.” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Các ngươi đừng khiến Lý ca ca sinh khí, Lý ca ca là lưu manh trong lưu manh, cường đạo trong cường đạo, cực phẩm trong ác bá.” Liễu Như Họa nhắc nhở.

“Liễu Như Họa, ngươi cầm miệng cho ta!” Lý Hiểu Nhạc hung dữ nói, Liễu Như Họa sợ tới mức im lặng.

“Liễu Như Họa.....” Đỗ Nhất Đạo nghe đến cái tên đó, hai chân run rẩy.

“Di, ngươi không phải hái hoa tặc dễ nhìn sao?” Liễu Như Họa nhận ra Đỗ Nhất Đạo, cực kỳ cao hứng, “Hái hoa tặc dễ nhìn, ngươi đổi nghề khi nào, làm hái tặc ư?”

“Yêu, yêu quái! Cứu mạng a...”

Kết quả là, tất cả hái tặc bị Lý Hiểu Nhạc đánh cướp, Đỗ Nhất Đạo bị Liễu Như Họa bắt được. Mọi người vô cùng thương cảm nhìn Đỗ Nhất Đạo bị Liễu Như Họa kéo đi.

“Hy sinh một mình ngươi, hạnh phúc cho tất cả chúng ta, huynh đệ, đi đường bình an.”

Chương 45

Liễu Như Họa là một con quỷ rất có cá tính, hắn cho rằng mình không giống người thường, nhất là sau khi bị lợi dụng và thất tình, hắn thấy mình càng cá tính. Bất quá, hắn nghĩ thế, nhưng mọi người không nghĩ thế.

Ôn Lương Ngọc là một trong những người Liễu Như Họa thấy xinh đẹp hơn cả mình, vì ngắm Ôn Lương Ngọc, Liễu Như Họa thường xuyên đến nhà Lý Hiểu Nhạc làm khách, xem mỹ nhân cùng các bảo bảo đáng yêu.

Ca ca của Sắc Tam Nhi trở về, đương nhiên Sắc Tam Nhi phải bắt được cơ hội này để báo thù Lý Hiểu Nhạc! Nhưng ca ca của hắn không hề tức giận, ca ca, người không có tình nghĩa, đệ đệ chịu ức hiếp mà người cũng không can thiệp.

“Là nam nhân thì tự mình đi báo thù.” Ca ca của Sắc Tam Nhi nói.

“Ca ca, ta đánh không lại hắn, làm sao báo thù.” Sắc Tam Nhi chán nản.

Sắc Tam Nhi phát hiện có một mỹ nhân thường xuyên ra vào nhà Lý Hiểu Nhạc, hắn là thần thích của Ôn Lương Ngọc, nếu không, vì sao Ôn Lương Ngọc luôn rất khách khí với hắn, mà Lý Hiểu Nhạc lại giận dữ, chắc chắn Lý Hiểu Nhạc cho rằng mỹ nhân ăn chùa không trả tiền. Ta phải bắt cóc hắn, ừm, chủ ý này không tệ, dùng hân uy hiếp Ôn Lương Ngọc!

Vì vậy Sắc Tam Nhi bắt đầu hành động, theo dõi Liễu Như Họa, bắt cóc Liễu Như Họa! Kế hoạch tựa hồ rất thành công, Liễu Như Họa vui vẻ phối hợp hành động của bọn họ, Sắc Tam Nhi luôn cảm thấy kì lạ. Thần thích của Ôn Lương Ngọc, dường như không có mấy ai hiền lành, chẳng lẽ mình gặp xui xẻo. Kết quả, hắn thật sự không may, hắn và mấy thủ hạ đều bị Liễu Như Họa hù dọa, về nhà thì nổi điên vài ngày.

Đệ đệ của mình bị Lý Hiểu Nhạc biến thành như vậy, trong lòng sao có thể dễ chịu. Ca ca của Sắc Tam Nhi – Tư Trọng Minh, quyết định tìm Lý Hiểu Nhạc tranh luận, dù sao lần này bọn họ hơi quá đáng.

Tư Trọng Minh tới nhà Lý Hiểu Nhạc, nhưng được cho biết, Lý Hiểu Nhạc đã đến nhà ca ca. Kỳ Ma lại tìm đến Lý Hiểu Nhạc đánh cờ, từ Lý Hiểu Nhạc còn nhỏ tới bây giờ, y chưa từng thắng qua Lý Hiểu Nhạc, Lý Hiểu Nhạc rất ít thắng ca ca, cái này chứng minh, Kỳ Ma vĩnh viễn không phải đối thủ của ca ca Lý Hiểu Nhạc. Xem ra cao thủ chân chính đều mai danh ẩn tích. Ôn Lương Ngọc thật cao hứng cùng Lý Hiểu Quân uống trà, nhìn Tiểu Lý Bán nghiên cứu cờ vậy, Bảo Bảo và các đệ tử của Lý Hiểu Quân đánh cờ.

Tư Trọng Minh nhìn hai cánh cửa đặc biệt, một đen một trắng, ngấm lại, Lý Hiểu Nhạc có danh là thần giữ cửa, ca ca của hắn, phỏng chừng cũng không phải kẻ bình thường. Nhưng khi y trông thấy Lý Hiểu Quân, một khắc đó trái tim liền đập liên hồi, y cảm thấy mình đang gặp thần tiên tuấn dật tuyệt trần.

Liễu Như Họa nhìn chăm chú Tư Trọng Minh, chứng kiến ánh mắt si mê trông theo Lý Hiểu Quân của y, trái tim tựa hồ nhói đau. Liễu Như Họa vừa liếc liền nhận ra, Tư Trọng Minh là người yêu đã chết mấy trăm năm trước của mình. Quả nhiên chuyển thế, cái gì cũng quên hết, y không còn là người kia.

Liễu Như Họa cười tủm tỉm chạy đến trước mặt Tư Trọng Minh: “Vị anh hùng này nhìn thật quen mắt, chúng ta đã gặp nhau ở đâu sao?”

“Đã gặp ư? Ta không nhớ ta biết ngươi.” Tư Trọng Minh cảm giác, khi nhìn Liễu Như Họa, sẽ có một cảm giác quen thuộc dâng lên.

“Ngươi thật sự không biết ta? Nhớ rõ khi đó, ngươi không nói vậy.” Liễu Như Họa có chút thất vọng, còn có chút thương cảm.

“Nhưng ta thật sự không biết ngươi.” Tư Trọng Minh nói.

Lý Hiểu Quân chậm rãi lên tiếng: “Các hạ là ai, tại sao tới nhà ta, ta không quen ngươi.”

“Ta là ca ca của Tư Trọng Khải, trước đó vài ngày, đệ đệ của ta tìm đến Lý Hiểu Nhạc gây phiền phức, bị hắn chinh, nó về nhà liền phát điên mấy ngày, tuy đệ đệ ta không hiền lành, nhưng các ngươi làm như vậy cũng rất quá đáng.” Tư Trọng Minh chất vấn Lý Hiểu Nhạc.

“Ta chinh đệ đệ của ngươi, nào có? Sao ta không biết? Ta gần đây đều đánh cờ với Kỳ Ma, chưa từng gặp qua đệ đệ của ngươi, ngươi không tin thì hỏi Kỳ Ma xem.” Lý Hiểu Nhạc cảm giác mình quá oan uổng.

Kỳ Ma gật gật đầu: “Đúng vậy, mấy ngày nay ta đều đánh cờ với Lý Hiểu Nhạc, hắn luôn ở đây, nào có thấy đệ đệ của ngươi?”

“Kì lạ, đệ đệ của ta nói, trong nhà Lý Hiểu Nhạc có yêu quái, hù dọa hắn, khiến hắn sợ hãi quá độ, chuyện gì chứ?” Tư Trọng Minh khó hiểu, nhưng mọi người đều minh bạch, quay đầu nhìn Liễu Như Họa. Liễu Như Họa nhún nhún vai, về mặt vô tội.

“Điều này sao có thể trách ta, đệ đệ của hắn bắt cóc ta, muốn cưỡng hiếp ta, ta chỉ dọa hắn mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên.”

“Hóa ra là ngươi, dọa đệ đệ của ta thành như vậy!” Tư Trọng Minh tìm được đầu sỏ, rất tức giận bắt lấy cổ áo Liễu Như Họa, “Hóa ra ngươi là yêu

quái!”

“Yêu quái thì sao, yêu quái cũng có tình cảm, cũng có tôn nghiêm, chẳng lẽ ta nên bị đệ đệ của ngươi cưỡng hiếp?” Hiển nhiên Liễu Như Họa rất tức giận, dùng một ngón tay đẩy Tư Trọng Minh ra

Làm một võ tướng, dễ dàng bị người đẩy ra, Tư Trọng Minh hiểu rõ, chắc chắn mình không đấu lại Liễu Như Họa.

“Ngươi kiếp trước, không nói với ta như vậy. Quả nhiên chuyển thế, liền quên lời hứa.” Liễu Như Họa cười đến bi thương.

“Một yêu quái, còn có tôn nghiêm và tình cảm? Hôm nay ta nghe được một chuyện hài nhất thiên hạ.” Tư Trọng Minh nói.

“Đúng vậy, ta cũng thấy quá buồn cười.” Liễu Như Họa thở dài.

“Họ Tư, Liễu Như Họa là bằng hữu của ta, ngươi không biết là ngươi rất quá đáng sao. Hơn nữa, đệ đệ của ngươi sai trước, ngươi còn chạy đến chỗ chúng ta lý luận cái gì.” Lý Hiểu Nhạc đã sớm cảm thấy chán ghét người này, ánh mắt y nhìn ca ca của mình rất khác thường.

“Hắn hại đệ đệ của ta thành như vậy, hắn dám thờ ơ!”

“Đệ đệ của ngươi là ác bá kinh thành, chẳng lẽ ngươi không biết? Làm huynh trưởng nên dạy bảo đệ đệ, ngược lại ngươi đến chỗ chúng ta lý luận, ngươi dung túng hắn.”

“Ta không dung túng nó, ngược lại là ngươi, dung túng tên yêu quái này.”

“Ngươi không nói đạo lý.”

“Ngươi mới không nói đạo lý.”

“Ta đương nhiên bảo vệ Liễu Như Họa, bằng hữu của ta, dù hắn là yêu quái, hắn cũng là bằng hữu của ta.”

“Người có thể cùng yêu quái làm bạn ư.”

“Ta cùng yêu quái làm bạn, ngươi quản được sao!”

Liễu Như Họa thật sự rất cảm kích Lý Hiểu Nhạc, còn Lý Hiểu Nhạc và Tư Trọng Minh càng nói càng bức bối, dứt khoát động thủ, Lý Hiểu Nhạc đánh nhau chưa từng thua, đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ, nhưng Lý Hiểu Quân rất tức giận, các ngươi đánh nhau, hư hỏng là nhà của ta! Vì vậy núi lửa bạo phát, hai người đều bị Lý Hiểu Quân ném ra cửa: “Muốn đánh thì ra ngoài đánh, đánh chết một người bớt một người.”

Tâm trạng Liễu Như Họa không tốt, tìm một tửu lâu uống rượu giải sầu. Sau đó lao đảo ra khỏi tửu lâu, trở về nhà.

Trong hẻm nhỏ, một kẻ có tiền không mau đang bị cướp.

“Bây giờ là đánh cướp, nam nữ quay đầu vào tường, cảm ơn.” Một con vẹt nói.

“Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn hợp tác, ta sẽ không thương tổn ngươi.” Đỗ Nhất Đạo nói.

Lời này sao quen tai như vậy? Liễu Như Họa theo phương hướng thanh âm, đi tới một ngõ nhỏ. Thấy Đỗ Nhất Đạo đang cướp bóc, hắn có chút cao hứng, thật sự là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, “Dễ nhìn, hóa ra ngươi ở đây a, chúng ta rất có duyên.”

Đỗ Nhất Đạo chậm rãi quay đầu, trông thấy Liễu Như Họa đứng sau lưng, thiếu chút nữa ngất đi.

“Chúng ta đi uống rượu được không?” Liễu Như Họa ôm Đỗ Nhất Đạo, bay lên không trung.

“Chờ ta một chút.” Vẹt cũng bay lên, đuổi theo.

Lần đầu tiên Đỗ Nhất Đạo trông thấy nhà của Liễu Như Họa, nhà của hắn rất đẹp, khắp sân đầy hoa anh đào nở rộ, tựa như tiên cảnh. Phòng cũng rất sạch sẽ, hắn có người thường xuyên quét dọn. Liễu Như Họa lấy ra rất nhiều rượu, “Uống với ta.”

“Có rượu không uống là kẻ ngốc.” Đỗ Nhất Đạo ngồi xuống, rót cho mình một chén rượu, nếm thử mùi vị. “Hảo tửu!”

Bản năng sống khiến con người dễ dàng thích ứng hoàn cảnh, lúc này hắn cảm thấy hắn không còn sợ Liễu Như Họa.

“Dễ nhìn, chúng ta quen biết lâu như vậy, vẫn chưa biết tên nhau.” Liễu Như Họa hơi say, mặt mang sắc hoa đào, hỏi Đỗ Nhất Đạo.

“Ta là Đỗ Nhất Đạo, là cô nhi, tên do sư phụ đặt.” Đỗ Nhất Đạo tự giới thiệu.

“Ta là Liễu Như Họa, ngươi nghe đến Liễu Như Họa – tướng quân khai quốc, đó là ta.” Liễu Như Họa cũng tự giới thiệu.

“Gi, ngươi là tướng quân khai quốc Liễu Như Họa!”

“Ngươi không ngờ a, một tướng quân lại biến thành quý?”

“Ta cảm thấy lời đồn và sự thật, chênh lệch quá lớn.”

“Lời đồn nói là ta bị người khác ám sát, kỳ thật ta bị hoàng đế khai quốc giết chết. Chúng ta là thanh mai trúc mã, khi đó a, y nói, ta muốn làm hoàng đế. Ta đáp, được, ta làm tướng quân của ngươi. Ngươi biết ta vì y làm bao nhiêu chuyện không? Y nói y rất yêu ta, sau này muốn ta làm hoàng hậu của y. Ta ngu ngốc, ta tin y. Khi y lập hoàng hậu, nạp rất nhiều phi tử, ta còn hỏi y, vì sao ngươi không tuân thủ lời hứa, y nói với ta, y không còn cách nào, y là hoàng đế. Kỳ thật, y luôn gạt ta. Người y yêu không phải ta, có lẽ ai y cũng không yêu, y chỉ yêu quyền thế của y. Ngươi biết ta chết thê thảm thế nào không, ta chết tại nơi hoang dã, một người nhặt xác cũng không. Tất cả chuyện này đều do y sắp xếp, ta vô cùng căm hận, căm hận y, oán niệm này chèo chống ta, ta biến thành cương thi. Sự phụ của ta là hồ yêu, hẳn hỏi ta có muốn tu hành? Ta hỏi có thể báo thù ư? Hắn nói có thể. Ta liền tu hành, nhưng phải tu hành tới khi nào mới có thể báo thù, sự phụ cho ta tiên đàn, tu vi của ta tiến rất nhanh. Ta đến hoàng cung, mỗi ngày tra tấn hoàng đế khai quốc, rốt cục y nổi giận, chém chết hoàng hậu. Ngươi biết khi đó ta thống khoái cỡ nào không!” Liễu Như Họa nhớ lại, vị hoàng đế kia chết thật thê lương, điên cuồng tự giam mình, mỗi ngày sám hối: “Buông tha ta đi, Như Họa, kỳ thật ta vô cùng yêu ngươi, ta làm vậy là bất đắc dĩ.” Kỳ thật y chẳng yêu ai, y chỉ yêu chính mình. Nếu tin tưởng ngươi lần nữa, ta là kẻ ngốc.

“Liễu Như Họa, kỳ thật ngươi cũng biết y lừa ngươi, vì sao còn muốn kiên trì.” Đỗ Nhất Đạo bắt đầu thương cảm cho Liễu Như Họa.

“Vì sao ư, ta nghĩ, ta nghĩ có lẽ y thật sự yêu ta, có lẽ y sẽ quay đầu lại nhìn ta. Ta không muốn từ bỏ, muốn kiên trì đến một khắc cuối cùng.” Liễu Như Họa cười tự giễu, “Ta là một kẻ ngốc, sự phụ nói ta quá câu chấp, vĩnh viễn không thể làm thần tiên.”

“Kỳ thật ngươi cũng rất đáng thương, ngươi học ta, nghĩ thoáng một chút. Nhân sinh như giấc mộng, ngươi mở mắt liền qua. Cần gì đeo gông lên cổ.” Đỗ Nhất Đạo cùng Liễu Như Họa cộng ly, uống một hơi cạn sạch, “Ngươi xem ta, mặc dù từng cướp đường, cướp sắc, cướp tiền, bị người cướp, nhưng lão tử vẫn là hảo hán. Ta thích uống rượu thì uống rượu, thích ăn thịt thì ăn thịt, phàm là tới tìm ta báo thù, ta đều không khách khí, ta đánh không lại người, bị bọn họ xử lý, coi như bị chó cắn. Ta chính là như vậy, sống theo suy nghĩ của mình. Cuộc đời chỉ mấy mươi năm, cố gắng sống tốt một chút, nghĩ thoáng một chút.”

Liễu Như Họa mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, lại bắt đầu tản ra khí tức câu dẫn người: “Đã từng, có một người cũng nói như vậy với ta, hẳn còn nói, Liễu Như Họa không phải là yêu quái, ta yêu ngươi, ta không chê ngươi là yêu quái, chúng ta cùng một chỗ a.”

“Ai vậy, lá gan khá lớn, dám lấy ngươi, cần dừng khí.” Đỗ Nhất Đạo lại rót cho mình một chén rượu. “Đúng vậy đúng vậy” Vệt trên vai y xác nhận.

“Ta có cái gì không tốt, vì sao không để ý ta!” Liễu Như Họa tức giận, biểu hiện có phần chân thật hơn.

“Ngươi rất tốt? Lần nào ngươi cũng lừa qua lừa lại ta, vì sao không may đều là ta.” Đỗ Nhất Đạo rất bất bình, mình ném qua không ít thiết thời trong tay hắn, hái hoa tặc bị hái, nói ra thật dọa người. Đổi nghề, lại bị Liễu Như Họa bắt được, ăn sạch. Cướp tiền a, lại bị hắn lừa đến uống rượu, mình thật quá đen đủi.

“Người kia là người rất tốt, cuộc sống của chúng ta vô cùng bình thản, thực sự rất hạnh phúc. Nhưng ta có sinh mệnh vô tận, hẳn chỉ có một trăm năm ngắn ngủi, chúng ta phải tách ra. Người kia nói, kiếp sau tìm được ta, sẽ lại cùng ta sống trong đào viên, đời đời kiếp kiếp, cho đến khi cùng ta tiêu tan.”

“Các ngươi a, thích nghe hoa ngôn xảo ngữ. Người đã chết, dù luân hồi, cũng là bắt đầu cuộc sống mới, ai còn nhớ rõ ngươi?” Đỗ Nhất Đạo nói, xem ra uống hơi nhiều, nhìn Liễu Như Họa lại cảm thấy hắn thật đẹp? Quý si tình, có đôi khi rất đáng yêu.

“Đúng vậy, hôm nay ta thấy được người kia, hẳn chuyển thế, nhưng hắn quên ước định với ta.”

“Mạnh bà thang uống nhiều quá, quên ngươi là bình thường, rất ít người có tình yêu khắc cốt ghi tâm, trước khi chết người nọ lừa gạt ngươi. Hắn nha, có lẽ đã sớm chán ghét cùng ngươi, thật vất vả chuyển thế, thay đổi là chắc chắn.”

“Có lý, thật có lý. Đến, cạn thêm chén nữa!”

Đỗ Nhất Đạo và Liễu Như Họa cùng uống, cùng trò chuyện, y cũng không biết mình ngủ thế nào, được Liễu Như Họa ôm lên giường thế nào, tóm lại y hiếm khi ngủ ngon như hôm nay.

Đỗ Nhất Đạo duỗi lưng một cái, rời giường, hình như Liễu Như Họa ngủ cùng mình thì phải.

Nhìn bữa sáng phong phú trên bàn, Đỗ Nhất Đạo chán động, chưa từng có ai chuẩn bị cơm cho y. Liễu Như Họa, như tiên tử từ rừng đào bước ra, cười ôn hòa với y, không phải là nụ cười âm hiểm trước kia. Hắn đang bụng súp đến cho mình: “Ném thử tay nghề của ta, đã thật lâu ta không nấu.”

Dùng qua điểm tâm, Đỗ Nhất Đạo cáo từ Liễu Như Họa, đi đến tối, Đỗ Nhất Đạo cảm thấy mình rất tịch mịch, sau đó bất tri bất giác bước đến trước nhà Liễu Như Họa, cửa không khóa, đẩy cửa ra, trông thấy sâu trong rừng anh đào là căn nhà ngập ánh sáng. Giống như mình có một gia đình, có người đang đợi, có nơi mình thuộc về.

“Liễu Như Họa, ngươi ở đâu? Ta lại đây uống rượu của ngươi.” Đỗ Nhất Đạo nói.

“Ta về nhà, ta về nhà!” Vệt trên vai Đỗ Nhất Đạo nói.

“Câm miệng!” Đỗ Nhất Đạo đỏ mặt quát.

Liễu Như Họa đứng bên cửa, ôn nhu cười. Đỗ Nhất Đạo bẻ một cành đào: “Tặng cho ngươi, tuy nó là của ngươi, nhưng nó do ta hái.”

“Ngươi không thích đồ ngon đồ ngọt mà, sao hôm nay ngươi cũng học đồ ngon đồ ngọt.” Liễu Như Họa cười, tiếp nhận cành đào, khuôn mặt sáng lạn, Đỗ Nhất Đạo ngáy ngời.

“Thấy ngu chưa, thấy ngu chưa!” Vệt nói.

“Lắm miệng, ta hàm cách thủy ngươi!” Đỗ Nhất Đạo đỏ mặt, uy hiếp vệt.

“Ta đã sớm chuẩn bị rượu, không ngờ ngươi thật sự đến.”

“Ta luôn làm việc theo suy nghĩ của mình, ta nhớ ngươi, đã tới rồi, ngươi hoan nghênh ta sao?”

“Ngươi thật là hái hoa đào tặc?”

“Đương nhiên.”

“Vậy ngươi còn khách khí làm gì?”

“..... Ngươi thật là yêu quái?”

“Đúng vậy?”

“Kỳ thật ngươi so với con người còn đáng yêu hơn.”

“Ngươi đang biểu thị hảo cảm với ta ư.”

“Không tin sao.”

“Ta tin.”

Tư Trọng Minh mộng, y mộng thấy một mảnh đào lâm, trong đó có một người vô cùng xinh đẹp, mình thật sự yêu hấn, tặng hấn rất nhiều cành đào. “Kiếp sau ta vẫn muốn tìm được ngươi, cùng ngươi bên nhau.” Người lúc trước hỏi mình là yêu quái, chẳng lẽ mình cùng yêu quái từng có ước định?

Theo cảnh trong mơ, y tìm được đào lâm, y trông thấy, yêu quái kia cùng một nam nhân anh tuấn bên nhau, hai người vô cùng thân mật.

“Liễu Như Họa, nếu chúng ta thành thân, nếu ta già rồi, ngươi vẫn còn trẻ như vậy, chúng ta đi trên đường, chắc chắn người khác sẽ nhìn chúng ta. Ta sẽ nói, trông thấy không, ta có một lão bà còn trẻ như vậy, các ngươi có ư?”

“Ngươi rất hạnh diện sao.”

“Đó là đương nhiên.” Đỗ Nhất Đạo cười đắc ý.

Tư Trọng Minh cảm thấy trái tim đau đớn chưa từng có, mình cũng từng nói qua những lời này, khi đó, dưới mưa hoa đào rơi, mình đã cầu hôn yêu quái kia. Giờ người và vật đều không còn?

Nghĩ lại, mình đã bắt đầu cuộc sống mới, không nên chấp nhất quá khứ, nắm chắc hiện tại không phải càng tốt sao. Thông suốt sẽ không còn đau đớn như vậy, trong đầu y hiện lên người khiến trái tim y loạn nhịp kia. Mình chưa thử theo đuổi hấn, mình nên tặng hấn cái gì mới tốt nhỉ? Hấn thích cờ vây, hấn là dễ chọn.

Đỗ Nhất Đạo lại đổi nghề, lần này đổi vô cùng triệt để.

Một nhà dân xảy ra án mạng, mọi người đều vây quanh, có người tách dân chúng ra: “Bộ khoái đến! Bộ khoái đến!” Một con vệt lên tiếng.

Ngay sau đó Đỗ Nhất Đạo xuất hiện: “Bảo vệ hiện trường, cẩn thận kiểm tra, nhất định có dấu vết để lại!”

Những người biết y đều chấn động, ngã xuống đất hôn mê!

Vụ án xong xuôi, Đỗ Nhất Đạo vừa quay đầu lại, trông thấy Liễu Như Họa đứng trước cửa lớn của nha môn, y chạy tới, kéo tay Liễu Như Họa: “Chúng ta về nhà a.”

“Được.”

“Về nhà trên giường, về nhà trên giường!” Vệt nói.

“Lắm miệng, hôm nay lão tử hàm ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

“Đại tẩu, người mang thai, ta cũng có tin vui, hai nhà chúng ta là bạn tốt, không bằng vậy đi, chúng ta chỉ phúc vi hôn, thân càng thêm thân, thế nào?” Một đại tẩu nói với một đại tẩu khác.

“Được, dù sinh nam hay sinh nữ, chúng ta đều kết thành thân gia, rất tốt.”

“Khi đó, chúng ta sẽ nói với hai tữ, các người là chỉ phúc vi hôn, phải tương thân tương ái.”

“Về nói cho lão gia quyết định của chúng ta.”

“Được, ta nghĩ, chắc chắn tướng công sẽ đồng ý.”

Hai vị đại tẩu vô cùng cao hứng, được nha hoàn đỡ, hướng đến thư phòng.

Tư Trọng Khải, biệt hiệu Sắc Tam Nhi, quyết tâm làm ác bá kinh thành, mỗi ngày phấn đấu theo con đường này, từng bước tiến lên.

Từ lúc hấn ăn không ít thiệt thòi từ Lý Hiểu Nhạc, ca ca của mình lại đang theo đuổi ca ca của Lý Hiểu Nhạc, ca ca ra lệnh cho hấn, không được phép tìm người nhà Lý Hiểu Nhạc gây phiền phức. Trời biết, lần nào hấn đến khiêu khích, đều bị Lý Hiểu Nhạc chinh thê thảm mà chấm dứt còn gì. Tóm lại bên cạnh Lý Hiểu Nhạc không có ai bình thường, cách xa Lý Hiểu Nhạc một chút tốt hơn. Tư Trọng Khải quyết tâm thấy Lý Hiểu Nhạc liền bỏ chạy, tốt xấu gì hấn cũng là ác bá kinh thành, làm như vậy thật uất ức? Tư Trọng Khải mâu thuẫn một hồi, lập tức quên hết, ta vẫn mang tứ đại hộ pháp, dẫn theo câu, làm ác bá kinh thành của ta. Người nói, nếu kinh thành phồn hoa sầm uất thiếu ác bá, còn gọi là kinh thành ư!

“Tam gia, Tôn thiếu gia nói mở hữu hội ác bá kinh thành ở Xuân Sắc Vô Biên lâu, ngài có đi không?” Một trong tứ đại hộ pháp hỏi.

“Nói nhảm, ta có thể không đi sao, loại tụ hội này thiếu ta, có thể náo nhiệt ư.” Tư Trọng Khải nói.

“Cũng đúng, tam gia danh tiếng như vậy, sao có thể không đi?”

“Người nói ta nên mặc y phục nào thì tốt?”

“Tam gia mặc y phục gì cũng đẹp.”

Tư Trọng Khải suy nghĩ, mặc chế phục ác bá tốt lắm. “Ngoại bào thêu hoa mẫu đơn, quạt của ta, loại mới làm!”

Tư Trọng Khải đang chỉnh sửa trang phục, tứ đại hộ pháp thứ hai chạy tới: “Tam gia, không tốt, không tốt!”

“Không tốt cái gì, tam gia ta tốt lắm!” Tư Trọng Khải mắng, “Vội vàng hấp tấp, còn thể thống gì.”

“Ngoài đại sảnh có một công tử đến, nói mình là tướng công chỉ phúc vi hôn của ngài, đang cùng lão gia thương lượng hôn sự !”

“Gi! Sao ta không biết! Cha, nha cha nha, sao người cứ như vậy mà bán ta. Cái gì chỉ phúc vi hôn, ta không cần!” Tư Trọng Khải vừa nghe chuyện này, bốc hỏa, chuyện gì chứ? Chỉ phúc vi hôn, sao ta chưa từng nghe cha nhắc tới qua? Hơn nữa, tại sao người gã là ta, dựa vào cái gì, sao không phải tiểu tử kia gã tới! Ta còn chưa gặp y, ai biết y diện mạo thế nào a. Ta rất khó tính, bình thường, ta xem không vừa mắt!

Tư Trọng Khải vội vã chạy tới đại sảnh, muốn nhìn xem là ai ăn gan hùm mật gấu, dám tuyên bố lấy ta!

Tư Trọng Khải vừa đến, thấy một nam tử trẻ tuổi ngồi đó, tuấn tú lịch sự, bộ dáng tao nhã, đang nói chuyện với phụ thân của mình. Tiểu tử này muốn kết hôn với ta, là gan rất lớn!

“Cha nha, tiểu tử này là chỉ phúc vi hôn của ta sao?” Tư Trọng Khải chỉ vào nam tử trẻ tuổi.

“Thật không có lễ phép, Chu Hồng Phi, Chu công tử, phụ thân của hấn là huynh đệ sinh tử chi giao của ta. Chu công tử chính là phú thương nổi danh, đầu như người, không có tiền đồ.” Tư lão gia từ không quên mắng đứa con của mình.

“Ta không có tiền đồ như y, nhưng ta là ngài dạy dỗ, điều này sao có thể trách ta.”

“Ngươi không tiến được, còn trách cha ngươi! Nếu ta có bản lĩnh, đã sớm nhét ngươi trở lại bụng nương ngươi, còn giữ ngươi chọc giận ta làm gì.”

“Hừ!” Tư Trọng Khải đi đến trước mặt Chu Hồng Phi, nắm cổ áo của y, “Bây giờ ngươi từ hôn cho ta, nếu không, ta sẽ đánh cho ngươi hối hận vì sinh ra trên đời này!”

“Thật sao? Nhưng ta không muốn từ hôn, làm thế nào mới tốt?” Chu Hồng Phi vô cùng bình tĩnh nói.

“Vậy đánh ngươi!”

Đình cách đình cách, rõ ràng Tư Trọng Khải không phải đối thủ của Chu Hồng Phi, hắn bị chinh thê thảm! Vô cùng nhục nhã, vô cùng nhục nhã! Ta, một ác bá nổi danh kinh thành, bị một kẻ diện mạo thư sinh đánh bại, “Ngươi chờ, ta nói cho ca của ta, gọi hắn chinh ngươi!” Tư Trọng Khải khóc chạy.

“Xem ra Tiểu Tam kích động không nhỏ, hy vọng hắn có thể thay đổi tính cách.”

“Tam công tử rất tốt, ta rất hài lòng, khi nào chúng ta tới đón dâu?”

“Ba ngày sau.”

“Tốt, gia mẫu đã chờ không được.”

Trong lòng Tư Trọng Khải khó chịu, con mẹ nó, tại sao chỉ một thương nhân mình cũng đánh không lại, ta phải cố gắng luyện công!

“Tam thiếu gia, không tốt, lão gia nói ba ngày sau sẽ gả ngài cho Chu thiếu gia kia!”

“Cái gì, nhanh thế sao!”

Ta phải ngoan ngoãn đợi xuất giá, mới là lạ! Tư Trọng Khải quyết định, đào tẩu suốt đêm.

Mang quần áo, bạc, chuẩn bị đi tìm đại ca Tư Trọng Thủy, nhị ca không nhờ được! Tư Trọng Khải mang tay nải, lên mở cửa, xung quanh không ai, chuẩn em a!

Chu Hồng Phi đã sớm đứng một bên giám thị nhất cử nhất động của Tư Trọng Khải, cảm giác hắn rất thú vị, chạy trốn như một con chuột nhỏ. Thoạt nhìn thật đáng yêu, ha ha!

Vốn không hy vọng gì vào người chỉ phúc vì hôn này, hiện tại, xem ra mình sẽ không nhầm chán. Cuộc sống nên tìm niềm vui thú, trùng hợp, Tư Trọng Khải khiến Chu Hồng Phi cảm thấy rất vui thú.

Tư Trọng Khải đã rời khỏi kinh thành, đến vùng ngoại ô, lúc này mới thở phào một hơi. Nhưng đêm hôm khuya khoắt, không có chỗ ngủ trọ, làm sao bây giờ? Tư Trọng Khải trông thấy phía trước có một gia đình, vội vàng đi tới.

Một nhà Lý Hiểu Nhạc nhận lời mời của Liễu Như Họa và Đỗ Nhất Đạo, tới nhà bọn họ làm khách. Phẩm rượu nói chuyện phiếm, Lý Hiểu Nhạc nhất thời cao hứng, cùng Đỗ Nhất Đạo luận bàn võ công. Ôn Lương Ngọc dạy Liễu Như Họa dùng dục, bọn nhỏ đã đi ngủ từ sớm, trong sân chỉ còn lại vài người, nói chuyện trời đất, rất là sung sướng.

“Xin hỏi có ai không, ta đi ngang qua đây, không còn khách điểm, có thể tá túc một đêm chứ?” Giọng Tư Trọng Khải từ ngoài cửa truyền vào, nơi ngủ trọ hắn tìm lại là nhà Liễu Như Họa!

“Chờ một chút.” Đỗ Nhất Đạo mở cửa, Tư Trọng Khải không biết Đỗ Nhất Đạo, cũng không biết quan hệ giữa y và Liễu Như Họa, thật cao hứng có người cho hắn tá túc. “Là ngươi muốn tá túc sao?”

“Cám ơn đại ca, đúng là tại hạ.” Tư Trọng Khải nói.

Đỗ Nhất Đạo dò xét Tư Trọng Khải, thấy hắn không có vấn đề gì, để hắn vào nhà.

Tư Trọng Khải bước đến, trông thấy hoa anh đào nở trái mùa, ngồi dưới tán cây là yêu quái Liễu Như Họa, hắn từng chịu thiệt thòi trong tay Liễu Như Họa, đã sớm sợ hãi! Hắn lại trông thấy Lý Hiểu Nhạc bên cạnh Liễu Như Họa, thêm Ôn mỹ nhân, tại sao mình xuất môn không xem hoàng lịch chứ, tìm người ta tá túc, lại rơi vào ổ yêu quái!

“Đây không phải Sắc Tam Nhi ư, sao ngươi đến nơi này tá túc?” Lý Hiểu Nhạc chậm rì rì nói.

“Ngươi trốn nhà hả? Nghe nói gần đây lão nhân nhà ngươi rất nghiêm” Ôn Lương Ngọc tiếp lời.

“Ta không trốn nhà, ta xin tá túc!” Tư Trọng Khải phản bác.

“Thật sao?” Lý Hiểu Nhạc không tin, “Ngươi đem theo tay nải lớn thế, chắc chắn là trốn nhà. Muốn đi đâu vậy?”

“Ta đi tìm đại ca, ta muốn tòng quân, ta muốn kiến công lập nghiệp!” Tư Trọng Khải cho là mình nói rất có khí thế, nhưng một câu khiến Ôn Lương

Ngọc và Lý Hiểu Nhạc đều phun rượu ra. Ôn Lương Ngọc ho nửa ngày, mới thuận khí.

“Các ngươi cười cái gì, đâu có buồn cười chứ!” Tư Trọng Khải cho là mình bị vũ nhục nghiêm trọng, ta tông quân không tốt ư?

“Ngươi, một ác bá kinh thành, dựa vào danh thế của phụ thân và ca ca ức hiếp người khác, muốn tông quân?”

“Ta thấy, không giống đi tông quân, ngươi muốn trốn nhà.”

“Ăn chơi trác táng, hôm nay chuyển biến như thế? Khiến người ta rất giật mình!”

“Các ngươi xem thường ta!” Tư Trọng Khải kích động kêu lên.

“Đúng, chúng ta xem thường ngươi, thì sao nào. Ngươi xem, ngươi mặc y phục thượng đẳng, nhưng đâu phải ngươi tự mình làm ra!”

“Vị nhân huynh này, không thể nói như vậy.” Chu Hồng Phi từ ngoài cửa bước vào, cười tủm tỉm, đến bên cạnh Tư Trọng Khải. “Tư Trọng Khải là lão bà chi phúc vi hôn của ta, các ngươi nói hấn như vậy, ta rất không có mặt mũi.”

“Gi!”

“Hấn là lão bà của ngươi!”

“Chi phúc vi hôn!”

Cầm mọi người rơi xuống đất.

“Các ngươi có ý gì, chẳng lẽ không ai muốn ta ư!” Tư Trọng Khải lại bị chọc giận, sau đó Tư Trọng Khải quay đầu nhìn Chu Hồng Phi, biểu tình rất hung ác: “Tiểu tử, ngươi theo dõi ta!”

“Ta sợ ngươi gặp chuyện không may! Hơn nữa, ngươi không nguyện ý gả cho ta, ta nghĩ, mượn cơ hội này cùng ngươi bồi dưỡng tình cảm cũng tốt, nên theo ngươi đến đây.” Chu Hồng Phi rất thâm thiết nói. Tư Trọng Khải chịu không được loại cảm giác này, chán ghét đến toàn thân phát run.

“Chúng ta không cần bồi dưỡng tình cảm, ta sẽ không gả cho ngươi, ta muốn làm ác bá kinh thành, ác bá biết không! Gả cho ngươi, ta còn cơ hội làm ác bá ư? Chắc chắn là không, hơn nữa, chúng ta lại không quen, chi phúc vi hôn thì sao, đều có thể một chương gây đôi.”

“Tư Trọng Khải, lý tưởng của ngươi rất rộng lớn a! Ta chưa từng nghe, có người thích làm ác bá, nhất định rất thú vị.”

“Thú vị, nhưng từ khi ngươi xuất hiện liền không còn thú vị!”

“Kỳ thật, ngươi chỉ cần gả cho ta là được, lấy ngươi là theo ý của mẫu thân ta, cùng ta không quan hệ. Ngươi có thể làm ác bá kinh thành của ngươi a.”

Chắc chắn có bấy rập? Tư Trọng Khải cảm giác mình trông thấy một con hồ ly vừa cười vừa đóng đũa cái đuôi.

“Nhị vị, các ngươi có muốn tá túc không?” Đỗ Nhất Đạo hỏi.

“Đúng vậy, có thể tá túc, nhà chúng ta rất nhiều phòng.” Liễu Như Họa nói.

Tư Trọng Khải vừa thấy Liễu Như Họa liền sợ hãi, nắm chặt ống tay áo của Chu Hồng Phi: “Yêu quái, không được tới.”

“Vị nhân huynh này, nếu ngươi là tướng công chi phúc vi hôn của Sắc Tam Nhi, ngươi lại không cảm chán được lão bà của ngươi, có muốn chúng ta giúp đỡ không?” Lý Hiểu Nhạc nói.

“Đúng vậy, lần này chúng ta miễn phí, không lấy tiền. Ta có Mai Khai Cửu Độ, tân dược rất tốt, ngươi cho Sắc Tam Nhi dùng, cam đoan hấn nghe lời ngươi.” Ôn Lương Ngọc tiếp lời.

“Đừng mua dược của hấn, dược của hấn rất biến thái!” Tư Trọng Khải vừa nói xong, Ôn Lương Ngọc bắt mẫn, một bao dược phất vung qua, Tư Trọng Khải gục trong lòng Chu Hồng Phi.

“Hừ, không biết phân biệt. Ta nói, các ngươi sắp thành hôn, không có gì để bàn khoản. Ta cho hấn dùng Mai Khai Cửu Độ, nhân huynh, chỉ cần ngươi quyết định làm hay không làm thôi. Hắc hắc hắc.....” Ôn Lương Ngọc âm hiểm cười nói.

“Đa tạ xuân dược của ngươi, ân tình này ta nhớ kỹ.” Chu Hồng Phi ôm Tư Trọng Khải rời đi, y cảm thấy Ôn Lương Ngọc mới là yêu quái.

Tư Trọng Khải chạy trốn thất bại, còn bị Chu Hồng Phi ăn sạch, vô cùng nhục nhã! Tư Trọng Khải nằm ngay đơ trên giường, con bà nó, ta không muốn gả cho họ Chu! Dù chúng ta đã làm thì sao nào!

Tư Trọng Khải vẫn tiếp tục trốn, lần này hấn trốn đến nhà hồ bằng cầu hữu (bạn bè cùng làm việc xấu), để xem Chu Hồng Phi làm sao tìm được!

Tư Trọng Khải mới ở nhà Tôn công tử chưa được một ngày, Chu Hồng Phi tìm đến: “Xin hỏi, lão bà Tư Trọng Khải của ta trốn trong nhà các hạ phải

không, ta tới đón hấn về.”

“Cái gì!” Cầm Tôn công tử cũng rớt xuống đất.

“Lão bà, sao ngươi không nghe lời như vậy, chơi trò đào hôn, muốn tướng công đi tìm sao.” Chu Hồng Phi bắt lấy tay Tư Trọng Khải, thâm tình nhìn hấn.

“Chán ghét, ánh mắt của ngươi quá buồn nôn.” Tư Trọng Khải chịu không được.

Tư Trọng Khải biết mình trốn không thoát, dứt khoát nói rõ: “Kỳ thật ngươi không thích ta, ta cũng không có hứng thú làm đồ chơi của ngươi món, chúng ta thương lượng một chút được không?”

“Thương lượng thế nào?”

“Giả kết hôn, sau khi thành thân, ngươi chơi của ngươi, ta chơi của ta, thế nào?”

“Nghe không tệ.”

“Nếu như vậy, ta sẽ đồng ý kết hôn.”

“Được.”

Vì vậy hai người thương lượng xong xuôi, cứ như vậy, Tư Trọng Khải lập gia đình. Chu Hồng Phi hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân, lão thái thái vô cùng cao hứng, vui vẻ sang thế giới bên kia. Trước khi chết bắt lấy tay đứa con: “Hài tử, cuối cùng con đã thỏa mãn tâm nguyện làm một đăm mĩ lang của nương, nương quá hạnh phúc!”

“..... Hóa ra nương ngươi và Cừu công chúa là người giống nhau a.” Tư Trọng Khải đánh giá nương của Chu Hồng Phi như vậy.

“Nhưng cũng không đúng, ngươi thích nam sắc mà, theo lý, dù chúng ta không lấy nhau, nương ngươi cũng rất thỏa mãn.” Tư Trọng Khải lại nảy sinh nghi ngờ.

“Đó là ngươi chưa biết về nương của ta, nam nam luyện chỉ phúc vi hôn là điều nàng luôn hướng tới. Vì nguyện vọng này, nàng bị bệnh lâu như vậy, vẫn gắng gượng muốn ta đi tìm ngươi, hoàn thành nguyện vọng của nàng, mới bằng lòng tắt thở, đăm mĩ lang thật là đáng sợ.”

“Vậy bây giờ, ta làm ác bá của ta, ngươi làm thương nhân của ngươi, chúng ta thanh toán xong.”

“Không thể, ngươi là ta cưới hỏi đảng hoàng tói, nói đi là đi, đâu dễ dàng như vậy! Đến lúc đó ta ăn nói với gia đình ngươi thế nào.”

“Vậy ngươi muốn thế nào!”

“Trước tiên sống cùng một thời gian ngắn, sau đó nghĩ cách.”

“Cũng được, bằng không, ta về nhà cũng bị đuổi.”

Vì vậy một đôi phu phu, cứ như vậy sống với nhau.

Chu Hồng Phi có người yêu, gọi là Nhã công tử. Hấn ở trong nhà Chu Hồng Phi, vì mẫu thân của Chu Hồng Phi phản đối, nên tới giờ hấn vẫn chưa có danh phận. Nhã công tử là người tới trước, Tư Trọng Khải cũng chẳng quan tâm, ta là ác bá, quản ngươi làm gì. Hai người gặp mặt, chỉ khách khí chào hỏi. Nhưng Nhã công tử lại tự cho mình là phu nhân của Chu Hồng Phi, bởi vì Chu Hồng Phi yêu mến hấn, hiển nhiên hấn rất xem thường Tư Trọng Khải lưu manh, mà Tư Trọng Khải cũng mặc kệ hấn.

Lúc Nhã công tử nghỉ ngơi, không cho ai tùy tiện nói to. Tư Trọng Khải đâu để ý nhiều như vậy, chơi khúc khúc, bài bạc, vui vẻ hát hò. Sau đó hồ bằng cầu hữu của hấn cũng hòa theo, điều này khiến Nhã công tử rất tức giận.

“Cả ngày trực gà đầu cầu, không làm việc đảng hoàng, ồn chết người đi được.” Nhã công tử bực bội.

“Ngươi nhẫn một chút, dù sao hấn cũng là chỉ phúc vi hôn của ta, ta cưới vào cửa, hiện tại ta không thể đuổi hấn về.”

“Nhẫn, nhẫn tới khi nào!”

“Ta biết ngươi ủy khuất, đợi một thời gian ngắn nữa mới nghĩ cách chia tay.”

Xúc cức, là loại vận động náo nhiệt. Tư Trọng Khải rất thích đá cầu, hấn lôi kéo tứ đại hộ pháp và hạ nhân, ngay cả Chu Hồng Phi cũng bị kéo tới cho đủ số.

“Công tử. Bức tranh ngài vẽ, thật sự là quá đẹp.” Tiểu nha hoàn ca ngợi Nhã công tử, Nhã công tử cười một cái. Oa! Nhã công tử cười cũng thật đẹp, nha hoàn nhìn lại Tư Trọng Khải, tuy diện mạo không tồi, nhưng tài hoa không thể nào so với Nhã công tử. Đây là sự khác nhau giữa chim sẻ và phượng hoàng, lão gia cũng thiệt là, sao có thể chịu được hấn.

Phác thông, rằm! Lần này không phải Tư Trọng Khải, mà là Chu Hồng Phi một cước đá cầu trúng bức tranh của Nhã công tử.

“A, Tiểu Nhã, đừng tức giận, ta thật sự không cố ý.” Chu Hồng Phi cười cười.

“Ngươi cố ý, ngươi và bọn họ cố ý khiến ta tức giận!” Nhã công tử lại nổi nóng lần nữa.

“Mọi người cùng hoạt động rất tốt mà, lần sau ta sẽ cẩn thận. Chắc chắn sẽ cẩn thận.”

“Chu Hồng Phi, ngươi lẻ mề ở đó làm gì, cầu đâu? Mau tới đá cầu a!” Tư Trọng Khải hô. Chu Hồng Phi thập phần áy náy, ôm lấy cầu chạy đi. Nhã công tử bị chọc giận, bẻ gãy một cây bút.

Tư Trọng Khải nhìn Nhã công tử giống hệt bạch trảm kê, chịu không được. Phong hoa tuyết nguyệt cái gì chứ, cũng chỉ có Chu Hồng Phi thích giọng của hắn. Hiện tại, Tư Trọng Khải của chúng ta có một ý tưởng rộng lớn, mở sòng bạc.

“Chu Hồng Phi, của hồi môn cha to cho ta đâu?” Tư Trọng Khải hỏi Chu Hồng Phi.

“Ngươi cần tiền sao?” Chu Hồng Phi hỏi.

“Đúng vậy, ta muốn mở một sòng bạc, đương nhiên cần tiền.”

“Ác bá mở sòng bạc, quả nhiên là phong cách của ngươi.”

“Ta định mở kỹ viện, nhưng lại đối đầu với nhà Lý Hiểu Nhạc, mở một sòng bạc tốt hơn.”

“Cha ngươi không bị ngươi tức chết, thật sự là vạn hạnh.”

“Ta muốn tự mình cố gắng, đầu tiên phải kiếm tiền. Nếu cha ta biết ta tự mình kiếm tiền, sao hắn có thể tức chết được?”

“Ta thật sự bội phục cha ngươi.”

Vì vậy, sòng bạc của Tư Trọng Khải khai trương, trong tiếng pháo vang dội, Tư Trọng Khải cười như một đóa hoa, “Hoan nghênh các vị quang lâm, hôm nay sòng bạc Thiên Huyền của ta khai trương, mong được ủng hộ, hoan nghênh hoan nghênh, mời đến mời đến.”

“Sòng bạc Thiên Huyền?” Lý Hiểu Nhạc nhìn qua biển hiệu, cười dài một hồi.

“Sòng bạc sao? Chúng ta có mở một cái không?” Ôn Lương Ngọc cười nói.

“Thiên toàn địa chuyển, Tư Trọng Khải, ngươi được.” Lý Hiểu Nhạc vỗ vỗ bả vai Tư Trọng Khải, “Tóm lại, ngươi cũng tự mình kiếm tiền, cố gắng lên a!”

“Không phải Thiên toàn địa chuyển, hai người các ngươi bại hoại!” Tư Trọng Khải một quyền đánh qua, Lý Hiểu Nhạc cười chạy.

“Tư Trọng Khải, ngươi không nghĩ nên đổi tên sao?” Chu Hồng Phi cũng nhìn bảng hiệu, thờ dài.

“Sửa cái gì mà sửa, tên rất hay. Ta thỉnh người lấy tên, sao có thể không hay.” Tư Trọng Khải không chấp nhận.

“Nhưng thấy thế nào, cũng buồn cười.” Chu Hồng Phi nhin cười không được.

“Ngươi, không cho phép ngươi cười ta, hiện giờ chúng ta còn chưa ly hôn, vẫn là phu thê trên danh nghĩa, ngươi phải ủng hộ ta, biết không?” Tư Trọng Khải đen mặt uy hiếp Chu Hồng Phi.

“Được, không thành vấn đề, lão bà của ta. Ít nhất, bây giờ tướng công của ngươi còn đang đứng bên cạnh ngươi.”

Sòng bạc của Tư Trọng Khải phát triển rất tốt, mỗi ngày hắn đều cười tùm tùm kiếm tiền, một số hạ nhân trong nhà Chu Hồng Phi, vừa thấy hắn đều sợ hãi.

“Hồng Phi, khi nào ngươi chia tay với hắn?” Nhã công tử thúc giục Chu Hồng Phi, “Ta thật sự không chịu được hắn.”

“Hắn là người như vậy, không có ý xấu, hơn nữa ta muốn bỏ hắn, cũng cần lý do. Nhà hắn cũng có danh tiếng, sao có thể nói bỏ là bỏ.”

“Vậy ngươi tìm lý do a.” Nhã công tử nói.

“Tìm lý do?”

Chu Hồng Phi bắt đầu cẩn thận quan sát Tư Trọng Khải, tìm lý do bỏ vợ.

Buổi sáng, Tư Trọng Khải vẫn mang theo tứ đại hộ pháp, dắt cầu đi dạo trên đường phố, ăn bánh bao nhà người ta không trả tiền, tác phong điển hình

của ác bá. Đùa giỡn tiểu cô nương xinh đẹp, lại đùa giỡn thiếu niên xinh đẹp, điển hình của nam nữ ăn sạch, Chu Hồng Phi cũng phải run rẩy. Tới thanh lâu, xem hoa khôi, cùng hồ bằng câu hữu tụ hội. Khoan, tới thanh lâu! Lão bà của ta tới thanh lâu! Hiển nhiên Chu Hồng Phi rất tức giận, y lập tức xông vào thanh lâu, bắt lấy Tư Trọng Khải, kéo về.

“Ngươi làm gì, ngươi buông tay, thả ta ra!” Tư Trọng Khải bị y kéo đi, khó hiểu, hôm nay y động kinh a!

“Ngươi dám tới thanh lâu!” Chu Hồng Phi hung ác nói với Tư Trọng Khải.

“Thì sao, mỗi ngày ngươi cùng Nhã công tử ngủ, lão tử ta tới thanh lâu không được ư. Là nam nhân, ta cũng có nhu cầu a.”

“Ngươi là lão bà ta cưới hồi đàng hoàng, sao ngươi có thể khiến ta mất mặt.”

“Chê ta mất mặt, lúc trước ngươi không lấy ta là được rồi.”

“Khi đó ta bắt đắc dĩ, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý lấy ngươi sao, lưu manh như ngươi, ta đâu có thích.”

“Ta cũng bị ép mới gả cho ngươi, ngươi cho rằng mình là bánh trái thơm ngon sao, không phải ngươi thì không thể. Nói cho ngươi biết, ta lưu manh ác bá thì sao. Bộ dáng này của ta, cũng không phải mới một ngày hai ngày. Ta không lừa gạt ngươi, không giấu diếm ngươi, ngươi quản cái gì! Về nhà quản Nhã công tử của ngươi đi, đừng đến đây tìm ta phiền toái.”

“Ngươi theo ta trở về, không cho ngươi đi thanh lâu!”

“Hôm nay ta phải đi, lão tử đang muốn tìm hoa khôi, ngươi quản được hả.”

“Ta muốn bỏ ngươi.”

“Quá tốt, hiện tại ghi hưu thư, nếu không ghi, ngươi không phải cha ngươi sinh.”

“Nói nhảm, ta do nương sinh, cha ta có thể sinh ta sao.”

Tựa hồ lạc đề, Chu Hồng Phi muốn ghi hưu thư, bỏ Tư Trọng Khải. Tư Trọng Khải mừng thầm, nhanh ghi a, lão tử muốn tự do.

Tư Trọng Khải sung sướng thẳng tiến tới thanh lâu thẳng. Di, trông thấy gì đây? Nhã công tử đang thân mật với một nam nhân khác, nam nhân kia nhìn có vẻ xa hoa hơn cả Chu Hồng Phi, phong tư hơn cả ác bá như ta. Nhã công tử bò tường!

“Mau về nhà, nói cho Chu Hồng Phi, nhã công tử bò tường. Hắc hắc hắc.” Tư Trọng Khải phái một người trở về báo cáo, mình ở hiện trường theo dõi.

“Có người theo dõi chúng ta.” Nam nhân kia nói.

“Chỉ là một con chuột nhỏ, đâu đáng hao tâm tổn trí?” Nhã công tử nói.

Nam nhân nhìn bộ dáng lén lút của Tư Trọng Khải, cảm thấy rất đáng yêu, nhất là vẻ mặt há hê của hắn, quá khôi hài.

“Hắn là ai?”

“Hắn là lão bà của Chu Hồng Phi.”

“Chu Hồng Phi không lấy ngươi?”

“Bọn họ là chỉ phúc vì hôn, mẫu thân của Chu Hồng Phi không cho y lấy ta, muốn y lấy tiểu lưu manh này.”

“Đúng vậy, nếu các ngươi thành thân, ta đâu còn cơ hội a.” Nam nhân hôn một cái lên mặt Nhã công tử.

“Chu Hồng Phi vẫn chưa biết hôm nay ta gặp ngươi.”

“Hiện tại y đã biết.” Nam nhân chỉ phía sau lưng Tư Trọng Khải, bởi vì Chu Hồng Phi đang đứng đó.

Nhã công tử xấu hổ đi đến trước mặt Chu Hồng Phi. “Thực xin lỗi, ta không cố ý lừa ngươi. Hắn tới tìm ta, nói còn yêu thích ta, ta cũng hiểu được, ta vẫn chưa quên hắn.”

“Ngươi theo hắn, bởi vì hắn có tiền hơn ta phải không?” Chu Hồng Phi hỏi.

“Không phải, ta thật sự yêu mến hắn.”

“Trong nhà hắn có rất nhiều thê thiếp, ngươi là cái gì?”

“Nhưng trong nhà người ta cũng chẳng là cái gì.”

“Ta bỏ Tư Trọng Khải lấy người.”

“Chậm, ta đã không cần.”

“Bao nhiêu năm qua ta đối với người thế nào, người biết.”

“Người không cảm thấy, người và ác bá kia rất xứng sao, ta chúc phúc các người.”

“Gi, y và ta rất xứng! Mắt người mù à!” Tư Trọng Khải không vui, gờ chân, chỉ vào Nhã công tử.

“Ta và hấn rất xứng?” Cẩm Chu Hồng Phi thiếu chút rơi xuống đất. Tức chết ta.

“Tiểu Nhã, người xem, Chu Hồng Phi rất buồn, y còn thích người như vậy, người cứ theo người khác, có phải tuyệt tình không?” Tư Trọng Khải hảo tâm nói.

“Ta không yêu Chu Hồng Phi, bởi vì khi đó ta cùng đường, mới ở cùng y.”

“Hiện tại người có đường rẽ liền không muốn Chu Hồng Phi?” Tư Trọng Khải nhảy dựng lên, “Người còn không có tiền đồ bằng ta, trước kia ta ăn của cha ta, hiện tại ta có việc buôn bán của mình, ăn của chính mình, người sao, vĩnh viễn đều ăn cơm nhà người ta. Biết bị cười nhạo là cảm giác gì không? Mỗi ngày bị cười người không có tiền đồ, bị xem thường. Ta cho người biết, cảm giác kia thật không tốt. Người bỏ Chu Hồng Phi là tổn thất của người, cả đời người chỉ biết bám vào người khác, vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.” Tư Trọng Khải kéo Chu Hồng Phi, “Chúng ta trở về, chúc người may mắn. Tiểu Nhã, ta vẫn tưởng người rất có tài hoa, hóa ra ta nhìn lầm.”

Nhã công tử đi, tinh thần Chu Hồng Phi sa sút không bao lâu, bởi vì Tư Trọng Khải náo loạn, đòi y bỏ vợ. Cuộc sống của y náo nhiệt hơn trước kia, mỗi ngày bị Tư Trọng Khải lấn qua lấn lại, y cũng thương tâm không nổi.

“Không, Nhã đã đi, nếu ta bỏ người, ta thật sự thành người không ai muốn, tôn nghiêm triệt để mất sạch.”

“Trước đó chúng ta đã nói, là giả kết hôn, giờ người đổi ý sao?”

“Chúng ta là chỉ phúc vi hôn, hiện tại chúng ta hay là phu thê, ta không bỏ vợ. Người yên tâm đi.

“Vi sao?”

“Bởi vì tịch mệnh a, ta cần cuộc sống náo nhiệt.”

“Ta không phải gia vị cuộc sống của người.”

“Chúng ta có thể thử kết giao.”

“Ta và người? Không nên không nên, thấy thế nào cũng không xứng đôi.”

“Không thử làm sao biết.”

“Ta không thay đổi đâu.”

“Ta cũng không muốn người thay đổi, chúng ta thử thích ứng với đối phương, thế nào?”

“Không được, như vậy ta không thể đùa giỡn người khác, cũng không thể tới thanh lâu.”

“Người có thể đùa giỡn người khác, cũng có thể tới thanh lâu.”

“Thật sao?”

Hai người bắt đầu thử kết giao, điều này khiến mọi người rất giật mình. Ác bá, cũng có người dám muốn?

Trên đường kinh thành, có một tiểu ác bá, mang theo bốn gia đình, đùa giỡn tiểu mỹ nhân. Một đại ác bá đến, dắt cẩu, dẫn theo tứ đại hộ pháp, cười nhạo tiểu ác bá: “Nhìn người đùa giỡn tiểu mỹ nhân như vậy, quê mùa, biết hiện giờ ác bá thường làm gì không?”

“Không biết.” Tiểu ác bá lắc đầu.

“Trở về đùa giỡn tướng công của mình, mới có cảm giác thành tựu!”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Cuộc sống bình thường, ai cũng trải qua, không thể mỗi ngày đều oanh oanh liệt liệt, cả cuộc đời có một số chuyện vang dội để đến lúc về già nhớ là tốt rồi.

Thời gian vẫn không ngừng, cuộc sống của gia đình Lý Hiểu Nhạc vẫn thú vị, sinh động, không có gì đặc biệt, rất hạnh phúc.

Chúng ta nói tới Tiểu Lý Bân.

Tiểu Lý Bân được gia đình Lý Hiểu Nhạc thu dưỡng, từ ngày ấy thay đổi rất nhiều, nó chưa từng nghĩ, nó sẽ được ăn no mặc ấm, không cần để ý sắc mặt người khác, không ai đánh chửi, còn có người quan tâm như bây giờ, thật sự là hạnh phúc. Cảm giác, tựa đang mơ! Bởi vậy, mỗi ngày Tiểu Lý Bân thức giấc, chuyện đầu tiên và véo mình, rất đau, không phải nằm mơ, là thật. Sau đó nó sẽ mặc quần áo, rửa mặt súc miệng, chải đầu, có chút khó khăn, đành cầm lược đi tìm Vũ Trương chải đầu.

Lúc Vũ Trương chải đầu cho nó, Bảo Bảo Bối Bối xếp hạng phía sau chờ đợi: “Bân Bân, lần nào ngươi cũng dậy sớm hơn chúng ta.”

“Đừng a, chải đầu đều đoạt trước.”

“Ngày mai ngươi ngủ thêm được không.”

“Đúng vậy, đúng vậy, để chúng ta chải đầu trước một lần.”

“Bảo Bảo ca ca, ai chải tóc cho phụ thân và tiểu phụ thân vậy?” Lý Bân hiếu kỳ hỏi.

“Hai người kia, bọn họ giúp nhau chải đầu, được gọi là vui thú của phu thê.” Bảo Bảo nói.

Bữa sáng chuẩn bị xong, mọi người cùng nhau ăn cơm. Ăn cơm phải nhanh, chuẩn, dứt khoát. Lý Hiểu Nhạc nói với Tiểu Lý Bân, ra tay chậm, chắc chắn không còn thức ăn, nhưng Tiểu Lý Bân luôn tranh không nổi. Vì một khối dưa leo, Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc đấu nhau không dưới 20 chiêu, cuối cùng dưa leo bị đánh bay, rơi vào chén của Tiểu Lý Bân. Hai người ngơ ngác nhìn nhau, ăn cơm, rồi tiếp tục đoạt! Trình độ của Bảo Bảo và Bối Bối không thua gì phụ thân của bọn hắn, ăn canh cũng dùng hấp tấp đại pháp, mắt thấy canh sắp bắn lên mặt Lý Bân, Vũ Trương vung tay lên, dùng chén sẵn sàng nghênh tiếp. Cao thủ! Hóa ra cao thủ đều thâm tàng bất lộ. Lý Bân nhìn khung cảnh chiến đấu trong nhà, trồn đông trồn tây, ăn rất vui vẻ. Cuối cùng mọi người rất có ăn ý gấp thức ăn vào chén của Lý Bân, ai bảo hắn nhỏ nhất, võ công lại là kém nhất.

“Võ công của ta rất tốt, hiện tại ta trèo lên cây nhanh hơn trước kia nhiều!” Lý Bân phản bác như vậy.

“Lên cây còn phải trèo, đệ đệ, ngươi cố gắng lên!” Bối Bối vô cùng thương cảm nhìn Lý Bân, thờ dài một hơi.

Bảo Bảo muốn kế thừa sự nghiệp của phụ thân, mỗi ngày học Lý Hiểu Nhạc, cảm bàn tính xử lý sổ sách! Bối Bối muốn kế thừa sự nghiệp của Tiểu phụ thân, cao thủ dùng được biến thái! So với Bảo Bảo Bối Bối, nguyện vọng của Lý Bân không lớn, chính là làm cao thủ đánh cờ, cuộc sống thoải mái. Mỗi ngày đọc sách dạy đánh cờ chất chồng, Tiểu Lý Bân cảm thấy gánh nặng đường xa.....

Tiểu Lý Bân được Ôn Lương Ngọc và Lý Hiểu Nhạc bồi bổ cẩn thận nên đã cao lên một chút, nhưng so với hai từ cùng tuổi còn thấp bé rất nhiều, nhìn Bảo Bảo Bối Bối vốn thấp bé giờ đã cao ngất, tương lai chắc chắn sẽ vượt qua Lý Hiểu Nhạc. Tiểu Lý Bân và Lý Hiểu Nhạc đều cảm thấy thật không tốt, vô cùng không tốt. Sao bọn họ lại cao như vậy!

“Lão bà, có được kiểm chế chiều cao không?” Lý Hiểu Nhạc hỏi Ôn Lương Ngọc.

“Không có, ngươi hỏi được này làm gì?” Ôn Lương Ngọc hỏi.

“Cho Bảo Bảo Bối Bối ăn, khả năng bọn chúng cao hơn ta rất lớn, con cao hơn cha, ngươi nói xem, sao ta chịu được!”

“Con hơn cha, nói rõ ngươi cường, biết nuôi dưỡng hài tử, hài tử mới có thể vượt qua ngươi. Ngươi nên tự hào.”

“Tự hào cái gì, bọn chúng dùng lỗ mũi nhìn ta, dùng cái cằm nói chuyện với ta, khi đó ta chẳng biết tìm nơi nào để khóc!”

“Bọn chúng sẽ cao lên, nhưng nhiều lắm chỉ cao hơn ngươi một chút.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Lão bà, người đang an ủi ta ư.” Lý Hiểu Nhạc mượn cơ hội ôm Ôn Lương Ngọc làm nũng, Ôn Lương Ngọc cười cười ôm lấy Lý Hiểu Nhạc.

Ôn Lương Ngọc cảm giác có người kéo ống tay áo mình, là Tiểu Lý Bân.

“Tiểu phụ thân, vóc dáng của ta nhỏ bé, có phải cũng nên được an ủi?” Tiểu Lý Bân nháy mắt hỏi.

Lý Hiểu Nhạc nổi giận, Ôn Lương Ngọc nở nụ cười. Tiểu Lý Bân bị ném ra ngoài cửa: “Bân Bân tự đi chơi, các phụ thân phải bồi dưỡng cảm tình.”

“Người ta chỉ sờ soạng lão bà người một cái, keo kiệt.” Tiểu Lý Bân bĩu môi nói.

Hết lớp cờ vây, cùng nài nài học võ công xong, Tiểu Lý Bân trở về gia. Bảo Bảo còn đang gây bàn tính, Bối Bối còn đang phối được. Bối Bối xứng hết được, muốn xuất môn.

“Bối Bối ca ca, người đi đâu vậy?” Tiểu Lý Bân hỏi.

“Ta đi tìm người thí nghiệm được.” Bối Bối nói.

“Ai sẽ làm người thí nghiệm không công cho người chứ?” Tiểu Lý Bân hỏi.

“Người ta thấy không vừa mắt, tất cả đều trở thành kẻ thí nghiệm được của ta.”

“Bối Bối ca ca yêu mến Bân Bân không?”

“Yêu mến a.”

“Ta đây an tâm”

Bối Bối xoa đầu Lý Bân, “Ta sẽ không hạ độc thủ với người trong nhà, người yên tâm đi.”

Người trong nhà, lời này ta thích nghe. Lý Bân cười đến vô cùng đáng yêu. “Ca ca nỗ lực đi thử được a, Bân Bân ủng hộ người!”

Lý Bân cùng Vú Trương mua sắm, Vú Trương dẫn Lý Bân đáng yêu đi qua đường cái.

“Trông thấy không, Tiểu Lý Bân, từ lúc làm con của thần giữ cửa, một bước đăng thiên.”

“So với trước kia khỏe mạnh hơn, cao hơn!”

“Lý Hiểu Nhạc nổi tiếng keo kiệt, nhưng dường Lý Bân rất tốt.”

“Người xem, thân sinh phụ thân của hần là cái dạng kia, bị nữ nhân trong nhà lấn át!”

Vú Trương nhìn những người rảnh rỗi buôn chuyện, cảm thấy rất phiền. Lúc trước đứa nhỏ này chịu khổ, không thấy các người giúp đỡ, giờ nghị luận cái gì, quá nhàm chán. Nhà trước kia của Lý Bân ở đầu ngõ, kẻ mẩu đang ở trước sân sửa quần áo, nàng thấy Lý Bân và Vú Trương cùng đi tới, ánh mắt hung ác nhìn Lý Bân. Nhìn cái gì chứ, nó không phải hài tử nhà người, người quần được sao? Vú Trương lại trừng trở về.

Người lớn trừng nhau, tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, rất nhanh bị hàng rong trên đường hấp dẫn. Lý Bân mua một con gà lông xù, nâng trong tay. “Thật đáng yêu!”

“Về nhà, ta nuôi nó trong sân, tiểu thiếu gia có thể nhìn mỗi ngày.” Vú Trương từ ái xoa đầu Lý Bân.

“Vì sao gà con đáng yêu như thế?”

“Đó là vì nó nhỏ.”

“Nhỏ thì đáng yêu?” Lý Bân hỏi.

“Đúng vậy.” Vú Trương nói, “Người xem kia, cục cưng mới sinh, không có răng, vẫn đáng yêu.”

Lý Bân nhìn anh nhi được một cô gái ôm trong lòng, không có răng, thật đáng yêu. “Cục cưng đáng yêu.”

“Nhưng lão gia gia không có răng, đáng yêu không?” Vú Trương nói thêm.

Lão gia gia không có răng, Lý Bân trông thấy mấy lão nhân nói chuyện phiếm, nó chạy tới cẩn thận quan sát, các lão nhân cười, nếp nhăn có thể kẹp chết ruồi bọ.

“Đây không phải Bân Bân sao, cùng Trương mục mục mua đồ a.” Lão nhân hỏi. Lão nhân chỉ còn một cái răng, vẫn cười rất sáng lạn, Lý Bân hắc tuyến.

Ôm gà con, Lý Bân cùng bạn bè chơi đùa cực kỳ vui vẻ. Nhưng có hài tử thích ức hiếp người, ức hiếp Lý Bân. Một phen đoạt lấy gà con, ném gà con xuống mặt đất.

“Gà con của ta!”

Lý Bân tức giận, ôm gà con lên, trông thấy con gà xiềng một chân, đau lòng.

“Ngươi dựa vào cái gì mà làm ngã gà con của ta.”

“Ta thích làm nó ngã thì sao nào.” Đối phương là một hài tử rất cao, “Tránh qua một bên, Tiểu Ái Tử.”

Tiểu Lý Bân sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng, nó và hài tử kia đánh nhau. Hài tử kia mới đến, là nhi tử của quán chủ võ quán, ý vào vóc dáng lớn, ức hiếp hài tử hàng xóm. Tiểu Lý Bân không quán nhiều như vậy, làm gà con của ta bị thương, còn mắng ta thấp bé, thù này không báo, không phải quán tử. Đánh hấn!

Hài tử đánh nhau, thường thường không có kỹ thuật, đều dựa vào sức lực. Quyền đâm cước đá, cắn người, đánh đến náo nhiệt.

“Làm sao vậy, làm sao vậy!” Lý Hiểu Nhạc nghe hàng xóm nói Lý Bân cùng hài tử nhà người ta đánh nhau, lập tức chạy đến xem, sợ hài tử của mình chịu ủy khuất.

“Phụ thân!” Lý Bân vừa thấy phụ thân đến, lập tức có chỗ dựa, “Hắn ức hiếp ta!”

“Làm sao vậy, từ từ nói.”

“Hắn ném gà con của ta xuống đất.”

“Để phụ thân nhìn xem.” Lý Hiểu Nhạc cầm gà con, nhìn Lý Bân mặt mũi bầm dập, liền tức giận. Rõ ràng là ức hiếp người quá đáng. Hài tử cao to kia bị thương vài chỗ, trên tay còn vết cắn, hẳn là Lý Bân làm.

“Ai dám ức hiếp con ta!” Quán chủ võ quán đến, quán chủ này giống hệt con hấn, y như một hộ pháp. Hấn đứng trước mặt Lý Hiểu Nhạc, Lý Hiểu Nhạc càng thêm nhỏ nhắn.

“Là con ngươi ức hiếp con ta trước.” Lý Hiểu Nhạc không hề sợ hãi, đối mặt với hộ pháp, ngửa đầu, tức giận nói.

“Ta không trông thấy, ta chỉ biết con ta bị thương.” Hộ pháp quán chủ nói.

“Ta cũng thấy con ta bị thương, ngươi nhìn, mặt mũi bầm dập, răng cửa còn thiếu một cái.” Lý Hiểu Nhạc kéo Tiểu Lý Bân, “Nhìn xem, khuôn mặt của nó sắp biến dạng, ra tay thật ác độc a.”

“Răng cửa của con ngươi vì cắn tay con ta mà gãy, ngươi xem xem, bây giờ răng cửa còn đâm trên tay con ta.”

“Đáng đời, con ngươi ném gà con của nó, còn động thủ đánh người, cắn là ít. Răng cửa mắc trên tay con ngươi, không đòi ngươi trả tiền, tiện nghi ngươi.”

“Kháo, ngươi nghĩ rằng con ngươi là kim cương sao!” Hộ pháp quán chủ tức giận đỏ mắt, “Còn muốn trả tiền!”

“Răng cửa của con ta chính là kim cương, độc nhất vô nhị.”

“Ái Tử, ta thấy ngươi muốn bị đánh.”

“Ta thấy người mới muốn bị đánh!”

“Người đánh được lão tử còn chưa sinh ra.”

Hộ pháp quán chủ tiện tay rút lên một gốc cây to bằng chén com, đe dọa Lý Hiểu Nhạc. Lý Hiểu Nhạc ngửa đầu, khinh miệt nhìn hấn, giơ một tay lên, vỗ vỗ gốc cây to bằng tô canh, nhỏ lên.

“Oa, Lý thúc thúc thật là lợi hại!” Bọn nhỏ khâm phục.

Hộ pháp quán chủ không dám lơ là, nhưng cảm thấy mặt mũi mất hết, bị Ái Tử xem thường, không được, hôm nay phải thắng. Về nhà đem đại đao đặc chế đến, hướng Lý Hiểu Nhạc mà chém. U, đùa sao. Lý Hiểu Nhạc nâng chùy đặc chế của mình, cùng hộ pháp quán chủ đánh nhau.

“Lý thúc thúc cố lên, chúng ta xem trọng ngươi.” Bọn nhỏ gào to.

“Phụ thân cố gắng lên, Bân Bân sùng bái ngươi!” Lý Bân ở bên cạnh hô.

“Cha ta sẽ đánh phụ thân ngươi như từ.” Nhi từ của hộ pháp quán chủ nói.

“Cha ta mới đánh như từ cha ngươi!” Lý Bản tin tưởng cha của mình sẽ thắng.

“Cha ta là sư thúc của mình chủ võ lâm, rất lợi hại.”

“Vậy thì sao, cha ta, chỉ cần cho hắn đủ tiền, thần tiên quý quái hắn cũng không để vào mắt.”

“Cha ngươi là quý tiền, thần giữ của.”

“Cha ta là người tốt nhất trên thế giới, cha ngươi là quái vật, như một núi thịt.”

“Cha ngươi là Ải Tử, không cao bằng đậu hũ. Ngươi cũng là Ải Tử, vĩnh viễn không cao!”

“Ngươi mới là Ải Tử!” Không biết Bối Bối xuất hiện từ khi nào, một bao được phân vung qua, nhi từ của hộ pháp quán chủ nói không ra lời. Chỉ vào Bối Bối, a a kêu.

“Mới tới mà dám khi dễ đệ đệ của ta, chính chết ngươi.” Bối Bối cười đến ôn hòa, nhưng lời nói rất âm độc.

Chùy của Lý Hiểu Nhạc đập gãy đại đao đặc chế của hộ pháp quán chủ, hộ pháp quán chủ bị đánh ngã xuống đất.

“Người có thể đánh bại ta, còn chưa sinh ra.” Lý Hiểu Nhạc lạnh lạnh nói.

“Cha thật lợi hại, Bản Bản sùng bái ngươi!” Lý Bản vui vẻ bỏ nhào vào lòng Lý Hiểu Nhạc, cảm giác được người sùng bái rất tốt. Lý Hiểu Nhạc lặng lẽ, cười đến rạng rỡ.

Lý Bản về nhà, Ôn Lương Ngọc bôi thuốc cho hài tử, đau lòng nói: “Đề đó, Tiểu phụ thân chính chết hắn.”

“Tiểu phụ thân, răng cửa của ta gãy, có xấu không?” Lý Bản hỏi.

“Sẽ không a, còn có thể mọc răng mới.” Ôn Lương Ngọc trù mến xoa đầu Lý Bản.

“Nhưng răng của lão gia gia gãy, không có mọc răng mới mà?”

“Đó là vì các gia gia già rồi, Bản Bản còn nhỏ.”

“Nhỏ sẽ mọc răng mới?”

“Đúng vậy.”

“Tiểu phụ thân có được vĩnh viễn không cao chứ?”

“Sao Bản Bản hỏi loại được này?”

“Ta cảm thấy làm tiểu hài tử thật tốt, muốn cả đời làm hài tử.”

Kim Mãn Thương xử lý xong công việc, về nhà, mời gia đình Lý Hiểu Nhạc đến ăn cơm tối. Kết quả lúc ăn cơm trưa, Lý Hiểu Nhạc chết sống không chịu ăn cơm.

“Ta muốn giữ lại bụng, tối ăn được nhiều thêm, như vậy mới có lời.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Người với người không giống nhau, mỗi người đều có cá tính riêng của mình, tựa như Lý Hiểu Nhạc tham tài, Ôn Lương Ngọc thích chinh người, Lý U Lam thích ăn cháo..... Nói đến cháo, ngươi có biết ai làm cháo ngon nhất không? Lý U Lam biết rõ, chính là cháo của Cơ Hàn Băng bên phố kia.

Nói đến Cơ Hàn Băng, không người không biết, không người không hiểu. Hắn quá khác biệt! Ngươi nói, mỗi người mỗi sở thích, thích gì cũng có, nhưng hắn không giống người thường.

Đẩy cửa nhà hắt ra, trong sân có gà, vịt, ngan, thỏ, mèo, chó..... Còn có một hài tử chân thọt, đều là hẩn nhật được. Trông thấy động vật nhỏ bị thương, Cơ Hàn Băng liền mềm lòng, đưa về nhà cứu sống, nuôi dưỡng. Ôn Lương Ngọc rất thích tính mềm lòng của Cơ Hàn Băng, những tiểu động vật kia chính là đối tượng thí nghiệm miễn phí. Lý Hiểu Nhạc cũng thích tính mềm lòng của hẩn, trứng gà trứng vịt đều cho không Lý Hiểu Nhạc, tiết kiệm tiền tốt nhất.

Cơ Hàn Băng chỉ có tám ngón tay, tay trái thiếu hai ngón, đây là cái giá hẩn phải trả vì cứu một kẻ vong ân phụ nghĩa. Mọi người đều nói hẩn ngốc, hẩn nói: “Ta không tin bất kì ai trên đời đều xấu xa như vậy. Ta không thể thấy chết mà không cứu.” Một câu nói kia, khiến phụ thân của hẩn tức giận đến bệnh, người là kẻ ngu ngốc sao!

Nhi tử của Cơ Hàn Băng, hài tử chân thọt kia, cũng là hẩn nhật được. Bởi vì chân hài tử bị tật bẩm sinh, Ôn Lương Ngọc chữa trị chân miễn phí cho nó rất lâu, thí nghiệm nhiều loại được, rốt cục đứa nhỏ có thể đi đường, chân phải hơi cà thọt nhưng chân trái không chút vấn đề. Cơ Hàn Băng cứ như vậy dưỡng đứa bé này, đặt tên cho nó là Cơ Thiệu Hoa, phụ thân của Cơ Hàn Băng thấy tiểu hài tử đã không sao, cũng đồng ý thu dưỡng.

Cuộc sống của người nghèo, rất vất vả. Bán cháo, đậu chế phẩm, lãi lời không được bao nhiêu. Cơ Thiệu Hoa chậm rãi lớn lên, phần nộn đáng yêu. Cơ Hàn Băng bán đậu hũ, mang theo hài tử xinh đẹp, bởi vậy không ít khách nhân thường xuyên đến nhà hẩn mua, nhờ đó Cơ Hàn Băng mới có thể miễn cưỡng nuôi gia đình. Hẩn không thể không nghĩ tới cách khác, thử mượn tiền của Lý Hiểu Nhạc xuất môn buôn bán, kết quả lỗ vốn trở về. Lý Hiểu Nhạc nhìn hẩn, cảm giác không còn gì để nói.

“Thấy người đủ ngu ngốc, tiền không cần trả. Tại sao ta lại làm hàng xóm với kẻ ngốc như người chứ.”

Người khác tò mò, Lý Hiểu Nhạc có danh là quý tiền, sao không bắt Cơ Hàn Băng trả? Đáp, Lý Hiểu Nhạc cũng biết nhìn người, Cơ Hàn Băng quá thật thà, Lý Hiểu Nhạc cảm thấy không đành lòng bức hẩn trả tiền, thần giữ của cũng có lương tâm.

Một ngày, Cơ Hàn Băng lại nhật về một người bị thương, người này vô cùng tuấn mỹ. Lý Hiểu Nhạc dám khẳng định, vì người này đẹp nên Cơ Hàn Băng mới nhật trở về. Nhớ ngày đó, lão bà của mình, cũng do mình nhật về.

“Huynh đệ, nhật một người tuấn mỹ về, chuẩn bị thú y làm lão bà sao?” Lý Hiểu Nhạc cười tủm tỉm, vỗ vai Cơ Hàn Băng.

“Nào có, ta không nỡ nhìn y chết, cảm thấy y đáng thương, mới nhật y trở về.” Cơ Hàn Băng đáp.

“Thôi đi, người không chút động tâm ư?” Mắt Lý Hiểu Nhạc hí thành một đường, cười đến bí ối.

Ôn Lương Ngọc xem vết thương cho người nọ, nghe Lý Hiểu Nhạc nói vậy liền tức giận. Nghĩ thầm, khi đó ta cũng lên thuyền của kẻ trộm như thế.

“Lý Hiểu Nhạc, người cười xấu xa cái gì?” Ôn Lương Ngọc cắn răng, phun ra mấy chữ.

Ai u, lão bà tức giận, Lý Hiểu Nhạc lập tức trở nên nghiêm trang. “Thân thân lão bà, tướng công của người thật biết điều, ta vô cùng khâm phục sự thiện lương của Cơ huynh đệ.”

“Hẩn có cái gì đáng khâm phục!” Cơ lão gia tức giận, “Thà cứu súc sinh không cứu người! Cứu một con chó, nó còn biết vẫy đuôi với người, trung thành với người. Cứu người, cứu người chỉ biết hại mình, những người này có mấy ai tri ân đồ báo, đã không biết báo ân lại còn hại ân nhân của mình. A Băng, người đã quên vì sao ngón tay của người thiếu mất hai ư? Còn cứu người, nhìn người này không phải người lương thiện, người muốn rước lấy phiền phức lần nữa sao!”

“Phụ thân, đừng tức giận, ta có chừng mực. Thương thế của người này tốt lên, ta sẽ đuổi y đi.” Cơ Hàn Băng nhìn tay trái, thiếu hai ngón tay, nhớ tới một số chuyện cũ làm hẩn không thoải mái. “Ta sẽ không lập lại sai lầm, phụ thân yên tâm đi.”

Ôn Lương Ngọc khuyên Cơ lão gia: “Cơ bá phụ, đừng gấp gáp, có chúng ta ở đây, không ai làm gì được Cơ huynh đệ.”

“Không có việc gì là tốt nhất.” Cơ lão gia hừ một tiếng.

“Gia gia đừng tức giận, Thiệu Hoa sẽ bảo vệ phụ thân.” Cơ Thiệu Hoa kéo tay gia gia, hùng hồn nói.

“..... Người bảo vệ A Băng, được! Vậy canh chừng người xa lạ này cho gia gia.”

Người xa lạ tỉnh, trông thấy nhà chỉ có bốn bức tường, nghèo đến hết chỗ nói.

“Cám ơn các người đã cứu ta.” Người xa lạ lên tiếng.

“Không cần khách khí, người đã tỉnh, chứng tỏ người không sao, phụ thân, Thiệu Hoa, các người chăm sóc y, ta ra ngoài bán đậu hũ.” Cơ Hàn Băng nâng gánh, không liếc người xa lạ lấy một cái liền rời đi.

Đây là tình huống gì? Người xa lạ có chút hồ đồ, ân nhân cứu mạng rất lạnh lùng với mình, vì sao?

“Ta có việc ra ngoài... , Thiệu Hoa, người trông chừng y.” Cơ lão gia cũng chẳng có phản ứng gì với người xa lạ, người xa lạ càng kỳ quái, mình đặc tội bọn họ ư?

Cơ Thiều Hoa cười vô cùng vui vẻ, bước cà thọt tới trước mặt người xa lạ: “Đại thúc, gia gia muốn ta trông chừng người.”

“Trông chừng ta? Vì sao?” Người xa lạ khó hiểu, mình không trộm, cũng không cướp, còn muốn trông chừng?

“Trước kia, phụ thân cứu người, người kia hại phụ thân, gia gia nói, lòng người xấu nhất, cha ta lại mềm lòng, cho nên ta phải trông chừng người.” Cơ Thiều Hoa nói.

“Gia gia của người sợ ta lấy oán trả ơn, hại cha người, phải không?” Người xa lạ dở khóc dở cười.

“Đúng vậy.”

“Chả lẽ ta có vẻ xấu xa như vậy?”

“Người xấu không đem hai chữ này ghi trên mặt, sao chúng ta có thể tin người là người tốt.”

“Người nói xem, nhà người nghèo như vậy, ta hại cha người cái gì, tính kế cha người cái gì chứ?”

“Đúng vậy, người sẽ không tính kế nhà của ta, người sẽ tính kế cha ta!”

“..... Cha người đen, diện mạo bình thường, ta tính kế hấn, mắt ta có vấn đề a.” Người xa lạ triệt để hết chỗ nói.

“Cha ta thì làm sao, hấn rất anh tuấn, biết không, anh tuấn! Có vị nam nhân.” Cơ Thiều Hoa nhìn người xa lạ dung mạo tuấn mỹ, “Tiểu bạch kiếm không hiểu rõ.”

“..... Ha ha ha, tiểu hài tử rất thú vị.” Người xa lạ không tức giận, ngược lại nở nụ cười.

“Đại thúc, người tên là gì?”

“Trương Cẩm.”

“Trương đại thúc, người đói không, nhà của ta còn có chút cháo, người ăn chứ?”

“Ăn.”

Cơ Hàn Băng về nhà, mấy ngày buôn bán tốt, có chút tiền mua thịt. Cơ Thiều Hoa vừa thấy có thịt, cười đến hai mắt đều nheo lại. Thịt a!

“Phụ thân, hôm nay chúng ta có thịt ăn ư?” Cơ Thiều Hoa nhìn chút thịt, nhìn nhìn mấy người trong nhà, chia ra có vẻ không nhiều.

“Phụ thân nấu com, các người chờ một chút.” Cơ Hàn Băng vội vàng đi nấu, sau đó mọi người ngồi vây quanh một chỗ, ăn com.

Trương Cẩm nhìn đĩa thịt kho tàu ít đến đáng thương, cùng một chút dưa muối, bánh bột ngô, cảm thấy rất khó nuốt.

“Sao người không ăn?” Cơ Hàn Băng hỏi.

“Các người ăn cái này?”

“Đúng vậy.”

“Mỗi ngày các người đều sống như vậy, cũng có thể chịu được.” Trương Cẩm cảm thán.

“Chúng ta không có tiền, không phải đại thiếu gia, sao chịu không được. Có ăn đã rất tốt, bao nhiêu người cả com cũng không có, người còn may mắn chán.” Cơ Hàn Băng gấp một miếng dưa muối, bỏ vào miệng, ăn ngon lành.

“Đây là thịt kho tàu?” Trương Cẩm nhìn đĩa thịt đen sì, có thể ăn ư?

“Người có ăn hay không, ta đói bụng lắm.” Cơ Thiều Hoa gấp một miếng, “Ăn ngon.”

“Người thật không ăn? Thịt này ta có ý mua cho người, người không ăn a. Phụ thân, nhi tử, chúng ta ăn.” Cơ Hàn Băng cũng chẳng khách khí với Trương Cẩm, đem thịt kho tàu chia ra.

Nhìn cả nhà hấn ăn ngon lành, Trương Cẩm cũng hiểu, không còn cách, trước phải chống đỡ a. Trương Cẩm cắn một cái bánh ngô, thật sự là không thể nào ăn.

Chao, mùi thoít vị ngon. Nhưng mỗi ngày người đều ngửi mùi đặc biệt của nó, cũng sẽ cảm thấy không thoải mái. Hiện tại, mặc dù Trương Cẩm vô cùng cảm tạ ân cứu mạng của Cơ Hàn Băng, y vẫn chịu không được chao do Cơ Hàn Băng làm.

Cơ Hàn Băng là người cố chấp, hấn vốn không có tiền, còn cứng nhắc cho hài tử đi học. Người nhà nghèo, đa phần hài tử không biết chữ, nhưng Cơ Hàn Băng nhất định bắt hài tử học. Trương Cẩm nghĩ, nếu mình nghèo đến thế này, mình sẽ để hài tử ở nhà.

“Ngươi không có tiền, vì sao còn cho hài tử đi học?”

“Thieu Hoa rất thông minh, ta hy vọng nó có thể đọc sách biết chữ, tương lai làm người hữu dụng. Đừng giống ta, chỉ là kẻ bán chao.”

“Ngươi vẫn còn biết nghĩ, xác thực Thieu Hoa rất thông minh.”

“Đương nhiên. Tiền sinh của học quán thường cho nó sách đọc, còn giảm học phí.”

“Tiền sinh coi trọng nhi tử của ngươi, rất vừa ý đứa nhỏ này, nếu ta có một đệ tử giỏi, ta cũng sẽ dạy miễn phí.”

“Ông trời vẫn rất thương ta.” Cơ Hàn Băng cộc lốc cười.

“Mỗi ngày ngươi đều làm chao, ngươi không thấy thối a.” Trương Cẩm hỏi Cơ Hàn Băng.

“Không có thối như vậy.” Cơ Hàn Băng ăn chao mình làm, rất được.

“Vị giác của ngươi có vấn đề.”

“Không phải vị giác của ta có vấn đề, là ngươi chưa nếm thử.” Cơ Hàn Băng cầm chao, đưa cho Trương Cẩm ăn. Trương Cẩm chết sống không ăn, nhưng người bệnh không phải đối thủ của Cơ Hàn Băng, chao dễ dàng bị nhét vào miệng Trương Cẩm. Trương Cẩm vừa muốn phát tác, cảm giác chao trong miệng rất thơm, ăn ngon.

Nhìn Trương Cẩm hưởng thụ mà nheo mắt lại, Cơ Hàn Băng liền nở nụ cười: “Đã nói với ngươi mà, mùi thối vị ngon a.”

Nhà Cơ Hàn Băng có chín gian phòng, lâu năm không tu sửa, rất cũ nát, gió mùa mưa dột. Lão thiên gia như muốn chứng minh độ cũ nát của nó, đổ mưa liên tục ba ngày. Phòng ở dột, Trương Cẩm nhìn mưa nhỏ giọt vào chậu, độp độp độp, hết chỗ nói.

“Phụ thân, khi nào mưa mới ngừng a.” Cơ Thieu Hoa hỏi Cơ Hàn Băng.

“Phải xem khi nào tâm trạng của lão thiên gia tốt lên.” Cơ Hàn Băng bắt đầu dĩ nhiên trời.

“Trời mưa là tâm trạng không tốt, phụ thân kể chuyện hài cho lão thiên gia, chọc cười hắn, không được sao.”

“Nếu phụ thân có bản lĩnh đó, đã thành tiên.”

“Nhưng thần tiên không biết làm chao, chỉ có phụ thân biết làm.”

“Cái này chứng minh, phụ thân còn bản lĩnh hơn thần tiên.” Cơ Hàn Băng tự hào nói.

Thật sự là đôi phụ tử nhảm chán, Trương Cẩm nghe mà mặt nổi hắc tuyến.

“Cơ Hàn Băng, nếu ngươi có bản lĩnh thì tu sửa nhà ở, ngươi xem, bên ngoài mưa to, trong phòng mưa nhỏ, sao các ngươi ở được.”

“Ta cũng muốn sửa phòng a, nhưng không có bạc. Mấy gian phòng mà sửa phải tốn hơn trăm lượng bạc, ngươi đem ta bán, cũng không giá trị một trăm lượng.” Cơ Hàn Băng rất thẳng thắn nói.

Trương Cẩm không biết nói thế nào mới tốt.

“Ngươi thu dưỡng một số động vật, bán có thể tiết kiệm chút tiền. Ngươi nuôi nấng chúng nó cũng dùng tiền a.” Trương Cẩm chỉ vào sân nhỏ đầy các loại động vật.

“Ta thu dưỡng những động vật bị thương, giống như thu dưỡng ngươi. Ta không thể ác độc với những động vật này.” Cơ Hàn Băng nói.

Gì, ta và động vật giống nhau? Trương Cẩm cảm thấy suy nghĩ của Cơ Hàn Băng có vấn đề.

“Ngươi không biết là ngươi tốt đến ngu ngốc ư?”

“Không, ta cứu sống một tánh mạng, đều khiến ta cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Người thiện lương cũng được. Nhưng thiện lương quá mức, sẽ bị người khác ức hiếp.”

“Không ai ức hiếp ta.”

“Ta không tin.”

“Thật sự.”

“Thật sự không có người ức hiếp cha ta.” Cơ Thiều Hoa nói. “Ác bá lưu manh cũng không ức hiếp cha ta, bởi vì cha ta tốt.”

“Thật sao?” Trương Cẩm không tin.

“Không tin ngày mai trên người ra phố nhìn xem, lưu manh ác bá bị thương, cha ta chưa bao giờ thấy chết mà không cứu, cha đã cứu bọn họ, bọn họ sẽ không ức hiếp cha ta.”

“Lưu manh ác bá cũng biết báo ân?”

“Đương nhiên, lưu manh ác bá cũng là người.”

Trước khi xuất môn, Cơ Hàn Băng nói sẽ mua cá trở về, hôm nay ăn cá. Mọi người rất cao hứng, nhưng, Cơ Hàn Băng trở về, hai tay trống trơn.

“Cá đâu?” Cơ Thiều Hoa hỏi.

“Hắc hắc hắc, Thiều Hoa, hôm nay phụ thân không mua cá trở về.” Cơ Hàn Băng vô cùng xấu hổ, áy náy cười nói.

“Vì sao, người đem tiền cho người khác hả?” Trương Cẩm hỏi.

“Làm sao người biết?” Cơ Hàn Băng kỳ quái, Trương Cẩm có thiên lý nhãn ư? Y trông thấy mình đem tiền cho người khác?

“Phụ thân!” Cơ Thiều Hoa sinh khí, thở phì phì trở lại trong phòng, cạch! Đóng cửa lại. Cửa rung hơn nửa ngày, thiếu chút nữa rơi xuống.

“Thiều Hoa, phụ thân thấy trượng phu của nữ nhân kia chết không có tiền mua quan tài, vô cùng đáng thương. Đưa tiền cho nàng mua quan tài, giúp nàng chôn cất trượng phu, vừa mới về. Phụ thân biết phụ thân không giữ lời, ngày mai được không, ngày mai nhất định mua!”

“Người quá mềm lòng, lúc phụ thân mềm lòng có nghĩ tới ta và gia gia không?”

“..... Phụ thân sai rồi, bảo bảo đừng tức giận, phụ thân không đúng, từ nay về sau không làm thế nữa, được không?”

Cơ Hàn Băng dỗ dành đứa con, Trương Cẩm và Cơ lão gia tuyệt không thương cảm Cơ Hàn Băng.

“Đáng đời!”

Cơ Thiều Hoa bổ trí nhiệm vụ cho Trương Cẩm, “Trong nhà chỉ có người rảnh rỗi, ta phải đi học, người trông chừng cha ta, ngàn vạn lần không để hấn hão tâm”

“Vì sao ta phải trông chừng?”

“Người ở nhà ta ăn chùa, chúng ta không đòi người tiền, nên người phải làm việc, người có cái gì không hài lòng ư?”

“Không.” Người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Trương Cẩm thầm nghĩ, xú tiểu tử, người chờ đó cho ta!

Lần đầu tiên Trương Cẩm cùng Cơ Hàn Băng bán chao, trên đường đi không ít người nhiệt tình chào hỏi.

“A Băng, người thú lão bà khi nào thế?”

“Đúng vậy, thật tuần mỹ.”

“Người ngọc cũng có phúc của người ngọc a.”

“Vốn ta còn định gả nữ nhi của ta cho người, xem ra không cần.”

“Người theo A Băng, chính là phúc khí của người.”

“A Băng là người tốt, rất thiện tâm, chắc chắn sẽ đối xử tốt người.”

Trương Cẩm và Cơ Hàn Băng nghe đến sắp hôn mê, ta cùng hấn thành thân? Chúng ta là vợ chồng? Hai người người nhìn ta ta nhìn người, cảm thấy đây là chuyện không bao giờ xảy ra. Chúng ta không phải người đi chung đường, sao có thể bên nhau. Sức tưởng tượng của hàng xóm láng giềng thật phong phú!

“Người có thương tích, còn chưa tốt, ngồi chỗ kia là được, ta bán.” Cơ Hàn Băng nói.

Trương Cẩm chính là một chiêu bài sống, vì xem mỹ nam tử, khách hàng chen chúc tới, có ăn chao hay không đều mua một miếng.

“Trông thấy chưa, chao Phan An ra đời!”

“Ta vì nhìn y, đi qua ba phố mà tới a.”

Ta không cần các người nhìn ta, các người bệnh tâm thần! Trương Cẩm giận tới mức canh mặt. Ta đâu bán thân, nhìn cái gì chứ! Trương Cẩm hung dữ, thấy những người vì nhìn mình mà đến, tức chết!

Hôm nay thu hoạch lớn, thu hoạch lớn! Cơ Hàn Băng nhìn tiền, có nhiều như vậy, từ trước đến nay chưa khi nào bán sạch sẽ thế.

“Hôm nay chúng ta cải thiện cuộc sống, ăn vịt nướng.” Cơ Hàn Băng cười nói, vừa đi vừa nhảy như hải tử. “Đã lâu ta không ăn vịt nướng, hôm nay ăn vịt nướng!”

Ăn vịt nướng mà vui thế sao, Trương Cẩm nghĩ, thật sự là nghèo kiệt xác!

Buổi tối mọi người được ăn vịt nướng, hưng phấn nửa ngày.

Biểu ca của Trương Cẩm tới đón y, phô trương, khí thế, có thể thấy được Trương Cẩm là kẻ có tiền. Cơ lão gia vừa thấy biểu ca Trương Cẩm, tức giận đều tràn lên!

“Hóa ra các người là một nhà! Người còn mặt mũi đến nhà ta sao!” Cơ lão gia nổi trận lôi đình, chỉ vào biểu ca của Trương Cẩm mà mắng, “Các người làm hại con ta chưa đủ thảm ư, còn chạy đến nhà ta, các người muốn làm gì!”

“Cơ lão gia, sao chúng ta lại hại Cơ công tử. Ta tới đón biểu đệ, vì ân cứu mạng của Cơ công tử, chúng ta đặc biệt chuẩn bị lễ mọn, đáp tạ các người.” Biểu ca của Trương Cẩm nói.

“Tuy chúng ta nghèo, nhưng không cần tiền dơ bẩn của người, ta ngại bẩn!”

“Lão bá, biểu ca ta chỉ tỏ vẻ căm tị, không có ý khác, vì sao người tức giận như vậy?” Trương Cẩm khó hiểu hỏi.

Cơ lão gia thở hổn hển mắng: “Người hỏi biểu ca người xem, vì sao tay trái của con ta thiếu hai ngón, vì sao trên người con ta thêm một vết sẹo. Con ta cứu biểu ca người, biểu ca người đối xử với nó như vậy, các người là loại gì!”

“Cơ lão gia, chuyện xưa còn nói đến. Ta đã xin lỗi mà.” Biểu ca của Trương Cẩm không vui.

“Xin lỗi có thể giải quyết vấn đề ư, xin lỗi có thể mua trở lại ngón tay của con ta?”

“Nhưng chuyện đã xảy ra, người còn muốn muốn ta làm thế nào!”

“Mang biểu đệ của người và người của người cắt khỏi nhà ta, còn bạc của người, chúng ta không cần một xu. Các người lập tức cắt cho ta!”

“Hừ, không biết điều!” Biểu ca của Trương Cẩm nói.

Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc nghe nói cừu nhân của Cơ gia đến, phải nói là kẻ lấy oán trả ơn đến, bọn họ lập tức chạy qua, tham gia náo nhiệt.

“Cơ lão gia thật là lợi hại.”

“Rất có quyết đoán.”

Hai người đánh giá như vậy.

“Từ lâu đầu, vừa rồi định cảm tạ người, người còn mắng. Con của người cứu ta thì sao, ta đâu cầu hắn cứu ta. Hơn nữa, hắn bị ta lợi dụng thì sao nào, hắn cam tâm tình nguyện thích ta, bộ dáng kia của hắn, ta để hắn đi theo ta đã rất nể tình, người nháo cái gì!”

Người gì chứ, cho là mình có tiền, rất đẹp, muốn làm gì thì làm sao. Lý Hiểu Nhạc không vừa mắt nhất loại người như vậy.

Cơ Hàn Băng chạy về nhà, vừa thấy biểu ca của Trương Cẩm, trong lòng khó chịu: “Hóa ra các người là một nhà.”

“A Băng, cảm ơn người đã cứu biểu đệ ta.” Biểu ca của Trương Cẩm nói.

“Các người đi đi, đừng đến nữa, cha ta rất tức giận.” Cơ Hàn Băng lạnh lùng nói.

“A Băng, thực xin lỗi.” Biểu ca của Trương Cẩm nói.

“Thực xin lỗi, ta nghe người nói quá nhiều lần, quá tùy tiện, một chút giá trị cũng không có.” Cơ Hàn Băng nói: “Chúng ta nghèo, ta không đẹp, kỳ thật cái này quan trọng sao? Ta đã cứu người, không trông cậy người báo đáp ta, nhưng người không nên lừa gạt ta, lợi dụng ta, thật giống như ta là kẻ ngốc, nên bị người lừa dối. Người có tiền, người có quyền thế, nhưng ta khinh thường người.”

“A Băng, người trở nên thực cay nghiệt. Ta nhớ rõ người rất mềm lòng?”

“Ta mềm lòng, nhưng ta không ngốc.”

“Người ta không chào đón ngươi, ngươi còn không mau đi.” Lý Hiểu Nhạc có chút hả hê.

“Ngươi không cảm thấy mình không được chào đón sao, đi nhanh đi!” Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm.

“Các ngươi nói cái gì, lặp lại lần nữa!” Biểu ca của Trương Cẩm thật sự tức giận.

“Chúng ta nói, sao ngươi còn chưa rút!” Lý Hiểu Nhạc không đếm xỉa tới.

“Xú tiểu tử, dám khinh thường chủ nhân của chúng ta, muốn chết!” Thủ hạ của biểu ca Trương Cẩm động thủ đánh người. Lý Hiểu Nhạc là tổ tông đánh nhau, chuyên gia gây họa, hẳn không hại người đã rất tốt, còn có người không sợ chết muốn bị đánh.

Răng rắc rầm! Biểu ca của Trương Cẩm và thủ hạ đều bị ném ra cửa.

“Các vị, có muốn ném thử được ta nghiên cứu chế tạo không.” Ôn Lương Ngọc cười đến hòa thuận, mọi người cảm thấy gió lạnh thổi qua.

Lần đầu tiên biểu ca của Trương Cẩm bị một kẻ vô danh tiểu tốt thu thập, mặt mũi bầm dập, trông rất đẹp mắt. Còn được kỳ quái kia, thật đủ biến thái.

“Biểu ca, Cơ lão gia nói thật?” Trương Cẩm hỏi.

“..... Là thật. Cả đời này, người biểu ca có lỗi nhất là Cơ Hàn Băng. Hắn đã cứu ta, ta hại hắn. Hiện tại ngấm lại, ta không hối hận. Ta trời sinh là người ích kỷ, làm đã làm, có cái gì để hối hận.” Biểu ca của Trương Cẩm thở dài. “A Băng là người tốt, người rất tốt, ta không xứng với hắn. Ta cận kề như vậy sao xứng với người lương thiện như hắn.”

“Biểu ca không muốn hắn quay lại với mình ư?”

“Trong nhà sẽ không đồng ý, hắn nghèo như vậy, lại không đẹp mắt.”

“Không thử làm sao biết.”

“A Băng đã hận thấu ta, ta không có cơ hội.”

“Ngươi nhất gan, biểu ca, ta luôn xem ngươi là tấm gương học hỏi, hóa ra ngươi rất nhất gan!”

Mùa mưa đã tới, sửa phòng không có tiền? Làm sao mới tốt, buồn a, buồn a, buồn a, ai! Cơ Hàn Băng lại thở dài một hơi. Chúng ta nghèo, phải có chí khí của người nghèo, nhưng gặp vấn đề vẫn cảm thấy rất bất lực. Cơ Hàn Băng nhìn chao, hôm nay bán không tốt, bởi vì Trương Cẩm không ở bên cạnh hấp dẫn khách hàng, buôn bán khó khăn rất nhiều.

“Ân công, ta tìm ngươi đã vài năm, cuối cùng tìm được ngươi!” Một người vạm vỡ mặt mũi đầy râu mép, quần áo hoa lệ, hắn giữ chặt tay Cơ Hàn Băng, kích động không thôi.

“Ân công? Ta không nhớ rõ ta có ân với ngươi?” Cơ Hàn Băng suy nghĩ nửa ngày, không nhớ đã gặp nhau ở đâu

“Ngài đúng là quý nhân hay quên, mấy năm trước, ngài buôn bán đi ngang qua chỗ chúng ta, nơi đó vừa xảy ra lũ lụt. Một mình ngài điều khiển thuyền cứu người, ngài đã quên. Một nhà bốn người chúng ta được ngài cứu.” Đại hồ tử nói, “Ngài còn cứu người trong tộc, tổng cộng ba mươi lăm người, ngài nhớ lại xem. Ta nhớ rõ ngài nói, ngài là Cơ Hàn Băng, đúng không!”

“Đúng là có sự kiện kia.” Cơ Hàn Băng nghĩ tới, mấy năm trước hắn học việc buôn bán, đi ngang qua một chỗ, nơi đó xảy ra lũ lụt, hắn chèo thuyền cứu người, còn đem tiền mình kiếm được cho nạn dân.

“Ta không nhận làm người. Ân công a, mẹ ta nói có ân phải báo, hướng chi là ân cứu mạng! Chúng ta có tiền, chúng ta tìm ân công khắp nơi, phải báo đáp ngươi. Tìm đã nhiều năm, cuối cùng hôm nay tìm được.” Đại hồ tử kíp Cơ Hàn Băng cười lớn, Cơ Hàn Băng cũng vui vẻ cười.

Đại hồ tử đến nhà Cơ Hàn Băng, đưa cho Cơ Hàn Băng hai trăm lượng bạc, một trăm mẫu thổ địa, một cửa hiệu mặt tiền. Cơ Hàn Băng không cần, đại hồ tử sinh khí: “Ngài không cần là xem thường ta, ta trở về làm sao nói với mọi người, ngài phải nhận lấy. Đây là tâm ý của tộc chúng ta!”

Ai nói người tốt không có hảo báo, ngươi xem, Cơ Hàn Băng đang lo không có bạc sửa phòng, bạc liền đến. Cơ lão gia cao hứng, đưa con làm việc thiện, rốt cục có hảo báo, có thể thấy được ông trời không khinh người! Nhà Cơ Hàn Băng sửa lại, mua thêm một số gia cụ, càng đẹp để.

“Nhà quá tốt, chỉ cần có một lão bà, Cơ huynh đệ, ngươi sẽ đầy đủ hết. Đúng rồi, vương phủ thay gia cụ, ta giữ lại cho ngươi không ít, ngươi có muốn không?” Lý Hiểu Nhạc hỏi Cơ Hàn Băng.

“Muốn, gia cụ cũ của vương phủ cũng so với nhà dân chúng tốt hơn nhiều lần.” Cơ Hàn Băng tìm người mang gia cụ tới, bày trong nhà mình, khí thế.

“Oa, phụ thân, nhà của chúng ta thật đẹp.” Cơ Thiệu Hoa cao hứng chạy tới chạy lui, sờ sờ cái này, sờ sờ cái kia. “Gia cụ của Vương phủ, thật sự quá tốt. So với nhà đồng học của ta còn tốt hơn.”

“Mọi người đều nói, Lão Lai Phúc, thật sự là Lão Lai Phúc.” Cơ lão gia mặc quần áo mới, ngồi ngoài sân phơi nắng, tâm tình thực thư sướng.

Trương Cẩm đi đến nhà Cơ Hàn Băng, chán động, sao lại biến dạng, nhà được sửa chữa, người phát tài khi nào? Gõ cửa, Cơ Hàn Băng ra mở, thấy Trương Cẩm đến, có chút giật mình.

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Sao ta không thể tới?”

Trương Cẩm thập phần không khách khí bước vào nhà Cơ Hàn Băng, “Ngươi mới phát tài sao, sửa phòng ở, thêm gia cụ.”

“Tiền sửa phòng là người khác cấp cho, gia cụ cũng là hàng xóm cấp cho.” Cơ Hàn Băng giải thích.

“Cơ bá bá, ta đến thăm ngài!” Trương Cẩm cười rạng rỡ, Cơ lão gia vừa nhìn y liền tức.

“Ngươi tới làm gì vậy!”

“Cơ bá bá, ta tới thăm ngài, thuận tiện nói với ngài, ngài xem, A Băng là người mềm yếu, không ai trông chừng hẳn, hẳn có bao nhiêu tiền, đều bỏ thí hết.”

“Đúng vậy, nhưng ai trông chừng hẳn a?”

“Ta a, ta trông chừng hẳn a.”

“Ngươi!”

Trương Cẩm cười như một đóa hoa, “Ta đã nói với người nhà của ta, ta muốn báo đáp ân cứu mạng của A Băng, sau đó ta sẽ trở về. Ta trông chừng A Băng, như vậy hẳn không thể tùy tiện cho người khác tiền.”

“Ngươi thần kinh sao.” Cơ lão gia hỏi, “Làm thiếu gia nhiều tiền thì không làm, chạy đến chỗ ta, bởi vì trông chừng A Băng, báo đáp A Băng ư?”

“Bá bá, ta không nói giỡn, ta nghiêm túc. Nhà của ta thiếu nợ A Băng quá nhiều, ta báo ân.”

“Ngươi tới báo ân? Trong nhà nhiều người, ta không nuôi nổi ngươi.” Cơ Hàn Băng tính tính sổ sách, nói ra.

“Ta có thể giúp ngươi bán chao, có ta ở đây, cam đoan buôn bán tốt! Thế nào, nhận ta đi. Ta đã không nhà để về, vì đến nhà của ngươi, ta cãi nhau với người nhà, ta làm người nhà của ngươi, thế nào?” Trương Cẩm kéo tay Cơ Hàn Băng, cười nịnh nọt.

“.....” Cơ Hàn Băng hết chỗ nói.

Cơ Hàn Băng bán chao, Trương Cẩm đứng một bên hỗ trợ.

“Nhìn xem vợ chồng người ta, cỡ nào hài hòa.”

“Cảm tình thật tốt, thật sự khiến người hâm mộ.”

Nghe khách hàng ngươi một câu ta một câu, cho rằng bọn họ là vợ chồng, Cơ Hàn Băng đã chẳng muốn cùng bọn họ giải thích. Nói đi, các ngươi thích nói thế nào thì nói như thế, tùy các ngươi tưởng tượng a. Bán hết chao, thu quán về nhà, Trương Cẩm vô cùng cao hứng, cùng Cơ Hàn Băng trò chuyện.

“Tiểu nữ tử bán mình chôn phu, cầu các ngươi thương ta đi.” Một nữ nhân khóc thảm thương, phía trước nàng là một cái chiếu, trong chiếu bọc một người.

“Tại sao lại là ngươi bán mình chôn phu, lần trước ngươi cũng bán mình chôn phu mà, chẳng lẽ đó là trượng phu đầu tiên. Hay là ta mua quan tài cho ngươi, tìm người chôn trượng phu cho ngươi.” Cơ Hàn Băng nhận ra nữ tử lừa đảo bán mình chôn cất phu.

“Tại sao lại là ngươi!” Nữ nhân kia ùng khóc.

“Ngươi là lừa đảo!” Cơ Hàn Băng nói.

“Ta không có lừa ngươi, bên trong chiếu chính là ta trượng phu. Lão công, tên gốc nhiều chuyện lần trước lại tới nữa rồi!” Nữ nhân đá đá chiếu.

Người chết trong chiếu lập tức lại sống lại, đứng lên, chỉ vào Cơ Hàn Băng mắng: “Ngươi là đứa ngốc nhiều chuyện, ngươi thương cảm lão bà của ta, ngươi đem tiền cho nàng thì tốt rồi, không nên nhiều chuyện, mua quan tài chôn ta xuống đất. Nếu lão bà của ta không kịp thời móc ta ra, lão tử thiếu chút nữa bị ngươi chôn sống!”

“Ngươi đáng đời, lừa gạt tiền của chúng ta, các ngươi còn chỉ vào chúng ta mắng, ngươi mới ngu ngốc, cả nhà các ngươi đều ngu ngốc!” Trương Cẩm mắng lại. “Ai bảo các ngươi gạt người, ta cho ngươi biết, ngươi lại gạt tướng công ta, ta sẽ thu thập các ngươi.”

“Trương Cẩm, khi nào ta trở thành tướng công của ngươi?” Cơ Hàn Băng khó hiểu hỏi.

“Không lâu nữa, ngươi chính là.” Trương Cẩm hùng hồn nói, “Ta nghĩ nửa ngày, cách báo ân cứu mạng của ngươi, đó là lấy thân báo đáp.”

“Sao ta cảm thấy, ta lên phải thuyền giặc?”

“Vậy có kẻ trộm thuyền a, cái này gọi là ngươi lấy được như hoa mỹ quyền.”

“.....” Cơ Hàn Băng hết chỗ nói. “Đều là mềm lòng dẫn đến họa.”

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Có một phiến đá vô cùng tức giận, nó ở trong sân nhỏ của chùa chiền, mỗi ngày bị người khác giẫm đến giẫm đi. Trong đại điện cung phụng tượng phật, mỗi ngày được vạn người kính ngưỡng, tượng phật và phiến đá đều được gỡ xuống từ một tảng đá, nhưng vận mệnh lại chênh lệch quá nhiều.

Phiến đá khó chịu, nó hỏi tượng phật: “Ngươi xem, chúng ta đều được gỡ xuống từ một tảng đá, vì sao ngươi được vạn người kính ngưỡng, ta lại bị dẫm nát dưới chân, vận mệnh quá không công bằng!”

“Ngươi may mắn hơn ta.” Tượng phật nói: “Ngươi bị một nhát cắt liền trái trên mặt đất, ta không may mắn như ngươi. Ta bị thợ khắc đá hết cắt lại đục, nhận hết thống khổ, trên người chịu vô số vết dao nhỏ, mới thành hình hiện tại. Những thống khổ này, không phải ngươi có thể chịu được, cũng không ai biết rõ. Ngươi nói, ta sao có thể không được vạn người kính ngưỡng.”

Mỗi một người thành công, đều phải trải qua rất nhiều đau khổ, những đau khổ này khiến người phát triển, tảng đá chỉ có trải qua tạo hình, mới có thể trở thành tượng phật được vạn người kính ngưỡng.

Tiểu Hắc, kỳ thật tên hắn không phải Tiểu Hắc, bởi vì hắn đen nên người ta gọi hắn Tiểu Hắc. Tiểu Hắc vốn là con của một gia đình giàu có, phụ thân của hắn là thương nhân, bị bằng hữu lừa gạt, hao hết gia sản mua một khối thạch, sau đó ông hóa điên. Mẫu thân của Tiểu Hắc không chịu được phụ thân của Tiểu Hắc điên điên khùng khùng, đã bỏ đi. Tiểu Hắc mang theo phụ thân, trải qua cuộc sống khó khăn. Tiểu Hắc bắt đầu xin cơm, bởi vì hắn nhỏ không làm được chuyện gì, tiền không có. Rất nhiều người thấy hai phụ tử đáng thương, cho bọn hắn một ít tiền, cũng có thể miễn cưỡng sống sót.

Ngày đó Tiểu Hắc nhìn thấy kẻ lừa gạt phụ thân hắn, tên lừa đảo kia cũng là một thương nhân, gã cũng nhìn thấy Tiểu Hắc.

“Cho ngươi.” Tên lừa đảo thương cảm ném cho Tiểu Hắc mười lượng bạc, “Các ngươi đáng thương, cảm mua đồ ăn cho phụ thân ngươi a.”

Tiểu Hắc ném bạc lại cho thương nhân lừa đảo: “Chúng ta có thể nhận lòng thương hại của bất kì ai, duy chỉ có ngươi là không.”

“Hắc, tiểu tử, ngươi thật không biết cật nhắc. Cho ngươi bạc là thấy các ngươi đáng thương, ngươi cho rằng bạc của ta tùy tiện ném đi sao?”

“Chúng ta thậm chí như vậy là nhờ phúc của ngài, nếu không có ngài tính toán tường tận, cha ta đâu thành cái dạng này? Chúng ta nhà tan của nát, cái gì cũng không có, nhưng vẫn rất tốt. Ít nhất không có người lừa gạt, không có người tính toán.” Tiểu Hắc giương mắt liếc thương nhân lừa đảo, lại cúi đầu, không nói.

“Thằng nhóc, ta đánh chết ngươi!” Thương nhân lừa đảo đưa tay muốn đánh, nhưng gã bị người cản lại, người cản gã là một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn, lực tay của nàng rất lớn, thương nhân đau đến gào khóc.

“Ngươi ức hiếp một đứa trẻ ăn mày cùng một người điên, có bản lĩnh gì chứ!” Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn nói.

“Ngươi buông tay, ngươi là ai, ngươi quản được sao!” Thương nhân lừa đảo kêu la.

Thiếu nữ dùng lực, hất văng gã ra xa: “Ta là Lý U Lam. Ngươi nhớ kỹ, ta không vừa mắt loại người như ngươi, có chút tiền dơ bẩn liền đắc ý, ngươi có gì đặc biệt hơn người chứ. Nghe nói, ngươi lừa một bằng hữu mới trở nên giàu có. Loại như ngươi, dám khiêu chiến với ta, ngươi chưa từng nghe ta là ai ư.”

“Hừ..... Hừ.....” Thương nhân lừa đảo đau đến rên hừ hừ, “Ta nghe nói ngươi là Mẫu Dạ Xoa Lý U Lam nổi danh, Lý phu nhân. Tiểu nhân có mắt như mù, đắc tội ngài. Ngài đừng so đo a.”

Lý U Lam trở thành thần tượng trong lòng Tiểu Hắc, hắn luôn muốn trừng trị gã bại hoại này, Lý U Lam chỉ cần một tay đã xử lý gọn, quá ngẫu, hiệp nữ.

Đứng bên cạnh Lý U Lam là một đứa bé, đứa bé này vô cùng đáng yêu, đứa bé chạy đến chỗ thương nhân lừa đảo, cầm lấy túi tiền của gã: “Đại thúc, cái này coi như nguoi bồi thường tổn thất tinh thần của chúng ta.”

“Nguoi thích thì nguoi lấy đi!” Thương nhân lừa đảo thấy đứa bé cướp tiền, nhanh chạy a, nếu không lát nữa quần áo cũng bị lấy hết.

Nhìn thương nhân chạy trốn chết, nhĩ tử của Lý U Lam cười đến vui vẻ: “Bộ dáng của hần kia, chó nhà có tang!”

“Số tiền này cho nguoi, nó vốn là của nguoi.” Đứa bé đưa túi tiền cho Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc khóc, lâu như vậy hần mới cảm nhận được ấm áp.

Lý U Lam thấy tay Tiểu Hắc cầm một tượng điêu khắc gỗ, rất hứng thú: “Hài tử, đây là nguoi khắc?”

“Đúng vậy, rất khó coi a.” Tiểu Hắc xấu hổ hỏi.

“Không, rất đẹp. Ta cảm thấy nguoi có thiên phú điêu khắc, muốn học điêu khắc không?” Lý U Lam hỏi.

“Muốn, nhưng cha ta là kẻ điên, ta còn phải chăm sóc ông, nếu ta đi học sẽ không kiếm được tiền, ta và phụ thân sống thế nào.” Tiểu Hắc có chút băn khoăn.

“Nguoi có thể đến trường ngọc thạch của ta làm công, đến lúc đó có học được kỹ thuật hay không, phải dựa vào chính nguoi.” Lý U Lam nói.

Một hài tử dẫn theo phụ thân điên khùng đi tới trường ngọc thạch, bắt đầu cuộc sống, bắt đầu lao động, cùng mọi người kiếm tiền, sẽ không ai xem nguoi là tiểu hài tử. Đối với nhân tình âm lạnh, Tiểu Hắc hiểu thấu, cũng rất lạnh nhạt. Mỗi ngày làm việc tay chân rất vất vả, làm không tốt, những người kia sẽ mắng Tiểu Hắc, sao nguoi đàn như vậy, cái gì cũng không biết, nếu không phải lão bản hạ lệnh nhận nguoi và phụ thân nguoi, chúng ta mới không cần nguoi, vướng víu.

Tiểu Hắc rất tức giận, nhưng chỉ có thể dấu trong lòng, hần hiểu bây giờ mình không làm được gì, mình vẫn còn là tiểu hài tử. Nhưng một ngày nào đó, tiểu hài tử sẽ lớn lên, sẽ hữu dụng, vượt qua các nguoi. Tiểu Hắc không tin mình cả đời sẽ như vậy, hần nghĩ, hần sẽ dựa vào hai tay, mở con đường cho chính mình.

Tiểu Hắc bắt đầu học trộm tài nghệ của những điêu khắc sư, dùng vật liệu sót lại, làm một số đồ vật nhỏ. Tiểu Hắc tin rằng, có một ngày mình sẽ điêu khắc ra tinh phẩm, được thế nhân ca tụng. Nhưng lý tưởng và sự thật cách nhau rất xa, thực hiện lý tưởng cũng rất khó khăn. Phụ thân điên khùng của Tiểu Hắc, từ đi vào trường ngọc thạch, yên tĩnh rất nhiều. Ông luôn nhìn chăm chăm những tảng đá, không ngừng nhìn, tựa như những tảng đá này có linh hồn. Ngày đó phụ thân của hần trông thấy một tảng đá, giống như nỗi điên, ôm vào ngực, không chịu buông tay. Bởi vì ông là kẻ điên, không có ai so đo với ông. Tảng đá kia được ông ôm trong lòng rất nhiều năm.

Tiểu Hắc rất cẩn thận làm việc, nhưng cẩn thận đến đâu cũng có lúc phạm sai lầm, hôm nay Tiểu Hắc phạm vào một sai lầm, làm vỡ vòng ngọc. Các điêu khắc sư không vui, mắng Tiểu Hắc, nói hần không đáng một đồng. Là người đều có lòng tự trọng, bị nói không đáng một đồng, sao Tiểu Hắc nhẫn được. Hần khóc chạy, ủy khuất, thông khổ mấy năm qua đều trút ra ngoài.

Tiểu Hắc ngồi bên bờ sông ở trường ngọc thạch ngăn nguoi, nhìn nước sông chảy không ngừng, tùy ý chảy về nơi nó muốn. Còn mình, vĩnh viễn giẫy dụa trong dòng nước xoáy, chỉ cần lơ đãng sẽ bị chết chìm.

“Tại sao nguoi khóc?” Không biết từ lúc nào một tiểu hài tử xinh đẹp đã ngồi bên cạnh Tiểu Hắc, nó hiếu kỳ nhìn hần.

“Ta không khóc, nguoi mới khóc!” Tiểu Hắc không muốn nguoi ta thấy hần mềm yếu vô dụng, đánh chết hần cũng không thừa nhận mình khóc.

“Không khóc, vậy trên mặt nguoi là cái gì, không phải nước mắt, là nước tiểu.”

“Mắt của nguoi mới đái. Của ta là nước mắt!”

“Vậy nguoi khóc, nguoi còn không thừa nhận.”

“Hừ, ta thừa nhận ta khóc, được chưa.” Xú tiểu tử, Tiểu Hắc mắng thầm.

“Vì sao nguoi khóc?”

“..... Ta không nói cho nguoi.”

“Nguoi ở trường ngọc thạch, nguoi là điêu khắc sư ư?”

“Chưa phải.” Tiểu Hắc cúi đầu, “Bây giờ chưa phải, sau này chắc chắn phải!”

“Nhìn nguoi đáng thương như vậy, chắc chắn gây chuyện không tốt.”

“Nguoi biết gì, sao ta có thể gây chuyện!”

“Được rồi được rồi, đừng tức giận. Ta kể cho người nghe một chuyện, là phụ thân ta kể cho ta nghe.”

“Chuyện gì?”

“Có một phiến đá vô cùng tức giận, nó ở trong sân nhỏ của chùa chiền, mỗi ngày bị người khác giẫm đến giẫm đi. Trong đại điện cung phụng tượng phật, mỗi ngày được vạn người kính ngưỡng, tượng phật và phiến đá đều được gỡ xuống từ một tảng đá, nhưng vận mệnh lại chênh lệch quá nhiều.

Phiến đá khó chịu, nó hỏi tượng phật: ‘Người xem, chúng ta đều được gỡ xuống từ một tảng đá, vì sao người được vạn người kính ngưỡng, ta lại bị dẫm nát dưới chân, vận mệnh quá không công bằng!’

‘Người may mắn hơn ta.’ Tượng phật nói: ‘Người bị một nhát cắt liên trải trên mặt đất, ta không may mắn như người. Ta bị thợ khắc đá hết cắt lại đục, nhận hết thống khổ, trên người chịu vô số vết dao nhỏ, mới thành hình hiện tại. Những thống khổ này, không phải người có thể chịu được, cũng không ai biết rõ. Người nói, ta sao có thể không được vạn người kính ngưỡng.’

Cha ta nói mỗi một người thành công đều phải trải qua rất nhiều đau khổ, những đau khổ này khiến người phát triển, tảng đá chỉ có trải qua tạo hình, mới có thể trở thành tượng phật được vạn người kính ngưỡng.”

“Rất có đạo lý.”

“Đương nhiên.” Tiểu hải tử đắc ý, xa xa có người gọi tiểu hải tử xinh đẹp, tiểu hải tử xinh đẹp xoay người chạy: “Tiểu điều khắc sư, ta có thể chờ tượng phật của người.”

Một nụ cười âm áp trong sáng của tiểu hải tử xinh đẹp, đã khắc thật sâu vào tâm trí Tiểu Hắc.

“Tiểu Hắc, ta nghe nói người chạy đến đây, sao còn chưa về?” Lý U Lam ra tìm Tiểu Hắc, trông thấy Tiểu Hắc ngơ ngác, nâng từ ái xoa đầu Tiểu Hắc.

“Ta đang chuẩn bị về, lão bản.” Tiểu Hắc cười, mặc Lý U Lam nắm tay của hắn, đã rất lâu không được cảm nhận âm áp. Lý U Lam cho Tiểu Hắc cảm giác của mẫu thân.

“Người nha, chỉ bị bọn họ mắng thôi mà. Mắng thì mắng, cũng không ít một miếng thịt, người xem người tức giận như vậy, ta biết rõ Tiểu Hắc rất cố gắng, nhưng người đôi khi cũng sai lầm. Lần này sai rồi, chú ý không tái phạm, ta tin tưởng Tiểu Hắc có thể làm được.” Lý U Lam vừa cười vừa nói.

“Ta đã biết, lão bản, Tiểu Hắc sẽ không tái phạm sai lầm như thế nữa.” Tiểu Hắc cười đến chói mắt.

Trương ngọc thạch có một lão điều khắc sư, tài nghệ phi phàm. Ông có một đệ tử xuất sắc, nhưng giả mạo mình làm, lấy được khen thưởng trong trận đấu chạm khắc ngọc. Lão điều khắc sư chất vấn đệ tử, vì sao làm như vậy.

“Ta không làm như vậy, sao có thể nổi danh. Cả đời ta đều sống dưới bóng của sư phụ, người chưa chết, đến bao giờ ta mới có được mọi thứ. Ta muốn thành danh, cho nên, người phải nhường đường cho ta. Hiện tại, ta là điều khắc sư nổi danh, rất nhiều người đến mời ta làm việc cho bọn họ. Ta không còn là tiểu học đồ chờ người sai bảo.” Người đệ tử kia trả lời.

“Điều khắc sư không phải vì thanh danh và tiền tài mà tạo hình. Nó là một môn nghệ thuật. Một tảng đá, trong tay của người, biến thành một khối ngọc thạch xinh đẹp..... Tựa như người nhìn con của mình sinh ra, từ từ phát triển. Ta điều khắc mỗi một tác phẩm, đều dùng toàn tâm của ta tạo hình, ta chưa bao giờ nghĩ rằng tác phẩm của ta có thể mang đến bao nhiêu danh lợi tài phú. Một khi lòng của người bị nhuộm sắc thái thế tục, đâu có thể điều khắc ra tuyệt thế trân phẩm?” Lão điều khắc sư nói. “Người đã quên ước nguyện ban đầu khi học điều khắc, người đã không còn là đệ tử của ta.”

Lão điều khắc sư rất buồn bã, đệ tử đắc ý của mình biến thành dạng như vậy, có thể nào không khổ sở.

“Lão nhân gia, người khổ sở cái gì. Chẳng phải thiếu một đồ đệ thôi ư, người lại thu một người là được.” Lý U Lam vỗ vỗ bả vai lão điều khắc sư.

“Thu một người, nói thì dễ, nào có sẵn đệ tử cho ta thu. Hơn nữa, lại thu một người, để nó tiếp tục giẫm ta mà bước lên sao.” Lão điều khắc sư nói.

“Người thật cố chấp, trên đời nào có nhiều người vô tình vô nghĩa đến thế, đồ đệ người là tinh phẩm trong số bại hoại, thứ đó đâu đáng để người tức giận.”

“Cũng đúng, ta vì hắn mà tức giận, không đáng.”

“Ta nói, người thấy Tiểu Hắc thế nào, thu nhận nó a.”

“Là hải tử đen suốt ngày gây ngốc đó hả, nó được không.”

“Lão nhân gia, người chưa thấy điều khắc của Tiểu Hắc, sao người biết nó không có thiên phú.” Lý U Lam có chút tức giận, kéo lão điều khắc sư phải đi vào trường ngọc thạch. Vì là đêm khuya, bên trong không ai, nhưng còn ánh đèn le lói.

Lão điều khắc sư trông thấy Tiểu Hắc đang dùng vật liệu thừa, len lén điều khắc.

“Người xem hải tử đó có thiên phú không, các người chỉ biết xem mặt ngoài.” Lý U Lam bĩu môi.

Lão điêu khắc sư nhẹ nhàng đến bên cạnh Tiểu Hắc, cầm lấy một tượng Quan Âm: “Tiểu Hắc, đây là ngươì làm?”

“Đúng vậy.” Tiểu Hắc thấy có người phát hiện hắn đang vụng trộm học nghệ, xấu hổ nói.

“Ngày mai ngươì theo ta học.” Lão điêu khắc sư nói.

“Cắt, gọt, mài dũa, là trình tự chế tác ngọc thạch. Cắt, chính là tách vật liệu, dùng cưa tách ngọc liệu ra. Gọt, chính là dùng cưa với chỉnh sửa. Mài, chính là dùng chui, sau đó dùng đục tạo hình hoa văn. Dũa, chính là công việc cuối cùng, làm ngọc càng sáng bóng.”

Tiểu Hắc tỉ mỉ nghe lão điêu khắc sư nói, dùng phương thức của mình lý giải.

“Một khối ngọc muốn làm thành ngọc khí, đầu tiên phải nhìn ngọc, căn cứ chất lượng của ngọc thạch cùng ngoại hình, xác định nó có thể tạo ra vật phẩm nào.”

Lão điêu khắc sư giơ một khối ngọc thạch, hỏi Tiểu Hắc: “Ngươi xem, khối ngọc này, cảm giác như cái gì?”

“Như bánh bao!” Tiểu Hắc vô cùng khẳng định, vừa nói xong, Tiểu Hắc đã bị đánh một cái.

“Xú tiểu tử, chỉ biết ăn thôi!” Râu mép của lão điêu khắc sư vênh lên.

“Dùng bút họa ra thứ ngươi muốn khắc, cái này gọi là họa sống. Tiểu Hắc, ngươi đang vẽ cái gì?” Lão điêu khắc sư nhìn Tiểu Hắc, lại nhìn bức họa, không đoán được hình thù?

“Sư phụ, ta vẽ rồng, ta muốn điêu khắc rồng.” Tiểu Hắc rất thành thật nói.

“Rồng? Đây rõ ràng là giun!” Mặt lão điêu khắc sư bắt đầu run rẩy.....

Thời gian cứ như vậy trôi qua, tiểu hài tử ăn mày năm đó, giờ đây đã trưởng thành. Bức họa con giun năm đó, hôm nay đã là long phượng. Lão điêu khắc sư càng thêm già, thành lão ngoan đồng của trường ngọc thạch. Phụ thân của Tiểu Hắc vẫn mỗi ngày ôm tảng đá kia, ngắm ngươì. Thời gian biến hóa không xuất hiện trên ngươì kẻ điên, ông vĩnh viễn giam mình trong thế giới riêng.

Hoàng thất muốn tổ chức đại hộ điêu khắc ngọc thạch, đương nhiên Lý U Lam không bỏ qua cơ hội này, lão điêu khắc sư cũng không bỏ qua cơ hội này, phải đánh bại đệ tử đáng hổ thẹn trước kia. Đương nhiên Tiểu Hắc cũng không bỏ qua cơ hội này, hắn rất muốn trở tài.

Vấn đề đến đây, bọn họ cần ngọc thạch chất lượng để làm vật liệu. Mỗi điêu khắc sư đều nỗ lực, Lý U Lam tận lực giúp đỡ bọn họ.

“Tiểu Hắc, muốn tham gia trận đấu không?” Lý U Lam hỏi.

“Muốn, nhưng ta không biết mình nên khắc cái gì.” Tiểu Hắc nói.

“Khắc cái gì, Tiểu Hắc ngẩng lại xem, kỳ thật ngươì đã tự tạo hình.” Lý U Lam nói.

“Ta đã tự tạo hình?” Tiểu Hắc khó hiểu.

“Mỗi ngươì đều là điêu khắc sư, bọn họ tự tạo hình cuộc đời mình. Cuộc đời của ngươì sẽ như thế nào, tốt hay xấu, thiện hay ác, tất cả đều nằm trong hai tay ngươì, ngươì bày ra cho mọi ngươì xem, bày ra cuộc đời thuộc về chính ngươì.” Lý U Lam cười thân thiết, Tiểu Hắc nhìn thấy nụ cười của nàng sẽ nhớ tới mẫu thân.

Phụ thân của Tiểu Hắc đem tảng đá cho Tiểu Hắc: “Mở ra, trong đó có trân bảo.”

Tiểu Hắc nhìn phụ thân điên khùng của mình, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ông nói chuyện với mình. Ông không có quên mình bị ngươì ta lừa gạt, hao hết tài sản, mua một tảng đá không đáng giá.

“Mở ra, trong đó có trân bảo!”

“Mở ra!”

Tiểu Hắc tiếp nhận cái cha mình gọi là trân bảo, mở tảng đá ra, một khối mỹ ngọc tốt nhất xuất hiện trong tầm mắt. Phụ thân của Tiểu Hắc, trông thấy mỹ ngọc, kích động không thôi, hai mắt tròn lên, hai tay run rẩy: “Ta nói bên trong có trân bảo, bên trong có! Viên đá của ta có trân bảo!” Đột nhiên phụ thân của Tiểu Hắc cuồng tiếu, sau đó lại không ngừng khóc lớn, điên cuồng của ông khiến mọi ngươì sợ hãi.

“Khắc nó a, đứa con. Phụ thân không phải phụ thân tốt, nhiều năm như vậy, liên lụy ngươì, phụ thân bị tâm ma của mình mê hoặc, xin lỗi hài tử.”

“Phụ thân, không sao. Ta chưa từng oán hận ngươì, ta thật cao hứng, ta có thể sinh ra trên thế giới này, ngươì là cha ta. Nếu không có ngươì, cũng không có ta. Ta chưa bao giờ cảm thấy ngươì liên lụy ta.”

“Đứa con, ngươì đi theo ta.”

Phụ thân của Tiểu Hắc dẫn Tiểu Hắc ra khỏi trường ngọc thạch, đi đến một chùa chiền xa xa. Chùa chiền rất hoang vu, bên trong chỉ có ba hòa thượng.

“Ngươi xem, tượng đá này, đẹp không?” Phụ thân của Tiểu Hắc hỏi.

“Đẹp.” Tiểu Hắc nhìn tượng đá, là một pho tượng phật, điêu khắc vô cùng tinh mỹ. Nhất là nụ cười của phật, từ bi, thánh khiết.

“Người điêu khắc tượng đá này là hòa thượng. Hắn muốn làm một tượng phật, hắn đến trường ngọc thạch xin một tảng đá lớn. Điêu khắc sư nói, ngươi biết điêu khắc tượng phật? Hòa thượng nói, ta không biết. Điêu khắc sư nói, vậy ngươi còn muốn điêu khắc tượng phật, ngươi không biết thì làm thế nào? Hòa thượng nói, ta dùng tâm điêu khắc. Khi hòa thượng điêu khắc xong tượng Phật, các điêu khắc sư đều sợ ngây người, hỏi hòa thượng, sao ngươi có thể hoàn thành? Hòa thượng nói, bởi vì trong lòng ta có phật, ta xem tảng đá chính là phật.”

“Cám ơn phụ thân dạy bảo, ta hiểu.”

“Hiểu thì đi thôi, phụ thân ở đây xuất gia. Về sau ngươi cố gắng sống tốt, phải có ý chí, đừng giống ta.”

“Ta biết, phụ thân.”

Tiểu Hắc trở lại trường ngọc thạch, bắt đầu suy nghĩ, nụ cười của Lý U Lam như mẫu thân, tiểu hài tử kể chuyện xưa cho hắn, khuôn mặt xinh đẹp trong sáng, lão điêu khắc sư nhìn như nghiêm khắc, kỳ thật rất mềm lòng. Còn có những người từng mắng mình, người mình từng hận, hắn đột nhiên cảm thấy, kỳ thật mọi người đều đáng yêu. Đáng yêu như một pho tượng Bồ Tát, có Bồ Tát từ bi, có Bồ Tát vui mừng, có Bồ Tát trang nghiêm.

Đại hội bắt đầu rồi, tất cả điêu khắc sư đều lấy ra bảo bối của mình, trưng bày cho mọi người xem. Trong đó khiến người chú ý nhất là một tượng phật đặc biệt, do một khối ngọc thạch vô cùng lớn điêu khắc mà thành, bọn họ xưng là Ngọc Vương. Người điêu khắc tượng phật này chính là đệ tử trước đây của lão điêu khắc sư, hắn và thương nhân lừa đảo cùng chung một số tiền lớn làm tượng phật, bọn họ rất tự tin có thể đoạt giải quán quân. Hoàng thượng và hoàng hậu mang theo văn võ bá quan, cẩn thận giám định và thưởng thức mỗi một tác phẩm, thỉnh thoảng phát ra tiếng tán thưởng. Khi chứng kiến tượng phật đặc biệt này, vây quanh nhìn thật lâu.

“Thật là Ngọc Vương.” Hoàng đế nói, thương nhân lừa đảo và điêu khắc sư vừa nghe, cực kỳ cao hứng.

Bọn họ chuyển tới tác phẩm trước mặt lão điêu khắc sư, nhìn thật lâu, Túy Bát Tiên, điêu khắc cực kỳ tinh mỹ, không thể bắt bẻ.

“Thật là thần thủ.” Hoàng đế nói, Lý U Lam cùng lão điêu khắc sư vừa nghe, cao hứng cực kỳ, đây là sự khẳng định của hoàng thất đối với tài nghệ của lão điêu khắc sư.

Tác phẩm của Tiểu Hắc bị đặt ở trong góc, mắt của hoàng hậu sắc bén, liếc một cái liền thấy pho tượng Thiên Thủ Quan Âm, lôi kéo hoàng đế, đến xem.

Hoàng đế hoàng hậu chứng kiến tượng Quan Âm, sợ ngây người. Mĩ, thật sự không cách nào hình dung được, trông thấy nàng, ngươi sẽ cảm thấy đang gặp mẫu thân của mình, nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, ngươi sẽ có cảm giác muốn khóc, muốn bỏ nhào vào lòng từ mẫu khóc lớn một hồi.

“Ngươi điêu khắc ư?” Hoàng đế hỏi Tiểu Hắc. Tiểu Hắc gật đầu.

“Ngươi gặp qua thái hậu?” Hoàng đế hỏi.

“Không có.” Tiểu Hắc nói.

“Tượng Quan Âm này, rất giống Thánh Đức thái hậu đã qua đời, mẫu thân của ta.” Hoàng đế kích động nói.

“Bệ hạ, tiểu nhân điêu khắc xong, những người trông thấy nó đều nói giống mẫu thân của họ, hỏi tiểu nhân đã từng gặp qua mẫu thân của họ chưa.” Tiểu Hắc thành thật nói.

“Thật sự là thần, rất tốt, tiểu tử. Pho tượng có tên gì?” Hoàng đế tán thưởng hỏi.

“Không có.”

“Vậy gọi là Chúng Sinh Mẫu, người tới, đem tượng Quan Âm này vào Hộ Quốc tự, đây là quốc bảo, trầm xem trọng.”

Lý U Lam, lão điêu khắc sư và Tiểu Hắc hết sức cao hứng, bọn họ được hoàng thất khẳng định, cơ nào vinh hạnh. Trông thấy không, cuộc đời của ta, cuộc đời tự ta tạo hình, về sau ta còn muốn tạo nó thật tốt.

Tiểu Hắc đi mua đồ, trông thấy trên đường có tên khất cái thiếu một tay, cảm thấy rất đáng thương, cho hắn một ít tiền đồng. Tên khất cái ngẩng đầu nhìn Tiểu Hắc: “Ta không cần sự thương hại của ngươi, ngươi đem tiền đi!”

Tiểu Hắc nhìn kỹ, tên khất cái chính là thương nhân lừa đảo, có chuyện gì?

“Ngươi thật sự không cần?”

“Không cần!”

“Ngươi thực kiên quyết.”

“Đánh chết ta cũng không cần.”

“Vậy ta cầm đi,” Tiểu Hắc xoay người muốn nhặt tiền, tên khất cái liền dùng tay phải che tiền.

“Ta còn chưa bị đánh chết!”

Tiểu Hắc đột nhiên cảm thấy, người này rất vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Cửu công chúa là đam mê lang, chỉ cần trông thấy mỹ nam, nàng liền đuổi theo, hơn nữa YY vô hạn. Sau đó trở về viết sách, răn dạy những tác giả khiến nàng bất mãn, vì sao các ngươi không viết được tác phẩm hay?

“Điều này không thể oán chúng ta, chúng ta không có nhiều yêu kinh nghiệm yêu đương a.” Tác giả Bàn Đôn Nhi rất vô tội nói, “Chúng ta đã rất cố gắng, vì gia tăng kinh nghiệm của mình, đi thân cận không dưới hai mươi lần, rất chuyên nghiệp.”

“Chuyên nghiệp, ngươi chuyên nghiệp mà số lượng trượt dốc? Ngươi xem xem. Đây là ngươi viết, ta niệm cho ngươi nghe: Bên ngoài tuyết phủ, mỹ công tử cầm quạt phe phẩy. Mùa đông còn cầm quạt, ngươi nghĩ hán đang sắc thuốc ngoài trời sao, hay ngươi nghĩ hán đang nướng thịt dê. Còn cái này, nhất kiến chung tình, nhìn thấy một mỹ nhân, trái tim nhảy loạn như nai con. Những lời này ngươi dùng quá nhiều lần, ta cũng hoài nghi, ngươi mở vườn thú. Rốt cuộc ngươi đã từng yêu chưa?” Cửu công chúa buông sách Bàn Đôn Nhi viết.

“Ta chưa từng yêu, nhưng công chúa cũng chưa từng yêu mà!”

“Ta là không muốn kết hôn, nếu bốn công chúa muốn kết hôn, người theo đuổi ta xếp đến biên quan.”

“Công chúa, ngươi thật tự tin.”

“Đương nhiên, không tự tin, sao ta có thể sống thoải mái như thế!”

Tiểu Hắc được Lý U Lam giúp đỡ, mở một tiệm ngọc thạch. Tiểu Hắc thật thà, tay nghề cũng tốt, rất nhiều người đến nhờ hán làm ngọc, việc làm ăn vô cùng tốt.

“Tiểu Hắc huynh đệ, sau này chúng ta nhờ ngươi làm ngọc khí, ngươi giảm cho ta một phần, được không?” Lý Hiểu Nhạc cười tủm tỉm nói, “Đều là huynh đệ nhà mình.”

“Được, ngươi tới, chắc chắn ta ưu đãi cho ngươi.” Tiểu Hắc hàm hậu nói.

“Đủ nghĩa khí.” Lý Hiểu Nhạc cười mỉa mắt, vỗ vỗ Tiểu Hắc. Hai người như huynh đệ, thập phần thân mật.

Di, đây không phải Lý Hiểu Nhạc ư? Hán ở tiệm ngọc thạch làm gì, lại cùng điểm chủ thân mật như vậy, chắc chắn có gian tình, Ôn mỹ nhân biết không?

“Lý Hiểu Nhạc, ngươi bị ta bắt được! Ha ha ha ha cấp.” Cửu công chúa cười lớn.

“Bị ngươi bắt được? Ngươi bắt được cái gì?” Lý Hiểu Nhạc khó hiểu hỏi.

“Ngươi cùng tiểu tử này bỏ tường, ngươi phụ lòng Ôn mỹ nhân!” Cửu công chúa cảm giác mình rất chính nghĩa, chỉ vào Lý Hiểu Nhạc nói.

“Ta bỏ tường? Cùng ai?” Lý Hiểu Nhạc lại càng không hiểu.

“Cùng hắc tiểu tử này a, các ngươi thân mật như vậy, nhất định có gian tình. Mau nhận tội, công chúa ta sẽ giữ bí mật cho ngươi, gian tình của các ngươi bắt đầu từ khi nào?” Về mặt của Cửu công chúa đầy bí ối, xinh đẹp đều bị bóp méo. Tiểu Hắc sợ tới mức lùi lại ba bước, thị vệ của Cửu công chúa hắc tuyến.

“Gian tình cái rắm, nguoi cho ta là nguoi sao, rảnh rồi đi theo nam nhân xinh đẹp, còn suy đoán lung tung. Tiểu Hắc là huynh đệ của ta.” Lý Hiểu Nhạc tức giận nói.

“Thật không có gian tình?” Cửu công chúa không tin.

Lúc này, Ôn Lương Ngọc đi đến. “Ôn mỹ nhân, nguoi đã tới, lại đến chậm một bước, nguoi đã bỏ qua chuyện tốt !” Cửu công chúa hướng Ôn Lương Ngọc cáo trạng.

“Bỏ qua chuyện gì tốt?” Ôn Lương Ngọc cười tủm tỉm hỏi.

“Lý Hiểu Nhạc và hắc tiểu tử có gian tình, ta cảm giác Lý Hiểu Nhạc muốn bỏ tường!” Cửu công chúa lại bắt đầu ảo tưởng. “Ôn mỹ nhân hào phóng, trang nhã, người gặp người thích của chúng ta, bị Lý Hiểu Nhạc bỏ rơi, Lý Hiểu Nhạc có mắt không trông, cùng một hắc tiểu tử bỏ trốn. Ôn mỹ nhân thương tâm gần chết, thể lương không nói nên lời! Lý Hiểu Nhạc tiêu điều tự tại, Ôn mỹ nhân một mình rơi lệ, âm thầm thương tâm.”

“Nàng làm sao vậy?” Ôn Lương Ngọc hỏi Lý Hiểu Nhạc.

“Bệnh điên, chúng ta đi mau, nếu ở đây, không biết sẽ bị nàng nói thành bộ dáng gì nữa.” Lý Hiểu Nhạc kéo Ôn Lương Ngọc, chào Tiểu Hắc, liền về nhà.

“Thân thân tướng công, ta hỏi một chút nguoi, nguoi thật không bỏ tường sau lưng ta?” Ôn Lương Ngọc nhỏ giọng hỏi Lý Hiểu Nhạc, ngữ khí ôn nhu có thể chảy nước.

Lý Hiểu Nhạc lạnh cả người, ông trời của ta, Cửu công chúa thiếu đạo đức! “Nào có, thân thân lão bà. Cửu công chúa là người điên, ta bỏ tường, ở bên ngoài nuôi tình nhân, giả tiền trên trời, chuyện phải dùng tiền, ta không ủng hộ. Ta có nguoi là đủ rồi, ta bây giờ còn rất yêu nguoi, sao có thể phản bội nguoi, nói sau, lão bà xuất sắc như vậy, người khác đều nói ta không xứng với nguoi.”

“Thật sao?”

“Ta thề!”

“Tướng công, nguoi thật tốt, hôn một cái.”

Lý Hiểu Nhạc được lão bà hôn, trong lòng vui vẻ. Dễ ngon dễ ngọt là được bôi trơn của tình yêu, xem ra phải thường xuyên sử dụng.

Cửu công chúa còn đang YY, Tiểu Hắc hảo tâm nhắc nhở: “Công chúa, xin hỏi ngài cần thứ gì?”

“A, ta cần mỹ nam!” Cửu công chúa lau nước miếng.

“Chỗ tiểu nhân không có, ngài thử đến tiệm khác nhìn xem?” Tiểu Hắc thập phần khách khí.

“.....” Cửu công chúa nhìn Tiểu Hắc, thật sự không đủ cấp bậc, nếu hấn trắng một chút thì tốt rồi.

Hoàng đế đang phát sầu vì hôn sự của nữ nhi, nữ nhi đã 20 tuổi, coi như gái lỡ thì, nhưng không ai chịu lấy. Ngày đó hoàng đế hỏi đại thần, tìm cho Cửu công chúa một trạng phu, y sẽ cho Cửu công chúa nhiều của hồi môn. Vừa nghe của hồi môn nhiều, các đại thần trình lên rất nhiều người nguyện ý lấy Cửu công chúa, hoàng đế nhìn danh sách thật dài, cảm giác rất tức giận, cũng rất bất đắc dĩ. Nữ nhi của mình chân tàn tật, đành phải dùng của hồi môn nhiều, hồi lộ để người nguyện ý lấy nàng.

“Bọn họ chỉ vừa ý của hồi môn, không ai thật tâm yêu mến Tiểu Cửu, Tiểu Cửu theo bọn họ sẽ hạnh phúc ư?” Hoàng hậu hỏi hoàng đế.

“Ta cũng vì cái này mà phát sầu, hỏi Tiểu Cửu một chút. Xem nó có ý gì.” Hoàng đế gọi thái giám đi tìm Cửu công chúa.

Cửu công chúa, hoàng thượng, hoàng hậu, thảo luận thật lâu. Mấy ngày sau, hoàng đế bị Cửu công chúa chọc giận, thu hồi của hồi môn của nàng. Không có của hồi môn, những người lúc đầu muốn lấy công chúa đều tìm lý do thoái thác, Cửu công chúa rất sinh khí, chả lẽ mình không được hoan nghênh?

Cửu công chúa ngồi trong tửu quán, nàng muốn bọn thị vệ cách xa mình một chút, Cửu công chúa lại bắt đầu ảo tưởng. Mình ngồi ở đây, có mấy tên lưu manh thấy mình xinh đẹp, đi lên đùa giỡn, lúc này, một anh hùng cao lớn uy mãnh đánh bọn lưu manh, cứu mình. Anh hùng thâm tình nói: “Cửu công chúa, ta ngưỡng mộ nguoi đã lâu, nguoi nguyện ý gả cho ta chứ?”

Nhưng sự thật là như vậy, Cửu công chúa bị lưu manh đùa giỡn, trong lòng Cửu công chúa cao hứng, trên mặt lại rất phẫn nộ. Lúc này, anh hùng xuất hiện! Hấn vóc dáng không cao, đen thui, tới cứu Cửu công chúa, đánh nhau lưu manh. Lưu manh sửa chữa anh hùng! Biểu tình của Cửu công chúa rất đa dạng.

Lưu manh bị thị vệ của Cửu công chúa đánh thê thảm, Tiểu Hắc anh hùng được Cửu công chúa cứu.

“Nguoi không có bản lĩnh, thích làm đại hiệp gì chứ, ta ngồi ở chỗ kia, vốn nghĩ có một anh hùng hãm mộ ta tới cứu ta, hoàn thành một đoạn tình duyên, hiện tại tốt rồi, thành mỹ nhân cứu anh hùng, nguoi thật sự quá làm chuyện, phá hỏng ảo tưởng của ta.” Cửu công chúa sát được cho Tiểu Hắc, phẫn nân.

“Công chúa, ta đâu biết ngươi chờ anh hùng cứu ngươi. Lần sau, ta thấy ngươi bị đùa giỡn, ta tuyệt đối không cứu ngươi, nhất định hoàn thành toàn tâm nguyện của ngươi.” Tiểu Hắc thực hồi hận xuất thủ cứu nàng. “Công chúa, tiểu nhân hồi ngại một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Lúc nhỏ, có phải ngươi gặp một tiểu điều khắc sư khóc nhè bên bờ sông gần trường ngọc thạch không?”

“Ta nhớ, là có chuyện như vậy.”

“Ta chính là điều khắc sư kia, năm đó cảm ơn ngươi cô vũ ta.”

“Không cần khách khí, không ngờ ngươi thật sự trở thành điều khắc sư.”

“Đúng vậy, Chúng Sinh Mẫu trong Hộ Quốc Tự là ta làm.”

“Đó là ngươi làm, thật sự tài nghệ siêu quần a.”

“Công chúa, ta nhớ khi còn bé ngươi có thể đi đường mà?”

“Đúng vậy.” Cửu công chúa cười khô, “Lúc bé, chân ta không tốt, thường xuyên bị đau, ngư y nói, là bệnh trời sinh, không có cách nào trị tận gốc, sau này sẽ không thể đi lại. Lần gặp ngươi, là lần phụ thân dẫn ta ra cung du ngoạn, cho ta hưởng thụ thời gian tốt đẹp cuối cùng. Mọi người đều nói ta trời sinh bị liệt, nhưng tất cả mọi người đã quên, lúc còn bé, ta có thể đi đường, khi đó ta thật đáng yêu. Ta ghét nhất họ dùng ánh mắt thương cảm nhìn ta, ta không đáng thương! Ta không thể đi, nhưng ta là công chúa của hoàng tộc!”

“Cửu công chúa rất kiên cường, Tiểu Hắc rất bội phục ngươi.”

“Thật sao?” Cửu công chúa nghe lời này, cao hứng.

“Kỳ thật, khi đó ta gặp Cửu công chúa nhỏ nhỏ, cảm thấy ngươi thật tốt, ta muốn khi trưởng thành có thể lấy một lão bà tốt như ngươi.” Tiểu Hắc chân thật nói.

“Ngươi gạt ta, đồ dành ta vui vẻ. Đúng rồi, sao ngươi nhận ra ta? Dù sao ta cũng không giống với lúc trước.” Cửu công chúa hiếu kỳ hỏi.

“Mi tâm của ngươi có hai nốt ruồi hồng, rất đặc biệt. Thiên hạ có mấy ai như thế.”

“..... Là không có.”

“Tiểu Hắc tử, bây giờ ngươi còn muốn lấy ta không? Hiện tại ta là người bị liệt.”

“Còn muốn, nhưng mấy ngày hôm trước, biểu hiện của ngươi làm ta giật mình.”

“Ta là đam mê lang thân tàn chí kiên, là hủ nữ trông thấy mỹ nam thì YY vô hạn, ta nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc và Ôn mỹ nhân, đương nhiên là dùng ánh mắt hủ nữ đánh giá, ngươi quen thì tốt rồi.”

“Cái gì là đam mê lang? Cái gì là hủ nữ?” Tiểu Hắc thập phần khó hiểu, hiếu kỳ nhìn Cửu công chúa.

Cửu công chúa hắc tuyến, gọi thị vệ tới: “Dạy hắn, nói cho hắn biết cái gì là đam mê lang, cái gì là hủ nữ!”

Thị vệ mang Tiểu Hắc đi, một lát sau, mang Tiểu Hắc về, lần này Tiểu Hắc là nhân mạo kim tinh trở về.

“Tiểu Hắc, thế nào, có hứng thú gia nhập với chúng ta hay không? Còn muốn thú ta không?” Cửu công chúa cười hỏi.

“Ta, ta, ta, ta.....” RẦM, Tiểu Hắc hôn mê.

“Ngươi cho hắn nhìn cái gì?” Công chúa hỏi thị vệ.

“Long dương mười tám thức, xem sống tại Xuân Sắc Vô Biên.” Thị vệ trả lời.

Cửu công chúa nhìn Tiểu Hắc, thật vô dụng, mới vậy đã hôn mê, xem ra phải tăng cường rèn luyện.

Cửu công chúa vẫn là Cửu công chúa, nhưng gần nhất tâm tình khá tốt, bởi vì ngày đó Tiểu Hắc nói vẫn muốn lấy nàng. Lần đầu nghe người ta muốn lấy mình, ai không cao hứng chứ. Cái này chứng minh, vẫn có người nguyện ý lấy công chúa của chúng ta, không phải dựa vào cửa hời môn mà gả ra.

“Ai nha phụ hoàng, gần đây khí sắc của ngươi tốt như vậy, trẻ thêm mười tuổi a.” Cửu công chúa cao hứng nịnh bợ hoàng đế, hoàng đế vừa nghe, cười tươi như hoa.

“Hoàng thúc, hôm nay ngươi cũng rất có tinh thần, càng ngày càng anh hùng khí khái!” Cửu công chúa cao hứng vỗ vai Chu Tước Vương, nịnh bợ hoàng

hậu. Chu Tước Vương thích người ta nói mình anh hùng khí khái, phần chấn múa kiếm trong hoa viên.

“Hôm nay Tiểu Cửu làm sao vậy, cao hứng đến thế? Người tới, nói lý do công chúa vui vẻ cho ta?” Hoàng đế hỏi thị vệ.

“Có một hắc tiểu tử, là điều khắc sự, hắn nói nguyện ý lấy công chúa làm vợ. Vì vậy công chúa cao hứng.” Thị vệ nói.

“Thật là người có tuệ nhãn biết trân châu, tiểu tử kia thật tinh mắt.” Hoàng đế thỏa mãn nói.

“Nhưng Cửu công chúa nói, muốn đem hắn bồi dưỡng thành đồng nghiệp nam, cùng nàng phát triển sự nghiệp nam nam luyện.” Thị vệ nói thêm.

“Nha đầu chết tiết kia, gã không được thì tự chịu! Chỉ mong phò mã này sẽ không bị dọa chạy.” Hoàng đế ai oán, sao ta lại dưỡng quái vật như thế.

Tiểu Hắc bận rộn buôn bán, xong việc thì thấy Cửu công chúa đang ngồi trong cửa hàng chờ hắn.

“Công chúa. Ngươi tới khi nào?”

“Lúc này, ta nhìn làm ngọc khí hồi lâu.”

“Sao ta không biết?”

“Ngươi quá chuyên chú, trong mắt chỉ có tảng đá của ngươi, đâu nhìn thấy ta. Nhưng ta phát hiện, lúc ngươi chế tác ngọc, thật sự rất tuần tú. Ta thích.”

Tiểu Hắc chưa bao giờ được nữ hài tử khích lệ, mặt đỏ lên.

“Ta rất tuần tú?”

“Đúng vậy, lúc ngươi chế tác ngọc rất tuần tú. Lúc bình thường, rất ngu.”

Tiểu Hắc vừa nghe mình bình thường rất ngu, tâm tình cao hứng thoáng cái bay sạch, ta nào có ngu? Ta cảm thấy mình rất thật thà a.

“Hôm nay theo hủ nữ ta, thế nào?”

“A, còn đi Xuân Sắc Vô Biên ư.....”

“Đi chỗ đó làm gì, chúng ta đi tìm kiếm mục tiêu mới.”

Cửu công chúa đề Tiểu Hắc công nàng, “Từ giờ trở đi, ngươi chính là chân của ta, chúng ta xuất phát!”

Tiểu Hắc cũng Cửu công chúa, lén lút đi theo hai nam nhân xinh đẹp.

“Công chúa, hình như bọn họ phát hiện chúng ta theo dõi, nên đi tới đi lui?” Tiểu Hắc hỏi Cửu công chúa.

“Có lẽ, hiện tại chỉ số thông minh của nam nhân xinh đẹp cũng rất cao.” Cửu công chúa lại bắt đầu ảo tưởng, “Hai người kia, nhất định là phản bội gia đình, vứt bỏ hết thảy, cùng nhau lưu lạc thiên nhai, song túc song phi. Ngươi xem, người kia rất có mùi vị nam nhân, nhất định là công, người văn nhã nhất định là thụ.....”

Cửu công chúa đang YY, Tiểu Hắc nhắc nhở nàng: “Công chúa, không cần ảo tưởng, bọn họ muốn đánh chúng ta.”

“A!” Lúc này công chúa mới phát hiện, hai người kia đã ở trước mặt bọn họ.

“Các ngươi theo dõi chúng ta lâu như vậy, muốn làm gì?” Người rất có vị nam nhân hỏi.

“Chúng ta không phải người xấu, công chúa của chúng ta rất xem trọng các ngươi.” Tiểu Hắc cười cười, vừa nói vừa lui ra sau.

“Xem trọng chúng ta?” Người văn nhã khó hiểu.

“Chẳng lẽ các ngươi không phải người yêu? Không phải vì yêu nhau mà lưu lạc giang hồ? Ta ủng hộ các ngươi, các ngươi phải kiên cường, thuận tiện hỏi một vấn đề, các ngươi ai công ai thụ?” Cửu công chúa hỏi.

“..... Hóa ra là nữ nhân điên, chúng ta đi thôi.”

“Đầu óc nàng có vấn đề.” Hai người vô cùng thương cảm nhìn Tiểu Hắc, “Huynh đệ, ngươi cưới một lão bà như vậy, ta rất khâm phục dũng khí của ngươi.”

“Chúng ta còn chưa phải vợ chồng.....” Tiểu Hắc chưa nói xong, đã bị Cửu công chúa che miệng, hơn nữa rất hung ác uy hiếp: “Ngươi muốn lấy ta mà, ngươi đối ý sao? Phụ hoàng ta đã biết, nếu ngươi đối ý.....”

“Ta nào có đối ý, ta nói gì thì ta sẽ làm.” Tiểu Hắc nhỏ giọng nói.

“Vậy chúng ta có phải là vợ chồng không?” Cừu công chúa cười đến ôn nhu, Tiểu Hắc cảm thấy tóc gáy đều dựng thẳng, Cừu công chúa, đừng dọa người như thế.

“Sau này phải, hiện tại không phải.” Tiểu Hắc cười hai tiếng.

Cừu công chúa mắt sắc lại trông thấy một đôi thiếu niên xinh đẹp, lập tức phấn chấn tinh thần: “Tiểu Hắc, có một đôi thiếu niên thật xinh đẹp, đuổi theo xem bọn hắn có gian tình không.”

“Ta đi ngay lập tức, công chúa, ngài có thể nói chuyện đứng đắn chút không.” Tiểu Hắc hắc tuyến.

Đuổi nửa ngày không thấy tăm hơi thiếu niên xinh đẹp, Tiểu Hắc công công chúa chạy nửa ngày, mệt đến ngất ngư, “Công chúa, chúng ta nghỉ một lát a, ta mệt chết đi được.”

“Được rồi, ta cũng khát.” Cừu công chúa nói, hai người ngồi ở một trà quán. Tiểu Hắc trông thấy nước, như gặp được thân nhân, một phát uống bốn chén trà.

“Ngươi thật sự là chúc trâu.” Cừu công chúa cười nói.

“Ta công ngươi đi xa như vậy, có thể không mệt không khát ư!” Tiểu Hắc nói.

“Tiểu Hắc, lúc đầu ta thấy ngươi rất vô dụng, không ngờ ngươi cũng có thể lực! Xem như ngươi là nam nhân cường tráng, công chúa ta thích.”

“Ta rất cường tráng, tại trường ngọc thạch, ta có thể chuyển nâng tảng đá hai trăm cân.”

“Thật sao?”

“Lừa ngươi làm gì.”

Hai người nói chuyện phiếm, đều về chủ đề ngu ngốc. Hai thị vệ nghe mà mặt hắc tuyến.

“Tiểu Hắc, ngươi thấy nam nhân phía trước có vấn đề không?” Cừu công chúa hỏi Tiểu Hắc.

“Có vấn đề gì?” Tiểu Hắc khó hiểu.

“Ngươi xem, mặt hắn u buồn, hắn đứng trước tiệm này, bồi hồi thật lâu.”

“Theo như ý nghĩ của Cừu công chúa, chắc chắn hắn bị người vứt bỏ, bị đuổi ra khỏi nhà, thực đáng thương. Nhìn hắn xinh đẹp như vậy, nhất định là bị nam nhân xấu xa bội tình bạc nghĩa.” Tiểu Hắc dựa theo ý nghĩ của Cừu công chúa mà nói.

“Ai nha, Hắc ca ca, ngươi thật hiểu ý ta. Qua mấy ngày dạy bảo, ngươi đã có nhận thức sâu sắc với đam mê. Ngươi thật sự hiểu học a, ta yêu chết ngươi!” Cừu công chúa như tìm được tri âm, hôn lên má Tiểu Hắc, mặt Tiểu Hắc nóng như trứng gà luộc.

Nam nhân xinh đẹp bị bọn họ nói, đứng trước tiệm bồi hồi thật lâu, chỉ thấy một nam nhân nhả nhặn đi ra. Nam nhân kia nói với nam nhân xinh đẹp: “Đây là 50 lượng ta thiếu nợ ngươi, trả lại cho ngươi, ngươi đừng để phụ thân ta biết rõ.”

“Yên tâm đi, ta sẽ không nói, chỉ cần ngươi trả bạc là tốt rồi.”

..... Hóa ra không có gian tình, hóa ra là vay tiền cùng trả tiền. Người kia về mặt ưu sầu, chính là lo lắng người khác không trả tiền a. Trên đầu Tiểu Hắc và Cừu công chúa bay qua một đám quạ đen.

Tiểu Hắc công công chúa trở về, nửa đường bị người cản lại, đó là một đám lưu manh, nam nhân cầm đầu ăn mặc xa hoa, vừa thấy Cừu công chúa, mặt liền tái xanh.

“Người tới, bắt Cừu công chúa cho ta, bán vào thanh lâu.” Nam nhân xa hoa nói.

“Ta có đắc tội ngươi ư, vì sao ngươi muốn bán ta vào thanh lâu?” Cừu công chúa hỏi.

“Cha ta bức ta lấy ngươi, ta mới không cần một người bị liệt, ta bán ngươi vào thanh lâu, xem phụ thân còn dám bức ta không?”

“Ta chính là công chúa, ngươi không sợ hoàng thượng chu di cửu tộc?”

“Hoàng thượng không biết, biết cũng đã chậm, người đâu, bắt cho ta!”

“Không cho phép các ngươi động đến nàng!” Tiểu Hắc nhảy dựng lên, lại làm anh hùng.

“Ngươi là cái gì mà dám quân ta, cha ta chính là Binh Bộ Thị Lang!”

“Cửu công chúa là vị hôn thê của ta, ta muốn lấy nàng, ngươi dám động tới một ngón tay của nàng, ta sẽ liều mạng với các ngươi!”

“Tiểu tử ngốc, muốn lấy công chúa. Ta cho ngươi biết, hoàng thượng không để cho công chúa chút của hồi môn nào, ngươi lấy cái gì nuôi sống nàng.”

“Ta có cửa hàng, ta có tay nghề, thừa sức nuôi lão bà của mình.”

“Ngươi muốn lấy công chúa, sớm biết ngươi lấy công chúa, ta đến gây chuyện làm gì!” Nam nhân xa hoa khoát khoát tay, đám lưu manh kia cùng y bỏ đi. “Hắc tiểu tử, ngươi thật gan dạ! Công chúa là của ngươi, ta về nhà nói với cha, Cửu công chúa đã có chủ. Ha ha ha..... Ta tự do!”

Nói nhảm, ngươi không nói công chúa cũng là của ta! Trong lòng Tiểu Hắc rít gào.

“Hắc ca ca, ngươi thật sự muốn lấy ta?” Cửu công chúa cười chói mắt, Tiểu Hắc sửng sò.

“Đúng vậy,” Tiểu Hắc nói.

“Ngươi định cầu hôn ta thế nào? Ta muốn cầu hôn lăng mạn. Hắc ca ca, phát huy trí tưởng tượng của ngươi a.”

“Cầu hôn lăng mạn?” Tiểu Hắc nghĩ nghĩ, lăng mạn thế nào nhỉ?

Hoàng đế, hoàng hậu thị vệ len lén ngồi ở trà quán bên cạnh, Cửu công chúa ngồi chỗ kia, chờ Tiểu Hắc cầu hôn. Tiểu Hắc tìm Lý Hiểu Nhạc, dùng tiền mua vài lưu manh, nói các ngươi giả vờ đùa giỡn Cửu công chúa, ta đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó lại hướng công chúa cầu hôn. Như vậy hẳn là rất lăng mạn, Tiểu Hắc và bọn lưu manh thống nhất, đi tới quán trà.

Hắn vừa vào quán trà liền đụng phải một đám lưu manh đùa giỡn Cửu công chúa, sao có thể như vậy? Bọn này không phải mình thuê a, thật xui xẻo! Vậy cũng không thể nhìn Cửu công chúa bị đùa giỡn, Tiểu Hắc lại xông lên, liều mạng vì mỹ nhân! Tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, lại một lần nữa biến thành anh hùng bị lưu manh sửa chữa, hoàng đế hoàng hậu Cửu công chúa mặt hắc tuyến. Hoàng đế vừa định gọi thị vệ cứu Tiểu Hắc, đột nhiên, xuất hiện một anh hùng thực sự, thân hình y cao lớn, tướng mạo tuấn mỹ, đánh vài cái lưu manh liền bỏ chạy, cứu Tiểu Hắc. Anh hùng kéo tay Tiểu Hắc, thâm tình nói: “Ngươi tin nhất kiến chung tình không, ta vừa gặp ngươi đã yêu. Vị tuần tú này, ta thấy ngươi thành thật phúc hậu, ngươi nguyện ý cùng ta bên nhau không?”

“Kháo! Phò mã của công chúa mà ngươi cũng dám đoạt, người tới, đánh hắn cho bọn công chúa!” Cửu công chúa tức giận, thị vệ vội vàng tới bắt anh hùng kia.

Hoàng đế hoàng hậu cũng rất tức giận, thật vất vả mới có người muốn Tiểu Cửu, ngươi tới cướp rồi cái gì! “Người tới, giải người này vào nha môn cho thẩm, nói hắn muốn đoạt phò mã của công chúa!”

“Công chúa, ngươi là đam mê lang, phò mã được nam nhân yêu mến, vừa vặn hợp với tôn chỉ nam nam luyện của ngươi mà?”

“Lão công của ta, ở bên ngoài có nam nhân khác, như vậy sao được! Yêu mến đam mê và lão công của ta là hai chuyện khác nhau. Lão công của ta chỉ có thể yêu ta!”

Bạn đang đọc truyện *Quán Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Vĩ thanh

Mọi người không có cảm giác mình sẽ già đi, chỉ là trông thấy bọn nhỏ từng ngày từng ngày lớn lên, nhìn thấy trên đầu người khác có tóc trắng. Ngẫm lại chính mình, có phải mình cũng vậy? Kỳ thật làm bạn cả đời, thì ra rất đổi bình thường, mỗi ngày bận rộn, bất tri bất giác thời gian trôi qua, chờ ngươi chú ý tới, lúc đó ngươi nhìn người trong gương mà nói, sao ngươi già thế? Ngươi lúc tuổi trẻ không như vậy a.

Lý Hiểu Nhạc nhìn ba hài tử lớn lên, bất tri bất giác bọn chúng trưởng thành. Ôn mỹ nhân vẫn tuấn mỹ như vậy, thời gian không khắc dấu vết trên mặt y, ngược lại càng khiến y thêm xinh đẹp. Số người nhìn lão bà của mình càng nhiều, trong lòng Lý Hiểu Nhạc không thoải mái, lão bà của ta ngươi cũng dám nhìn! Gia trưởng giáo dục thế nào, nhìn cái gì chứ! Mà chính Lý Hiểu Nhạc cũng vậy, mặt người khác dần dần tang thương, còn hắn vẫn y nguyên bộ mặt búp bê. Nghĩ đến đây, Lý Hiểu Nhạc hận ông trời không công bằng.

Lý Bảo Bảo kiên trì với tình yêu thanh mai trúc mã, cùng tiểu thế tử thành đôi. Lý Bối Bối xuất môn, đi tìm Nữ Nhi, chuẩn bị lấy nàng trở về. Tiểu Lý Bân còn là tiểu tử nho nhỏ, người ta đều có đôi có cặp, mình lại cô đơn, quá không công bằng!

“Ta nói, khi nào Bảo Bảo nhà ngươi gả tới?” Kỳ Lân Vương hỏi.

“Ai nói Bảo Bảo phải gả, khi nào Quách nhi nhà ngươi gả tới a?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Quách nhi nhà ta là Kỳ Lân vương tương lai, sao có thể gả đến nhà ngươi, nó còn phải nối dõi tông đường.” Kỳ Lân Vương nói.

“Vây ý của ngươi là bắt Quách nhi nạp thiếp, sinh một đồng hài tử. Bảo Bảo nhà ta thì sao! Dựa vào cái gì Quách nhi nhà ngươi có thể lấy thiếp. Nếu ngươi muốn vậy, ta sẽ cho Bảo Bảo tìm mười tiểu thiếp, sinh một đồng hài tử.” Lý Hiểu Nhạc mới không để con của mình bị khinh bỉ.

“Cái này sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của Bảo Bảo.”

“Nhưng cái này sẽ ảnh hưởng tình cảm của bọn chúng. Bảo Bảo sẽ cho rằng, Quách nhi không thương nó, nó sẽ rời khỏi Quách nhi. Ngươi muốn làm vậy, ngươi chưa nghĩ đến tương lai tốt cho bọn chúng đã muốn chia rẽ bọn chúng.”

“Nào có, ta cũng làm cha, ta cũng muốn con của mình hạnh phúc. Nhưng vương phủ phải có người thừa kế.”

“Ngươi xem Thanh Long vương, Huyền Vũ vương, họ luôn chung thủy với người yêu của mình, không phải vẫn rất tốt sao.”

“Nhưng không ai kế thừa vương vị của bọn hắn, con của bọn hắn là hoàng tử mà hoàng thượng cho làm con thừa tự, không phải thân sinh.”

“Cái này quan hệ gì chứ, đều cùng huyết thống. Một dòng họ, có phải thân sinh hay không quan trọng thế sao.”

“Hài tử là kéo dài tính mạng của mình.”

“Nói vậy, tính mạng của ngươi cho đứa con ngươi sao? Con của ngươi chỉ kéo dài một dòng họ, không phải tính mạng của ngươi. Nếu có một ngày ngươi mất mạng, linh hồn của ngươi cũng sẽ không bám vào con của ngươi, ngươi sẽ luân hồi, kéo dài tính mạng, lừa gạt chính ngươi a!”

“Dù nói thế nào, Quách nhi phải sinh cháu cho ta, không gả đến nhà ngươi.” Kỳ Lân Vương quyết tâm.

“Ngươi bảo thủ.” Lý Hiểu Nhạc mắng.

“Ta không giống người nào đó, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn khuôn mặt búp bê, ngươi xem, trên mặt ta đã có nếp nhăn.” Kỳ Lân Vương lại bắt đầu đâm vào chỗ đau của Lý Hiểu Nhạc, cố ý hiện ra nếp nhăn.

“Ngươi đắc ý cái gì, ngươi già rồi, chú ý vương phi không thương ngươi, chê ngươi già!” Lý Hiểu Mùng rõ nói.

“Tướng công, cùng hắn dài dòng làm gì, Quách nhi gả sang nhà chúng ta là chắc chắn. Ta vừa nói chuyện với vương phi, nói vương gia thân thể không khỏe, muốn đến biệt viện tĩnh dưỡng, vương phi đã chuẩn bị.” Ôn Lương Ngọc hào tâm nhắc nhở.

Kỳ Lân vương cảm giác mình sắp xui xẻo, ôn thần không phải dễ chọc, hắn muốn làm gì? Ôn Lương Ngọc vung được qua, Kỳ Lân vương té trên mặt đất, một hồi đứng lên, đi đến trước mặt Ôn Lương Ngọc.

Ôn Lương Ngọc nói với Kỳ Lân Vương: “Ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ngươi hy vọng Quách nhi gả cho Bảo Bảo, đồng ý hôn sự của bọn hắn. Sau đó đến biệt viện tĩnh dưỡng.”

“Vâng, ta đem Quách nhi gả cho Bảo Bảo, sau đó đến biệt viện tĩnh dưỡng.” Kỳ Lân Vương vô cùng nghe lời.

Kỳ Lân vương phủ có hỷ sự, Kỳ Lân Vương hàm chứa nhiệt lệ, gả con của mình cho con của cho quân gia. Kỳ Lân vương không phản đối, lại chủ động như vậy? Vương phi cũng kỳ quái, y bị gì hả?

Xong xuôi hôn sự, Kỳ Lân vương mang vương phi đến biệt viện ở ngoại ô tĩnh dưỡng. Lý Hiểu Nhạc vừa lòng đẹp ý, mỗi ngày cười đến hai mắt nhắm lại.

“Lão bà, ngươi cho Kỳ Lân vương dùng được gì?”

“Tân được, gọi là Nói Gì Nghe Nấy, được hiệu một tháng, thế nào, lợi hại chứ.”

“Thật tốt quá, xem Kỳ Lân vương còn gì để nói. Con là hắn tự mình đưa tới, hôn lễ là hắn chi tiền, ngay cả hoàng thượng cũng tham dự, hắn đâu thể đổi ý.” Lý Hiểu Nhạc ngửa mặt lên trời cười to, sau đó ôm lấy Ôn Lương Ngọc, “Lão bà, lúc trước ta cưới ngươi, thật sự là hạnh phúc suốt đời a.”

“Tướng công, ta gả cho ngươi, cũng là khoái hoạt cả đời. Cùng ngươi bên nhau, vĩnh viễn không có phiền não.” Ôn Lương Ngọc cười hạnh phúc.

Đôi lão phu thê này, tuổi một bó to, còn buồn nôn như vậy. Lý Bán hắc tuyến.

Một tháng sau, trong biệt viện truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Kỳ Lân vương, “Lý Hiểu Nhạc, Ôn Lương Ngọc, các ngươi quá thiếu đạo đức! Trả con cho ta!”

Trên đình nói, gió lạnh lồng lộng, xoáy lên bụi đất. Hai hiệp khách, đầu đội nón, mặt đối mặt.

“Ta chờ ngươi đã lâu, ngươi đến muộn.”

“Muộn cũng không ảnh hưởng đến trận quyết đấu của chúng ta.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, BẮT ĐẦU ĐI.”

Cao thủ quyết đấu, kinh thiên động, phong vân biến sắc, bụi mù cuộn cuộn, cát bay đá chạy.

RẦM, một hiệp khách ngã xuống, hiệp khách kia cũng bị thương. Trên đời còn có loại sợ chết, chờ cao thủ quyết đấu xong, ra sức đánh chó rơi xuống nước. Mấy người nhảy ra từ bụi rậm, cười gian: “Ha ha ha ha, chúng ta đã sớm chờ giờ khắc này, Trình Ngọc Kiều, người vì nghênh chiến Thanh Sam Khách mà bị thương, lão tử có cơ hội. Các huynh đệ, đem Trình Ngọc Kiều về nhà cho gia, làm phu nhân của ta.”

Hiệp khách còn đứng vững là Trình Ngọc Kiều đã bị thương, đảo mắt xem thường, lại nữa rồi, vẫn chưa từ bỏ ý định sao.

“1,2,3 ngược lại!”

Những kẻ muốn bắt cóc Trình Ngọc Kiều đều té trên mặt đất, Lý Bối Bối chậm rãi bước ra. Sau đó hần tức giận đi đến trước mặt bọn tạp chủng, “Trình Ngọc Kiều là hoa có chủ, chúng ta là thanh mai trúc mã, đã sớm thành hôn, người dám đoạt lão bà của ta, chán sống phải không!”

“Ai nói nàng là lão bà người, nàng là lão bà của ta, Trình Vân Long Phong Thanh Ảnh chơi mặt chược thua tiền, gán nữ nhân làm vợ ta.” Người cầm đầu nói.

“Chắc chắn giấy nợ trên người người.” Lý Bối Bối đi qua, lục lọi một hồi, tìm được giấy nợ, liền nhét vào ngực mình.

“Giờ hai lão đầu đó không nợ các người, Nữ Nữ, người xem, tướng công của người rất có tài phải không?” Lý Bối Bối chạy đến bên cạnh Trình Ngọc Kiều tranh công.

“Người thật tài tình, tài nghệ biến thái của Ôn thúc thúc đều được người kế thừa hoàn hảo.” Trình Ngọc Kiều bình luận.

“Cha ta hơi quái, nhưng hần không giống cha người, bài bạc thua, bán nữ nhân.”

“Hai lão đầu chết tiệt, trở về ta thu thập bọn họ!”

“Nữ Nữ, chừng nào người cùng ta về nhà, chúng ta đã thành hôn lâu như vậy, người còn muốn làm nữ hiệp a!”

“Hài tử của chúng ta đã đóng gói đưa về nhà, nhờ hai vị phụ thân trông hộ, gấp làm gì, chúng ta đi Mạc Bắc khiêu chiến đại mạc cô ung, thế nào?”

“Được rồi, đây là lần cuối cùng.” Lý Bối Bối cúi đầu, nói.

Thanh Sam Khách nỗ lực đứng lên: “Không được đi, chúng ta còn chưa đấu xong.”

“Còn đánh nha!” Trình Ngọc Kiều xem thường, “Ta không chơi, đánh với người không có ý nghĩa.”

“Thanh Sam Khách, người như vậy, gió thổi liền ngã, có muốn ta trị thương cho người không.” Lý Bối Bối hiếm khi hảo tâm hỏi.

“Người mới gió thổi liền ngã, ta còn có thể đánh.” Một trận gió đến, rầm, Thanh Sam Khách ngã xuống.

“Ta chỉ tùy tiện nói, người không cần phối hợp như vậy a.” Lý Bối Bối ngồi xổm xuống, nhìn xem Thanh Sam Khách, “Người thật đáng thương, cho người được trị thương, lần này ta miễn phí.”

“Tướng công, người làm gì đó, mau tới!” Trình Ngọc Kiều gọi Lý Bối Bối.

“Đến đây lão bà!” Thê nô diễn hình lại ra đời.

Ba hài tử được đặt trước cửa nhà Lý Hiểu Nhạc, nhìn là biết tam bào thai. Lý Bân phát hiện đầu tiên, cùng hạ nhân ôm ba hài tử vào, hô: “Tiểu phụ thân, không tốt, phụ thân sinh ba hài tử ở bên ngoài, người ta đưa đến đặt trước cửa.”

Một tiếng vang lên, rầm, mọi người của Lý gia đều tới. Lý Hiểu Nhạc đen mặt, thở phì phì: “Người nói ta sinh con bên ngoài, sao ta không biết!”

“Phụ thân, người không tin. Người xem xem, ba hài tử giống người như đúc, không phải của người thì của ai.” Lý Bân đem giao hài tử cho Lý Hiểu Nhạc, mọi người nhìn kỹ, thật sự y chang Lý Hiểu Nhạc.

“Lý Hiểu Nhạc, ta tin nhầm người, ta muốn cùng người ly hôn!” Ôn Lương Ngọc tức giận, người xem xem, chứng cứ trước mắt, người dám ngoại tình. . . , còn có hài tử, “Người chê ta già, không đẹp, người ra bên ngoài tìm người trẻ, không quan tâm ta. Người không thích thì cứ nói, Ôn Lương Ngọc ta sẽ đi.”

“Ta nào có tình nhân, ta yêu người, sao có thể ngoại tình. . . Chắc chắn có hiểu lầm, người phải tin tưởng ta.” Lý Hiểu Nhạc lập tức giải thích, nhưng giải

thích không rõ a. Ba hài tử này thật sự giống mình, có chuyện gì chứ?

“Tiểu phụ thân không nên gấp gáp, có một phong thư, chúng ta nhìn xem.” Quách nhi lấy phong thư đưa cho Ôn Lương Ngọc.

“Hai vị phụ thân, ta cùng Nữ Nữ có việc không thể về nhà, hài tử quá nhỏ, không thích hợp theo chúng ta lang thang khắp nơi. Chúng ta quyết định đem ba cái hài tử cho nhị lão nuôi dưỡng. Ba hài tử giống hệt phụ thân, rất cực chúng ta đã trông thấy hình dáng phụ thân khi còn bé, ha ha! Còn nữa, nhị lão phải bảo trọng thân thể, có lẽ chúng ta còn lang thang một thời gian ngắn. Mà Nữ Nữ lại mang thai, hy vọng lần này sinh nữ hài, đến lúc đó còn muốn phiền toái nhị lão nuôi dưỡng. Chúng ta sợ nhị lão tuổi già tịch mịch, sinh thêm hài tử, tăng thêm vui thú cho nhị lão. Bất hiếu tử Bối Bối kính thượng.”

“Tiểu hỗn đản!” Lý Hiểu Nhạc mắng. Ôn Lương Ngọc đọc xong thư, tất cả mọi người thờ dài một hơi.

“Ta nói tướng công ta sẽ không phản bội ta mà.” Ôn Lương Ngọc lập tức vui vẻ, ôm Lý Hiểu Nhạc làm nũng.

“.....” Mọi người cảm nín. Đã là gia gia, còn làm nũng.....

“Phụ thân, hài tử giao cho ta cùng Bảo Bảo nuôi dưỡng a, các người không cần quan tâm.” Quách nhi thập phần vui mừng chỉ huy nha hoàn ôm hài tử vào nội viện của mình, thu xếp tìm vú nuôi.

“Ta nói, thân thân lão bà, nuôi dưỡng hài tử, ta không có ý kiến. Nhưng chúng ta không thể lỗ vốn, thân huynh đệ vẫn phải tính toán sòng phẳng. Hài tử chúng ta nuôi, chính là của chúng ta, Bối Bối và Nữ Nữ về, tuyệt đối không trả.” Bảo Bảo nói.

“Đúng vậy, chúng ta nuôi là của chúng ta, ai cũng không cho.”

Vợ chồng son hoan hoan hi hi ôm bọn nhỏ đi, Lý Hiểu Nhạc Ôn Lương Ngọc cảm khái. Cháu cũng đã có, tại sao mình không già a! Bất quá bốn mươi tuổi xem như lão?

Lý Hiểu Nhạc và Ôn Lương Ngọc đi ra ngoài tản bộ, nhìn người đến người đi trên đường, rất náo nhiệt, hơn nữa người trẻ tuổi chiếm đa số, bọn họ đều cảm lễ vật, cười đến hạnh phúc.

“Hôm nay là lễ tình nhân, chúng ta quên mất.” Ôn Lương Ngọc nói.

“Bị ba hài tử nháo, quên cả chuyện mua lễ vật.” Lý Hiểu Nhạc thờ dài một hơi.

“Chúng ta bên nhau đã bao nhiêu năm nhỉ?”

“Hai mươi năm.”

“Ta không cảm thấy lâu.”

“Ta cũng cảm giác giống như mới hôm qua, hài tử đột nhiên trưởng thành, hiện tại cháu cũng có.”

“Thật sự thời gian trôi quá nhanh, năm tháng không lưu tình a.”

“Nào có, người vẫn tràn ngập mị lực, vẫn là mỹ nam tử anh tuấn nhất.”

“Người lại nịnh nọt ta, ta càng ngày càng già, còn mị lực gì.”

“Ở chỗ này chờ ta.”

Lý Hiểu Nhạc nói xong liền chạy, Ôn Lương Ngọc đứng trên cầu hi thước đợi hẩn. Thật nhiều đom đóm bay tới, tựa như tinh linh, lấp lánh xinh đẹp. Lý Hiểu Nhạc cầm hoa tươi đi đến, nhìn Ôn Lương Ngọc, thâm tình nói: “Tiểu Ngọc a, cùng ta bên nhau, cho đến khi chúng ta đều biến thành lão nhân được không? Tiểu Ngọc, ta thật tình yêu người. Ta cam đoan từ nay về sau, ta tuyệt không nạp thiếp, tuyệt không lừa người, đánh không đánh trả, mắng không mắng trả, toàn bộ tiền lương giao người, toàn bộ việc nhà ta làm, ta là thập toàn đại bổ hoàn của người.”

Ôn Lương Ngọc cười tiếp nhận hoa tươi, “Người đang dự định tương lai của ta phải không?”

“Đúng vậy. Yên tâm giao hết thấy cho ta, ta cam đoan chúng ta sẽ hạnh phúc.”

“Vì sao hiện giờ người lại tặng hoa cho ta?”

“Hoa tươi trong lễ tình nhân, chỉ có lúc nửa đêm mới rẻ nhất.”

“..... Người là thần giữ cửa, sao ta vừa ý người chứ?”

Trên cầu hi thước, hai người mới lên chúc gia gia, tay trong tay, chậm rãi bước cùng nhau, cười cười nói nói, khiến người người ao ước.....

Bạn đang đọc truyện *Quản Gia Kì Sự Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.